Tom Clancy

Bez milosti.com

PRELOŽIL David Petrů
RUTHLESS.COM
Copyright (c) 1998 by RSE Holdings, Inc.
All rights reserved.
Copyright of the Czech edition (c) Euromedia Group k. s., 2001
Translation (c) David Petrů, 2001
ISBN 80-242-0635-S

Poděkování

Rád bych poděkoval Jeromu Preislerovi za podnětné nápady a tvůrčí příspěvky při přípravě rukopisu. Stejně tak patří můj dík za vydatnou pomoc i Marcu Cerasinimu, Larrymu Segriffovi, Denise Littleové, Johnu Helfersovi, ctěným pánům Robertu Youdelmanovi a Tomu Mallonovi, všem skvělým lidem z Putnam Berkley Group včetně Phyllis Grannové, Davida Shankse a Torna Colgana, a dále pak Dougu Littlejohnsovi, Kevinu Perrymu a ostatním členům týmu ruthless.com i dalším výborným lidem z firmy Red Storm Entertainment, stejně tak jako Hanku Beardovi za důležité rady ohledně sabotování tryskového letadla. Jako vždy připojuji též dík svému agentu a příteli Robertu Gottliebovi z William Morris Agency.

Je jen na vás, moji čtenáři, abyste posoudili, nakolik bylo naše společné úsilí úspěšné.

1.

Souostroví Raiu, Jihočínské moře 15. září 2000

Nákladní loď byla sice pokřtěna Kuan-jin, po čínské bohyni milosrdenství, nedá se však pochybovat o tom, že nebohou posádku nechal její strážný duch nakonec zcela na holičkách.

Vyrazili v osm hodin večer z města Kuching ve východní Malajsii, nákladní prostory jejich patnáct metrů dlouhé a půl století staré parolodi byly vyplněné palmovým olejem a kořením určenými k prodeji v singapurských velkoobchodech. Navzdory občasnému dešti, poryvům větru a snížené viditelnosti udržoval kormidelník snadno dobrý kurz a od chvíle, kdy se vydali na cestu,

téměř nešel s rychlostí pod patnáct uzlů. Byl přesvědčen, že má před sebou zcela tuctovou plavbu, po níž bude následovat noc plná opileckého hýření v přístavní putyce. Dokonce ani teď, v období dešťů, netrvala cesta po hlavní mořské trase nijak dlouho. Překonání průlivu i ten kousek podél pobřeží do přístaviště v Sembawangu na severní straně ostrova nezabraly dohromady víc než čtyři hodiny.

Protože až do přístavu toho neměli mnoho na práci, hráli kolem deváté hodiny všichni čtyři muži posádky karty v těsném podpalubí lodi a palubu nechali zcela na starost kormidelníkovi s loďmistrem. První z jmenovaných neměl samozřejmě na výběr, neboť musel dohlížet na řízení, ovšem veškerý soucit, který by s ním kvůli tomu snad jeho posádka mohla mít, oslabovala silná zášť k jeho povýšenému chování, vyššímu platu a poměrně prostornému můstku, kde si hověl v pohodlném koženém křesle, obklopen plakáty nahých krásek rozvěšenými mezi mapami.

To loďmistra naopak viděli členové posádky v mnohem lepším světle a nezdráhali se ho vyzvat, ať se k jejich hazardní hře přidá. Muž jménem Čchien Luo by obyčejně jejich nabídku s nadšením přijal, nicméně dnešního večera se rozhodl zůstat raději na palubě a dohlížet na náklad. Špatné počasí a svědomitá povaha v něm pochopitelně probouzely obavu, aby se v poryvech silného větru neuvolnilo některé z uvazovacích lan.

Kolem desáté hodiny tropický liják trochu polevil. Podle všech známek šlo však jen o krátkou přestávku před další průtrží, a Čchien proto odolal nutkání sejít dolů za ostatními. Potíže si často dokážou trpělivě počkat na vhodnou příležitost, říkávala s oblibou jeho žena. I tak ale usoudil, že nemůže nijak uškodit, když si udělá malou přestávku na cigaretu.

Jak mu jeho drahá, milující choť tak často kladla na srdce -měla pro něj ostatně stále spousty rad -, je dobře užívat si malých radostí života, kdykoli to jen jde.

Právě když Čchien Luo přiložil hořící zápalku ke konci cigarety, vynořily se mezi rákosím a kořeny mangrovů, jež lemovaly nevelký ostrůvek asi čtyřicet stupňů východně od boku nákladní lodi, dva nafukovací čluny typu Zodiac. Byly opatřeny stabilizačními ploutvemi a poháněny přívěsnými motory se zvukotěsnými kryty o výkonu devadesáti koní. Hnaly se po hladině rychlostí bezmála padesáti uzlů, tedy dost rychle na to, aby Kuan-jin dostihly během několika minut, zanechávajíce přitom za sebou na vodě dvě souběžné rozvířené brázdy podobné kondenzační stopě za tryskovými letadly. Rozmazanou skvrnu pevniny, od níž odrazily, brzy pohltila temnota.

Pirátský gang čítal celkem dvanáct mužů původem převážně z jižních ostrovů, v čele s ibánským domorodcem mohutných proporcí. Na každém z řítících se nafukovacích člunů jich jelo šest. Vrhači, předem vybraní v obou skupinách, měli na rukou kožené rukavice a k opasku po vzoru horolezců karabinou připevněný stočený žebřík z nylonových lan. Všichni měli navíc maskované tváře, někteří obyčejnými pytli z plachtoviny s vyříznutými otvory pro oči, nos a ústa, další starými hadry nebo prostě jen tričky, která si omotali přes obličej. Hřbety rukou jim na znamení zločineckého bratrstva zdobila identická tetování ve tvaru malajské dýky. Přes zašpiněné, potrhané oděvy měli navlečené plovací vesty. Vyzbrojeni byli vojenskými puškami a tesáky zastrčenými v pochvách u pasu. Jak naznačovaly výrazy chladné nenávisti pod maskami, byli připraveni své smrtící zbraně bez skrupulí použít.

Zatímco obyčejné přepadení nákladního plavidla patřilo ke zločinům, jakých se v minulosti dopustili již mnohokrát, jejich dnešní úkol byl poněkud neobvyklý, neboť tu nešlo ani o loupež lodního nákladu, ani o okradení posádky o osobní cennosti, jež by bylo později možno zpeněžit na černém trhu - to vše patřilo dnes jen k vedlejším výhodám činu, který se chystali spáchat. Ano, bary, nevěstince a arény kohoutích zápasů se budou muset na čas obejít bez jejich dohledu. Protože oni se dnes na téhle lodi hodlají vydat do Singapuru, kde už na ně čeká spousta další práce.

Jakmile se tiše plovoucí zodiaky přiblížily k zádi Kuan-jin, rozjely se rozdílnými směry; první člun se stočil k levoboku, zatímco druhý zamířil na pravobok, přičemž obě plavidla zároveň zpomalila, aby vyrovnala rychlost s nákladní lodí.

Hodnou chvíli společné plavby vůdce pirátů pouze přejížděl pohledem po zrezivělém kovovém lodním trupu a měřil si cíl svého útoku. Měl na sobě džínsovou bundu, kolem čela ovázaný šátek, aby mu dlouhé, deštěm promočené černé vlasy nepadaly do očí, a ústa s bradou mu zakrýval pestrý hedvábný šátek zvaný bandana. Sáhl do náprsní kapsy pro malou lahvičku tuaku, stáhl si bandanu pod rty a zavdal si silného alkoholického nápoje. Pak si přihnul ještě jednou a s obličejem obráceným k obloze, až mu do nastavených tváří ošlehaných větrem bubnovaly kapky, rozvážně poválel tekutinu na jazyku. Nakonec polkl, upravil si masku a kývl na malého, štíhlého muže s provazovým žebříkem u pasu. "Amire," oslovil ho a máchl rukou na znamení, že útok může začít.

Vrhač přikývl, hluboce se předklonil a otevřel víko skladovacího prostoru mezi sedačkou a aluminiovou podlážkou zodiaku. Z úkrytu vytáhl druhé lano, tentokrát jednoduché, šest metrů dlouhé a na konci opatřené hákem zvaným "medvědí dráp". Ten uchopil do pravé ruky, kus lana nechal volný a zbytek si začal namotávat na levou paži. Nakonec se postavil a zeširoka, tak aby odolal neklidnému kolébání a pohupování způsobovanému proudem, přešel k okraji člunu, který už mezitím přirazil k boku nákladní lodi.

Přišlápl nohou volný konec lana, obrátil se čelem k plavidlu a vrhl na něj medvědí dráp. Ten svou vlastní vahou táhl i zbytek lana, které se odmotávalo z Amirovy levé paže.

Potom se železný hák s hlasitým nárazem zachytil za okrajník.

O vteřinku později zaslechl vrhač podobný zvuk i z opačného boku lodi a vyměnil si významný pohled se svými druhy. Všichni věděli, že zvuk mohl znamenat jediné: i druhá skupina nájezdníků byla úspěšná.

Když zaslechl odkudsi ze zádi tu podivnou ránu, stál Čchien právě na pravoboku, s lokty opřenými o zábradlí a cigaretou volně zasunutou mezi rty. Pak, o okamžik později, se tentýž zvuk ozval přibližně ze stejného směru ještě jednou.

Zamračil se a hlavou mu projelo pomyšlení, že ticho i klid byly až doposud příliš dokonalé na to, aby mohly vydržet. Kuan-jin se nyní nacházela dvacet námořních mil na jihovýchod od svého cíle a spokojeně si bafala mezi rozptýlenými shluky skal, půdy a bujné tropické vegetace, které tvořily ty nejmenší z ostrůvků souostroví Raiu. V nevelkých skupinkách ležely rozprášeny po ohromné rozloze Jihočínského moře, většinou bezejmenné a neobydlené, nicméně Čchien vždy shledával plavbu mezi nimi za vítanou mezihru před vplutím do přelidněného přístavu v Singapuru.

Hleděl na vodní hladinu a zvažoval, zda postačí, když se tajemnými zvuky začne zabývat teprve, až dokouří cigaretu. Hryzly ho však pochybnosti. Co když se po palubě válí sudy uvolněného nákladu a narážejí do zábradlí?

Čchien pokrčil rameny a odhodil hořící špaček do vody.

Odpovědnost je nelehké břemeno, pomyslel si a obrátil se k zádi, aby zkontroloval, zda je tam vše v pořádku. O vražedném komandu, které právě pronikalo na palubu, neměl nejmenší tušení.

Okamžitě po zachycení háku za okrajník připevnil Amir konec lana k ukotvovacímu kroužku v podlážce zodiaku. Ještě si upravil rukavice na prstech a otočil se k nákladnímu plavidlu. Pak se rozkročil před volně zavěšeným lanem, pevně ho sevřel oběma rukama a odrazil se směrem k lodi, nohy natažené kupředu a tělo přitisknuté k provazu, aby ho co nejvíce napjal.

Okovanými botami se zapřel o trup plavidla a s pravidelným střídáním rukou začal šplhat vzhůru. Ani ne za minutu už stál na palubě. Ihned uvolnil z opasku provazový žebřík, pevně uvázal jeho vrchní část k zábradlí a zbytek přehodil přes bok lodi k nafukovacímu člunu dole.

Muž, který žebřík zachytil, začal ihned šplhat. Nohy přitom pokládal do

smyčkových závěsů nylonového lana mezi dvěma hlavními svislými provazy. Věděl, že ostatní ho budou následovat vždy po jednom, aby žebřík zbytečně příliš nezatěžovali.

Jakmile se vysoukal až nahoru, chytil se Amirovy natažené ruky, která mu pomohla přehoupnout se přes okraj.

Horní polovinou těla i lokty byl už na palubě, když se na zádi objevil Čchien Luo, jenž sem přišel pátrat po původu oněch podivných zvuků, které před okamžikem zaslechl, a ke svému zděšení zjistil, že loď byla přepadena.

Jakmile první z pirátů, přikrčený na palubě, zaslechl loďmistrovy kroky, v mžiku se otočil, aby se podíval, kdo to přichází. Během zlomku vteřiny se rozhodl, co podniknout. Neměl ponětí, kolik dalších členů posádky může být v tu chvíli na palubě, ale rozhodně nehodlal čekat, až budou varováni. Toho chlapa bylo třeba okamžitě zneškodnit.

Čchien Luo se zastavil jen pár metrů od přídě a zůstal na vetřelce zcela šokované a vyděšeně zírat, nohy jako přimrazené. I přesto, že maskovanému muži neviděl do tváře, ihned uhodl, co se mu právě honí hlavou. Temné, úzké oči vykukující z průřezů v kápi mu prozradily vše, co potřeboval vědět. Byla v nich zřetelně a jasně vepsána vražda.

V té chvíli se Čchien Luo probral z ohromení, obrátil se a rozběhl k přídi, neboť věděl, že tam na můstku najde kormidelníka. Jenže hbitost a mrštnost pomenšího piráta přišly k užitku i jinde než při šplhání. Bleskově se napřímil a vyrazil za Čchienem, nůž dávno vytasený z pochvy. Navzdory okovaným botám se silnou podrážkou, které mu usnadnily výstup na palubu, se pohyboval téměř nehlučně.

Jakmile Čchienovi vjela do vlasů cizí ruka a trhla mu hlavou dozadu, bolestí a strachem tiše vyjekl. Pak se chladné ostří pirátova nože setkalo s poddajnou, teplou kůží jeho hrdla a jediným tahem ho rozřízlo od ucha k uchu.

Čchien nepocítil žádnou skutečnou bolest, jen mu cosi projelo nervy jako elektrický proud. Pirát ho pustil, on narazil tváří do paluby a zemřel v dlouhé, škubavé křeči, nos, ústa i oči ponořeny do kaluže vlastní krve.

Pirát se vztyčil, odtáhl Čchienovo tělo k okraji paluby a skopl je do vody. Na rozlehlém, otevřeném moři bylo žbluňknutí mrtvoly při dopadu na hladinu, která je záhy beze stopy pohltila, sotva slyšitelné.

Když se Amir vrátil k zábradlí s uvázaným provazovým žebříkem, shledal, že druhý pirát se dokázal na palubu vytáhnout i bez jeho pomoci. Také zbytek týmu i pět mužů z druhé přepadové skupiny už stálo na palubě a čekalo, až se vyšplhá i poslední z pirátů. Ten byl během chvilky nahoře a všichni se rozběhli směrem k přídi.

Kormidelníkovo neživé tělo se svezlo na podlahu kajuty. Jeho krev skapávala všude kolem z map a plakátů z Playboye jako rudý déšť. Jakmile se jeho vrah dostal na můstek, provedl s ním krátký proces. Přikradl se k němu zezadu a podřízl mu hrdlo stejně, jako to Amir udělal Čchienovi. Zaskočen, zcela bez varování neměl kormidelník dokonce ani ponětí, co se to na něj sneslo, natožpak aby stačil volat o pomoc.

Teď dovnitř vstoupil druhý pirát, překročil bezduché tělo a chopil se kormidla. Poté, co přejel očima po přístrojové desce před sebou, kývl na prvního muže. Ten ho ještě poplácal po zádech, zastrčil potřísněný nůž zpět do pochvy a vyběhl ven, aby ostatním sdělil dobré zprávy.

Mají plavidlo zcela pod kontrolou. Nyní zbývá už jen poradit si i se zbytkem posádky.

"Na kolena a ruce za hlavu!" křikl Ibánec ze schodů. Přestože všichni členové posádky vypadali na Malajce, vyštěkl svůj rozkaz v tomto okamžiku praktičtější, ač nepříliš uhlazenou angličtinou.

Národní jazyk měl v jednotlivých nářečích spousty odlišností a on chtěl předejít jakémukoli nedorozumění.

Posádka kolem karetního stolku na něj zůstala civět vytřeštěnýma očima, hrací karty jim vypadly z prstů na jednu pomíchanou hromadu. Za vůdcem pirátů

se ozvaly další kroky, jak jej zbytek bandy následoval po kovových schůdcích z paluby.

"Ruce za hlavu, nebo vás všechny oddělám!" zavrčel Ibánec, když si všiml ztuhlé nerozhodnosti posádky, a hlavní své beretty 70/90 jim pokynul, ať vstanou od stolu.

Všichni čtyři muži mu bez jediného pokusu o odpor vyhověli a vrhli se od stolu s takovým spěchem, až při tom nemotorně převrhli několik židlí.

Klekli si doprostřed těsného prostoru kajuty a tiše sledovali vetřelce.

Ibánec si povšiml, že jednomu ze zajatců sklouzly ze zápěstí hodinky a drží je teď v natažené ruce, jako by výměnou za ně prosil, ať se celá záležitost odbyde co nejrychleji. Věděl, na co ten muž právě nejspíš myslí, a bylo mu ho skoro líto. Žádná z nedávných protipirátských operací pořádaných Malajsií, Indonésií, Filipínami a Čínou nedokázala nijak snížit vysoký počet útoků v místních vodách. Vzhledem k tisícům zarostlých ostrůvků a ohromným rozlohám oceánu, které bylo třeba hlídat, nedělaly si námořní úřady příliš velkou naději, že by dokázaly se svými protivníky držet krok, natožpak vypátrat jejich skryté pozemní základny. Všechny loďařské společnosti v této oblasti si toho byly dobře vědomy a jednoduše připočítávaly ztráty z loupeží a únosů k všeobecným nákladům na provozování činnosti.

Zrak šéfa pirátů přeběhl po tvářích námořníků. Přestože vypadaly ve světle pevně ukotvené stropní lampy napjatě a neklidně, na žádné z nich se neprojevovaly příznaky skutečného strachu. A proč by také měly? Ti muži byli ošlehaní mořští vlci. Jistě už několik podobných přepadů zažili a očekávali, že budou jen okradeni a bezpečně vysazeni v záchranných člunech. Tak to totiž obvykle chodilo.

Ti ubozí, nevědomí nebožáci neměli nejmenší tušení, co se přihodilo jejich druhům nahoře.

Ibánec mávl na jednoho z pirátů, který seběhl dolů po schůdkách těsně za ním. Muž k němu přistoupil a naklonil se, aby vyslechl rozkazy.

"Dej pozor, ať se v žádným případě nezašpiní jejich doklady, Juaro," varoval ho Ibánec, tentokrát ve své mateřské řeči, bahaské malajštině. "Jestli je zaprášíš, byla celá tahle akce úplně zbytečná, je ti to jasný?"

Juarovo souhlasné zamručení utlumil špinavý bílý ručník, který měl omotaný kolem brady a přes ústa. Potom ten poněkud přihlouplý rabiát s vyholenou hlavou, tlustým krkem a nadměrným pasem rázně pokynul skupince několika dalších nájezdníků, kteří ihned vykročili ke klečícím námořníkům a přikázali jim, ať veškerý obsah svých kapes vyndají na podlahu.

Posádka opět vykonala vše, co jí bylo nařízeno, bez jediné námitky. Zatímco na ně pak Juara bez přestání mířil puškou, posbírali dva z jeho společníků veškerý majetek zajatců a vysypali ho na malou hromádku na stole. Jakmile posádka s vyprazdňováním kapes skončila, piráti je ještě bleskově prošacovali, aby se ujistili, že si námořníci skutečně nic neponechali.

Spokojeni, že získali, co chtěli, kývli na Juaru.

Juara dvojici pokynul, ať se stáhne, a obrátil se na ibánského předáka.

"Skončete to s nima," řekl Ibánec.

Snažil se ta slova pronést šeptem, mluvil však tak hlubokým tónem, že jeho hlas v napjatém tichu kajuty přímo zaburácel. Jakmile únosci zamířili hlavně svých pušek, sneslo se do tváří členů posádky děsivé pochopení.

Teď tedy konečně vědí, na čem jsou, pomyslel si Ibánec. A mají strach.

Jeden z mužů otevřel ústa k výkřiku a začal se zvedat na nohy, jenže v té chvíli stiskli útočníci spouště a on padl na záda, šaty proděravělé kulkami, velkou část hlavy zcela odervanou. I zbytek posádky Kuan-jin, pokosený krupobitím střelby, popadal k zemi ve směsi krve, kostí a tkáně, ruce i nohy rozhozené v posledních předsmrtných křečích daleko od sebe.

Vysoký Ibánec vyčkal, dokud zbraně nepřestanou rachotit, pak přistoupil ke karetnímu stolku a z hromádky předmětů, jež byly odebrány námořníkům, náhodně vytáhl jedno pouzdro na doklady. Toužil mít i tuhle poslední část špinavé

práce za sebou a vrátit se na otevřenou palubu; v uších mu z toho střílení nepříjemně hučelo a vzduch tady dole páchl ožehlými roznětkami, krví a vyhřezlými vnitřnostmi mrtvých.

Otevřel pouzdro a v průhledném plastikovém obalu objevil řidičský průkaz. I v dalších přihrádkách se nacházely různé identifikační karty. Zavražděný, jemuž pouzdro patřilo, se jmenoval Sang Jie.

Ibánec si zhluboka, spokojeně odkašlal. Doufal, že zmíněný námořník prožil svůj život naplno a dobře investoval své peníze. Ať tak nebo tak, jeho doklady i totožnost teď náležely někomu, kdo jich dokáže řádně využít.

Schylovalo se k velkým věcem, moc velkým věcem, a vysoký Ibánec dychtil dostat se do Singapuru co nejdříve, aby se do nich mohl zapojit.

Pomyslel na onen list papíru složený v náprsní kapse, pomyslel na instrukce, které na něm byly napsány, pomyslel na to, co všechno mu splnění těchto instrukcí mohlo vynést. Rozhodně mnohem víc, než na kolik by si přišel při několika tuctech obyčejných přepadů.

Ten Američan, Max Blackburn, neměl právě velkou naději na přežití.

O nic větší než posádka lodi, na níž Ibánec právě stál...

Ani tu nejmenší naději na světě.

2.

Palo Alto, Kalifornie, 15. září 2000

Když bylo Rogeru Gordianovi třináct let, postavil si v jednom remízku malou chatrč v koruně stromu a často si v ní pak hrával se svými kamarády. Původně byla zamýšlena jako pozorovatelna dospělých, kteří se náhodou dostali na dohled, a úkryt před ostatními dětmi, zejména těmi, co by mu rády otravovaly život. Sám nakreslil základní plány a následně je pak realizoval se svými dvěma nejlepšími přáteli - Stevem Padaetzem, který bydlel ve vedlejším domě, a Johnnym Cowansem, neposedným drobným klučinou, jemuž se z důvodů, na které si už nikdo nevzpomínal, přezdívalo "Klip". Určitou dobu Roger zamýšlel opevnit chatrč proti záškodníkům ze všech stran složitými pastmi, nicméně žádný z tuctu jeho návrhů se nikdy nedostal dál než do podoby nákresu na papíře. Po pravdě řečeno, chlapci ve skutečnosti žádný přepad nikdy ani neočekávali - šlo spíše jen o představy, cosi, co obohacovalo jejich hry o napínavý rozměr tajemná a dobrodružství. V sousedství by se našlo hodně málo dětí, které by mohli považovat za své nepřátele, a ještě méně takových, co by se staraly o místo, kam si chlapci chodili hrát, a měly v úmyslu je otravovat.

Tedy, to si aspoň mysleli.

Žebřík a nářadí, které ke stavbě chatrče použili, pocházely z garáže Rogerových rodičů. Stavební materiál obstaral Steve z železářství a skladu dřeva svého otce. Roger se však nikdy nedostal k tomu, aby se zeptal, zda byly všechny ty věci skutečně získány s vědomím a souhlasem pana Padaetze. Prostě mu to v tu dobu nepřipadalo nijak důležité: chlapci toho ostatně ke stavbě svého úkrytu potřebovali jen málo, několik prken a krabici hřebíků, jejichž nevysvětlitelné zmizení mohlo Padaetzovy Potřeby pro kutily, největší rodinný podnik ve Waterfordu ve státě Wisconsin, sotva nějak finančně zruinovat.

Strážní budka, jak se chatrči v koruně stromu začalo říkat, se stala středem života všech tří chlapců na celé léto, počínaje okamžikem, kdy obdrželi závěrečné vysvědčení ze šesté třídy, a konče dva týdny před tím, než se v jejich základní škole mělo opět rozeznít první zvonění. Po dobu oněch dvou parných, pohádkových měsíců, jež vyplňovaly mezeru mezi zmiňovanými událostmi, trávili chlapci uvnitř chatrče nebo v jejím těsném okolí celé dny, vyměňovali si sběratelské kartičky s baseballisty, četli si komiksy, vyprávěli si sprosté vtipy, hráli si na zálesáky a podnikali nesčetné bezvýsledné výpravy za hledáním hrotů indiánských šípů, jimiž se, jak se aspoň mezi školáky tvrdilo, měla neobdělávaná pole racinského okresu jen hemžit.

Někdy ke konci srpna se chlapci pustili do stavby jakési venkovní

tělocvičny, kterou si chtěli zbudovat na trávníku přímo pod stromem s chatrčí z dalšího dřeva, jež se jim společnými silami podařilo během dlouhého léta nashromáždit. Do zahájení školního roku zbývaly ještě celé dva týdny, a i pak mohlo trvat dobře další měsíc, než se počasí zkazí natolik, aby si po napsání domácích úkolů už nemohli hrát venku. Z tyček vodorovně natlučených mezi dva kmeny už vyrobili primitivní ribstoly a právě začali pracovat na stavbě koně..., když v tu chvíli bylo jejich konání nečekaně přerušeno, neboť nepřátelský útok, kterého se už dávno tak trochu obávali, se stal skutečností.

Kluci, nebo spíš mladíci, kteří měli narušení této idylky na svědomí, byli Ed Kozinski, Kenny Whitman a Anthony Platt, Kennyho vzdálený bratranec, který na veřejnosti vystupoval coby věčně bojechtivý mrzout, jakému je záhodno se za každou cenu vyhnout. Toto hrozivé trio, zhruba o tři roky starší než Roger a jeho kamarádi, si hochů nikdy dřív zvlášť nevšímalo a bavilo se raději pácháním různých menších vandalských kousků, vymýšlením způsobů, jak z místních samoobsluh šlohnout pivo a cigarety, či jak se dostat na kůži dívkám, jež se ovšem většinou tvářily, jako by pro ně tito výtržníci vůbec neexistovali. Anthony se nicméně nějak dozvěděl o strážní budce a dostal pošetilý nápad, že by snad k němu a jeho kumpánům mohla být děvčata mnohem přítulnější, kdyby se jim podařilo zatáhnout je na pěkné, klidné místečko někde v ústraní, kde by se všichni mohli náležitě opít a pak si to s dívkami rozdat.

V okamžiku, kdy se tahle myšlenka vynořila z bahnitých hlubin Anthonyho mysli, mohli se mladší chlapci se svou strážní budkou najisto rozloučit; když jednoho dne ke svému úkrytu na stromě dorazili, shledali, že je obsazen Kennym a jeho bandou jako nějakým výsadkem z vědeckofantastického paralelního vesmíru. Základy tělocvičny nalezli v troskách, kusy dřeva, z něhož tělocvičné nářadí budovali, poházené po okolí. Přes dvě stěny stromové chýše se táhl ohromný, červeným sprejem nastříkaný nápis "Opijové doupě", první slovo dokonce s nechtěnou pravopisnou chybou, jež ovšem za daných okolností nevyvolávala ani ten nejmenší úsměv. Rogeru Gordianovi to připadalo téměř jako znesvěcení.

Anthonymu, který na Rogera a jeho druhy hleděl od vchodu, s nohama spuštěnýma přes okraj budky a s kusem perníku (patrně k snídani) v ruce, se ve tváři zračilo čiré opovržení. Komiksy, sběratelské karty i všechno ostatní, co si Rogerova parta nanosila dovnitř, leželo bez ladu a skladu rozházené pod stromem mezi změtí lahví od piva, prázdných sáčků po chipsech, papírků od bonbonů a zmačkanými krabičkami od cigaret.

Roger a spol. si sotva měli čas uvědomit, co se vlastně stalo, když se na ně z jejich vlastní pozorovatelny snesla sprška kamenů. Okamžitě se rozhodli zaujmout proti vetřelcům zoufalou obrannou pozici, jenže vtom jeden ze svištících kamenů udeřil Klipa přímo doprostřed čela. Chlapec se svalil na zem a začal z plných plic ječet, zatímco mu z rány, která si později vyžádala čtyři stehy a protitetanovou injekci, stékala do očí krev. V té chvíli už Roger věděl, že je poražen; ba ještě hůř, uvědomoval si, že se nezmůže ani na ten nejmenší odpor, a cítil se svou vlastní bezbranností příšerně zahanbený. Ti druzí chlapci byli větší, silnější a surovější než kterýkoli z jeho kamarádů. Navíc byli na boj dobře připraveni.

Kennyho gang začal slézat ze stromu, aby se na ně vrhl, takže Roger s Johnnym pomohli Klipovi na nohy a raději spěšně opustili scénu.

To byla Gordianova první zkušenost s nepřátelským přepadem a ještě o čtyři desetiletí později ho při té vzpomínce bodalo u srdce.

Ze se tahle stará bolest ozvala právě dnešního večera, bylo vzhledem k znepokojivým zprávám, s nimiž jeho návštěvník právě přispěchal z válečné fronty Wall Streetu, zcela pochopitelné.

"Vrátili jsme se tam asi po dvou nebo třech měsících," dokončil Gordian vyprávění. "V té době už se Kenny odstěhoval s rodiči z města a jeho bratranec byl bez něj, abych tak řekl, neškodný. Nicméně, když jsme se tam dostali,

našli jsme budku zničenou stejně jako předtím tělocvičnu. Ze sněhu trčela rozlámaná prkna, všechno bylo v troskách. Nevím, jestli to ti tupci udělali úmyslně nebo náš úkryt zchátral jen špatným zacházením, a v podstatě na tom ani nezáleží. Na čem ale záleží a co mě dodnes štve, kdykoli si na tuhle smutnou epizodku vzpomenu, je to, že jsem se naší strážní budky ve prospěch těch vagabundů vzdal tak lehce. Že jsem jim něco, co patřilo mně, co jsem postavil svýma vlastníma rukama, přenechal zcela bez boje."

Charles Kirby na Gordiana ještě hodnou chvíli tiše hleděl, než si dopřál další doušek skotské se sodou. Bylo devět hodin večer a on se po dlouhém letu z New Yorku cítil nesmírně vyčerpaný. I přesto se rozhodl, že Rogera v jeho domě v Palo Alto navštíví, neboť měl dojem, že novinky, které přináší, jsou příliš důležité, než aby s nimi čekal do rána.

Gord nejenže platil právnické firmě Fisk, Kirby & Towland za jejich rady a připomínky v celospolečenských záležitostech slušné peníze, ale byl navíc Kirbyho blízkým přítelem. Když se tedy Kirby dozvěděl, že se konsorcium Spartus, jeden z největších akcionářů UpLinku International, rozhodlo svůj dvacetiprocentní podíl ve společnosti prodat, okamžitě věděl, co to znamená, a bez otálení se začal chystat k odletu, aby si o této věci s Gordianem promluvil z očí do očí.

Když teď pozoroval Gordianův ustaraný výraz, nabyl jistoty, že se rozhodl správně. Kirby byl hubený, prošedivělý pětačtyřicátník s inteligentníma modrýma očima, ostře řezanou bradou a rty tak úzkými, že na nich i ten nejširší úsměv vypadal nucené; přišel v tmavě modrém obleku z česané příze, v bílé košili, na které chyběla vázanka a kterou měl u krku rozepnutou... něco u něj tak neobvyklého, že si toho Gord všiml hned v prvním okamžiku, kdy Kirby vkročil do jeho domu. Chucku, vždyť ty jsi přece člověk, který dbá na svůj zevnějšek jako nikdo druhý. Sám jsi mi posílal kreslené instrukce, jak správně zavázat windsorský motýlek, to ty jsi mě učil, že držím-li paže svěšené podél těla, mám ohýbat prsty, aby jejich klouby mířily k zemi. Když tě teď vidím takhle bez kravaty, vzbuzuje to ve mně dojem, že se něco muselo stát. Něco moc zlého.

Dobrá trefa, pomyslel si Kirby, zatímco usrkával skotskou.

"No, aspoň si ti zmetkové té vaší skrýše dlouho neužili," prohlásil z měkkého koženého křesla naproti Rogerovi. "Vsadím deset proti jedné, že tam stejně nedotáhli ani jedinou holku."

"Díky za pochopení, Chucku. Ale vraťme se k tématu," odvětil Gordian. "Dneska jsem přece dospělý člověk. Buď si jistý, že se dokážu postarat, abych se nedopouštěl stejných chyb jako v době, kdy mi ještě ani nezačalo rašit první chmýří na bradě a o líbání s děvčaty se mi ani nesnilo."

"Poslouchej, Gorde -"

"Zatraceně, jak je možné, že jsem se nechal takhle zaslepit? Vždyť oni se mi pokoušejí ukrást UpLink přímo pod nosem! Jak jsem tohle mohl připustit?"

Kirby dopil skotskou a zachrastil tajícími ledovými kostkami.

"To chceš, abych tu seděl a díval se, jak si nadáváš?" zeptal se. "Mám dojem, že o ničem takovém není v naší profesionální dohodě ani slovo. Ačkoli se samozřejmě mohu ještě optat svých partnerů, abych si byl absolutně jistý."

"A mohl bys to prosím udělat?"

Kirby se nad jeho sarkasmem zamračil.

"Podívej," pokračoval Gordian. "Založil jsem pobočky své společnosti v desítkách států, vystavil jsem spoustu svých zaměstnanců extrémně nebezpečným podmínkám a v některých zemích jsem dobré lidi skutečně ztratil. Pokud se z toho nedokážu poučit, pokud nejsem schopen obstát, když se sázky vyšplhají příliš vysoko, nemám zřejmě v téhle vyšší lize co pohledávat."

Kirby si povzdechl. Jistě, stáli před velice vážným problémem, nicméně Gordian měl obyčejně hodně daleko k tomu, aby podlehl sebelítosti a pocitu poraženectví, ať už na něj naléhaly jakkoli. Co to s ním u všech všudy je? Jde snad o nějakou opožděnou reakci na ony polemiky kolem šifrovacích

technologií... o jakýsi druh psychologické vazby, která se po vstupu do "vyšší ligy" vynořila na povrch?

Kirby o tom chvíli uvažoval a nakonec usoudil, že by to skutečně mohlo být přesně tak. Zejména proto, jak dlouho už se celá ta věc táhla, a také kvůli ostré kritice, jíž se Gordianovi za jeho veřejný negativní postoj k nové exportní politice vlády dostávalo. Možná zde však jako rozhodující faktor působilo vyčerpání a Gord byl prostě jen uštvaný z vedení příliš mnoha bitev na příliš mnoha frontách najednou. Možná. Přesto se nemohl zbavit dojmu, že Rogera trápí ještě i něco jiného.

"Nehodlám popírat, že i ty jsi zranitelný, ale proč to dávat za vinu nezodpovědnosti?" prohlásil. "V poslední době jsi musel čelit mnoha tlakům na své finanční zdroje. Měl jsi jednak plno výdajů, kterým se sotva dalo vyhnout, ale navíc i takové, že jsi je těžko mohl předvídat bez nějaké křišťálové koule."

Gordianův odmítavý pohled Kirbymu napověděl, že mu tyto věci není třeba nadále připomínat. V tom si byli oba muži značně podobní: dokázali svůj postoj vyjádřit za podpory minimálního slovního doprovodu. A kromě toho už se tím vším oba několikrát důkladně probírali. Byly tu ohromné náklady na výrobu, vypuštění a pojištění soustavy nízkoorbitálních družic nezbytných pro telekomunikační síť UpLinku, mnoho milionů dolarů na znovu-vybudování ruské pozemní stanice, jež byla během teroristického útoku v lednu bezmála srovnána se zemí, a zároveň výdaje přibližně ve stejné výši nutné k tomu, aby mohly být do plného provozu uvedeny pozemní stanice v Africe a Malajsii.

Nepochybně velice ambiciózní program celospolečenských iniciativ. Jenže Gordianův odklon od obranných technologií, na nichž vydělal jmění, nebyl, tedy až na určité oblasti, do kterých ho uvrtali sami vojenští činitelé, ani v nejmenším motivován touhou po zisku - a to Kirbymu vždy nesmírně imponovalo. Gord nepatřil k osobám, které kupředu pohání jejich vlastní ego. Netrpěl ani přílišným hladem po penězích. Vydělal si už tolik, že by mu to vystačilo na deset dalších životů, a mohl se tedy věnovat věcem, jakým se věnuje spousta pohádkově bohatých lidí, prostě usnout na vavřínech, vydávat se na dlouhé plavby do teplých končin, pokoušet se o překonání nějakého Guinnessova rekordu, cokoli.

Jenže Gordian více než po čemkoli jiném upřímně toužil pomáhat při tvorbě lepšího světa a byl až do hloubi duše přesvědčen, že řešení problému, jak odstranit globální tyranii a útlak, vězí v komunikačních prostředcích. Protože sám vyrůstal v době Berlínské zdi a železné opony, věřil, že nic - ani hromadění vojenského potenciálu, summity hlav států nebo různé smlouvy - nepřispělo k ukončení studené války tolik jako informace, které přece jen pronikly i těmi nejpevnějšími bariérami. Byl si jist, že právě informace jsou rozhodujícím klíčem k osobní i politické svobodě. Jeho cílem, jeho vizí, bylo opatřit tento klíč co největšímu počtu lidí... což z něj, podle Kirbyho, dělalo pragmatického idealistu. Ačkoli, nezní to tak trochu jako oxymóron?

Gordian se teď předklonil, lokty zapřel o kolena, pevně stiskl dlaně a znovu se rozhovořil.

"Nepleť se, Chucku, ani jedno ze svých obchodních rozhodnutí jsem neudělal, aniž bych předtím zvážil jeho dopad na růst UpLinku. Dávám si vinu jen za to, že jsem nepřipravil žádnou obrannou strategii proti takhle podlému útoku. A rozhodně se nemohu vymlouvat, že by se mi nedostalo varování. Ty sám jsi mi neustále radil, ať prosadím, aby se členové správní rady na svých postech po určitém čase měnili. Můj přítel senátor Dan Parker se mě zase pokoušel přesvědčit k mnohem důraznějšímu lobby za prosazení zákonů, které by znemožňovaly převzít kontrolu nad nějakou firmou pouhým skupováním jejích akcií. Oboje jsem zanedbal."

"Gorde -"

Gordian jej zdvižením ruky umlčel.

"Vyslechni mě až do konce, prosím tě. Jak už jsem řekl, tohle není jen

nějaké mea culpa. Před chvílí jsi povídal něco o tom, že pokud bych chtěl předpovídat, co se stane, potřeboval bych k tomu křišťálovou kouli. Víš, já svým způsobem jednu mám. Pochybuji, že by Spartus svou nabídkou k prodeji akcií někoho z nás dvou skutečně výrazně překvapil. Stačí se podívat na pár článků ve Wall Street Journalu. Na ty nekonečné komentáře v ekonomických pořadech na CNN a CNBC. Snad každý provozní detail mé společnosti už byl podroben kritice a výsměchu. A nemusím snad ani dodávat, že většina toho osočování pochází z jediného zdroje. Je tedy divu, že s cenou našich akcií to jde od desíti k pěti?"

"Jen pro pořádek, moje připomínka se týkala tvých výdajů, ne devalvace akcií UpLinku," poznamenal Kirby. "Nicméně ti musím dát za pravdu. Velký a uznávaný finanční prorok Reynold Armitage ti v médiích poslední dobou opravdu pořádně zatápí. Měl jsi přece na mysli jeho, nebo ne?"

"Samozřejmě." Gordian si položil dlaně na kolena. "Spartus prostě zpanikařil. Sice jsem se domníval, že když jim zavolám, dokážu jejich obavy zaplašit, nemohu jim ale vyčítat, že na mé ujišťování nedali. No řekni sám, viděl jsi už někdy něco podobného tomu, co teď Armitage předvádí s analyzováním našich údajů v 10-K? A všechno samozřejmě ukazuje z té co možná nejhorší stránky. Mně osobně to připadá krajně podezřelé."

Kirby neodpověděl, jen zavrtěl hlavou. Ano, Armitage byl na burzu s akciemi skutečně expert, dokázal ve vzduchu vycítit veškeré proměny indikátorů trhu lépe než kterýkoli jiný analytik. A nic víc finanční svět nezajímá. Co na tom, že je to zároveň nafoukaný, podlý darebák? Některým darebákům se prostě naslouchá, aniž by přitom museli být nějak zvlášť oblíbeni - a když promluvil Armitage, všichni investoři, velcí i malí, nestačili špicovat uši.

Což je ostatně pochopitelné, pomyslel si Kirby. Už jen svou trvalou přítomností na místech, kde se točí peníze, pomohl Armitage mnohým burzovním makléřům lépe pochopit zákonitosti trhu a oni si pak dokázali vybírat takové zdánlivě riskantní podniky, jež měly největší naději na úspěch. Čas od času však také některým firmám, které právě bojovaly o přežití, hodně ublížil - například neopodstatněnými prohlášeními, při nichž překrucoval fakta tak, aby vyhovovala jeho předpovědím, a dobíral si šéfy zmiňovaných firem takovým způsobem, až se zdálo, že mu to snad působí potěšení dělat z nich naprosté hlupáky. Jak už poznamenal Gordian, hraje-li člověk ve vyšší lize, musí být připravený přetrpět nějaké ty ztráty. A navzdory náhlému záchvatu pochybností o sobě samém, on takovým hráčem byl... a jedním z nejlepších. Jenže síla a ničivost Armitagovy kampaně proti UpLinku - a jinak než kampaň se to skutečně nazvat nedalo - spočívala především v dokonalém načasování jeho odhalujících článků.

Týž den, kdy UpLink dodal burzovním makléřům svou každoroční zprávu, vydal se Armitage s jejich firemním 10-K do redakce Moneyline a začal rozhlašovat, že mezi oběma dokumenty jsou značné rozpory. Což byla bohapustá lež. Jistě, obě zprávy ukazovaly určité věci v poněkud rozdílném světle, ale není divu, vždyť tradičním cílem každoročních prohlášení bylo zdůraznit silné stránky společnosti a její budoucí cíle, zatímco formulář 10-K byl jen strohým výpisem finančních statistik, který se podle nařízení zákona předkládal Komisi pro směnky a cenné papíry. Z prezentace těchto statistik vytržených z kontextu - aniž by například byly proti dočasným dluhům a finančním závazkům postaveny očekávané příjmy ze spekulací - mohl člověk snadno nabýt dojmu, že je na tom společnost po obchodní stránce mnohem hůř, než ve skutečnosti byla. A Armitage postoupil ještě o ohromný krok dál, přehnaně zveličoval význam každého výdaje, bagatelizoval všechny příjmy, poměr zisky-náklady interpretoval z toho nejhoršího možného pohledu a vůbec stavěl celou společnost kamsi na pokraj krachu.

To bylo skutečně setsakra podezřelé.

Dosud zamlklý Kirby se zvedl, přešel k baru v protějším rohu pokoje a dolil si do sklenky skotskou. Sodu tentokrát vynechal. Gordianův mozek jako

obvykle zapracoval s výkonností dobře promazaného stroje. Proč všechny ty útoky ze strany Armitage? Pokud si dobře vzpomínal, Gord se toho chlapa nikdy nijak nedotkl, dokonce se s ním snad ani nikdy nepotkal. Tak proč? Tahle otázka bzučela v posledních týdnech jako podrážděná vosa i v Kirbyho hlavě, nedokázal na ni však nalézt žádnou seriózní odpověď, jen pár nejasných dohadů. A u těch váhal, zda se s nimi má Gordianovi svěřit, neboť měl dojem, že by bylo poněkud unáhlené předkládat je bez patřičných podkladů.

"Nebude ti, doufám, vadit, když si doliju ještě trochu toho drahého moku," podotkl s tváří obrácenou ke svému hostiteli.

"Jen pij, dokud je," opáčil Gordian s trpkým úsměvem, načež do sebe obrátil zbytek vlastního drinku a podal Kirbymu i svou sklenku.

Kirby přistoupil s Gordianovým oblíbeným Beefeaterem a nalil příteli štědrou dávku.

Jejich oči se na kratičký okamžik setkaly. I ten zběžný pohled byl ovšem natolik významný, aby Kirbymu potvrdil správnost domněnky, že Gordian si myslí přesně totéž co on.

Je na čase, usoudil, aby oba konečně vyslovili to, co se jim honí hlavou.

"Gorde, myslíš si, že tenhle pokus o získání kontroly nad tvou společností někdo předem naplánoval?" vyklouzla mu slova ze rtů dřív, než je opatrnost stačila zadržet. "Že Armitage proti tobě jde se záměrem podrýt důvěru akcionářů a -"

"A vyprovokovat je k prodeji jejich podílů," dokončil Gordian s přikývnutím. "Celá ta věc je na sto honů cítit nějakou zákulisní manipulací."

Kirby se zhluboka nadechl. Připadalo mu, že ticho v místnosti je zavalí jako kámen.

"Jestli to tak vážně je," podotkl, "pak to přinejmenším naznačuje, že někdo drží Armitage pěkně pod krkem."

"Přesně tak," přisvědčil Gordian bez známky jakýchkoli emocí. "Přesně tak."

Oba muži si navzájem dlouze, střízlivě pohlédli do očí.

"Máš představu, kdo by ten někdo mohl být?" zeptal se Kirby.

Gordian seděl tiše tak dlouho, že starožitné hodiny na druhé straně pokoje stačily odtikat celou minutu.

"Ne," odvětil nakonec a doufal, že Kirby jeho slova přijme bez jakýchkoli pochyb o jejich upřímnosti.

Lhal totiž v tu chvíli tak, že se málem musel červenat.

3.
Singapur/Johor, Malajsie, 16. září 2000

"Máš moje slovo, že tenhle kraj je tím nejlepším místem, kam bys toho svojeho chlapáka mohl poslat na odpočinek," řekl v Singapuru jednou jeden americký emigrant návštěvníkovi z New Yorku. Nebo ho alespoň tak citovali v tisku.

Jeho komentář - který zazněl v odpověď na otázku, kde by se tu dal najít nějaký pánský podnik, a který se později stal známým po celém ostrově - totiž náhodou vyslechla, uprostřed kakofonické přehlídky všelijakého ptačího cvrlikání, trylkování a čiřikání, jistá novinářka. Bylo nedělní ráno a singapurští milovníci ptactva, většinou příslušníci zdejší čínské menšiny, přispěchali se svými drozdy, mata puehy a šarmany na pravidelnou každotýdenní soutěž ptačích pěvců na křižovatku ulic Tiong Baham a Šeng Poh, kde rozvěsili své bambusové klece na speciálně upravené držáky nad veřejnými lavičkami a venkovními kavárenskými stolky.

"Jestli na tebe totiž tady u nás přijdou chutě na ženskou, máš do slova a do písmene jen dvě možnosti: buď si nechat dneska v noci zdát nějakej mládeži nepřístupnej sen, nebo vyrazit do východní čtvrti k Tlusťochovi B," přidal emigrant k dokonalé mystifikaci svého přítele... a ke škodolibému pobavení

tajně naslouchající novinářky, která si uvědomila, že narazila na výborný úvodník ke své pravidelné rubrice o místním životním stylu, a proto pozorně lapala každé slovo, zatímco opeřenci všude kolem pohvizdovali a vyzpěvovali své veselé, bezstarostné melodie do prosluněného ovzduší.

U Tlusťocha B, ve zpustlé díře ukryté za prohnilou fasádou bývalého obchůdku v úzkém larongu geylandského okrsku, se nacházel beze sporu ten nejzhýralejší bar celé ostrovní republiky. I tak ale zdejší podnik neustále kypěl životem, neboť se tu navzdory přísným mravním zákonům večer co večer scházela spousta štamgastů, kteří na jeho bídné existenci lpěli stejně jako nějací nezdolní bacili v jinak dokonale sterilním a vydezinfikovaném operačním sále. Nikdo nechápal, proč vlastně úřady takovou věc tolerují, kolovaly však pověsti o pravidelných úplatcích policejních úředníků a kompromitujících fotografiích, jež jako pojistka proti zavření zmíněného doupěte visely nad hlavou jistého vysoko postaveného vládního ministra.

Vnitřek baru s otlučenými zdmi a stropem pokrytým purpurovou fólií se utápěl v černém světle a vyzdoben byl obrovskými dekoracemi z krepového papíru, šňůrami korálů, pomalovanými dřevěnými lidovými maskami, píšťalami, prapory s dračími motivy a stovky let starými lidskými lebkami, jež kdysi visely ve společných chýších bornejských lovců lebek - prostě se zařízením podniku mohl co do nevkusu soupeřit snad jen sám jeho majitel, Tlusťoch B, který, navzdory tomu, co byste čekali podle jeho jména, nebyl ani trochu tlustý, ba spíše naopak, a těšil se pověsti neohroženého, ostrého chlapíka, v němž se mísila vznešenost s nápadnou, pro obyvatele Singapuru zcela netypickou agresivitou. Oboje prý zdědil po svých bohatých čínských předcích. Lidé, kteří s ním byli v obchodním kontaktu, navíc dobře znali tvrdý, výhružný pohled, jenž se mu vkradl do očí pokaždé, když ho zachvátil vztek nebo v něm vzklíčilo nějaké podezření, a dodával mu v takových chvílích vzezření ostražitého krokodýla.

Dnes večer měl na sobě Tlusťoch B žlutou hedvábnou košili bez límečku potištěnou různobarevnými květy pivoněk, černé kalhoty ze žraloci kůže, diamantovou náušnici v pravém ušním laločku a prsteny se vsazenými nefrity na všech osmi prstech kromě palců. Smolně černé vlasy, které vypadaly skoro jako semišové, měl sčesané dozadu. Seděl na svém obvyklém místě u stolku v zadní části baru, zády opřený o stěnu, a obezřetně si prohlížel každého, kdo prošel dveřmi.

"Tady máš všechno, pro co sis přišel, Siangu," řekl a položil před vysokého, dlouhovlasého muže proti sobě hnědou obálku z manilového papíru. "Zvláštní, kolik úsilí je třeba vynaložit k získání takového tenounkého balíčku. Holt, když člověk obchoduje s informacemi, tak to tak chodí. Váží všechno a nic zároveň, lah."

Siang mu věnoval jediný pohled, pak se tiše natáhl po obálce a zvedl ji ze stolu. Tlusťoch B se snažil nedat nijak najevo, že si přitom všiml malajské dýky vytetované na hřbetu Siangovy ruky. Pochyboval ovšem, že bude jeho snaha náležitě doceněna... rozhodně ne tímhle zaostalým omezencem. I přesto ho však nepřestával se skrytým zájmem pozorovat. Za starých časů se lidé jeho národa prohánělі po malajských džunglích docela nazí - nebo téměř nazí - s kůží pokrytou draky, škorpiony a podobným tetováním, které vystavovali na odiv jako symbol vlastní odvahy a mužnosti.

S přivřenými víčky přemítal Tlusťoch B o tom, zda je tělo svalnatého Ibánce celé ozdobené podobnými obrazci, a představoval si, jak úchvatným dojmem by mohlo působit. Velice úchvatným, to nepochybně, ale kolik to asi muselo stát bolesti.

Siang jako by na barmanovy zkoumavé pohledy na okamžik úplně zapomněl, otevřel obálku, přeložil její chlopeň dozadu a nahlédl dovnitř.

Tlusťoch B se díval a čekal. Ze stereoreproduktorů ve všech čtyřech rozích místnosti vřeštěla pop-music, v níž se orientální loutny, harfy a činely pronikavě prolínaly se západními syntezátory a elektrickými kytarami. Po

stěnách zakrytých fóliemi se prohánělo fialové světlo stroboskopu. Dívky u baru, se snad až příliš silnou vrstvou makeupu na tvářích a oděné do minisukní a přiléhavých blůzek s hlubokými výstřihy, se nezapomínaly okázale usmívat na muže, kteří jim platili drinky. Většina žen u sebe měla malé kabelky, jež se ovšem otevíraly teprve tehdy, když zavedly své společníky po schodišti za barem nahoru do malých, soukromých pokojíků v druhém patře budovy. Až pak nastal čas k provedení nezákonné transakce, povolné tělo za prachy na dřevo, z nichž padesát procent následně putovalo do kapsy Tlusťocha B.

Bez žádného zjevného důvodu si Tlusťoch B náhle vybavil staré čínské rčení: Všechno má svou cenu.

Zamyšleně našpulil rty a zahleděl se přes místnost na dva muže, kteří přišli společně se Siangem. Postávali ve svých ošuntělých šatech kousek od východu, jeden potahoval z cigarety a díval se přímo na něj, druhý byl tváří obrácen ke stěně a patrně si prohlížel pomalované lidové masky. I oni nepochybně měli na svých pažích tetování ve tvaru malajské dýky.

Jakmile se tedy Siang opatrným pohledem na obě strany přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, rozevřel obálku a nahlédl do ní. Obsahovala devět nebo deset fotografií. Vsunul dovnitř ruku a povytáhl je ven, ovšem jen tolik, aby vykukovaly jejich vrchní okraje, načež jimi zběžně prolistoval palcem a prohlédl si je. Kousku papíru přichycenému k poslednímu snímku nevěnoval nejmenší pozornost. Pak je zastrčil zpět do obálky, zavřel ji a vrátil se pohledem k Tlusťochovi B.

"Kdo je ta dívka?" zeptal se anglicky.

"Všechno podstatné je uvedeno v poznámkách, které jsem přiložil. Jmenuje se Kirsten Chu a je zaměstnaná u společnosti Monolith Technologies. Docela přitažlivá, co říkáte?" Věnoval pirátovi nepatrný úsměv. "Jaká škoda, že ji rodiče poznamenali tím západním křestním jménem. Podařilo se mi zjistit, že se narodila a byla vychována v Británii. Takže asi proto."

Siang na něj dál upíral nevýrazný pohled. "Vy víte, jak to myslím. Nečekal jsem, že budou dva."

Tlusťoch B se zatvářil, jako by obálka neobsahovala nic, co by si vyžadovalo další vysvětlení.

"Podívejte," řekl. "Je to prostě jen pěkná kočka uvázaná na konci hodně krátký šňůry, chápete? Její pohyby se dají snadno vystopovat. Stačí sejí držet a ona vás k Američanovi sama zavede."

"Jaký je mezi nimi vztah?"

"O tom mi naši zaměstnavatelé nic neřekli a já se neptal."

"Je to naše státní příslušnice?"

Tlusťoch B se před odpovědí na chvíli odmlčel a zaposlouchal se do pronikavých čínských vokálů podbarvených hlasitým rytmem diska dunícího z reprosoustav. Obyčejně mu hlasitost vyšroubovaná na maximum a nepřirozené splývání různých hudebních tradic dělalo dobře, ovšem právě teď ho to všechno začínalo otravovat, nepřetržitý tok elektronických zvuků mu dráždil nervy, vysoká fistule raperky se mu zabodávala do ušních bubínků jako ocelové jehly.

Optimisticky se domníval, že věci budou mít mnohem hladší průběh.

Zhluboka nabral vzduch do plic, vydechl, stáhl koutky úst do úsměvu a nakonec přikývl.

"Nedělejte z komára velblouda," prohlásil. "Nejde přece o žádnou přehnaně složitou akci."

"Kecy. Myslíte si, že jsem idiot? Když se v tyhle zemi ztratí Američan, kterej tu stejně neměl co pohledávat, je zametení stop jedna věc. Ale regulérní občan? A ještě k tomu ženská ? To si snad děláte srandu. Když něco nevyjde, jak má, a chytí nás, můžu se těšit na něco mnohem horšího než jen nějakých šest ran rotanem."

Tlusťoch B se uchechtl. "Tady v Singapuru si člověk s mými zvyky a chutěmi koleduje o ten samý trest čistě už jen tím, že ráno vyleze z postele. Dalo by se říct, že náš právní systém vyrostl přímo na základech křesťanského pojetí

prvotního hříchu."

Siang na něj pohlédl svýma tmavýma, prázdnýma očima, ale nic neřekl.

Tlusťoch B si pomyslel, že ona drobná dávka humoru patrně přesáhla ah-bengovo chápání. Ani on sám už se vlastně neusmíval, jeho nálada zaznamenala v posledních několika vteřinách ostrý a prudký pokles. Ne že by peníze za tuhle záležitost pocházely z jeho vlastní kapsy, šlo spíš o to, že ho pranic netěšilo fungovat jako zprostředkovatel mezi tímhle hrdlořezem a jejich společnými zaměstnavateli. Vyjednávání nepatřilo k jeho oblíbeným činnostem, a proto doufal - snad poněkud naivně -, že tenhle omezenec prostě jen převezme obálku a půjde si po svých.

"A v čem je vlastně problém?" zeptal se. "Když se vám podaří dostat je oba živé, fajn. Ale našim zaměstnavatelům záleží především na tom Blackburnovi. Stačí, když se postaráte, aby ta ženská nezůstala jako případný svědek."

"Kdyby to všechno bylo tak snadný, proč se o to nepostarali vaši lidé? Přece ji sledovali. Nafotili ji. Mohli snad sami udělat i ten další krok."

"Každý máme svůj způsob, jak být užitečný. Já v téhle zemi žiju, chápete? A hodlám tady taky ještě nějakou dobu zůstat. Vy jste tu jen na skok, lah." Tlusťoch B pokrčil rameny. "Ale dost se zbytečným marněním slov. Koneckonců, už jsme v tom stejně oba až po uši."

Siang neodpověděl. Tlusťoch B se zahleděl přes něj ke dveřím a netrpělivě čekal, až se Ibánec rozmyslí a budou moci provést konečnou transakci. Jak jen se mohl zaplést do obchodu s takhle nekultivovaným člověkem? Z celé té nechutné záležitosti ho začínala bolet hlava.

Ale čekal dál a pozoroval přitom dvojici zanedbaných mužů, kteří právě vešli dovnitř a okamžitě zamířili k baru.

"Tak dobře," prohlásil nakonec Siang. "Ale rád bych dostal zbytek peněz hned, jak to skončíme. Chci, abyste se o to osobně postaral."

Tlusťoch B k němu s tichou záští obrátil pohled.

"Samozřejmě," přikývl. "Bude mi potěšením."

Oba muži se ještě chvíli vzájemně a bez jediného slova měřili očima. Pak Siang zastrčil obálku s fotografiemi pod džínsovou bundu, nohou odsunul židli od stolku, vstal, přešel k východu a s oběma kumpány se ztratil venku.

Tlusťoch B seděl nehnutě dál a s tichým syknutím, které nechal uniknout mezi zuby, sledoval, jak se za nimi zavírají dveře.

Blackburn si onehdy na orientálním bazaru prohlížel malou loutku - udalo se to už před nějakou dobou, během Dipvali, hindské slavnosti světla. Potřeboval si odpočinout od svých povinností na pozemní stanici, takže si vzal na několik dnů volno a odjel se na pobřeží pobavit fanatickými oslavami, podívat se na pouliční tanečníky, hudebníky a kouzelníky, ochutnat lahodné kari a satay, prohlédnout si stánky řemeslníků nebo se prostě jen tak procházet mezi pestrobarevnými praporci, květinovou výzdobou, sprškami obarvené rýže a nekonečnými řetězci svící, lamp a žárovek v oknech a nade dveřmi.

Obchodník, který Blackburnovi loutku nabízel, měl na sobě složitý turban s pávím perem zasazeným do jednoho postranního záhybu, kaštanově hnědou košili s lesklými zlatými nitkami všitými ve svislých řádcích do látky a na hubeném zápěstí ocelové náramky, takže vypadal jako nějaký pouliční sultán ve sváteční oděvu. Jeho široký, živý úsměv odhaloval zčernalé zuby a výrazné červené dásně, jež jasně vypovídaly o zvyku žvýkání betelu -návykové látky se slabě opojnými účinky, díky níž muž pravděpodobně vypadal tak o deset let starší, než ve skutečnosti byl.

Max si dodnes vybavoval silný zápach exotického koření v obchodníkově dechu, když k němu muž přistoupil blíž, aby upoutal jeho pozornost, mávaje ve vzduchu dvěma páry dvourozměrných loutek na tenkých tyčkách. Dobře si vzpomínal na jejich syté barvy, které působily v poledním slunci tak křiklavě a výrazně, vzpomínal si na každičký drobný detail jejich ručně vyřezávaných tváří. Zejména se mu líbila dokonalá řemeslná práce odvedená na té, co

obchodník držel v levé ruce, té, která upoutala jeho pozornost jako úplně první, a teď mu visela před očima na stěně kanceláře - zvláštní, animistická postava, zpola člověk, zpola slon.

"Padesát ringgitů, dvacet pět amerických dolarů!" vykřikoval muž, zatímco mával loutkami nad hlavou. Cistě ze zvědavosti se Blackburn zastavil, aby se obchodníka zeptal, které z hindských božstev ona loutka představuje. Mluvil anglicky, neboť nebyl v Malajsii ještě ani měsíc a zatím se v bahaském nářečí necítil dostatečně zběhlý.

Prodavač mu s širokým zčernalým úsměvem a neustálým přikyvováním, jako by mu rozuměl, strčil loutku přímo před obličej a nadšeně zahalekal: "Ano, ano! Padesát ringgitů, dvacet pět amerických dolarů!"

"Je to Ganéša, Šivův syn..."

Ten hlas byl nepochybně ženský, se zpěvavým britským přízvukem. Blackburn se otočil a spatřil před sebou ženu s orientálními rysy, tak třicet až pětatřicet let starou, úchvatně krásnou ženu s bohatými, rovně zastřiženými vlasy, šikmýma hnědýma očima a pletí v nekonečném tropickém srpnu opálenou do mandlově smetanového odstínu. Oděna byla do letních khaki šortek a volné bavlněné halenky, na nohou měla sandály a přes rameno cestovní kabelku, kabelku, o níž si byl jist, že musela stát víc než roční výdělky všech obyvatel zdejší vesnice dohromady.

Blackburn si tehdy okamžitě povšiml nádherných křivek jejího těla. Ani volný oděv je před ním nedokázal skrýt. Patrně je vytušil už z toho, jak se nesla. Nebo měl tyhle věci prostě v oku.

Jeden z tvých nejlepších úlovků v terénu, pomyslel si teď, o tři měsíce později, se ztrápenou tváří, s vnitřním hlasem zbarveným tónem sebeopovržení. Seděl u telefonu ve své kanceláři a snažil se vzpomenout, zda jeho touha vyspat se s ní i nápad, že by ji mohl přemluvit, aby se stala tajně naslouchající muškou na zdi Marcuse Caina, provázely jejich vztah od samotného začátku. Jistě, určitou povrchní přitažlivost k její osobě ucítil hned v tom prvním okamžiku, jenže kdy v životě potkal nějakou hezkou ženu, aby ho nenapadlo, jaká by asi byla v posteli?

To, že po ní toužil, není vlastně zas tak podstatné. Chtít se s někým vyspat je jedna věc, ale rozhodnout se, že by ho mohl využít...

Náhle a zcela nečekaně pomyslel na Megan Breenovou a na to, jak jiné to bylo, když byl s ní. Ne zrovna lepší, ale snazší, bez pocitu viny. Měli se navzájem rádi a v mrazivé ruské zimě si připadali příliš osamělí a odříznutí od světa. Ani jeden z nich neočekával, že by jejich vztah mohl přerůst v něco víc. Neměli před sebou co skrývat, žádná tajná poslání, nic takového. Všechno probíhalo na rovinu, nikdo se nesnažil tím druhým manipulovat, mantinely byly předem jasně vymezeny.

Pro koho pracuje, se samozřejmě dozvěděl teprve asi po prvních pěti minutách rozhovoru, který začal několika nevinnými poznámkami o malé loutce.

"...bůh symbolizující zvířecí podstatu člověka," řekla.

Podíval se na ni. "Díky. Zdá se, že to bude dokonalý maskot pro mou kancelář."

"Najdete ho vyobrazeného na mnoha přívěscích a ozdobách," pokračovala a také se na něj usmála. "Nosí se na ochranu před zlem a smůlou."

"Je lepší než dokonalý," prohlásil. "Myslím, že si ho pověsím přímo nad telefon. To kdyby volal šéf, aby si mě zkontroloval."

Její pobavený úsměv se ještě o poznání rozšířil.

"Také vás mohu ujistit, že požadovaná cena je naprosto přiměřená," dodala. "Vyrobit takovéhle loutky používané pro wayang kulit zabere spoustu času, tedy aspoň u těch opravdu kvalitních. A tenhle pán je má dokonce s držátky z pravého bizoního rohu."

"To má také přinést štěstí?"

"Pokud jste náhodou bizon, tak asi ne. Ale ukazuje to na kvalitu práce. Většina loutek, které se tu prodávají turistům, má držátka z obyčejného

dřeva."

Blackburn se zahleděl do jejích tmavě hnědých očí a zároveň si uvědomil, že i ona se dívá do jeho. "Ta dvě slova, co jste před chvílí použila... wayang..."

‚Jíulit," doplnila. "Volně přeloženo to znamená něco jako ‚stínohra'. Při jediném představení hindské epiky se podobných loutek použije kolikrát kolem stovky, a doprovází je celý orchestr. V téhle části světa je to starodávný způsob zábavy, který zároveň pomáhá udržet při životě spoustu tradic. V dnešní době bohužel začíná přebírat popularitu Nintendo."

"To je asi všude stejné," podotkl.

"Možná, ale je to hrozná škoda. Loutkovodiči - říká se jim dayangové - trávili cvičením svých dovedností dlouhé roky. Vyráběli si loutky ručně a všem postavám sami dávali pohyb a propůjčovali jim hlas. Při představení se loutky pohybují za bílým bavlněným plátnem, na něž ve světle lampy vrhají stíny - když se všechno správně nasvítí, jsou ty stíny dokonce barevné, víte? Obecenstvo je rozděleno na dvě poloviny, z nichž jedna sleduje stínohru před plátnem a druhá přímo loutky a hudebníky za ním."

"Což má nepochybně symbolizovat rozdíl mezi materiálnem a duchovnem, mezi lidskou a božskou podstatou," poznamenal. "Mezi pozemskou iluzí a nejvyšší pravdou -"

"Mezi átmanským a bráhmanským principem," dodala a věnovala mu pohled, v němž byly stejnou měrou zastoupeny překvapení i zvědavost. "Vidím, že vám hindská filozofie není cizí."

"Aby byla, vždyť jsem vyrůstal s muzikou Beatles," vysvětlil. "Během studií jsem neustálým přehráváním prošoupal pět kopií AU Things Must Pass od George Harrisona."

Na okamžik stáli mlčky proti sobě a vzájemně se měřili pohledy. Zástupy si razily cestu kolem nich, parné ovzduší houstlo štiplavým kouřem od přípravy pokrmů.

"Padesát ringgitů, dvacet pět amerických dolarů!" zaječel obchodník z plných plic a postoupil o něco blíž k nim, očividně plný obav, zda na něj nezapomněli.

Blackburn sáhl do kapsy pro peněženku, vytáhl dvě bankovky - v hodnotě dvaceti a pěti jednotek americké měny - a zaplatil za loutku. Prodavač se mu poklonil na znamení díků a čile se ztratil v davu, zanechávaje Blackburna s právě koupeným zbožím v ruce a poněkud zmateným výrazem ve tváři, díky němuž připomínal člověka, který právě ve střelnici na venkovské pouti vyhrál nějaké vycpané zvíře a teď si uvědomil, že vlastně nemá nejmenší ponětí, co s ním bude dělat.

"Jsem přesvědčená," ozvala se žena, "že až si tu loutku přinesete s sebou do práce, hned se stane ústředním tématem mnoha rozhovorů. Vsadím se, že podobných věcí ve Státech moc nemáte."

Blackburn jí věnoval tázavý pohled, neboť si nebyl příliš jistý, jak to myslela. Teprve po chvíli mu došlo, že patrně předpokládala, že má svou kancelář někde v Americe. Na jejím omylu vlastně nebylo nic zvláštního, vždyť na první pohled vypadal jako Američan a kromě toho platil americkými penězi.

"Můj nový přítel Ganéša ve skutečnosti v dohledné budoucnosti vůbec neopustí poloostrov," opravil ji. "Myslím, že je na čase, abych se představil. Jmenuji se Max Blackburn. Pracuji v bezpečnostních složkách společnosti UpLink International a v současné době slouží v našem hlavním stanu pro tuto oblast v -"

"Johoru, je to tak?" Zatímco si podávali ruce, vyprskla smíchy a přivedla ho tím poněkud do rozpaků, neboť neměl nejmenší zdání, co řekl tak směšného. Hned zase zvážněla, jakmile si však všimla, že se mu ve tváři opět usadil onen zmatený výraz, který se tam v posledních minutách objevil už několikrát, rozesmála se znovu.

On si mezitím uvědomil, že po celou tu dobu nepustila jeho ruku. A to se

jistě dalo počítat za velké plus.

"Omlouvám se, určitě si myslíte, že jsem hrozně nevychovaná," řekla, když se konečně ovládla. "Já se jmenuji Kirsten Chu a shodou náhod pracuji pro Monolith Technologies v Singapuru. Oddělení pro styk s veřejností. Jsem tu na dovolené, na návštěvě u sestry a její rodiny."

Blackburnova tvář se rozjasnila porozuměním.

"Aha," řekl. "Tak tohle už by ty záchvaty smíchu vysvětlovalo."

"To nepochybně," přisvědčila. "Naši zaměstnavatelé jsou, dalo by se říct, odvěcí rivalové, že? Posledních šest měsíců nedělám nic jiného, než že diskutuji s našimi lobbisty a publicisty o těch zmatcích okolo kryptografie a společně se snažíme vymyslet nějaký způsob, jak čelit opozici Rogera Gordiana."

Přestože si to Blackburn uvědomil až o několik měsíců později, právě toto byl okamžik, kdy se rozhodl, že Kirsten využije. Přesně tento okamžik. Bylo to vypočítavé, střízlivé rozhodnutí, zcela nezávislé na ryzí touze, kterou po ní cítil. A všechen ten čas, který spolu od oné chvíle strávili, všechny noci, kdy se jejich těla zmítala ve vášnivém objetí, bylo nedílnou součástí jejich vztahu i bez-ostyšné využívání její osoby.

"No, vzhledem k tomu, jak špatně pro nás celá ta záležitost vypadá, odvádíte asi zatraceně dobrou práci." Nasadil okouzlující úsměv a nechal do hlasu vklouznout jistý flirtovný podtón. Obojí pečlivě odměřeno pro maximální účinek. "Ale bez ohledu na to, že stojíme na opačných stranách nějakého profesionálního sporu, nevidím žádný důvod, proč bychom nemohli navázat přátelské vztahy, nebo vy snad ano?"

"Přátelské vztahy," opakovala po něm.

"Přesně tak. Uzavřít osobní příměří."

Jejich oči se setkaly.

"Myslím," pronesla, "že je to docela dobře možné."

"Pak je třeba stvrdit to dnešní večeří."

"Ale já..."

"Prosím," nedal jí čas odpovědět. "Zaručuji vám, že přijaté usnesení bude výhodné pro obě strany."

Tentokrát mu věnovala o něco delší pohled. Pak se usmála.

"Dobře," souhlasila. "Ráda s vámi povečeřím."

A bylo to. Začátek milostného poměru, který se pro něj časem ukázal jako nadmíru uspokojivý. Skvělý sex, skvělý zdroj informací.

Co víc si člověk může přát?

Teď seděl Blackburn se starostlivou tváří v tichu své kanceláře, pohled upíral z okna na dlouhou řadu montovaných domků, které tvořily johorskou pozemní stanici, a nenáviděl se při pomyšlení, do jakého nebezpečí ji uvrhl, zakazoval si na to myslet, raději se obracel k té části, jež byla opravdová pro ně oba, představoval si, jak její tělo naráží do jeho, jak se o něj tře, v duchu slyšel stále nové a nové výkřiky rozkoše, které z temnoty její ložnice zvolna unikají do noci.

Ano, tahle část jejich vztahu byla opravdová.

Opravdová.

Natáhl se po telefonu, vytočil její číslo do práce a počkal, až ho sekretářka přepojí.

"Maxi?" ozvala se, jakmile zvedla sluchátko. "Dostal jsi můj vzkaz?"

"Jistě, dostal," přisvědčil. "Promiň, že jsem až do teď neměl čas ti zavolat. Montují tu nějaké dodatečné komponenty k poplašnému systému a já musel na celou věc dohlížet. Většinu dopoledne jsem jen odstraňoval různé poruchy."

Její hlas přešel do šepotu. "Asi jsem zbytečně nervózní. Na něco jsem přišla a myslím si, že by to mohlo být důležité. Možná je to právě ta věc, kterou hledáš."

"Raději o tom zatím nic víc neříkej."

"Máš pravdu. I kdybych nebyla ve své kanceláři, je značně riskantní probírat to po telefonu."

"Přesně tak. Promluvíme si o tom až mezi čtyřma očima."

"Přijedeš tenhle víkend?"

"Jasně, přijedu," potvrdil.

"To je mi nadšení," podotkla.

S přemáháním v sobě potlačil pocit viny.

"Jsem jen hrozně utahaný," vysvětlil. "Pokud se nestane nic nečekaného, vezmu si zítra ráno dodávku a vyrazím na cestu."

"Přivezeš si s sebou věci na přenocování?"

"Mám je sbalené už od včerejška," řekl.

"Doufám, že jich není moc. K tomu, co jsem pro nás na tenhle víkend naplánovala, žádné oblečení potřebovat nebudeš."

"Takže stačí kartáček na zuby a deodorant?"

"Ty patří k bezpodmínečné výbavě." Zasmála se. "Musím běžet, Maxi. Miluju tě."

Blackburn přejel pohledem od okna k místu, kde si na stěnu pověsil loutku.

Átmanský a bráhmansky princip, pomyslel si. Iluze a pravda.

"Já tebe taky," slyšel se říkat.

Napadlo ho, jestli ta slova znějí na druhém konci linky stejně prázdně a mechanicky jako zde.

4.

San Jose, Kalifornie 17. září 2000

"Gratuluji, Alexi. Vsadím se, že se každý politický fejetonista v zemi cítí zastíněn tvou nesmírnou slávou."

Alex Nordstrum se při vstupu do zasedací místnosti poněkud nejistě usmál a tiše doufal, že Gordianova poznámka, která provázela jeho pozdní příchod, nevzbudí žádné nežádoucí dojmy. Proč na sebe zbytečně upozorňovat? Byl přesvědčen, že ješitnost patří mezi vlastnosti, které je lépe na odiv příliš nevystavovat. Vzpomněl si na jednoho spolužáka z Harvardu, který celých posledních dvacet let nosí na zlatém řetízku klíč bratrstva Phi Beta Kappa (tedy sdružení, do jehož řad se dostali jen takoví studenti, kteří absolvovali vysokou školu s výborným prospěchem), a nikdy to nepůsobilo příliš dobrým dojmem.

"Takže ty už jsi o tom mém plánovaném výletu ponorkou slyšel," podotkl, zatímco si sedal ke stolu. Byla ta poznámka dostatečně zdrženlivá? Nebo uhodil na špatnou strunu? Možná by se neměl tvářit přehnaně povzneseně, když šlo o tak závažnou věc. Zvolili ho totiž do malé skupinky reportérů, kteří budou doprovázet prezidenta Spojených států a několik dalších důležitých světových státníků - z nichž všichni hodlali vydobýt z událostí kolem podpisu dohody tolik veřejné pozornosti, kolik jen šlo - na "výletě" na palubě atomové ponorky Seawolf.

Ano, raději by měl zapůsobit tak, aby k němu všichni pocítili náležitý respekt.

"Smím se zeptat, kdo ti to řekl?" zeptal se, přestože věděl, že Gordian mohl tu informaci získat od kteréhokoli z mnoha svých politických i obchodních zdrojů, včetně minimálně dvou osob přítomných přímo na dnešní schůzi. A ačkoli byl seznam pozvaných reportérů uveřejněn teprve před několika hodinami, nebylo se čemu divit, neboť měl-li kdy někdo dokonalou síť informátorů, pak to byl právě Roger Gordian.

"Můj zdroj si přál zůstat v anonymitě," odvětil Gordian. "Rád bych ti však, Alexi, doporučil, aby sis rychle nalil trochu kávy. Máme toho dnes dopoledne hodně k prodiskutování a je možné, že než skončíme, budeš si připadat, jako bys už teď byl pořádně hluboko pod vodou."

Vtipný přechod k hovoru o mnohem závažnějších věcech, pomyslel si Nordstrum.

Rozhlédl se po místnosti a kývl na pozdrav účastníkům, kteří dorazili před ním. Většinu tváří, jež kolem sebe viděl, dobře znal, neboť patřily lidem z nejužšího jádra Gordianových přátel a poradců. Kromě Nordstruma samotného - který byl jakožto konzultant pro zahraniční záležitosti spíše jen nezávislým spolupracovníkem - seděli u stolu ještě dva stálí zaměstnanci UpLinku: viceprezidentka speciálních projektů Megan Breenová, usazená hned po Gordianově pravici, a manažer pro zvažování rizika Vince Scull po levici. Přímo naproti sobě měl Nordstrum Dana Parkera, senátora za kalifornský čtrnáctý okres a Gordianova nejbližšího důvěrného přítele už od dob, kdy spolu ve Vietnamu podnikali bombové nálety u 335. taktické stíhací peruti. V křesle těsně vedle Parkera seděl další vládní úředník Robert Lang, šéf úřadu FBI ve Washingtonu.

A konečně, ten muž na konci stolu, soustředěně zahleděný do jakéhosi spisu, to byl Richard Sobel, zakladatel a hlava Secure Solutions, nedávno zrozené massachusettské organizace, která se rovněž zabývala šifrovacími technologiemi. Nordstrum ještě jednou přejel očima po celé skupince a čistě na základě postavení zúčastněných se pokusil uhodnout, proč se tu dnešního dopoledne všichni sešli. Nedokázal však říct, zda sem například Gordianův konkurent na poli šifrovacích technologií zavítal spíše proto, aby šéfovi UpLinku nabídl pomoc a spojenectví, či zda je Sobel jediným z padesáti významných postav softwarového průmyslu, který přijal Gordianovo pozvání.

"Takže začneme," prohlásil v té chvíli Gordian. Křečovitou vážnost jeho vystupování nedokázal zastřít ani srdečný úsměv. "Předně bych vám všem chtěl poděkovat, že jste přišli. A zároveň bych rád, abyste věděli, jak velice si vážím toho, proč jste přišli. Nepochybně by pro vás bylo mnohem snazší zůstat tiše sedět někde v ústraní. Postoj k otázce šifrovacích technologií, který všichni sdílíme, už většině z nás způsobil značné nepříjemnosti a dá se předpokládat, že tyto problémy porostou v průběhu příštích několika dnů exponenciální řadou." Odmlčel se a pohlédl na Megan Breenovou. "Veškeré zásluhy za konečnou podobu prohlášení, s nímž hodlám vystoupit na naší tiskové konferenci, náleží slečně Breenové. Předpokládám, že každý z vás obdržel faxem jeho kopii a měl příležitost seznámit se s obsahem, takže doufám, že mi dáte za pravdu, když ji pochválím za skvěle odvedenou práci, neboť se jí dokonale podařilo zhustit zprávu o naších zájmech do věcné, mediálně přitažlivé formy."

"Naprosto," ozval se Sobel a vzhlédl k ní od listu papíru, v němž si dosud četl. "Megan, kdybych si myslel, že mám sebemenší naději tě Rogerovi ukrást, okamžitě bych ti nabídl práci u mě a přijal tě v kteroukoli denní nebo noční hodinu."

Megan se na ten kompliment usmála. Byla to vysoká, štíhlá šestatřicetiletá žena s velkýma modrýma očima a po ramena dlouhými kaštanovými vlasy, nyní staženými do uzlu. Ve fialové halence a šedém kostýmu šitém na míru působila elegantním a rázným dojmem. Jakožto heterosexuální muž s dobrým vkusem a zájmem o přitažlivé ženy si Nordstrum už před dávnou dobou uvědomil, jaká by to byla skvělá partie. Jelikož však patřila k jeho profesionálním spolupracovníkům, Nordstrum chápal, že by bylo značně netaktní, kdyby se u ní o něco pokoušel, a své názory na její osobu si moudře nechal pro sebe... nikoli neopodstatněně však podezříval nejednoho z jejích dalších kolegů, z nichž pár s ním bylo v tuto chvíli dokonce v jedné místnosti, že s ním jeho atavistický pohled na věc sdílejí. Nezazněl snad ve Scullově hlase osten závisti, když se s ním dělil o drby ohledně Meg a Maxe Blackburna, jak se spolu loni zahřívali v tuhé ruské zimě?

"Ačkoli to snad Roger postavil do poněkud přehnaně pochvalné roviny, skutečně jsem se snažila vyjádřit naše názory stručně a jasně," prohlásila Megan. "Nicméně doufám, že nebudete mlčet, pokud někoho z vás napadne, co by se ještě hodilo doplnit, dovysvětlit nebo naopak zestručnit. Zbývá nám ještě

celých deset dní, než prezident Ballard nový Morrison-Fiorův zákon podepíše, čili máme dostatek času doladit kteroukoli část prohlášení, která by to potřebovala. Osobně si však myslím, že naše zpráva je už takhle dostatečně výstižná."

"Souhlasím," zavrčel Vince Scull. Věnec jeho bezstarostně rozcuchaných vlasů kolem lesklého kolečka pleši a podmračené vrásky na buldočí tváři vyvolávaly dojem, jako by měl každým okamžikem vybuchnout zlostí. Nicméně nikoho, kdo s ním měl příležitost pracovat delší čas, už takový výraz vůbec nevzrušoval, neboť všichni dobře věděli, že výbuch jeho emocí bývá obyčejně stejně slabý jako pomíjivý, a přestože na spodní hranici náladové škály u něj figurovaly stavy krátkodobé znuděnosti a na horní naopak záchvaty sžíravého vzteku, přecházel Vince v ostrých výkyvech od jednoho extrému k druhému téměř každou hodinu. "Jakmile začneme za moře prodávat šifrovací technologie bez jakýchkoli omezení, natotata si tam každý mizera s internetovým připojením nakoupí takové komunikační vybavení, že se mu do jeho dat nebudou mít šanci nabourat ani bezpečnostní orgány. Jestli je Ballard vážně taková hlava, jak se o něm říká, měl by to bez problémů pochopit. Je to přece jasný jak facka, no nemám pravdu, Bobe?"

Šéf FBI pokrčil rameny. "Mám-li být zcela upřímný, jsou v celém problému určitá sporná místa. Jeden opodstatněný argument například říká, že všichni mizerové si zmiňované technologie stejně už dávno opatřili na internetu, a to ani nemluvím o některých amerických společnostech, které obcházejí zákony a prodávají kryptografii do celého světa prostřednictvím svých zahraničních poboček. Když se nad tím člověk zamyslí z tohoto pohledu, musí se sám sebe logicky zeptat, jestli se za takových podmínek skutečně vyplatí bránit našim výrobcům softwaru v účasti na zahraničních trzích."

"Jasně, když už džina nemůžete vrátit zpátky do láhve, tak ho místo toho aspoň pořádně zapřáhněte do práce. Tu samou zhovadilost poslouchám už léta od lidí, kteří podporují legalizaci drog. A já vám říkám, že je to naprostý nesmysl. Když jsem ještě nosíval policejní odznak, vídal jsem -"

"Podívej, zeptal ses mě a já ti odpověděl," přerušil ho Lang.

"Kdybych nebyl přesvědčen o tomtéž co ty, neseděl bych dneska tady a nedával bych v sázku svoji pověst a kariéru. Jak může dosvědčit tady Dan, důrazně jsem se postavil proti deregulaci dřív než většina ostatních členů Kongresu."

"S tím souhlasím," přidal se Gordian. "Nemá smysl pouštět se tu do nějaké politické debaty. Naším hlavním cílem by měla být jistota, že jsme nepřehlédli žádný prostředek, jak Morrison-Fiorův zákon zastavit nebo jak účinně prezentovat své názory - a svou solidaritu - před veřejností, vládou a zbytkem průmyslu."

Nordstrum měl sám na mysli přesně totéž a oddychl si, že se Gordianovi podařilo dostat nebezpečný náboj z ovzduší dřív, než začaly sršet první jiskry.

"S ohledem na těch několik posledních věcí, co jsi teď zmiňoval, si myslím, že předložení našeho malého prohlášení Národnímu tiskovému klubu přesně v den podpisuje dokonalá strategie," prohlásil. "Vyvolá to nové polemiky, upoutá pozornost médií. Komentář, který by se jinak objevil v denním tisku někde na deváté straně, se ocitne hned na první, nade všemi ostatními politickými tahanicemi." Nordstrum se zamyšleně odmlčel a po-posunul si tenké brýle ke kořeni nosu. "Je to poslední překážka, kterou zákonu můžeme postavit do cesty... když pominu možnost, že bychom příští týden zamkli prezidenta v jeho pracovně nebo zosnovali zlomení jeho pravé ruky, nevidím skutečně žádné jiné řešení."

"Co tomu říkáš ty, Dane?" zeptal se Gordian.

"Hlasuju pro zlomení ruky," odvětil Parker, ale Gordian reagoval jen chabým náznakem úsměvu.

Parker mu pozorně pohlédl do tváře a snad už počtvrté toho dopoledne si

všiml, že Gordian nevypadá vůbec dobře. Tváře měl popelavě bledé a pod očima se mu rýsovaly hluboké vrásky, takže se zdálo, že se už celé týdny v klidu nevyspal. Gordian nepatřil k lidem, kteří se kdekomu na potkání se vším svěřují, ale v Parkerově případě si obyčejně našel čas a dávnému příteli se o svých problémech většinou zmiňoval dřív, než jej docela pohltily. Otevřeně se mu kdysi vyzpovídal, jaké mu dělá potíže zvyknout si po pěti letech strávených v zajateckém táboře v Hanoji opět na svobodu, a přišel si k němu pro radu před půlrokem, když se dostalo i jeho manželství do krize.

V poslední době se však uzavřel do sebe a nechal Parkera, ať se v duchu dohaduje, co se mu jen mohlo stát. Instinkt jeho příteli napověděl, že se tu jedná o něco osobního... jenže dohad zůstal pouhým dohadem, a protože Gord stále nic neříkal a mezitím se na něj díky jeho postoji ke kryptografii snášely ze všech stran stále nové problémy, neměl Parker velkou naději, že se od oněch dohadů dostane někam dál.

Pak si najednou všiml ticha kolem sebe a uvědomil si, že Gordian stále čeká na jeho odpověď.

"Z politického hlediska si myslím, že bychom se měli soustředit především na příští zasedání Kongresu," řekl, jakmile se mu podařilo starosti o Gorda potlačit. "Tvrdě se zaměřit na získání veřejného mínění a prosazovat návrat k dřívější politice vlády, tedy ke stanovení zcela jasných omezení, jaký stupeň šifrovacího softwaru ještě smí být vyvážen do zahraničí..."

"A až to v Kapitolu znovu začne vřít, svolit třeba i k nějakému kompromisu," dokončil Gordian Danovu myšlenku. "To není špatný nápad."

"Taky si myslím," přidal se Lang. "Jak už jsem několikrát řekl, jsem přesvědčen, že Morrison-Fiorův zákon bude mít katastrofální následky pro naši národní bezpečnost. Dalo by se do něj však stále ještě včlenit pár změn, které by škody alespoň trochu zmírnily."

"Jako třeba...?"

"Napadají mě například jasně formulovaná opatření, která by zakazovala vývoz přídavných šifrovacích karet a kritických součástí pro určité šifrovací výpočetní jednotky, jako třeba ty využívané našimi ozbrojenými silami - tedy tentýž typ, který s panem Sobelem odmítáte dát volně na trh."

"Jiná věc ovšem bude sestavit ucelený soubor mezinárodních zákonů a norem pro správu center s dešifrovacími klíči," ozval se Parker. "Tahle místa fungují v současné době jako jakési jednoduché banky, kam si vlády ukládají digitální šifrovací klíče ke svému softwaru na zpracování dat. A policie i tajné služby jsou dnes oprávněny si na bankách vydání takových kódů vynutit... ačkoli spousta bojovníků za občanská práva už proti této pravomoci protestuje u rozličných soudů."

Pohlédl na Langa. "Opravte mě, jestli se pletu, ale podle mého názoru neexistují žádné účinné mezinárodní smlouvy, které by mohly donutit centrum s dešifrovacími klíči v jedné zemi vydat tyto klíče zemi jiné, dokonce i kdyby onen stát, jenž by o ně žádal, mohl dokázat, že je potřebuje k tomu, aby čelil ohrožení vlastní bezpečnosti."

Lang přikývl. "Přesně tak. Kdejaký terorista s odpovídajícím elektronickým vybavením by už dnes teoreticky mohl být schopen ochromit naši ekonomiku, dokonce i vyřadit z činnosti vojenské počítače a páni velvyslanci se stále ještě přou o to, co je a co není v rámci existujících dohod o spolupráci možné."

Gordian zůstal na okamžik nehybně sedět s pohledem upřeným z okna, které sahalo od podlahy až ke stropu místnosti, ven na panorama San Jose s nezřetelnými hrby hor na jihovýchodě. Pak obrátil pozornost zpět k Danovi.

"A co Úřad zahraničního obchodu?" nadhodil. "Když jim nastíníme své výhledy do budoucna, myslím, že bychom nakonec mohli alespoň někoho z nich o správnosti našich postojů přesvědčit."

"S tím nepočítej," namítl Parker. "Olivera, předseda téhle organizace, je neústupný zastánce volného obchodu. A co víc, na to místo ho dosadil sám

Ballard, protože Olivera mu lezl do zadku už od dob jejich společných studií na Wisconsinské univerzitě. Ten by se proti prezidentovi nepostavil ani za všechnu slávu světa. Natož pak, aby to dovolil svým podřízeným."

"Tak třeba někdo z Kongresu. Napadá mě Výbor pro národní bezpečnost."

Parker zavrtěl hlavou. "Vím tam o několika lidech, co s námi v soukromí sympatizují, dokonce o jednom, který se na Morrison-Fiorův zákon dívá jako na nebezpečný jed vstříknutý do systému naší národní obrany. Jenže všichni zastupují státy, kde hraje softwarový průmysl značnou roli a kde se lidé bojí, že přijdou o práci, pokud jejich firmy nebudou moci vstoupit na zahraniční trhy." Smutně se usmál. "Dokážeš si představit, kolik hlasů už mě moje opozice proti tomu zákonu stála? Když si vezmeš, že zastupuji Silicon Valley? Možná bych si znepřátelil míň voličů, kdyby mě sbalili za ozbrojenou loupež... se samopalem v jedné ruce a ukradeným zbožím v druhé."

Gordian se znovu zadíval ven, přes široký pás Rosita Avenue, směrem k Mount Hamiltonu, jehož vzdálené svahy byly přes řídký závoj smogu sotva viditelné. O něco blíž se dalo rozeznat několik stárnoucích potravinářských podniků a závodů na výrobu umělých hmot, jež kdysi tvořily průmyslovou základnu města... ovšem dnes zůstávaly pouhou památkou na dávno minulé časy. Již přes dvacet let žilo San Jose výzkumem a vývojem technologií; ekonomické přežití města bylo zcela závislé na hardwarových a softwarových společnostech, které zaměstnávaly výraznou část populace. Dan Parker si skutečně dobře uvědomoval cenu, jakou bude muset zaplatit za to, že trval na svých zásadách... a postavil se po bok příteli. Dost možná spáchal tímto činem politickou sebevraždu.

Gordian se odvrátil od okna a přeletěl očima po účastnících porady kolem stolu. Na okamžik se přitom zastavil u každé tváře, u každého člena koalice, jež se kolem něj utvořila. Parker si ihned - téměř fyzicky - uvědomil, že se do Gordianova pohledu v té chvíli vrátilo cosi z jeho někdejší oceli.

"Ještě bychom měli probrat podrobnosti naší chystané cesty do Washingtonu," podotkl Gordian. "Myslím, že jsme připraveni na další kolo boje."

5.
Singapur, 18. září 2000

ZE STRAITS TIMES:
VYŠETŘOVÁNÍ KOLEM "TAJEMNÉ" NÁKLADNÍ LODI POKRAČUJE
Úřady se stále větší jistotou označují za viníka zmizení posádky piráty

Singapur - Ještě 48 hodin poté, co v sembawangském přístavu posádka záhadné opustila nákladní loď Kuan-jin, zůstává nedoručený náklad v držení místních celníků, kteří nám prozradili, že společně se svými malajskými protějšky a protipirátským střediskem v Kuala Lumpuru zvažují i možnost přepadení na otevřeném moři.

Podle Tai Al-Furana, mluvčího celního úřadu, má plavidlo licenci u Tamu Exports, obchodního dopravce se sídlem ve východní Malajsii. Tai Al-Furan také potvrdil, že přístav Kuching loď opustila někdy večer 15. září s nákladem běžného velkoobchodního zboží a do Singapuru měla doplout ještě téže noci. Během cesty neplánovala žádné zastávky. Dále nám bylo sděleno, že loď byla v době, kdy časně zrána 16. září došlo k jejímu objevení v kotvišti, dosud plně naložena, což vzbuzuje otázky ohledně motivu pirátského útoku, nemluvě o prohlubujících se starostech o osud posádky, kterou mělo tvořit bezmála tucet námořníků.

"Majitel lodi nám velice ochotně nabídl spolupráci a dodal našim vyšetřovatelům kompletní seznam osob, jež měly být legitimně na palubě Kuan-jin, když vyplouvala na cestu," sdělil reportérům Al-Furan.

Přestože neskrýval své obavy z možnosti, že členové posádky mohli být nepřátelskou pirátskou skupinou donuceni k opuštění paluby - což by dále vedlo

k dohadům, zda plavidlo nebylo obsazeno čistě za účelem získání falešných dokladů k nelegálnímu vstupu na území Singapuru -, vyjádřil zároveň optimistické přesvědčení, že se pro jejich zmizení snad nakonec najde přirozenější vysvětlení.

"Otázku, co se s nimi mohlo stát, zatím necháváme zcela otevřenou a nevidíme v této chvíli pražádný důvod předčasně se uchylovat k jakýmkoli závěrům," prohlásil.

Al-Furan nepotvrdil, ale ani nevyvrátil pověsti, že policie na spodní palubě lodi nalezla známky ozbrojeného útoku, včetně zřetelných děr po kulkách.

Navzdory společnému úsilí Sdružení států jihovýchodní Asie (ASEAN) v boji proti námořnímu zločinu vzrostla frekvence pirátských přepadů -z nichž většina je sponzorována zločineckými organizacemi - v Číně a vůbec celém regionu za poslední desetiletí o více než 50 %, přičemž se zároveň zvyšuje i stupeň používaného násilí. Jen v minulém roce bylo piráty napadeno nebo dokonce zabito přes 400 námořníků, což se ve světle nedávných zlepšení výzbroje i metod využívaných protipirátskými hlídkami jeví jako skutečně alarmující číslo...

***

Sledovali tu ženu už dva dny. Podle jejich informací se měl Američan ukázat pravděpodobně dnes večer. A právě dnes večer hodlali udeřit. Na další šanci by totiž mohli čekat třeba celý týden, týden, během něhož vyšetřování únosu Kuan-jin o hodně pokročí a promění se v honbu za vrahy, takže přejaté identity lodní posádky se pro Sianga a jeho muže stanou zcela nepoužitelné.

Penzion, v němž se ubytovali, byla zchátralá, oprýskaná budova vtlačená mezi dvěma dalšími polorozpadlými domy v chudém larongu nedaleko podniku Tlusťocha B. Pronajali si tu tři nejlevnější pokoje, a přestože se vnitřní vybavení v každém z nich omezovalo na několik prolezených skládacích lůžek, vratký rohový stolek obklopený podobně pokřivenými židlemi a umyvadlo s kapajícím kohoutkem, odrazovala alespoň zapadlá lokalita a nečisté ovzduší turisty i ostatní případné hosty, kteří by mohli strkat nos do věcí, do nichž jim nic není, a na tom Siangovi záleželo především.

Pohodlí a komfort byly ostatně tou úplně poslední věcí, která by mu dnes večer přišla na mysl.

Seděl tu s odhalenou potetovanou hrudí, ruce položené na stolku, jemuž museli jednu nohu podložit kouskem lepenky, protože jim to neustálé viklání šlo už všem na nervy, a před sebou měl položenou fotografii Maxe Blackburna. Napravo od ní stála v nízkém plechovém popelníku zapálená svíčka. Vedle svíčky pak ležela dlouhá, tenká jehla s kulatou keramickou rukojetí. Na druhé straně místnosti si dva Siangovi muži, Sang a Kamel, zatím odsunuli postele k jedné stěně, aby získali dostatek prostoru pro cvičení pražných, doslova tygřích hmatů bojového umění karena matjang. Protože měli stažené rolety a elektrický lustr nechali zhasnutý, vrhaly jejich postavy ve slabé záři svíčky pohyblivé stíny po stěnách i po stropě.

Na jednom lůžku ležely nedbale pohozené šaty, které si hodlali vzít na sebe, až se později večer vydají za Blackburnem a tou ženou. Těžko zařaditelné khaki nebo džínsové kalhoty a bavlněné košile s dlouhým rukávem. Oblečení skromných, nekontroverzních lidí, kteří žijí klidným a pohodlným životem.

Radil bych vám obléct si něco, abyste se dobře ztratili v davu, povídal ten náfuka v baru. Vzali si jeho radu k srdci, přestože Tlusťoch B pokládal Sianga za příliš omezeného, aby si povšiml posměchu skrytého za neutrálním výrazem těch slov. Patrně se domníval, že velikost a hloupost spolu chodí ruku v ruce. Tohoto omylu se lidé při jednání s Ibáncem dopouštěli poměrně často. A jemu to jedině nahrávalo.

Teď Siang natáhl svou mohutnou pravou ruku, zvedl ze stolu jehlu a podržel

její pečlivě naostřený konec v plameni. Ať si ostatní cvičí své kata. On měl vlastní, speciální metodu přípravy a zocelení se pro úkol, který před ním ležel.

Svíral rukojeť jehly a mlčky sledoval, jak se kov zahřívá. Jakmile byl rozpálený do ruda, vytáhl jehlu z plamene a zvedl levou ruku před oči, prsty natažené a přitisknuté těsně k sobě. Nakrátko se na ni zadíval, oči přivřené soustředěním, téměř jako by sám sobě četl z dlaně. Žhavou jehlu stále držel v druhé ruce.

Nyní přiblížil její hrot ve vodorovné poloze k levé dlani a zamířil jím na malíček, těsně pod horní kloub. S pevně stisknutými rty zabodl jehlu do měkkého masa, zesílil tlak a nepřestal, dokud špička nevyjela v čůrku krve na druhé straně prstu.

Široké čelo se mu už pokrylo slabou vrstvou potu, ale on zarážel jehlu dál do ruky. Teď vjela do prsteníčku, razila si cestu skrz a spalovala přitom maso kolem sebe, až nakonec vyjela ven, aby se hrotem okamžitě zanořila do prostředníku.

Siang dál pomalu tlačil na jehlu, dokud pevně nesešpendlila všechny prsty kromě palce. Jen jednou nebo dvakrát trochu upravil její směr, aby se vyhnul kosti. Na tváři se mu zatím objevil podivně nepřítomný výraz.

Zvolna pak sevřel probodnuté prsty v pěst. Uběhla minuta, dvě, tři. Pěst se zatínala stála pevněji. Cítil tlak i žár, který mu spaloval klouby prstů. Po zápěstí mu stékala krev a s pleskáním odkapávala na fotografii Maxe Blackburna. Čím mučivější se bolest stávala, tím pevněji tiskl agresivní kov. Kůže kolem jehly se natahovala a vydouvala. Odkapávání krve zrychlilo a zesílilo, červená tekutina už mu potřísnila celé předloktí a zcela zakryla tvář na fotografii. Siang zatnul pěst ještě pevněji. Bolest přicházela jako vlna, kterou si hodlal osedlat a podmanit pouhou silou vůle, a přál si, aby nikdy nepřestala.

Seděl tam se strnulýma, nehybnýma očima, nevšímavý k oběma mužům, kteří pokračovali ve svém rituálním cvičení a jejichž stíny se míhaly sem a tam pokojem, slévaly se a znovu rozpadaly podle harmonických vzorů tisíciletí starých bojových technik.

"Dokážeme to," sykl téměř bez dechu. "Dokážeme to." Pěst se zatínala, zatínala, zatínala.

O půl hodiny později si vytáhl zarudlou jehlu ven z masa. Byl připraven.

Když spolu byli podruhé - prvně to byl ten bláznivý, vzrušující víkend v Selangoru, kdy se Max Blackburn vřítil do jejího života jako tornádo a vtáhl ji do postele dřív, než si vůbec stačila uvědomit, co to dělá, nebo si jen položit otázku, zda opravdu jedná z vlastní vůle -, přišla řeč i na obchodní etiku Marcuse Caina. Vlastně, Max na ni řeč přivedl. U večeře v thajské restauraci na Scotts Road.

Zcela jasně si na to vzpomínala: před chvílí dojedli a teď seděli nad druhou láhví červeného, zatímco o půl hodiny později už se k sobě budou bez dechu tisknout v Maxově apartmá v Hyattu, na jehož podlaze za sebou ode dveří zanechají nerovnoměrnou cestičku z jednotlivých částí oděvu. Zatím však popíjeli víno a bavili se o jejím zaměstnavateli. Jen krátce, to je pravda. Dokonce velmi krátce, neboť už se oba těšili na mnohem příjemnější činnost, než jsou nějaké debaty. Přesto však dostatečně dlouho na to, aby tím stačili odstartovat sérii událostí, které v konečném důsledku postaví celý její svět na hlavu.

Teď, po skončeném pracovním dni a zcela sama - tedy až na uklízečku, která venku vytírala chodbu -, seděla Kirsten Chu mlčky v kanceláři a přemýšlela o tom, že se chystá zničit celou svou kariéru a snad i celý svůj život. Možná jednou v budoucnu, až to všechno bude dávat jasný a snadno pochopitelný smysl, bude schopna sama sebe přesvědčit, že se do všeho pustila především na popud svého svědomí, morálního pobouření a nevole stát se pasivním spoluviníkem činů, jež zacházely daleko za hranice mezinárodního práva. Zásadová žena. Ano,

to znělo moc pěkně, a až bude jednou ve stáří vzpomínat na chvíle svého nelehkého rozhodování, jistě jí takové zhodnocení pomůže cítit se lépe. Jenže v tomto okamžiku, když si v duchu znovu upřímně odpovídala na všechny otázky, dokázala pro to, co dělá, najít jen jeden jediný motiv.

Ze všech důvodů, co by se jich na světě našlo, si musela vybrat zrovna lásku a touhu po muži, kterého vlastně sotva pořádně znala.

Úžasně romantické, jen co je pravda.

Kirsten pohlédla na náramkové hodinky a zjistila, že už je půl šesté, tedy skoro čas vyrazit; za půl hodiny měla s Maxem sraz před Hyatt. Z mechaniky počítače vyndala CD, který se měl stát nástrojem jejího profesionálního zániku, a nějakou dobu prostě jen seděla, pokyvovala nad tím zkázonosným umělohmotným kotoučem hlavou a v mysli si přehrávala onen rozhovor v restauraci. Vybavovala si ho tak zřetelně, jako by k němu došlo teprve včera.

Ach, Maxi, Maxi, Maxi. Ta otázka, co jí tehdy položil, byla absolutně netaktní, a kdyby se takhle zeptal někdo jiný, jistě by ji to hned zarazilo. Jenže Max Blackburn byl prostě takový. Říkal jí věci způsobem, jakým by to jiní lidé nedokázali, a dokonce ani necítila nutkání zaujímat okamžitě obranný postoj, přestože by k tomu měla důvod. Skutečně, od samého počátku si před ním připadala hrozně zranitelná. Nějak se mu dařilo proměňovat svůj nedostatek taktu ve zcela odzbrojující vlastnost, a protože věděl, že to zabírá, dokázal toho také náležitě využít.

Tehdy, jen tak mimochodem, prohodil, že by ho zajímal její názor na "pokoutné obchodní praktiky" jejího zaměstnavatele. Jako by bylo na první pohled zřejmé, že se způsoby, jakými vede Marcus Caine své obchody, není všechno tak docela v pořádku. Nebe je modré, voda mokrá, Marcus Caine je bezohledný darebák. Jak prosté, má drahá Kirsten.

Zpočátku nevěděla, co na to říct, jen na něj hleděla přes okraj sklenky a v duchu se sama sebe ptala, zda od ní vůbec nějakou odpověď očekává. A on prostě jen mlčel, aby jí dal jasně najevo, že skutečně očekává.

"Myslím si," odvětila nakonec, dosud v naději, že se jí podaří tomu tématu vyhnout, "že tahle tvá otázka porušuje dohodu, kterou jsme spolu uzavřeli."

"Nikoli, procházel jsem si pravidla a ujistil jsem se, že je naprosto regulérní," namítl sebejistě, s podmanivým pohledem v očích. "Můžeš úplně klidně odpovědět."

Nechápala tenkrát, proč ji jeho otázka přivedla do takových rozpaků. A nechápala to ještě nějakou dobu poté. Tehdy ještě nebyla ochotná přiznat ani jemu, ani sobě samotné, že se dotkl velice citlivého místa. Že ony finanční nesrovnalosti, kterých si v Monolithu povšimla - nesrovnalosti, no jistě, předtím se na ně vždy dívala takhle, zlehčovala význam všeho podezřelého, co jí prošlo rukama -, možná skutečně nelze zcela uspokojivě vysvětlit.

"Inu, vím, jakou má pověst u svých zapšklých konkurentů a rivalů, kteří s ním svádějí nekonečné politické bitvy," prohlásila snad o něco ostřejším tónem, než zamýšlela. Ať si byl, jak chtěl okouzlující, touto svou drzostí ji Max popudil. "Čili..."

"Narážel jsem hlavně na ten mamutí proces, co proti němu vedli před pár lety," přerušil ji Max. "Vzpomínáš si na něj?"

Jakožto jedna z armády tiskových mluvčí, kteří se snažili vystupovat proti negativním novinovým komentářům rozvířeným kolem celé aféry, nemohla si Kirsten nevzpomenout. Protože se Cainův nový operační systém držel co do popularity hned za Microsoft Windows - a rychle stahoval jejich náskok - stalo se běžnou praxí, že výrobci softwaru opatřovali Monolithu testovací verze svých produktů, aby se vyzkoušela jejich kompatibilita. Jednalo se o oboustranně výhodné, ba doslova klíčové dohody, neboť operační systém byl bez aplikací, které by běžely v jeho grafickém rozhraní, naprosto nepotřebný, a programy naopak zůstávaly ležet v regálech, pokud nebyly podporovány některým ze tří standardních operačních systémů.

Problémy ovšem nastaly, když si Monolith nechal patentovat a zároveň začal

prodávat software, o němž výrobci prohlašovali, že je téměř identický s beta verzemi programů, jež mu posílali k testování. Jejich obvinění se zakládalo na tvrzení, že Cainovi programátoři si přisvojili jejich duševní vlastnictví, provedli drobné úpravy v grafickém rozhraní a původní struktuře, načež výrobek ocejchovali logem Monolithu. Čili jednoduše řečeno, že jim Monolith chamtivě ukradl jejich nápady a prodával je jako vlastní.

Kirsten, usazená v restauraci naproti Maxovi, postavila sklenku na stůl a s rukama položenýma před sebe se trochu předklonila.

"Určitě dobře víš, že se tahle záležitost vyřešila mimosoudní cestou," řekla.

"Protože Caine všem nabídl ohromné odškodné."

"To ale není totéž jako přiznání viny. Když je člověk veřejně známá osobnost, někdy se vyplatí obětovat značnou částku, aby tu kterou věc odsunul ze středu pozornosti. Obzvláště, pokud jedinou další alternativou je, že se ona věc potáhne pořád dál a stane se mu nesnesitelnou přítěží."

Max rozhodil rukama. "Však on má Caine ještě spoustu dalších vroubků. Co třeba ta jeho do očí bijící nevšímavost k protiúplatkářským dohodám OECD?"

"Jak sám říkáš, Maxi, jedná se jen o mezinárodní dohodu, žádnou oficiální smlouvu. Jako taková nedisponuje žádnými pravomocemi. Lze sotva pokládat za zločin nebo za hřích, když Marcus Caine využívá pokrytectví jejích signatářů... obzvláště Francouzů a Němců, kteří ještě do loňského roku povolovali dokonce daňové úlevy společnostem, které uzavíraly zahraniční kontrakty v hotovostních platbách."

Na okamžik se odmlčela, aby nabrala dech. "Proboha, nehodlám tady seděť a obhajovat veškeré obchodní praktiky svého šéfa. Nechci se ho zastávat ani za to, jaký je v běžném životě. Pořád ale zůstává prvním člověkem, který kdy vlastnil skutečně interaktivní kabelovou televizní síť se zastoupením na čtyřech kontinentech, což z něj, alespoň v mých očích, dělá podnikatelského génia. Jestli jsou jeho metody konkurence někdy trochu bezohledné, asi to tak musí být. Mě zajímá jedině to, že jsou legální -"

"Nebo že nikdy nikdo přesvědčivě nedokázal, že jsou nelegální."

"- a že svým zaměstnancům dobře, hodně dobře platí," pokračovala dál i přes jeho přerušení.

"Poznamenal bych, že na tom starém známém klišé, že peníze nejsou všechno, přece jen možná bude krapet pravdy, jenže ono by to nejspíš samo vyznělo trochu jako klišé," podotkl Max. "Nebo ne?" dodal s pousmáním.

Pohlédla na něj s podivnou směsí úžasu a pobavení.

"Ale no tak, Maxi," řekla. "Ty snad poskytuješ UpLinku své služby zadarmo? Honíš se snad po celém světě za problémy jako nějaký donkichot, tělem i duší oddaný svaté válce Rogera Gordiana, která si vytyčila za cíl propojit veškeré lidstvo prostřednictvím mobilních telefonů a faxů?"

Svou odpovědí ji naprosto zaskočil. Okamžitě po jeho slovech se za svůj sarkasmus zastyděla.

"Roger Gordian je skvělý člověk a já bych obětoval život, abych ho chránil," řekl prostě, s upřímným, vážným úsměvem.

Bác ho.

Ještě teď, když na ten večer vzpomínala, se jí jasně vybavovalo, jak ji ta slova málem srazila ze židle. Jejich neuvěřitelná síla a přesvědčení v mžiku rozbořily všechny její přetrvávající emocionální bariéry a způsobily, že její city k němu - city, o nichž byla až dosud přesvědčena, nebo spíš chtěla být přesvědčena, že se zakládají především na fyzické touze - ano, na chtíči, řekněme to na rovinu a bez všech těch afektovaných slovních kliček - náhle překotně přerostly v nefalšovanou romantickou lásku. Byl to pro ni nový a znepokojivý pocit a ona najednou nevěděla, jak se s ním vypořádat.

Proud jejích myšlenek náhle vyrušil hlas ode dveří. Jejda! Prominutí, slečno Chu. Já myslela, že všicky už odešli domů. Mám se stavit pozdějc, nebo už ne?"

Už podle zkomolené singapurské angličtiny poznala Kirsten uklízečku a vzápětí spatřila její hlavu mezi dveřmi. Když po skončení studií v Oxfordu přijela do Singapuru poprvé, musely si její uši projít nepříjemným obdobím přivykání na zdejší charakteristický žargonový mišmaš angličtiny, čínštiny a indických frází, který svou disharmoničností řinčel vzduchem, kamkoli se obrátila. Oblíben byl zejména u dělnické třídy emigrantů z okolních ostrovů a Filipín.

Možná, pomyslela si ironicky, se tihle lidé baví tím, jak vysoko postavené kiasu sužují útoky migrény, když se marně snaží rozšifrovat, co znamená nejnovější termín, jenž byl do této směsice přidán.

"Už nikam nechoď, Lin." Odklikala na počítači běžný sled úkonů k ukončení činnosti a vypnula ho. "Stejně jsem se právě chystala odejít."

Dveře se ještě o něco pootevřely a Lin vrachotila se svým pojízdným vozíkem dovnitř.

"Proč pracujete tak dlouho, lah? Je pátek večír, měla byste jít domů. Zmizet z kanclu, jak to jde." Přimhouřila oči. "A kdepa máte toho amerického šamstra?"

Kirsten se usmála, natáhla se pro kufřík a zasunula CD do vnitřní kapsy - hned vedle digitálního diktafonu, na němž Max najde ještě něco extra a jistě ho to naprosto nadchne.

"Vlastně máme s tím americkým šamstrem v plánu sejít se v jeho hotelu a pak U Harryho protancovat celou noc," řekla. A co se jí týkalo, také ji propít. Až Maxovi předá všechny informace, které se jí podařilo nashromáždit, informace, jež mohou znamenat zánik společnosti, která k ní osobně byla vždy velmi štědrá a podporovala ji v jejím profesionálním postupu, společnosti, o níž jí ona orientální tradicionalistická část její osobnosti se smyslem pro soudržnost říkala, že si za to vše zasluhuje její loajalitu, ať se děje co se děje, tedy po odevzdání oněch kritických informací si bude jistě potřebovat pořádně loknout něčeho silného, aby zahnala tu nepříjemnou pachuť v ústech.

"Moc fajn si to užijte," popřála jí Lin s úsměvem roztaženým od ucha k uchu. "A slibte mi, že mi o tom v pondělí povyprávíte, lah."

Kirsten zaklapla kufřík.

"Všechno, co se nebudu stydět na sebe říct," ujistila uklízečku.

Blackburn spěchal po Scotts Road směrem k Hyattu, jeho boty pleskaly o chodník, prodíraly si cestu mezi hustou městskou dopravou, hordami zákazníků valících se z obchodních domů a nespočtem utahaných a poněkud přiopilých úředníků, kteří po skončení odpoledních koktejlů houfně migrovali do svých domovů. Bylo sedm hodin večer, nicméně slunce začínalo teprve zvolna ztrácet něco z umíněné intenzity svého žáru. Zpocený, košili nacucanou jako houba, cítil Max zoufalou potřebu dát si sprchu... no vážně skvělý způsob, jak zahájit víkend. Ba co hůř, byl s Kirsten smluvený na šestou, a přestože jí volal na mobil, že se pravděpodobně o trochu opozdí, měl obavy, že se na místo schůzky i tak přiřítí mnohem později, než předpokládal. Že tam bude bůhvíjak dlouho postávat sama, všechny ty žhavé důkazy v ruce, a netrpělivě čekat, až si je on převezme.

Zasluhovala si od něj lepší přístup.

Ovšem ze všeho nejvíc Blackburna rozčilovala skutečnost, že se na cestu vydal se slušnou časovou rezervou. Jeden z členů jeho bezpečnostního týmu ho v Johor Baharu odvezl na autobusové nádraží, kde nastoupil na expresní spoj Johor Baharu-Singapur mířící přes úžinu. Už dříve se přesvědčil, že je to ten nejrychlejší a naprosto bezproblémový způsob dopravy z pevniny - o mnoho lepší než například některým z firemních landroverů - protože autobusy pro sebe měly vymezen vlastní silniční pruh, po němž obvykle objížděly celní stanoviště, kde nákladní i osobní automobily zůstávaly vězet mnohdy až několik hodin. Dnešního večera bylo však všechno, co chtělo přejet po mostě, tedy včetně státních i soukromých autobusů, podrobováno vyčerpávajícím prohlídkám, jež způsobovaly značné prodlevy v obou směrech. Přestože se žádný z celníků neobtěžoval, aby

vysvětlil, proč se tak děje, mnozí z Maxových spolucestujících byli přesvědčeni, že to vše má jistě něco společného s onou aférou kolem Kuan-jin, omílané ve zpravodajských relacích už celý týden. A protože při stále se protahujících zastávkách neměli na práci nic jiného než čekat, brzy se rozpoutala hlasitá výměna názorů, kterou ukončila až společná shoda, že celníci nepochybně pátrají buďto přímo po únoscích zmiňované nákladní lodi, nebo po jejich spojencích, kteří by se mohli pokusit proklouznout z Malajsie přes hranici, aby svým komplicům dopomohli k útěku.

Max téměř o ničem z toho dosud neslyšel; byl příliš zaneprázdněn bezpečnostní analýzou na pozemní stanici, než aby sledoval každou zprávu o této události. Jeho zraku však nemohli uniknout muži v důstojnických uniformách singapurské policie, kteří doplňovali běžný počet celních byrokratů, a z jejich přítomnosti usoudil, že ve vzduchu visí skutečně něco neobvyklého.

Jinak měl samozřejmě hlavu plnou jiných věcí a probíral se jimi v mysli po celou dobu, co se autobus padesátikilometrovou rychlostí šinul přes Johorskou úžinu a dále pak po dálnici na Bukit Ti-mah, aby nakonec objel svěží, pečlivě udržovanou zeleň ohromného lesoparku a zamířil na jih k nádrži Ban San. Pokud už se Kirsten podařilo dát dohromady všechny důkazy, jež doufal z počítačových databází Monolithu získat, pak se hra, kterou započal v den jejich prvního setkání, blížila svému vyvrcholení. Ale jakou cenu za to bude muset zaplatit ona? S prací u Monolithu se mohla zcela jistě rozloučit. A tvrdou, nemilosrdnou pravdou zůstávalo, že i on sám je připraven vztah s ní pomalu skoncovat.

Ano, zasluhovala si od něj lepší jednání, mnohem lepší, než jakého se jí nakonec dostane.

Blackburn si přikázal, že po celý zbytek cesty už o té záležitosti nebude přemýšlet. Když dorazili do stanice na Arab Street, přestoupil na městskou a nechal se dovézt do centra, kde se doprava pro změnu zase jednou vlekla krokem, tentokrát díky klasické zácpě po skončení pracovní doby. Usoudil, že se na schůzku dostane rychleji, když půjde pěšky, a vystoupil na Orchard Road, odkud spěšně vyrazil na západ, kolem elegantních, prosklených nákupních center, jež lemovala ulici jako moderní křišťálové paláce a od jejichž fasád se odrážely ostré sluneční paprsky, které ho i přes sluneční brýle nepříjemně bodaly do očí.

Jakmile teď zabočil za roh na Scotts Road, přinutil jej lesk dalšího bloku exkluzivních obchodů a vysoké věže vládní budovy za nimi přimhouřit oči ještě víc.

Kirsten čekala na jejich obvyklém místě vedle hlavního vchodu hotelu, vlasy volně rozpuštěné na ramena, na sobě bleděžlutý kostýmek, a upírala zrak do přeplněné jednosměrné hlavní tepny, neboť si patrně myslela, že se Max vynoří někde z nekonečného proudu taxíků a autobusů. Zatímco se k ní blížil, pocítil na okamžik směs viny a touhy, která ho zaplavovala pokaždé, když se setkávali. Oddávala se mu naprosto bez zábran a dalo se říct, že i v jeho žádostivosti po ní byl určitý podíl skutečné vášně, nicméně ani zdaleka ji nemiloval tak, jak se ona zamilovala do něj, a nalhával jí vše jen z toho důvodu, že se tím posunovaly kupředu jeho sobecké plány. A přestože jeho lži a manipulace znesvěcovaly dokonce i ty nejintimnější z jejich společných chvilek, věděl, že ji po téhle cestičce růžovou zahradou povede pořád dál, dokud nedostane, co chtěl... a že se ani nebude muset nějak zvlášť přemáhat.

Ne, můj ty bože, přemáhat se tedy rozhodně muset nebude, projelo mu hlavou při pohledu na její čekající postavu.

Siang seděl za volantem dodávky zaparkované za hotelem Hyatt u vchodu pro dodavatele, na vyvýšeném konci Scotts Road. Ani ne před půlhodinou doručil původní řidič dodávky do hotelu čerstvé prádlo. Teď ležela jeho nahá mrtvola vzadu, zabalená do zarudlého prostěradla uzmutého z téže hromady prádla, kterou právě nakládal, když se k němu Ibánec zezadu přikradl. Siang mu zarazil

svou patnácticentimetrovou jehlu kanata do ucha, kde protrhla bubínek a sluchovým kanálkem projela až do měkké hmoty mozku. Následovala okamžitá a tichá smrt.

Bílé sako stejnokroje svlečené z nebožtíka sedělo Siangovi téměř jako ulité. Mělo sice krvavé skvrny na límci, nicméně Ibánec doufal, že dokud zůstane sedět v kabině, nikdo si ničeho nevšimne. Přesto byl každým okamžikem nervóznější. Kde se ten Američan courá? Nemůže tu u nakládací rampy parkovat donekonečna, jistě by brzy vzbudil nežádoucí podezření.

Přemáhaje vlastní netrpělivost, sklonil Siang nepatrně hlavu, aby to zvenčí vypadalo, že za volantem usnul. A čekal. S trochou štěstí dostane zavražděný řidič brzy společnost.

Na ulici před hotelem zaujal zatím zbytek úderného týmu rozličné pozice, dva kryli dveře, dva stáli před komplexem Royal Holiday Inn naproti přes ulici, další čtyři se rozptýlili mezi severním a jižním koncem Scotts Road.

Všichni si byli velice podobní. Jeden jako druhý se pyšnili černými vlasy a chladnýma očima, ostrými rysy, pletí barvy vysušeného jílu a pevnou kostrou, na níž se upínaly svaly jako provazy. Na sobě měli volné sportovní oblečení, což jim umožňovalo nepozorovaně se potloukat uprostřed spěchajícího davu. Všichni někde pod oblečením ukrývali nějakou zbraň.

Roj lidí pro ně neznamenal žádnou překážku. Stejně tak ani přetrvávající denní světlo. Naopak, udeřit za tmy, kdy je ulice prázdnější a aktivita na chodnících méně nepřehledná, by bylo mnohem riskantnější. V noci by jejich pohyby upoutaly pozornost stejné snadno jako náhlé vlnky na klidné hladině rybníka; zato nyní je hluk a zmatek spěchajících chodců dokonale maskovaly.

Ta žena stála před vchodem do Hyattu už nějakou dobu a neustále vyhlížela do ulice, jako by každým okamžikem očekávala někoho, kdo se k ní měl připojit. Přesně tak to také bylo. Kroužili kolem ní jako vlci na lovu už několik dní. Dnes měla vlákat do pasti jejich skutečnou kořist a oni pak odvedou práci, za niž dostali zaplaceno.

Teď se žena ohlédla směrem k Orchard Road a její oči se rozšířily.

Siangovi muži zbystřili pozornost. Usmála se, zamávala. Výraz v její tváři vypadal radostně, ale zároveň trochu napjatě.

Nic z toho pozorovatelům neuniklo.

Obrátili zrak na stejnou stranu jako ona, očima v očekávání neklidně sledovali směr jejího pohledu. Konečně, pomysleli si všichni v jediném okamžiku. Přestože měl muž, který se k ženě blížil, nasazené letecké sluneční brýle, snadno v něm rozpoznali osobu z fotografie. Teď zvedl ruku, aby odpověděl na její zamávání, a zrychlil krok.

"Maxi!" zavolala, zatímco sestupovala po hotelových schodech.

Útočníci vyrazili, aby je sevřeli mezi sebe.

6.

Washington, D. C., 18. září 2000

"Snaž se to pochopit, Alexi. Ne na zámky, ale na klíče by se měl ten tvůj kamarád Gordian zaměřit... sakra, teď na chvíli zmlkni, kvůli tyhle pitomý debatě začínám zaostávat za vodičem!"

Na vrcholu své kariéry patřil kontradmirál Craig Weston, nyní ve výslužbě, mezi největší z velkých zvířat amerického námořnictva. Zastával funkci vrchního důstojníka SUBGRU 2, velitelského útvaru všech útočných ponorek na atlantickém pobřeží, se základnou v Grotonu ve státě Connecticut, spojenou s předním výcvikovým střediskem amerických ponorkových sil. To obnášelo celkem tři flotily atomových ponorek zakotvené podél na první pohled klidného pobřeží Nové Anglie plus dvě další flotily rozdělené mezi domácí základny v Charlestonu v Jižní Karolíně a Norwalku ve státě Virginia - tedy úhrnem osmačtyřicet ponorek atomových, jednu ponorku průzkumnou a bezpočet podpůrných plavidel. Když vezmeme v úvahu, že náklad obyčejné i nukleární munice na

palubě jediné atomové ponorky by stačil k tomu, aby z mapy navždy zmizelo kterékoli velké pobřežní město, ukáže se rozsah ničivé síly, kterou míval Weston pod svým velením, jako vskutku nevšední.

Nejvíce Alexe Nordstruma bavilo sledovat, kolik z té síly si kontradmirál - nyní usazený na veslovacím trenažéru v Northwest Health and Fitness klubu - odnesl s sebou do důchodu. Byl to vysoký, štíhlý, bezmála sedmdesátiletý muž, se stříbrnými, po vojensku nakrátko ostříhanými vlasy, očima v šedé barvě bouřkových mračen a vystouplou bradou, která téměř připomínala nějaký horský hřeben. Ke svým ranním cvičením přistupoval s maximální vážností a soustředěním... a také se sarkastickou zuřivostí, jež se často projevovala nekonečným proudem nadávek, charakteristických originálními odkazy na rozličné části lidského těla a pronášených hlasem právě tak mohutným, aby ještě neporušoval zákaz nepřístojného chování v tělocvičně.

"Ty parchante! Už po tobě jdu, ty podělanej všiváku!" zavrčel teď a zvýšil tempo záběrů. Na sobě měl šortky a atletické tílko, které odhalovalo - zcela záměrně, domníval se Nordstrum -muskulaturu, jaká by působila impozantně i na někom o třicet let mladším a u muže jeho věku, navíc při plném zdraví, byla naprosto úžasná. A když ještě nedávno úspěšně absolvoval intenzivní chemoterapeutickou léčbu v boji proti rakovině prostaty, jež napadla jeho lymfatické uzliny, vydobyl si Weston v Alexových očích téměř postavení nadčlověka. Jakmile začal zabírat, okamžitě mu naběhly svaly na stehnech. Břišní a prsní svaly, jež vypadaly dobře dva centimetry tlusté, se pak napjaly přibližně v polovině pohybu trupem. Při dokončení záběru naskočily na pažích boule bicepsů a během záklonu zpět k setrvačníku, kdy se slabě zhoupl v bocích před dalším tempem, se zátěžová struna rozvibrovala jako tětiva na luku.

Když Nordstrum na rotopedu vedle něj pohlédl na své měknoucí břicho, nemohlo se v něm neozvat svědomí a on si palcem hned nastavil větší obtížnost.

"Myslel jsem si, že mi dneska budeš dávat spíš průpravu ohledně Seawolfa," podotkl s marnou snahou utajit přitom vlastní zadýchanost. "Tak jak jsme se dostali k Rogeru Gordianovi?"

"Moc se neofrňuj," usadil ho Weston. "Nerozdávám rady na potkání."

Alex se zamračil. "Dobře, jak chceš. Ale já bych ty informace vážně potřeboval."

"A za minutku se taky dozvíš všechno, co si budeš přát."

Weston vesloval, svaly se na něm jen vlnily. Zvolna vdechoval a vydechoval nosem. Oči upíral na obrazovku trenažéru, kde se v počítačem simulované regatě na zelené vodní hladině podél pásu bílé pláže předháněly malé červené a modré loďky. Zatímco Nordstrum vyčkával, až se Weston znovu ujme řeči, podvědomě si začal všímat, jak tiše všechno to hladce fungující moderní vybavení tělocvičny pracuje. Občas se ozvalo pneumatické zahučení namáhaných pístů, tu a tam kovový náraz při nastavování závaží, ale většinou k němu doléhaly jen zvuky úporné lidské námahy, jež se rozléhaly uzavřeným akustickým prostorem: pravidelné oddechování, rytmické dupání nohou na odpružené podlaze.

"Rád bych se na něco zeptal," ozval se Weston nakonec. "Co by ti dělalo větší starost - banda zlodějů, kteří se nastěhovali do vedlejšího domu a kteří mají stejný domácí bezpečnostní systém jako ty, nebo ti samí zloději, kteří nemají vůbec žádný vlastní bezpečnostní systém, zato však mají nástroje a pomůcky, kterými mohou vyřadit z činnosti ten tvůj? Mohou si klidně otevřít tvé dveře, vypnout alarm a vlézt ti do ložnice, kdykoli se jim zachce, ať už tam zrovna spíš nebo jsi někde pryč."

"Řečnická otázka, předpokládám," podotkl Nordstrum. "Nejradši bych vedle sebe neměl ani jedny."

"To asi každý, ale tuhle možnost jsem ti na výběr nedal. Takže které z těch dvou?"

Nordstrum pokrčil rameny a dál šlapal, vrchní část trupu před-kloněnou nad řídítka, ručník kolem krku vlhký potem.

"Předpokládám, že by se mi asi nelíbilo, aby se mi motali po domě,"

prohlásil.

Weston si ho zběžně změřil pohledem. "To je ono. Tam jsem mířil. A jestli chce Gordian předložit ten svůj případ kolem šifrovacích technologií veřejnosti, měl by zamířit tímtéž směrem."

"Nějak mi nedošlo, jak to spolu souvisí, nechtěl bys mi to trochu osvětlit?"

"Ne," odtušil Weston a obrátil se zpět k obrazovce. "Co jsi chtěl slyšet o té ponorce?"

Nordstruma napadlo, zda mu náhodou něco podstatného neuniklo. "Všechno, co mi můžeš říct. Měl bych o ní aspoň něco vědět, když už na ní pojedu."

"A budeš o ní psát."

"Jistě, jakožto svědomitému příslušníkovi tisku a někomu, kdo ze sebe nerad dělá blba, mi nic jiného nezbývá," přisvědčil Nordstrum.

Weston, pohled upřený na monitor, dal průchod dalšímu proudu nadávek a na chvíli trenažér vypnul.

"Nedíval ses kdysi v televizi na ten seriál Výpravy na mořské dno?" zeptal se. "Moji kluci zbožně sledovali každý díl, když byli malí. V neděli večer o sedmé. Jakmile jsem byl někde mimo domov, musel jsem vždycky zavolat a vyslechnout si, o co v tom díle šlo."

Nordstrum zavrtěl hlavou. "Nechytali jsme tehdy v Praze americké programy. Vina za mou neznalost nechť padne na hlavy komoušů."

"Promiň, zapomněl jsem, kde jsi vyrůstal," omluvil se Weston. Znovu začal veslovat. "Prostě, šlo tam o takovou futuristickou ponorku, jmenovala se tuším Nautilus, jako ta od Julese Věrna. No a Seawolf je v podstatě její protějšek ve skutečném světě. Je nadupaný zařízeními, o jakých si designéři kocábek pro losangeleskou smetánku můžou nechat jen zdát. Aby taky ne, kruci, vždyť sena ní testovali nejnovější námořní bojové technologie. Má nadstandardní konstrukci, která umožňuje nespočet dalších vylepšení. Novou hydrodynamiku, integrované detekční, telemetrické i komunikační systémy. Nese s sebou obvyklou výzbroj protilodních harpun, torpéd Mark 48, min, prostě na co si vzpomeneš, plus nejnovější Tomahawky ze série Block 5. Raketu proti pozemním cílům, která vydrží viset ve vzduchu přes dvě hodiny a dá se na ni našroubovat víc typů válečných hlavic, než bych vůbec dokázal vyjmenovat, včetně munice proti pevným cílům s takzvanou ,chytrou roznětkou', která dokáže proniknout až dvacet stop pod povrch, než vybuchne."

Mrkl jedním okem a důvěrně ztišil hlas. "Přestože námořnictvo oficiálně nemá na palubě ponorek žádné Tomahawky s nukleárními hlavicemi, není to v praxi pochopitelně nijak vyloučené."

"Pochopitelně," přitakal Alex.

"Ještě bych měl doplnit, že Seawolf je schopný operovat i v pobřežních oblastech."

"Poblíž přístavů, měst, nepřátelských opěrných bodů a dalších cílů umístěných na souši."

"Přesně tak." Weston si pohledem změřil svůj obraz v zrcadle velkém přes celou stěnu, tiše znechuceně zaklel a vypjal prsa. "Než se dostanu k dalším podrobnostem, měl bys vědět, proč převelení Seawolfu v rámci SEAPACu není jen dalším z prezidentových neškodných mentálních pšouků, ale doslova tím nejsmradlavějším usráním, jakého se zatím dopustil."

"Nech mě hádat," přerušil ho Nordstrum. "Nezamlouvá se ti představa, že se na jeho palubu dostanou přístroje japonských, jihokorejských a dalších místních štábů, i kdyby jen ve výhradně nevojenských záležitostech... lékařských, výzkumných a tak podobně."

"Vidím, že mě máš přečteného, Alexi. Vážně je to ten nejpitomější bod celé té jejich dohody."

Nordstrum stále šlapal do pedálů. Přestože Weston se ještě ani nezačal potit, on už začínal být vyřízený.

"Já ti nevím, Craigu," podotkl. "Možná jsi pro svou analogii nepoužil ten

nejvhodnější televizní seriál. Lepší by bylo představovat si Seawolf jako nějakou atomovou ponorku Enterprise. A zástupci mírumilovných národů celého světa dávají dohromady své zdroje na obranu proti Klingonům."

"Nikdy jsem nepochopil, jak se tahle jalová zhovadilost mohla stát tak populární," odvětil Weston.

Nordstrum se usmál. "No v každém případě dobře víš, že naši spojenci na asijské straně Pacifiku se už nějakou dobu nebývalé aktivně podílejí na oblastních vojenských operacích. Jen sami Japonci utrácejí každoročně společně s námi miliony na vývoj obranných balistických raket. A v jejich části vesmíru se Klingoni skutečně nacházejí. Severní Korea vlastní například Nodong-2, schopný donést chemické nebo biologické zbraně až do samotného srdce Tokia." Odmlčel se, protože mu začínal docházet dech. "Nejde o žádného králíka, kterého by někdo najednou vytáhl z klobouku, je to logický vývoj stávající strategické politiky."

"Tohle omíláš ve svých komentářích donekonečna," poznamenal Weston. "A já si naivně myslel, že to děláš jen proto, aby sis zadarmo užil výlet v ponorce."

Nordstrum se na něj otočil. "Mám to brát jako urážku?"

"Ne, byl to jen vtip," odvětil Weston bez jediné známky pobavení. "Podívej se, spolupráce je jedna věc. Ale je kvůli tomu nutné, abychom nechávali cizí námořníky žít a pracovat na naší atomové ponorce, na tom nejdokonalejším leviatanovi hlubin?

Na co sakra naše obranné a zpravodajské služby myslely, když k tomuhle dávaly svolení? Nikdy jsem netrpěl žádnou fóbií z Japonců, ale buď si jistý, že ti se budou chovat především tak, jak to bude vyhovovat jejich vlastním národním zájmům. V posledních několika letech to obnášelo například vojenská cvičení s Čínou a Ruskem. Natahují ruce i jinými směry než jen tím naším."

"Nikdy jsem netvrdil, že SEAPAC s sebou nepřináší jistá rizika. Rozhodně bude třeba tvrdých bezpečnostních opatření -"

"Před chvíli ses zmiňoval třeba o lékařském personálu. Jak za pár týdnů poznáš na vlastní kůži, dokonce i v té největší ponorce si po nějaké době strávené na palubě začneš připadat jako v nějaké klaustrofobní plechovce. A z ošetřovny je to jen skok na velín. Rákosníci si umějí najít cestu, jak proklouznout mezi palubami, Alexi. Dokážou se dostat, kamkoli se jim zachce, a nikdo si jich při tom nevšimne, jsou jako duchové. Skoro bych řekl, že se dokážou stát i neviditelnými."

Weston tiše vesloval a zdálo se, že už nemá, co by ještě dodal, přestože do technických záležitostí kolem ponorek Alexovi mnoho světla nevnesl. Jak se jim jen podařilo sklouznout k politice?

Alex sundal nohy ze šlapek a otřel si čelo ručníkem.

"Já mám dost," prohlásil. "Nemáš chuť na snídani?"

"Dlužím tomuhle všiváckýmu mučícímu stroji ještě patnáct minut života," odvětil Weston. "Snad příště. Zvu tě na omelety."

"Platí," řekl Nordstrum a zamířil k šatně.

"Alexi -"

Zarazil se a ohlédl se přes rameno.

"Jde o klíč, ne o zámek. Řekni to Rogeru Gordianovi. Ještě před tiskovkou. Jasný?"

Alex na Westona chvíli hleděl, až nakonec přikývl.

"Jasný," odpověděl.

7.

Singapur, 18. září 2000

I ty nejnepatrnější zrakové vjemy dokázaly Blackburna vybičovat k maximální ostražitosti. Slovy by ten pocit asi vyjádřit nedokázal; bylo to něco čistě instinktivního, pevně vepsaného dlouhými roky aktivní služby u

speciálních leteckých jednotek do jeho nervových obvodů. A on tomu důvěřoval stejně jako svému zraku nebo sluchu.

Muž, který jako první vzbudil Blackburnovo podezření, si na autobusové zastávce listoval v nějakém časopise - proč mu tedy oči jezdily nad horním okrajem stránek, když kolem něj Blackburn procházel? A co ten zřetelný záblesk poznání, jenž se mu mihl tváří, to náhlé ztuhnutí?

Proč měl Blackburn najednou tak silný dojem, že ho někdo sleduje?

Asi dvacet metrů před ním začala Kirsten sestupovat po schodišti před vchodem Hyattu. Max zpomalil krok a ohlédl se přes rameno. Přejel očima prostor několika metrů za sebou a vedle sebe, pak obrátil hlavu na druhou stranu a obdobně zkontroloval širší a rozlehlejší výseč směrem do ulice, až se pohledem vrátil zpět ke Kirsten. Jeho pozornost jako by se rozpadla na více nezávislých složek, automaticky a souběžně vnímal v několika různých rovinách: jednotlivosti a celek, blízké a vzdálené okolí, body a linky.

Označil si lidská těla v nejbližším okolí jako stabilní nebo pohyblivé předměty a porovnával jejich pozice s obecným vzorkem pohybu chodců na ulici. Pátral po jakýchkoli zvláštnostech v jejich vzájemných vztazích.

Hned několik jich bylo jasně patrných.

Přímo naproti přes ulici po jeho levici sešel nějaký muž z obrubníku, zcela mimo přechod, a začal se proudem aut proplétat na druhou stranu - vskutku nezvyklý pohled v zemi, kde se neukázněné přecházení trestalo vysokými pokutami. Opodál si jiný muž dost neurvale razil cestu davem. A další dva se z opačných stran blížili ke vchodu hotelu.

Blackburn se ještě jednou zběžně ohlédl a ucítil, jak mu vzadu na krku naskakuje husí kůže. Ten člověk, kterého míjel na autobusové zastávce, teď kráčel za ním, po časopise už ani stopy.

Čtyři z těch nápadných mužů byli přibližně stejného stáří, Asiaté, navíc oblečeni do šatů podobného střihu.

Celé pozorování mu zabralo jen několik vteřin a přineslo výsledky, nad nimiž nebylo třeba nijak dlouho přemýšlet. Jakmile nechal všechno, co kolem sebe spatřil, proniknout do mozku, téměř okamžitě dospěl k jasnému závěru, o co tu jde. Nebylo pochyb: padl do pasti. Do pasti, která asi co nejdřív sklapne. Nevěděl s jistotou, kdo jsou jeho nepřátelé, jak jsou přesně rozestaveni, ani kolik jich celkem vlastně je... znal však pozice pěti z nich.

Pokračoval v chůzi, s nesmírným úsilím se snažil nepropadat panice a zároveň nedat najevo, že si útočníků všiml. Kirsten teď už byla v polovině schodiště, oba muži nejblíže u hotelu se viditelně stahovali jejím směrem. Což mohlo znamenat jedině to, že - ať byli kdokoli - věděli něco o informacích z Monolithu. Musel ji od nich dostat pryč. Ale jak?

Když ještě jednou přejel zrakem po prostoru kolem hotelu, dostal náhle nápad.

Bez promeškání jediného okamžiku sáhl do kapsy sportovní bundy pro mobilní telefon, odsunul kryt, palcem přístroj aktivoval, stiskl tlačítko pro přímou volbu jednoho z čísel uložených v paměti a nechal ho vytočit. Modlil se, aby také Kirsten měla svůj telefon zapnutý, a pokud má, aby mu odpověděla.

Kirsten sestoupila už skoro na chodník, když jí najednou v kabelce zatrylkoval mobil. Zastavila se, pohlédla na Maxe a usmála se. Spatřila, že drží u ucha vlastní telefon. Chtěl jí snad šeptat něžné zbytečnosti, zatímco se k ní bude prodírat davem?

Přistoupila k zábradlí, položila kufřík na schod vedle sebe a vyndala telefon.

"No ahoj," řekla do mikrofonu. "Vidím, že jsi konečně -"

"Nemluv. Nemáme čas."

Zmateně přehlédla onu krátkou vzdálenou, která je od sebe dělila, a spatřila, že jeho tvář je stejně vážná jako tón hlasu.

"Maxi, co se děje?"

"Říkal jsem, abys mlčela a poslouchala."

Nervozitou se jí sevřel žaludek. Polkla a přikývla, prsty pevně sevřené kolem telefonu.

"O jeden blok dál napravo od tebe je stanoviště taxíků. Snaž se tam co nejrychleji dostat, ale musíš jít, za žádnou cenu neběhej."

Znovu přikývla a vyslala k němu široký, tázavý pohled. Taxíky přece parkovaly na opačné straně, než z které přicházel on. Co se to tu dělo?

Pocit, který jí dosud svíral útroby, náhle přerostl z pouhých obav do skutečného strachu.

To cédéčko. Proboha, tohle všechno určitě nějak souvisí s -

"Chci, abys nasedla do taxíku a zmizela odsud. Zavolám ti co nejdřív. Rozuměla jsi?"

Potřetí přikývla.

"Tak jdi!" pobídl ji.

S bušícím srdcem schovala telefon do kabelky, popadla kufřík a spěšně seběhla po zbývajících schodech na chodník.

Oba členové úderného týmu, kteří byli ženě nejblíž, viděli, jak se zastavila a vytáhla mobil. Když pohlédli na Blackburna a spatřili, že on mluví do svého, okamžitě pochopili, že jsou odhaleni.

Jeden z nich zvedl ruku, aby to smluveným znamením sdělil ostatním.

O několik vteřin později už spatřil, jak žena pokračuje v chůzi, dostává se na chodník pod schodištěm a obrací se pryč od Blackburna, směrem ke stanovišti taxíků.

On i jeho společník zrychlili krok, začali se prodírat davem, přesvědčení, že jsou dostatečně blízko, aby ji stihli zastavit dřív, než se tam dostane.

Blackburn byl dosud několik kroku od Kirsten, když zahlédl, jak jeden z mužů obrací hlavu nejprve k ní, pak k němu, a následně zcela jasně dává znamení komplicům.

To nevypadá dobře, pomyslel si. Jestli je ten chlap viděl oba telefonovat, nemusel to být žádný génius, aby si vyvodil, že nejspíš mluvili spolu a že tedy chystaná léčka už není žádným tajemstvím. Oním gestem chtěl patrně varovat své přátele, aby si přichvátli a snažili se dorazit na místo co nejdřív.

Kirsten mezitím sešla na chodník, otočila se k němu zády a chvatně zamířila k místu, kde na své zákazníky čekala řada světle modrých luxusních taxíků. Dvojice mužů, kteří prve kryli vstup do hotelu, vyrazila za ní a pověsila se jí na paty, čímž na ni Blackburnovi zcela zablokovala výhled.

Se zatnutými zuby se Max rychle protáhl skupinkou žen s nákupními taškami v rukou, proklouzl kolem několika podnikatelů v černých oblecích a pak se rychlým krokem pustil za dvojicí. Sebral všechnu svou vůli a soustředil ji na to, aby se nerozběhl. Pokud by tak totiž učinil, mohl se vsadit, že útočníci udělají totéž, a on neměl žádnou jistotu, zda odhalil všechny. Možná je tu někdo další, koho si zatím nevšiml, snad ještě blíž ke Kirsten než ti dva muži, které měl teď před sebou - a v postavení, kdy by jej snadno předběhl.

Pomalu dotahoval náskok dvojice, krok za krok jim byl blíž, a když už se ocitl těsně za jejich zády, nečekaně seskočil nalevo z obrubníku, minul je a znovu vystoupil na chodník, čímž se dostal mezi ně a Kirsten. Byla nyní zhruba tak metr před ním, možná ještě míň.

Tak blízko, že se jí skoro mohl dotknout.

Skoro...

Za sebou zaslechl kvapné kroky. Vyrazil plnou rychlostí kupředu, přestal se nutit k opatrnosti, protože věděl, že na nějaké váhání už nezbývá čas. Jakmile se k ní konečně dostal, popadl ji pod ramenem a táhl ji s sebou směrem k taxíkům s naprázdno běžícími motory, podpíral ji, aby neupadla, a tělem ji kryl před pronásledovateli.

Strnulá šokem Kirsten několik kroků nechápavě klopýtala a snažila se vyprostit - pak si konečně uvědomila, že je to Max, oddechla si a nechala se jím vést.

Zatímco se s hlavami těsně u sebe přibližovali k taxíkům, obrátila k němu oči rozšířené strachem. "Maxi, prokrista, Maxi, myslela jsem, že jsi jeden z nich. Vůbec -"

"Šššššt!"

Kirsten ztichla, roztřesené tělo opřené o jeho. Jen si povšimla, že hledí přes ni na jeden ze stojících taxíků a už k němu taky natahuje ruku. Dveře vozu otevřel tak rázným trhnutím, až jí na okamžik problesklo hlavou, že mu určitě musela zůstat klika v ruce.

Obraz toho, co následovalo, navždy zůstane v její mysli rozmazaný. Jednu chvíli byli spolu, ona chráněná jeho paží a Max ji vleče vedle sebe, a tu další už je namáčknuta na zadní sedadlo taxíku, zatímco on zůstal stát na ulici, úplně sám, jen se zvenku sklání do otevřených dveří.

"Selangor!" křikl na řidiče.

Muž za volantem se s trhnutím otočil, aby na něj vrhl pohled přes bezpečnostní přepážku, a zároveň ramenem rozcinkal náboženské tretky zavěšené na zpětném zrcátku.

"Nejezdím tak daleko, lah," odvětil a zavrtěl hlavou.

Blackburn vrazil ruku do kapsy u kalhot, spěšně vytáhl peněženku a hodil ji na přední sedadlo.

"Je tam přes dva tisíce amerických dolarů," řekl. "Odvezte ji a jsou vaše."

Kirsten na něj hleděla v naprosto bezmocném zoufalství. Řidič zatím zvedl peněženku ze sedačky a udiveně do ní hleděl.

"Maxi, já tomu nerozumím," zakřičela hystericky. "Co se děje? Proč nejedeš taky?"

"Zůstaň u sestry," nakázal jí. "Jestli o mně do několika dní neuslyšíš, musíš se spojit s člověkem, který se jmenuje Pete Ni..."

Vtom Blackburn ucítil, jak ho zezadu za loket popadla cizí ruka. Napnul svaly a snažil se udržet tělo mezi oběma útočníky a taxíkem.

Jeďte!" křikl do přední části vozu, pak vytáhl hlavu ze dveří a pravou rukou je přibouchl. Viděl odrazy obou útočníků ve skle okénka - jeden ho dosud držel, zatímco druhý se snažil dostat kolem něj k autu.

Zdánlivě nekonečnou chvíli setrvával taxík na místě a Max už si začínal myslet, že řidič na jeho nabídku nezabere. Pak ale zahlédl, jak muž otočením páčky uvedl v činnost taxametr, a ulehčené si oddechl.

Když taxi odrazilo do obrubníku, Kirsten se s ohromeným a vyděšeným výrazem ve tváři obrátila a zůstala na něj hledět zadním okénkem.

Jejich oči se na okamžik setkaly, ty jeho přimhouřené a nesmlouvavé, její vlhké slzami... pak se taxi zařadilo do hustého proudu dopravy, a ztratilo se z dohledu.

To bylo naposled, kdy jeden druhého viděli.

Max zaslechl, jak muž, který ho držel za předloktí, krátce, zklamaně vydechl.

"Půjdeš se mnou, kambing," sykl a zesílil svůj stisk. Rty měl těsně u Maxova ucha a lepil se na něj celým tělem.

Max se nehýbal. Mužův komplic běžel několik metrů za taxíkem, pak byl však zrychlující dopravou vytlačen z vozovky, vystoupil zpět na chodník a rozhlédl se kolem sebe - zatím se ale nezačal vracet k místu, kde stáli oni.

Tím získal Max sice malou, nicméně užitečnou příležitost jednat.

Prudce a svižně trhl levou rukou obloukem před sebe, přitáhl si ji k břichu a zároveň přenesl váhu na pravou nohu, aby svého protivníka dostal před sebe. Jak muž klopýtl kupředu, jednu ruku dosud sevřenou kolem Maxova zápěstí, Max na ni položil pravačku, uchopil jeho tři prsty a silou je ohnul dozadu.

Muž ho s překvapeným, bolestivým zajíknutím pustil a zároveň se snažil znovu získat rovnováhu.

Max se od něj odtáhl, otočil se a rozhlédl se ulicí. Několik nejbližších chodců se zastavilo a civělo na rvačku, většina však pospíchala dál, jako by

si nevšimli ničeho neobvyklého. Možná si skutečně nevšimli, ale spíš jen měli na paměti, že Singapur, jakkoli prosperující, zůstával i nadále diktaturou, kde je nejlépe hledět si svého.

Ať tak či onak, Max se teď musel starat o mnohem naléhavější věci. Zleva se k němu blížil čtenář časopisu, nyní již ve společnosti neukázněného chodce. Třetí člen úderného týmu se k němu prodíral zprava. Když připočetl muže, jehož právě setřásl, a ještě toho, co pronásledoval taxík - oba je teď měl za zády-, stála proti němu přesila pěti na jednoho.

Jediný směr, který pro něj zůstával otevřený, byl kupředu, tedy k hotelu.

Přeběhl chodník a vyrazil po schodišti ke vchodu.

Foyerem proběhl Max bez jediného ohlédnutí. Vnitřní uspořádání hotelu znal už ze svých pravidelných pobytů ve zdejším dlouhodobě pronajatém apartmá UpLinku a zcela přesně tedy věděl, co hledá. V zadní části prostor recepce a hlavní haly bylo několik výtahů a napravo od nich krátká, přímá chodba ke vchodu pro dodavatele. Za ní pak schodiště, které ho nejspíš dovede do suterénu a k vratům, kudy se vykládá zboží. Žádný z bezpečnostních strážců hotelu nebyl ve službě, nebo aspoň ne v dohledu... a to doufal, že by jejich přítomnost mohla pronásledovatele odradit. No nic, pokud se mu i přesto podaří dostat se ke vchodu pro dodavatele dřív, než ho dostihnou - značně nejisté "pokud", vždyť je měl přímo v patách -, bude je snad schopen setřást tím, že proklouzne bočními dveřmi.

Zahlédl chumel hostů, kteří patrně právě dorazili a teď se zmateně strkali u pultu recepce - podle řeči nejspíš němečtí turisté. S nadějí, že se mezi nimi aspoň na chvíli ukryje, se zanořil do jejich hlučné skupinky, pak minul vchody do hotelového tanečního sálu a baru, prošel kolem výtahů a zamířil ke vstupu pro dodavatele. Dosud se ani jedinkrát neohlédl - neměl na to čas, neměl čas vůbec na nic.

Šedé kovové dveře byly odsazené kousek ode zdi a měly ve výšce očí tabulku z bezpečnostního skla. V nejbližším okolí nikdo. Max levou rukou otočil knoflíkem, dlaní pravé dveře rozrazil, prošel jimi a vstoupil z koberce na holý beton.

Rychle se rozhlédl. Ze široké podesty, na níž stál, vedla nahoru i dolů úzká schodiště. Vyrazil k těm dolů, ale nedostal se ještě ani na konec podesty, když se za ním dveře s nárazem znovu rozletěly, na rameno mu dopadla ruka a téměř nadlidskou silou jej strhla nazpět.

Málem by se byl svalil na podlahu, ale v posledním okamžiku se mu podařilo zachytit zábradlí. Když se obrátil na útočníka, ucítil na hrdle přitisknutou čepel motýlka.

"Půjdeš se mnou." Byl to Chodec. Zíral na něj ze vzdálenosti jen několika centimetrů, v pěsti svíral dvojitou rukojeť nože. "Hned."

Blackburn se mu zadíval do očí, ale nespatřil v nich ani ten nejmenší náznak nějakého lidského citu, jen chladný vír prázdnoty. Pak zaslechl tlumené kroky a obrátil zrak k tabulce skla ve dveřích. Z haly se sem blížil Čtenář se dvěma dalšími. Na podestu se dostanou během několika vteřin. A z personálu hotelu pořád nikde nikdo.

Blackburn zůstal nehnutě stát. Ruce podél těla. Čepel nože přitisknutou k pravé straně hrdla, asi dva centimetry pod uchem, kde mu snadno mohla proniknout do krkavice. Z místa, kde ostří už rozřízlo kůži, stékala krev.

Mozek mu pracoval na plné obrátky. V tajném pouzdře u pasu měl pistoli Heckler & Koch MK23, ale útočník mu rozhodně nedá šanci, aby ji vytáhl. Byl v té nejzranitelnější pozici, jakou si jen dokázal představit, a těsný prostor mu ponechával jen málo místa k manévrování.

Co teď?

Na dlouhé úvahy nezbýval čas. Prudce vymrštil levou ruku a udeřil hranou malíku do Chodcova zápěstí s nožem, odrazil čepel od svého hrdla a ruku s vražedným nástrojem okamžitě chytil, aby nemohla znovu zaútočit. Zaskočený Chodec se mu pokusil vytrhnout, ale Blackburn ho držel pevně. Kolenem nabral

útočníka mezi nohy. Chodec se předklonil, zalapal po dechu, nůž zarachotil na podlaze. Max přistoupil ještě o krok blíž a pokračoval rychlou sérií úderů do hlavy - levý hák, zprava na nos, zleva do čelisti. Stále lapaje po dechu a teď navíc s krvácejícím nosem i rty se Chodec zhroutil na zábradlí. Max mu nehodlal dopřát ani okamžik k oddechu. S bradou staženou dolů v boxerském postoji uštědřil protivníkovi další ránu ze strany do obličeje. Vložil do ní všechnu sílu, protože chtěl Chodce nadobro vyřadit z boje dřív, než se stačí vzpamatovat... a dřív, než mu na pomoc přispěchají jeho komplicové.

Podařilo se mu však dosáhnout jen poloviny z toho. Zatímco se Chodec sesouval v bezvědomí na podlahu, rozletělo se jedno křídlo dveří a na podestu se vřítili ostatní. Ten v čele byl malý a hubený, oblečený do volné hnědé košile a keprových kalhot, na očích velké, levné sluneční brýle. Čtenář, který mu běžel těsně v patách, byl dobře o hlavu vyšší a také mnohem mohutnější.

Byl to však Brejlovec, kdo se ukázal jako problém, s nímž Max ani v nejmenším nepočítal.

Sahal právě pro pistoli, když Brejlovec náhle klesl do dřepu, a zatímco se na jedné noze otáčel dokola, tu druhou vykopl rovnoběžně s podlahou. Hranou chodidla zasáhl Maxův kotník. Max zavrávoral, zcela zaskočen jak nečekaným pohybem, tak prudkou bolestí, jež mu vystřelila zespoda do kolene, natáhl ruku, aby se chytil zábradlí, ovšem tentokrát na ně nedosáhl a svalil se ze schodů.

Dvakrát se překulil, ale poloautomat, který už držel v pravé ruce, přesto nepustil. Zato druhou ruku, kterou se snažil zabránit pádu, si zkroutil pod sebe. Na spodní odpočívadlo dopadl se slyšitelným žuchnutím, škubl sebou, celou levou polovinu těla ochromenou neskutečnou bolestí. Nebylo pochyb o tom, že si vážně pohmoždil, ne-li dokonce zlomil, lopatku.

Požehnanou zbraň však stále svíral v ruce, odjištěnou a připravenou ke střelbě.

Jakmile se převrátil na záda, spatřil Brejlovce, jak sbíhá dolů na odpočívadlo, dolů k němu, jak se na něj řítí jako nějaká řízená střela. S vědomím, že pokud mine, bude to znamenat jeho konec, pozvedl Max pistoli, zamířil přesně na střed útočníkova hrudního koše a stiskl spoušť.

Výstřel zazněl v betonové schodištní šachtě nezvykle dutě a bez ozvěny, o to dramatičtější však byly jeho účinky. Brejlovcovu košili vpředu potřísnila krev s kusy tkáně, jak se mu těžká kulka .45 ACP zaryla do těla. Sluneční brýle se mu svezly z hlavy a narazily do zdi. On sám zacouval dozadu, jako by ho někdo najednou přepnul na zpětný chod, paže bezmocně rozhozené, oči vytřeštěné. Pak se bezvládně svalil na schodiště.

Max zvedl pohled od jeho těla k horní podestě. Zahlédl, jak Čtenář vráží ruku pod volnou košili, a tak vypálil dřív, než muž stačil vytáhnout, pro co tam sahal, ať už to bylo cokoli.

Ozvalo se další duté štěknutí hlavně, následoval nový výbuch karmínové barvy a Čtenář se s rukama přitisknutýma k hrudi sesunul k zemi.

Blackburn věděl, že získal jen krátkou chvíli na oddech, a vyškrábal se do sedu. Ti tři muži, které už stačil vyřídit, jistě nebyli o mnoho vpředu před zbytkem útočníků. Pokud s nimi zůstali ve spojení - což bylo pravděpodobné -, musí ostatní projít dveřmi každým okamžikem.

A jakmile se tak stane, jeho situace se znovu zhorší, a to výrazně.

Potřeboval jednat rychle.

Jednou rukou se vzepřel o zábradlí a vyškrábal se na nohy. Poraněné rameno i kotník naříkaly bolestí. Rozhlédl se na obě strany po suterénní chodbě, na níž se zřítil. Asi tři nebo čtyři metry napravo spatřil rozložité dvojité dveře a bez rozmýšlení se rozhodl, že se podívá, kam vedou.

Oddychuje námahou se pustil zábradlí a několika kulhavými kroky se dostal ke svému cíli.

Náhle se ozvala hlasitá rána - dveře do schodištní šachty se za ním opět rozletěly.

Pak kroky.

Dupot dolů po schodech.

Max znovu pocítil rozechvělé nutkání ke spěchu. Nebylo těžké představit si reakce nově příchozích, když spatřili, co se přihodilo jejich přátelům. Ten pohled je rozhodně nijak nepotěšil.

Celou váhou těla zatlačil na kovovou závoru a dveře se otevřely. Zaplavilo ho slabé sluneční světlo. Přímo před sebou měl nakládací rampu, která zabíhala až do krátké uličky lemované kontejnery na odpadky. U obrubníku při ústí uličky stála zaparkovaná dodávka. Na boku vyvedený nápis "Prádelna New Bridge", v kabině za volantem usazený řidič.

Max se zarazil. Neuniklo mu, že řidič má hlavu skloněnou tak, aby mohl okénkem spolujezdce vyhlížet ven. Spatřil jeho výhružný, zkoumavý pohled. A uvědomil si, že doběhl přímo k únikovému vozidlu svých protivníků.

Řidič se otočil ke dveřím na druhé straně kabiny, otevřel je, vyskočil z vozu a kolem předního nárazníku se rozběhl do uličky. Už na první pohled Max viděl, že je to chlap jako hora, a neměl nejmenší chuť si s ním něco začínat. Ani kdyby byl v dokonalé kondici, nebyl by to lehký boj, a o dokonalé kondici se mu teď mohlo leda tak zdát. S pistolí ve zdvižené pravé ruce zacouval zpět do dveří, levou se pokusil zaklapnout závoru. Stále doufal, že se mu podaří najít jinou cestu ven dřív, než ho pronásledovatelé dostihnou...

Náhle mu pravou paží projela prudká bolest. Ruka mu vyletěla do vzduchu jako chycená na rybářský prut, zcela nad ní ztratil kontrolu, poloautomat mu vypadl z dlaně. Nevěřícně na ni pohlédl a ze rtů mu splynul zděšený výdech, neboť spatřil, že kus pod loktem ho skutečně něco zachytilo, projelo to rukávem košile a zařízlo se do masa - jakási kovová kotvička na konci tenkého řetízku. Usoudil, že se patrně jedná o zbraň zvanou létající dráp, používanou některými vyznavači čínských bojových umění. Muž, který svíral kroužek její rukojeti, mohl být klidně Brejlovcovým dvojčetem. Výraz v jeho tváři postrádal jakoukoli známku soucitu.

Vtom se rozletěly dvojité dveře za Maxovými zády. Koutkem oka spatřil, jak se k němu zleva valí mohutná postava.

Volnou rukou zoufale chytil napjatý řetízek a snažil se ho uvolnit, ale dráp nechtěl ven, zahryzl se mu příliš hluboko do předloktí, zatraceně, vůbec nešel vytáhnout!

Můj bože, co jsou tihle chlapi zač? prolétlo Maxovi hlavou, zatímco hleděl na krev, která mu vytékala z rány a odkapávala přes řetízek na podlahu. Muž na druhém konci vražedné zbraně rozhodně nevypadal, že by se chystal tuhle smrtící přetahovanou vzdát. Kdo?

Než si však stačil tu otázku položit, udeřila ho do spánku tvrdá řidičova pěst a svět na okamžik vybuchl oslepující bílou září, aby byl záhy nato pohlcen neproniknutelnou tmou.

8.

New York City/Palo Alto, Kalifornie, 19. září 2000

Z Wall Street journalu.-

PRŮMYSLOVÉ OKÉNKO:

VZESTUP A PÁD MONSTRÓZNÍCH

PODNIKŮ ROGERA GORDIANA

REYNOLD ARMITAGE

Je to hotové drama čísel: podle vlastních účetních odhadů UpLinku klesly za uplynulý rok jeho příjmy o 18 %, přičemž největší pokles zaznamenaly ve třetím čtvrtletí svého nepřetržitého úpadku. Burzovní ceny akcií společnosti pokračují v pádu ještě prudčeji, tento týden skončily poklesem o 15,4656 $ na konečnou cenu 45,7854 $ za jednu z celkového objemu 100 milionů akcií, což znamená úpadek o celých 25 %. Následkem těchto ztrát splaskla tržní hodnota společnosti přibližně o 9 miliard dolarů, tedy podstatně víc, než předpovídali

i ti nejpesimističtější analytici, a vyvstává tím pádem otázka, zda si tento obr v oblasti moderních technologií skutečně může dovolit nákladné investice do globální satelitní sítě "komunikace pro každého" - jejíž zprovoznění vyžaduje vypuštění zhruba padesáti stacionárních družic a vybudovaní asi čtyřiceti přenosových stanic po celém světě, to vše v celkovém nákladu přes 3 miliardy dolarů jen pro příštích pět let.

Vypadá to vskutku především jako drama čísel, ve skutečnosti je však celý problém mnohem složitější, než jak nám ho čísla na první pohled odkrývají. Obranné a komunikační technologie, z nichž vzešla většina Gordianových minulých úspěchů, nepochybně zoufale potřebují stanovit příčiny svého špatného zdraví a být vyléčeny. Abychom však dokonale pochopili síly, které táhnou původní mateřskou společnost ke dnu, musíme se nejprve podívat na soupis žalostných výsledků jejího potěru. Uveďme jen několik příkladů: fádní vystupování formálně autonomních přidružených podniků UpLinku, chronické odvádění zisku do oddělení lékařského výzkumu a energetiky a konečně nedávné citelné ztráty hardwarových a softwarových poboček, způsobené téměř výhradně Gordianovým panovačným a nesmyslným tažením proti prodeji šifrovacích technologií na vznikajících zámořských trzích. A tak dále a tak dále. Ve skutečnosti jako by se seznam drobných i větších neúspěchů jedné z největších amerických společností táhl do nekonečna.

Mezi investory počíná narůstat neklid a šíří se obavy, zda tu Gordian nevytvořil jakési obří nepřehledné monstrum, stohlavou obludu, jejíž životní míza je ze srdce samotné organizace odčerpávána do bezpočtu neohrabaných končetin, jež se snaží udržet při životě. Jednoduše řečeno, zatímco kdysi vysoce ceněné akcie UpLinku pokračují ve svém pádu, přestává být pouze na kriticích, aby se ptali, zda vinu za vzniklé problémy dávat aroganci, nedbalosti nebo prostě jen chybným rozhodnutím ze strany výkonných činitelů společnosti a zda jsou tito činitelé schopní si své očividné selhání také přiznat - neboť o nic jiného než o selhání tu vskutku nejde, vždyť správní rada nesplnila jednu ze základních funkcí svěřenou jí akcionáři, totiž zajistit nadnominální návratnost jejich investic.

V tomto bodě se na okamžik zastavme a zamysleme se nad alegorickou představou srostlých, takzvaných "siamských" dvojčat - nebo ještě lépe trojčat - jejichž těla jsou neoddělitelně svázána pojivem svalů, nervů a spletí cév. V kolébce na sebe cukrují a navzájem se objímají. V rané pubertě plánují společnou budoucnost, kterou před sebou vidí jako zářivou, do nekonečna se táhnoucí neznámou krajinu.

Jenže dospělost s sebou přinese změnu a neshody. Jednoho baví psát něžné romantické básně. Druhému přináší největší potěšení, když se může opíjet a soupeřit v páce v těch nejsprostších krčmách. A třetí by nejraději jen seděl na sluníčku a rybařil. Ve svém nešťastném zohavení, ve svém nedobrovolném vzájemném spojení se snaží dosáhnout takového životního stylu, který by vyhovoval všem třem, rovnoměrně rozdělují svůj čas mezi oblíbené činnosti každého z nich, nicméně základní neslučitelnost jejich povah způsobuje, že šťastný není ani jeden.

Básník nemůže psát, protože dlouhé noci trávené po opileckých barech blokují jakékoli něžné, lyrické myšlenky a kromě toho trpí kocovinou z alkoholu, jenž proudí společným krevním oběhem. Rozmařilce naopak z neustálého bratrova snažení potýkat se se záludnostmi veršů a rytmiky přepadají deprese a záchvaty svárlivosti. A neustálé hádky těchto dvou natolik vyčerpávají rybáře, že svá rána u řeky bezmála celá prospí, takže mu prut nezřídka vyklouzne z prstů a je nějakým čiperným okounem či pstruhem odtažen s cáknutím do vody a ztracen.

Všichni tři bratři postupně slábnou, umdlévají. A příčina smrti uvedená na jejich úmrtních listech? Odborný lékařský termín mi není znám, ale snad bychom to mohli nazvat nadměrnou rozrůzněloství.

Co dělat, aby byl UpLink ušetřen podobného konce? Jako odpověď postačí,

když jeho neudržitelnou, všestrannou expanzi postavíme do kontrastu s uvážlivým, usměrněným růstem Monolith Technologies...

***

Přestože se oficiální přivítání ještě ani zdaleka nechýlilo ke konci, cítil už se Marcus Caine v přeplněném sále Spojených národů značně znuděný a otrávený. Ze svého místa na pódiu měl přes výzdobu z exotických květin výhled na nespočet televizních kamer, kabelů, reflektorů a mikrofonových jeřábů, obsluhovaných skupinkou techniků, kteří bez ustání pobíhali sem a tam. Za jeho zády se lehce vlnil spuštěný závěs, na němž se třpytil symbol OSN, tedy glóbus zachycený z pohledu od severního pólu a lemovaný olivovými ratolestmi. A protože tu dnes šlo o UNICEF, byl do středu glóbu přidán ještě charakteristický obrys ženy s malým dítětem. Po Cainově pravici tiše seděla jeho manželka Odielle, s napjatým výrazem v drobné tváři. Manželskou dvojici pak z obou stran obklopovali hodnostáři výkonného výboru organizace a vysoce postavení členové jejího mateřského orgánu, Hospodářské a sociální rady. Dole pod pódiem překládali tlumočníci se sluchátky na uších jejich rozvláčné, neslané nemastné projevy do šesti jazyků.

Zatímco se současný řečník rozplýval nad Cainovou lidumilnou štědrostí, Marcus sám zamířil nepřítomný pohled podél stolu na Arcadiu Foxcroftovou, lady Arcadiu, svou pravou ruku na sekretariátu a zároveň ženu, která celou probíhající událost zorganizovala. Aby se v myšlenkách nezatoulal kamsi úplně mimo, proměnil Arcadiu v jediný pevný bod svého soustředění. Ne, že by to bylo nějak obtížné. Její tvář patřila ke stejnému druhu, jaký vídáte na předních stranách módních časopisů - okouzlující, přitažlivá, provokativní. Kostýmek v broskvové barvě jen podtrhoval atraktivní křivky její postavy. Právě se o něčem bavila s chlapíkem na vedlejší židli, smála se nějaké jeho poznámce, světle modré oči jí jen zářily, jemně tvarované rty se rozevíraly a odhalovaly dokonale bílé zuby. Přestože Caine ze svého místa nemohl její smích zaslechnout, dokázal si jeho zvuk velice snadno vybavit.

Ani nevěděl proč, ale vždycky si při něm představil ostré skleněné střepy.

Pozorněji sledoval. Arcadia, neodolatelná svůdkyně mužských srdcí. Byla si toho dobře vědomá, stejně jako všechny ženy jejího typu. Teď si upravila pramen kaštanových vlasů a odhalila přitom jednu z diamantových náušnic, které jí za malé jmění koupil u Harryho Winstona a daroval jí je, když spolu byli minulou noc v posteli. Poté, co se pomilovali, vhodil jí je jednu po druhé mezi stehna. Přišlo jí to nesmírně vzrušující. Jakmile si je pak nasadila a obkročmo na něj usedla, aby v něm svým roztouženým vzdycháním probudila novou vlnu rozkoše, napadlo ho, kolik dalších milostných aférek kromě jejich společného vztahu asi tak má, kolik dalších mužů ji poctívá nákladnými dary. Určitě by se pár takových našlo. A bylo to tak naprosto v pořádku. Arcadia, falešná milovnice. Ale pokud si mohl přiměřeného dílu jejích předností užívat on, připadalo mu jedině fér, aby i ostatní hoši dostávali každý ten svůj.

Kromě toho si rád představoval, co všechno asi tak za jeho nepřítomnosti tajně provádí... podobně mu dělalo dobře i napětí, které vyplývalo z faktu, že má jak manželku, tak milenku obě usazené pěkně v jedné místnosti, že si potřásají rukama a vyměňují si zdvořilosti, obě navzájem spoutané neviditelnou pavučinou tajemství.

Caine si téměř ani nevšiml, že se k mikrofonu zatím postavil další řečník. Známá hollywoodská herečka, která se provdala za člena Kongresu za stát New York, víceméně opustila svět stříbrného plátna, přestěhovala se do East Hamptonu, zamaskovala svou zářnou krásu učenými brýlemi s tenkými obroučkami a stala se zapálenou zastánkyní dětských práv. Caine litoval, že si s ní tehdy před několika lety, když k tomu měl příležitost, nedomluvil schůzku. Nyní se právě snažila vyjádřit svůj obdiv k jeho profesionální úrovni, jeho schopnostem skloubit masmédia s počítačovou technologií, tomu, jak se dokázal

uplatnit na nových asijských trzích s kabelovou televizí. Podařilo se jí v davu vzbudit pobavený smích, když v jedné větě použila slovo "udělátka", pak pozvedla svůj tón do polohy střízlivého zájmu a kromě jiného ocenila i jeho neochvějnou oddanost Dětem, s velkým D. Díky Marcusi Cainovi, uzavřela s nadsázkou, se svět skutečně začíná zmenšovat.

Během celé její řeči nespustil Caine ani na okamžik oči z Arcadie, upřeně sledoval její laškovný rozhovor s vedlejším hodnostářem. Naprosto dokonale jí rozuměl; měl s ní v mnoha směrech hodně společného. Narodila se v Argentině jako nemanželská dcera bohatého německého vystěhovalce a jeho někdejší služky, matka ji vychovávala bez jakéhokoli otcova vlivu nebo finančního přispění, a ona už před dovršením dvanáctého roku lovila po ulicích Buenos Aires zákazníky. O deset let a několik bohatých klientů později, když se naučila správně vystupovat a trochu víc poznala svět, prosouložila si cestu až do příjemných anglických zahradních altánků, vdala se za jednoho uprskaného starého lorda zralého do hrobu a pojistila si jeho dědictví, čímž si natrvalo zajistila místo ve vytříbené Vyšší Společnosti - pozor prosím na ta velká písmena. Prostě a jednoduše řečeno, byla to skvělá herečka. Připomínala nezbednou uličnici, která se potají vetřela na ples a díky osobnímu kouzlu se vemluvila do přízně pozvaných hostů. Jako by si neustále potřebovala něco dokazovat.

Ano, Caine jí dokonale rozuměl. Aby také ne, když tu seděl mezi všemi těmi funkcionáři OSN zvolenými jedině díky svému společenskému postavení a známostem, mezi absolventy prestižních škol, muži a ženami, jejichž pokrevní linie i původ jejich majetku se daly vysledovat staletí do minulostí, všemi těmi našňořenými panáky, kteří byli sotva něčím víc než pochodujícími rodinnými erby. Oni se do těchhle panských výšin už narodili. Jeho otec byl pouhým vedoucím odbytu, který odešel do penze s průměrně vysokým důchodem po zcela obyčejné, ovšem psychicky zdrcující kariéře. Matka učívala na třetím stupni, tedy do té doby, než otěhotněla, protože pak se usadila a stala se ženou v domácnosti. Caine sám prospíval ve škole velice dobře a dva roky se mu dokonce dařilo studovat na Harvardu na prospěchové stipendium - pak mu ho však ve čtvrtém semestru, kdy se dostal do jistých obtíží, odebrali a jemu se nikdy nepodařilo získat titul. Kdyby si ještě před vyloučením nenadělal několik opravdu důležitých známostí, byl vyřízen dřív, než skutečný závod vůbec stačil začít.

Ti uhlazení pánové a dámy v jeho společnosti by se asi divili, hodně by se divili, kdyby věděli, co si o nich myslí, jak jimi opovrhuje...

Proud myšlenek byl náhle přerušen prudkým pohybem po jeho pravici, nedaleko pódia. Narovnal se a odtrhl pohled od lady Arcadie. Řečníkem, který se momentálně rozplýval chvalozpěvem na Cainovo humanitářství, byl Amnon Jafari, výkonný tajemník ECOSOCu, a zdálo se, že právě podává jakýsi celkový souhrn. Zpoza závěsu se vynořila skupinka mužů v tmavých oblecích s dva metry dlouhou zvětšeninou Cainova nadačního šeku pro UNICEF - tři miliony dolarů, které se zavázal ještě zdvojnásobit, pokud se k němu s dotacemi připojí i další bohatí jedinci. Maketa obřího šeku byla vyztužena překližkou a na obou koncích ji podpíral jeden z mužů.

Tajemník hovořil hlubokým tenorem a při posledních slovech ještě značně přidal na hlase, aby závěrečným výbuchem nadšení vyjádřil Cainovi svůj vděk. Caine slyšel, jak z Jafariho rtů splynulo jeho jméno, zadunělo pod šikmým stropem, který zaručoval dobrou akustiku, a rozletělo se přes sál k balkónku pro VIP hosty a k ochozům pro veřejnost. Následný potlesk otřásl místností jako rachot hromu.

Nastal čas přijmout gratulace. Čekalo ho vystoupení před objektivy kamer, kde se bude snažit překonávat pompézní mnohomluvnost svých hostitelů.

Vstal, přešel na okraj pódia a sevřel Jafariho pravou ruku oběma dlaněmi. Tajemník pak o krok poodstoupil a Caine se obrátil k davu. Zvětšenina šeku mu za zády tvořila skvělou kulisu. Proslov zahájil poděkováním dlouhému seznamu

hodnostářů OSN, kteří se na přípravě dnešní události podíleli. Hovořil bez pomoci jakýchkoli poznámek nebo nápovědy - eidetická paměť patřila k jeho největším darům.

"Ano, cítím se poctěn, že tu dnes mohu stát," prohlásil, když se konečně prokousal všemi jmény. Fotoaparáty cvakaly, kamery začaly najíždět na detail. "Ale mnohem víc než za cokoli jiného jsem vděčný za to, že se před vás mohu postavit s jistou výzvou. Jak mnozí z vás vědí, dlouhou dobu už se věnuji rozšiřování globálního dosahu interaktivních elektronických médií a zejména technologii internetu - neboť jsem přesvědčen, že představují jakousi moderní magii, jejímž prostřednictvím lze spojit všechny obyvatele i vlády planety Země a skutečně je proměnit v jeden jediný celek, že se jedná o nástroj, který s sebou přinese novou evoluci lidstva jako živočišného druhu. Kyberprostor umožňuje nám všem, mladým i starým, bohatým i chudým, urozeným i prostým, setkávat se na stejné úrovni. Na poli s neustále se rozšiřujícími obzory a nevyčerpatelným potenciálem."

Odmlčel se, aby dal průchod několika roztroušeným zatleskáním, a ohlédl se přes hlavu své manželky na lady Arcadiu. Zachytila jeho pohled a usmála se na něj, spodní ret svůdně našpulený.

"Už dnes, když podnikáme první krůčky do rodícího se jednadvacátého století, musíme vpřed postupovat spíše směle než s nějakou přehnanou opatrností a zajistit, aby do této dynamické říše informací a vědění nebyl nikomu odepírán přístup. Ti z nás, kterým bylo požehnáno životem v materiálním dostatku, jsou doslova povinni podělit se o bohatství, z něhož se těší. Je nejvyšší čas věnovat se výchově a výuce dětí, aby také ony mohly vyrůstat bez omezení a dosáhnout nových, uspokojivých obzorů. Je na čase, aby každý z nás natáhl ruku a přispěl částí svého osobního bohatství k tomu, aby se k nim dostaly technologie, jež nepoměrně zlepší jejich život. Zůstává trpkou skutečností, že ke zlepšení čehokoli je třeba peněz. Počítačové učebny, vysokorychlostní DSL modemy, připojení na internet - nic z toho není zadarmo. Od Bahrajnu po Barbados, od Afghánistánu po Antiguu, od průmyslových velkoměst Evropy až po národy západní Afriky je těm nejmladším a nejméně šťastným z nás třeba zajistit přístup..."

V tomto duchu pokračoval Caine ještě asi deset minut, než se rozhodl, že raději skončí dřív, než z toho ochraptí. Nekonečné ovace byly vyšperkovány provoláváním sláva a bravo. Povšiml si, že Odielle tleská poněkud chabě a polovičatě a že výraz v její vyzáblé tváři je teď ještě mnohem napjatější než po celé dopoledne - všimla si snad té výměny důvěrných pohledů s Arcadií, věděla snad dokonce něco o jejich schůzkách? Při tom pomyšlení se celý rozechvěl podivným, závratným vzrušením.

Ale na to bude čas později. Show zatím neskončila, ne dokud ho jeho obchodní partneři z jihovýchodní Asie - jeho dobrodinci, jak by si přáli být nazýváni - neuvidí vynést největší eso. Nepochybně ho teď sledují na televizních obrazovkách a napjatě poslouchají.

Caine mlčky stál, dokud se dav neztišil, načež oznámil, že zodpoví několik otázek pro tisk.

Přesně podle očekávání se hned první z nich absolutně nijak netýkala jeho daru pro UNICEF, ani jeho výzvy bohatým, ani kampaně za připojení zanedbané mládeže po celém světě k Síti.

"Pane Caine, jak jistě víte, pozítří má být prezidentovým podpisem uveden v platnost Morrison-Fiorův zákon." Caine poznal reportéra z televizního zpravodajství. Byl to muž s bujnou kšticí odbarvených hnědých vlasů a Caine si vzpomínal, že má nějaké aliterační jméno. "Mohl byste nám prosím prozradit, jak se díváte na skutečnost, že Roger Gordian chystá přesně na tutéž dobu ve Washingtonu tiskovou konferenci, na níž hodlá potvrdit svůj neměnný negativní postoj k prezidentově uvolněné politice v otázce šifrovacích technologií?"

Caine nasadil přemýšlivý výraz. "Vážím si pana Gordiana pro jeho nesmírné dosavadní úspěchy. Svůj názor na tuto záležitost nicméně už několikrát

vyjádřil a lidé s ním prostřednictvím svých volených zástupců projevili nesouhlas. Tady jde o věci, které se týkají našich dětí a našich vnuků. Jde tu o budoucnost. Pan Gordian bohužel obrátil svůj zrak opačným směrem."

"A pokud se smím ještě zeptat, pane Caine... hodláte se, jakožto nejaktivnější zastánce zmiňovaného zákona na veřejnosti, účastnit ve Washingtonu slavnostního podpisu?"

"To jsem se ještě nerozhodl." Caine vykouzlil úsměv. "Pan prezident byl natolik laskavý, že mne zahrnul mezi pozvané, nicméně jeden den v září reflektorů za týden se mi zdá až dost. Zcela upřímně řečeno, mám už hotelových pokojů až po krk a pomalu mě začínají svrbět ruce, jak bych se rád vrátil do práce."

Reportér se posadil a na nohy hned vyskočil další muž.

"Myslíte si, že existuje nějaká spojitost mezi Gordianovým postojem k otázce šifrovacích technologií a klesajícími cenami akcií UpLinku?"

Skvělá trefa, pomyslel si Caine.

"Tuhle otázku byste asi spíš měl položit nějakému investičnímu bankéři než výrobci softwaru," odvětil. "Já tu skutečně nejsem od toho, abych spekuloval o obchodních problémech svého kolegy. Nicméně obecně platnou pravdou zůstává, že majetek každé technologické firmy roste nebo klesá v závislosti na ochotě a schopnostech jejích vůdců hledět spíše kupředu než za sebe." Odmlčel se. "Teď však kdybychom se mohli vrátit zpět k oněm iniciativám pro pomoc dětem, které jsem tu dnes navrhl..."

Jenže to novináři pochopitelně nechtěli, přesně jak si to Caine přál a předpokládal. Ve zbývajících minutách otázek a odpovědí padlo jméno Rogera Gordiana ještě aspoň tucetkrát, ozývalo se dokonce tak často, že se jeho osoba v podstatě stala dalším, neviditelným účastníkem tiskové konference.

Až na to, že do ní nemůže nijak zasahovat, pomyslel si Caine. Dnes patřil parket jemu a bylo slyšet jedině jeho hlas. Stržen svým vlastním výkonem, vyvolal dalšího reportéra. Ano, budoucnost.

O tu jedinou tady běželo.

"Rogere -"

S rukou na telefonu vzhlédl Gordian ke své ženě, která se právě vynořila ve dveřích pracovny. Zaklesl si sluchátko pod bradu a zvedl do vzduchu zdvižený ukazováček.

"Minutku, drahoušku."

"To jsi říkal už před dvaceti minutami. Než jsi volal Chucku Kirbymu."

"Já vím, omlouvám se, vždycky se nějak zapovídáme," opáčil kajícně. "Teď ale volám jen na letiště. Chci do Washingtonu na tu tiskovou konferenci sám pilotovat a rád bych, aby mechanici všechno pořádně zkontrolovali..."

Ashley mu věnovala pohled, jenž jasně naznačoval, že to myslí smrtelně vážně. "Co právě teď před sebou vidíš, Gorde?"

Položil sluchátko. "Svou překrásnou, avšak stále netrpělivější choť?"

Ashley se ani neusmála.

"Taky naprosto úžasnou," dodal, přestože tušil, že už tím nic nezachrání.

"Už jsou to pomalu tři hodiny, co jsem se vrátila z módního salonu. Jsem ostříhaná a obarvená na mnohem světlejší odstín než kdy jindy, jenže ty sedíš celou dobu zavřený tady a jsi příliš zaneprázdněný, aby sis toho vůbec všiml, že?" prohlásila. "Dnes je sobota. Měla jsem za to, že sis aspoň večer chtěl udělat volno."

Chvíli nic neříkal. Jsou to vážně už tři hodiny, co se Ashley vrátila domů? Ano, zřejmě to tak bylo. Odpoledne jako by se kolem prohnalo dřív, než se mu ho podařilo zachytit. Stejně jako těch celých šest měsíců od chvíle, kdy je jeho stále silnější pohroužení do práce, jeho volání, jak tomu říkala, přivedlo na pokraj rozvodu. Vždycky se snažil mít o všem ty nejčerstvější informace. Teprve po vraždě svých drahých přátel Elaine a Arthura Steinerových v Rusku -jejich život ukončilo po třiceti letech manželství bez jakéhokoli důvodu či varování krupobití kulek teroristické palby-si Gordian uvědomil,

jaký dar v Ashley vlastně má, a když konečně prohlédl, se zděšením zjistil, jak málo stačilo, aby ji navždy ztratil. Půl roku intenzivních návštěv poradenské služby a dychtivých závazků pomohlo překlenout, přemostit mnohé z trhlin, jež se v jejich vztahu objevily... čas od času však stále přicházela drobná manželská zemětřesení, která mu připomínala, že ony mosty nestojí na úplně pevných základech. Alespoň zatím ne.

"Máš pravdu. Přesně to jsem ti slíbil." Protáhl si krk, aby se zbavil křeče. "Omlouvám se. Myslíš, že bychom dnešní večer mohli začít znovu, od téhle chvíle?"

Ashley dál stála nehnutě ve dveřích, uhlazená, elegantní žena, jejíž mladistvý vzhled nezaznamenal v raném středním věku dosud žádnou znatelnou újmu. Její modrozelené oči byly v okamžiku, kdy se setkaly s jeho pohledem, zcela klidné.

"Podívej se, Gorde," řekla. "Já na rozdíl od tebe nejsem pilot. Dokonce mi nedělá ani nijak zvlášť dobře, když mám v letadle sedět u okénka a neustále pozorovat mraky někde dole pod sebou, místo abych je měla nad hlavou, kam správně patří. Vždycky jsi mi tvrdil, jak ti to skvěle pročistí hlavu, když se posadíš do kokpitu stíhačky, jak ti to dává pocit... jak to přesně říkáš? Perspektivy a okolního prostoru?"

"Buď tak, nebo se tomu říká výšková nemoc," přitakal s unaveným úsměvem. "Jsi dobrý posluchač, Ash."

"Ano, to je jedna z mých největších předností." Pomalu přešla přes místnost až těsně ke stolu. "Víš, a ten prostor, co o něm mluvíš... to je určitý luxus, který ti sice nezávidím - a jsem ráda, že si ho můžeš dopřát -, ale někdy na něj taky tak trochu žárlím. Rozumíš, co tím chci říct?"

Pohlédl na ni.

"Jistě," přisvědčil. "Ano, rozumím."

Dlouze si vydechla. "Nejsem slepá a vidím, co se děje. Četla jsem ve Wall Street Journalu ty poslední výmysly Reynolda Armitage. Slyšela jsem, jak se s Chuckem bavíte o rozprodeji akcií. Všimla jsem si, jak ses tvářil, když večer ve zprávách ukazovali ty záběry z OSN, kde o tobě mluvil Marcus Caine. A dokážu si představit, jak tě to všechno musí trápit."

Gordian už se chystal odpovědět, pak ale zaváhal, svraštil obočí, rty pevně stiskl k sobě. Ashley vyčkávala. Měl v povaze dusit nepříjemnosti v sobě a ona dobře věděla, jaké problémy mu někdy působí, když se s nimi má někomu svěřit.

"Kdysi jsem potkal chlapíka, který dělal reklamu na hadí olej, a ten by Cainovu taktiku patrně nazval pseudoobhajovací kampaní," pronesl nakonec. "Nebo pseudoobžalovací kampaní, záleží na tom. Vede totiž obě současně. Celý vtip spočívá v tom, že využiješ jakékoli veřejné události k tomu, abys upoutala pozornost ke své firmě - dobře poslouží například propagace určitého celospolečenského problému -, pak vyvoláš nějaký spor, postaráš se, aby si tě všimla ta část publika, na které ti nejvíc záleží, a nakonec mezi řádky vložíš sdělení, o které ti vlastně celou tu dobu šlo. Je to v podstatě jakási marketingová podoba kouzelnického triku s kloboukem."

"Takže Marcusova ‚Výzva na záchranu dětí' je očividně tím prvním typem kampaně."

"Dokonalý příklad. Dodává mu auru starostlivého filantropa a zároveň mu tím pádem zajišťuje i morální podporu proti každému útoku. Znáš snad někoho, kdo by byl proti dětem?"

Nepatrně se na něj usmála.

"Vzpomínám si, že při několika příležitostech, když byli ti naši vlastní rošťáci ještě malí, bychom se do takové kategorie málem dali zařadit i my dva, ale samozřejmě chápu, jak jsi to myslel. A ta pseudoobžalovací kampaň... to jsou ty vaše spory ohledně zákona o kryptografii, nemám pravdu?"

Přikývl.

"Jenže když už se někdo jednou rozhodne vstoupit do podobné hry,"

pokračovala, "měl by podle mě být přesvědčen, že jeho potenciální zisky převáží všechna rizika. A Marcus si přece musí uvědomovat, že problematika šifrovacích technologií nejspíš velký zájem veřejnosti nevzbudí. Průměrný občan prostě nechápe, jak by uvolnění exportních kritérií mohlo mít nějaký vliv na jeho každodenní život. O tuhle věc se nezajímá téměř nikdo kromě specialistů z počítačového průmyslu na jedné straně a několika zpravodajských a bezpečnostních organizací na straně druhé."

Ashley se odmlčela, aby to vše nějak shrnula.

"Jeho strategii za kampaní pro UNICEF není nijak těžké prohlédnout," prohlásila nakonec. "Dáme dětem víc počítačů, tím pádem prodáme víc softwaru od Monolithu a všichni se budeme mít fajn a budeme se plácat po zádech. Ale čeho se snaží dosáhnout tím, že proti tobě pořád vytahuje tu věc s kryptografií? Já v tom prostě nevidím žádný... žádný podtext."

Gordian nepatrně pokrčil rameny.

"To je otázka přímo za milion dolarů," prohlásil unaveně. "A já si nejsem jistý, jestli na ni dokážu odpovědět."

Pokoj vyplnilo ticho. Ashley si uvědomila, že se Roger zase začíná utápět v starostech, a sklonila se k němu přes psací stůl.

"Chápu, jak ti je, Gorde, i když ti to nemůžu nijak dokázat," řekla. "Jsi ochoten to přijmout jako fakt?"

Zcela ho tou otázkou zaskočila.

"Nejen přijmout," odvětil tichým hlasem. "Když vím, že mi rozumíš... to je, jako bych vyhrál nějakou cenu, a přitom vůbec netuším, čím jsem si to zasloužil. Cítím se hned mnohem, mnohem silnější, než kdybych to nevěděl."

Zamyšleně a s pohledem upřeným do jeho očí se na něj usmála. "Nikdy bych se neodvážila bagatelizovat tvoje starosti a chci, abys nezapomínal, že jsem tady s tebou a že se na mne můžeš vždycky spolehnout. Předtím jsem ale ještě chtěla říct..."

V krátké odmlce se snažil vyčíst něco z její tváře. "Ano?"

"Chtěla jsem říct, že kdybys ty starosti na pár hodin hodil za hlavu, kdybychom se mohli spolu tady na zemi podělit o tytéž pocity z volného prostoru, které zažíváš ve výšce třiceti tisíc stop, klidně bych za to vyměnila celý UpLink, tenhle dům, naše auta, každý cent, prostě všechno, co máme. Nebo abys dokázal odhodit všechny zábrany, musíš být v pilotním křesle vždycky sám?"

Následovalo další ticho. Ashley připadalo, že Rogerovi z tváře přece jen postupně mizí onen netečný výraz zahledění se do sebe sama, ale zcela jistá si přece jen nebyla. Možná šlo pouze o zbožnou představu.

Když pak pomalu natáhl paži a vzal její ruku do své, málem si nahlas ulehčené oddechla.

"Půjdeme někam na večeři, vyber si restauraci," řekl. "Tvůj kouzelný nový účes si zaslouží, aby si ho všichni prohlédli."

Vlídně se usmála.

"Však sis taky mohl všimnout," podotkla, "že své členství v Adrianiných lázních a kosmetickém salonu jsem mezi věcmi, jichž bych byla ochotná se vzdát, v žádném případě neuvedla."

Zadíval se do mořské zeleně jejích očí a úsměv jí vrátil. v* "Můžeš se spolehnout, že mi to neuniklo."

9.
San Jose, Kalifornie/Singapurský průliv,
20./21. září 2000

Když Max Blackburn prvně pověděl Petemu Nimecovi, že našel spojence v samém středu Monolithu a že ho využívá k vystopování "nekonvenčních obchodních praktik a finančních machinací", jak to nazýval, naslouchal mu Nimec s maximálním zájmem - a protože mu výslovně nepřikázal uspěchané pátrání

zastavit, dal tím vlastně svůj tichý souhlas k dalšímu pokračování. Přesto Maxovi jakožto šéf ochranky UpLinku připomenul, že UpLink nesmí být za žádných okolností zatažen do ničeho, co by se dalo chápat jako obchodní špionáž; mohlo by to mít značně negativní dopady na celou společnost. Rovněž naznačil, že by nebylo příliš vhodné, aby se Max s výsledky pátrání svěřoval někomu dalšímu a že by se měl spíš snažit pokračovat v celé věci na vlastní pěst... aspoň do té doby, než narazí na něco skutečně významného.

Max si bez zbytečných otázek vzal jeho radu k srdci. Na stvrzení tiché dohody postačilo přikývnutí a mrknutí okem - jako vždycky. Pokud by jeho aktivity vyšly na světlo, nebude do následných nepříjemností zatažen nikdo další z UpLinku. Nimec vyžadoval čisté ruce od těch nejnižších úředníčků až po hlavní management.

Oficiálně tím jeho účast na riskantním lovu končila. Neoficiálně byl však zvědavý, co se Maxovi podaří vyšťárat. A s veřejnými útoky Marcuse Caina jeho zvědavost stále rostla.

Nicméně Max, maje neustále na paměti jejich dohodu, zůstával po celé tři měsíce od zmiňovaného telefonického rozhovoru značně skoupý na slovo... pokud vůbec něco řekl. A tak Nimec věděl jen tolik, že Blackburnovým kontaktem v Monolithu je jakási zaměstnankyně, s níž původně navázal (zde citujme) přátelský vztah (konec citátu), a teprve později ji začal využívat jako informátora. A že tato žena zastává vysoké postavení v singapurském oddělení pro styk s veřejností. Kromě těchto dvou útržkovitých informací toho věděl jen málo.

Samozřejmě tu byla spousta dalších, legitimních důvodů, proč zůstávali oba muži ve styku. Max byl vyslán do Malajsie, aby na pozemní stanici v Johoru zavedl běžné bezpečnostní procedury, a mnohé z jeho plánů si vyžadovaly Nimecovo posouzení a schválení dalšího postupu. Z toho důvodu se také Pete snažil Maxovi dovolat ze své domácí pracovny, a to v neděli ve čtyři odpoledne, takže Maxe měl onen telefonát zastihnout časného pondělního rána johorského času. Po přehodnocení návrhu na nákladné vylepšení biometrických snímačů, s nímž přišel Max minulý týden, se rozhodl dát mu zelenou a povolit jejich instalaci - ovšem dozvěděl se jen to, že Max zatím nedorazil do práce.

"Pan Blackburn jel na víkend do Singapuru a je docela dobře možné, že se zdržel cestou zpět přes úžinu," sdělila mu sekretářka. "Poslední dobou je to tam vážně hrozné... od únosu té lodi celníci pěkně vyvádějí. Ale myslím, že by měl každou chvíli dorazit. Nebo se mám pokusit zavolat mu na mobil?"

"Není třeba, tolik to zase nespěchá. Jenom až se objeví, nezapomeňte mu vyřídit, že jsem volal," požádal Nimec.

To bylo před osmi hodinami a Max se stále ještě neozval. Nimec zatím neměl příležitost mu znovu zavolat. Podle dohody, kterou uzavřel se svou exmanželkou, směl trávit s dvanáctiletým synem Jakém celé víkendy, takže se teprve teď vrátil z baseballového zápasu, po němž chlapce ještě vezl domů.

Protože se chtěl ujistit, zda v Johoru jeho vzkaz skutečně vyřídili a zda ho Max nepustil z hlavy, pokusil se s ním teď, než se začne chystat do postele, spojit ještě jednou. Blackburnovou největší slabostí bylo, že měl příliš mnoho zájmů, a tak bylo čas od času nutné trochu mu připomenout, že jeho primárním úkolem je práce na stanici.

Nimec přistoupil k psacímu stolu, zvedl sluchátko a vyťukal Maxovo číslo.

"UpLink International, kancelář Maxe Blackburna."

"Tady znovu Pete Nimec, slečno Joyceová."

"Ach jistě, pane," odvětila. Na moment zaváhala. "Pan Blackburn se dosud neukázal."

Nimec pozvedl obočí. "Celý den?"

"Ano, je mi líto. Dokonce ani nezavolal."

"A vy jste mu volat zkoušela?"

"Ano, zkoušela. Na mobil. Mám dojem, že jsem to prve navrhovala už i vám - "

"A?"

"Nebere to, pane."

Nimec se na chvíli odmlčel. Uvědomil si, že hlas Joyceové zněl už od okamžiku, kdy se představil, trochu divně, a on náhle pochopil proč. Snažila se Maxe krýt.

"Podívejte, slečno Joyceová," prohlásil nakonec, "možná se mi to jen zdá, ale připadá mi, jako byste Maxe bránila."

Odkašlala si. "Víte, pan Blackburn se před odchodem zmínil o svých plánech jen velmi nejasně. Ale..."

"Ano?" vybídl ji.

"Inu, po pravdě řečeno... Domnívám se, že byly čistě soukromé povahy."

"Takže si myslíte, že se nejspíš někde muchluje s tou svou přítelkyní? Je to tak?"

"Ehm, možná... Totiž, chci říct, ne že by se mi o něčem takovém doslova zmiňoval -"

"Vaše loajalita vůči Maxovi je skutečně obdivuhodná. Když však opomineme vaše podezření, že si vyrazil na tokanou, jste si jistá, že přede mnou nic nezatajujete?"

"Ne, pane. Absolutně nic."

"V tom případě mi dejte vědět okamžitě, jakmile se objeví," zakončil Nimec a zavěsil.

O pár vteřin později se zvedl od stolu, zhasl světlo a zamířil do sprchy. Pokud se Max záměrně snaží zůstat mimo styk s okolím, pak si buď právě užívá příjemné chvilky s onou zaměstnankyní Monolithu, nebo - buďme k němu spravedliví - je příliš zaneprázdněn nějakými mnohem závažnějšími aspekty svého pátrání. Obě možnosti Nimeca silně znepokojily.

Až se mu konečně podaří dostat Blackburna na drát, rozhodně si zjistí, co celou dobu podnikal, a pokud to bude zapotřebí, také mu připomene, na co by se měl zaměřit především.

Jistá nezávislost by se mu ještě dala v určitých mezích tolerovat, nicméně žádné informace nestály za problémy, které by mohly vyvstat, kdyby Max nechal věci zajít příliš daleko.

Dieselové motory tiše předly v temnotě a mlze pozdní noci. Devět metrů dlouhý výletní člun se právě nacházel asi patnáct kilometrů od severního pobřeží Sumatry, když Siang, opřený o zábradlí na přední palubě, zahlédl téměř přímo před sebou ostrou záři světlometu.

Zůstal tiše a nehnutě stát na místě, jen se podíval na hodinky.

Jachta sice plula s vypnutými provozními světly i osvětlením kajut, nicméně ani tak se nedala vyloučit možnost, že ji zaměřil radar nebo snímač tepelného záření nějakého rychlého hlídkového člunu. I když pravděpodobnost to byla jen velmi nepatrná. Siang si byl téměř jistý, že krádeže lodi si zatím nikdo nevšiml; jeho muži ji krátce po půlnoci ukořistili přímo ze skluzu v přístavišti - vkradli se na palubu, když bylo všude kolem pusto, a její jednoduchý bezpečnostní systém vyřadili z činnosti několika cvaknutími štípacích kleští.

Spoutaného a omráčeného Američana dopravili do přístavu v dodávce, kterou využili už při únosu, a zatímco se v lodi zahřívaly motory, přenesli ho na palubu.

Nebyl tu nikdo, kdo by se pirátům postavil do cesty. Vyšetřovatelé, kteří pátrali po únoscích Kuan-jin, sice zesílili dozor na letištích, v úžině i v obchodních docích - tedy na místech, kudy vedly obvyklé cesty z ostrova -, ovšem v soukromých přístavech, kde kotvily jachty a plachetnice boháčů, žádný dohled ani prohlídky neprováděli.

Siang předem počítal s tím, že improvizované policejní kordony budou nevyhnutelně značně děravé, a už od začátku plánoval, že toho využije. Singapurské úřady byly zvyklé pronásledovat leda tak obyčejné pašeráky nebo stopovat dělníky z Thajska a Malajsie, kteří do země přicházeli nelegálně za

prací. Ty následně houfně zavíraly do vojenských věznic, bily je rákoskou a posílaly zpět do rodných zemí s vyholenými hlavami na znamení hanby.

S rozsáhlejšími hony na zločince však neměly pražádné zkušenosti, a dokonce i za přispění počítačově řízeného velícího a kontrolního systému IBIS, který koupily od Britů a jehož prostřednictvím dokázaly účinněji koordinovat práci jednotek v poli, se jejich šance téměř rovnaly nule. Na rozdíl od člunařů, kteří se díky kontrolám plácali u břehu jako ryby vyvržené za bouře na pláž, necítili se tedy Siang a jeho kumpáni nijak zvlášť zoufale.

Právě teď Ibánec poklidně hleděl do kuželu světla a bez hnutí čekal, jen cípy kabátu se mu přitom třepotaly v teplé jižní bríze. Přes pleskání vlnek, které bez ustání narážely na kýl, zaslechl vrčení malého přívěsného motoru. Skvělé, pomyslel si. Čluny obsazené námořními údernými jednotkami bývaly totiž poháněny buď turbínovými motory, nebo vodními tryskami. Tady se rozhodně o nic tak moderního ani nebezpečného nejednalo.

Když se Siang naklonil přes zábradlí, světlomet náhle zmizel a vodní hladinu opět spojila s oblohou souvislá černá stěna těžké mořské mlhy. Znovu se zadíval na hodinky, vyčkal přesně pět sekund a obrátil zrak zpět na moře.

Vtom se světlo znovu nečekaně rozsvítilo, pak zhaslo, zas rozsvítilo.

Ohlédl se přes rameno. Předním sklem kajuty spatřil v kokpitu několik svých mužů. Juara za kormidlem chvíli hleděl ven na reflektor, pak sklonil hlavu, aby v matné záři kompasnice zkontroloval mapu s kompasem. Za okamžik se opět narovnal a přikývnutím Siangovi potvrdil, že se nacházejí přesně na souřadnicích určených ke schůzce.

Siang si potěšeně odepjal od opasku signalizační baterku s vysoce intenzivním paprskem, zvedl ji před sebe a odpověděl na pozdravný signál. Rozsvítit, zhasnout, rozsvítit, zhasnout. Pak po patnáctivteřinovém intervalu ještě jednou rozsvítit a zhasnout.

Zůstal u zábradlí tak dlouho, dokud nespatřil obrysy motorového člunu, který je měl vyzvednout. Teprve pak zamířil rychlým krokem do kajuty a chodbičkou dolů na spodní palubu, aby se přesvědčil, že jejich zajatec je připraven k cestě na pevninu.

10.
New York 20. září 2000

"No vážně, Jasone, tomuhle by se mělo říkat ‚Cholesterolový koutek' nebo ‚Ulička arteriosklerózy' nebo tak nějak," prohlásil Charles Kirby s pohledem upřeným na svou obří obloženou topinku á la Rudy Guiliani, která sestávala z ohromné porce hovězího masa, pastrami, mnichovského a švýcarského sýra a po vrchu byla politá ruskou majonézou s nadrobno nakrájeným zelím. Přestože měl chuť spíše na topinku a la Barbra Streisand, s několika vrstvami pečeného krůtího a hovězího masa, nedokázal se při čtení jejího jména v jídelním lístku zbavit dojmu, že zní trochu moc zženštile.

"Proč jako?" otázal se Jason Weinstein a rozevřel co nejvíc ústa, aby do nich dostal svou topinku Joa DiMaggia, vrchovatě pokrytou pastrami, hovězím a játry, která u něj zvítězila nad topinkou Toma Cruise, a to čistě z toho důvodu, že filmům zmiňovaného herce nikdy příliš nefandil.

Kirby kývl bradou k oknu. "No když se vezmeš ‚Lindin mléčný bar slavných' tamhle na rohu a ‚Rayovu pizzerii celebrit' naproti přes ulici, tak mám dojem, že kdyby si v tomhle bloku někdo otevřel ambulantní kardiologickou ordinaci, rozhodně by se s ní taky proslavil."

Jason pokrčil lhostejně rameny, ukousl si další sousto a natáhl se přes stůl k misce s kyselými okurkami, očividně silně rozmrzelý tím, že to k ní má Kirby na rozdíl od něj tak blízko. Ten zas nedokázal za nic na světě pochopit, proč ho Jason prostě nepožádal, ať mu ty okurky podá, místo aby se tu hladově natahoval přes celý stůl a dělal o nich jako nemytej, jak by řekla jeho babička. Tohle že je právník z Wall Streetu? Copak sakra v životě neslyšel o

slušném stolování?

Vzal do ruky nůž s vidličkou, ukrojil si kousek topinky a v tichosti ho začal žvýkat. Usoudil totiž, že každý pokus zvednout ji k ústům celou by jistě dopadl katastrofálně a všechno maso i sýr by nevyhnutelně skončily na zemi. Naproti tomu Jason byl schopen tento eskamotérský kousek, který zcela popíral zemskou přitažlivost, bez obtíží předvést.

Aby člověk dokázal něco takového, musel prostě vyrůstat v Brooklynu, to nejde jinak, pomyslel si Kirby.

Jason s neskrývaným zaujetím dožvýkal a polkl. "Lepší než sex, co říkáš?"

"Pro mě asi úplně ne," odvětil Kirby, "ale dobré to je, to nepopírám."

Jason ho zpražil pohledem, jímž jako by chtěl říct, že se s Kirbym o chuťových záležitostech vůbec nemá smysl bavit.

"Fajn, tak povídej. Co má tohle pozvání na oběd znamenat?"

Kirby seděl chvíli mlčky.

"Mno, zastupuješ konsorcium Spartus. Nebo přinejmenším tvá firma," prohlásil. "Chtěl bych vědět, kdo má odkoupit jeho podíl v UpLinku."

"A koho, jen tak mimochodem, zastupuješ ty?"

"Neboj se, nejde tu o žádný střet zájmů," odpověděl Kirby. "Ten prodej je stejně veřejnou záležitostí -"

"Nebo spíš teprve bude, až se udělá tečka za poslední větou," namítl Jason. "Abychom byli přesní."

Kirby pokrčil rameny. "Prosím tě jen o to, abys mi ušetřil trochu práce."

Jason položil svého Joa DiMaggia na talíř a s žádostivým obdivem si ho prohlížel.

"Myslíš, že si to maso udí sami?" nadhodil.

"No tak, Jasi," ozval se Kirby.

Jason k němu zvedl oči. "Tak dobře, vlastně proč ne. Ale ani omylem to nemáš ode mě, jasné?" prohlásil. "Nejvyšší nabídka přišla z Michiganu od firmy Midwest Gelatin. Nemusím ti doufám vysvětlovat, co se tam vyrábí?"

Kirby se zamračil. "Nějaký lokální výrobce želé že má kapitál na to, aby si koupil tisíce akcií UpLinku? Děláš si ze mě srandu?"

"Říkám ti, jak to je," namítl Jason. "A mluvil jsem o želatině, ne o želé. V různých podobách se jí využívá všude. Od běžné izolace v domácnostech až po těsnění při balistických testech. Existuje taky druh, který se ve farmacii přidává do těch pilulek proti bolestem hlavy, co do sebe každou chvíli házíš. Jen pro tvou informaci, Midwest je čirou náhodou největší výrobce chemikálií tohoto typu u nás."

"Státní, nebo soukromý podnik?"

"To první," odvětil Jason. "Je to přidružená firma jednoho konzervárenského podniku, jehož jediným vlastníkem je zase jiná soukromá společnost, která se zabývá výrobou plexiskla. Nebo porcelánu, teď si vážně nejsem jistý."

Zatímco se Jason znovu vrhl na svou topinku, Kirby si nechával vše projít hlavou.

"A nevíš náhodou, jestli v top managementu Midwest Gelatin není někdo, ehm, kdo by stál za povšimnutí? Nebo ve vedení její mateřské společnosti?"

Jason se na něj znovu zadíval.

"Inu, pokud se ti chce hrabat v papírech a pátrat, kdo má tenhle zátah na UpLink na svědomí, tak bych ti radil, ať si promluvíš s Edem Burkem," prohlásil.

"Naším Edem?" Kirby zabodl prst do své služební košile, na i níž se velkými zlatými písmeny lesklo slovo STEALERS. "Naším prvním předákem?"

"A zároveň jedním z největších zákazníků zmíněných konzerváren," dodal Jason s přikývnutím. "Jen mi prosím tě slib, že nikde nepadne moje jméno."

"To jsem ti snad už slíbil."

Jason zavrtěl hlavou. "Ne, ne, neslíbil."

Kirby zvedl ukazováček s prostředníčkem jako při skautském slibu.

"Přísahám," prohlásil.

Jason, nyní konečně spokojený, odvrátil hlavu a zahleděl se na štíhlého, postaršího číšníka, který s talíři zkušeně rozloženými po celé délce paže právě míjel jejich stůl.

"Tenhle tady maká už od dob, co jsem sem chodil jako kluk," podotkl. "Třicet let se při práci ani na chvíli neposadí, nechápu, jak to zvládá."

"Asi to tady zbožňuje stejně jako ty," prohodil Kirby.

Jason nemohl od číšníka, který se sebejistě proplétal uličkami mezi stoly, odtrhnout oči.

"To bych řekl," odvětil s vážnou tváří a ukousl si další ohromné sousto ze své fantastické topinky.

***

Dvaadvacetipokojový dvoupodlažní byt Reynolda Armitage se nacházel v okázalé palácové budově se spoustou balustrád, ozdobných říms a vyumělkovanou prosklenou kovovou markýzou nad vchodem z Páté avenue přímo naproti Central Parku. Známky vypovídající o vysokém společenském postavení i bohatství byly všude jasně patrné - někdo by snad řekl až nehorázně patrné - a to stejně tak zvenčí jako uvnitř domu. Když jste prošli vstupními dveřmi, ocitli jste se v podlouhlé přijímací hale, odkud se vcházelo do osmiúhelníkového salonku a dále pak do obývacího pokoje s masivním krbem, lesklými parketami a honosnými portrétními olejomalbami pod klenutým stropem. Na starožitných stolcích se blyštělo evropské stříbro, v otevřených vitrínách si světlo pohrávalo na vybroušených kosočtverečných ploškách čísi a karaf z benátského skla a na jemně tvarovaných mramorových podstavcích doslova vykvétaly křehké vázy z čínského porcelánu.

Marcus Caine to vše považoval skutečně za velice působivé, nicméně ještě mnohem větším dojmem na něj zapůsobilo, s jak pečlivou pozorností Armitage zamaskoval kompletně propojené soustavy integrovaných elektronických systémů, navržených tak, aby kompenzovaly jeho fyzické indispozice - většina z nich byla založena na veleúspěšné technologii hlasového ovládání vyvinuté Monolithem.

Obyčejní postižení vybavují své domy přístupovými rampami, privilegovaní různými výtahy a zdvižemi, řekl jednou Armitage Cainovi. Já si chci dopřát ještě něco lepšího.

Caine právě vsedě usrkával vermut, když se dveře ze salonku zdánlivě samy od sebe otevřely a objevil se pán domu... velkolepost jeho vstupu nikterak neutrpěla ani tím, že byl upoután na kolečkové křeslo. Svým způsobem to dokonce trochu mírnilo dojem z jeho domýšlivého vzezření a dodávalo mu nádech jisté samotářské neohroženosti. Don Quijote v souboji s větrnými mlýny, Ahab proti bílé velrybě, vytrvalost v kontrastu s nepřízní osudu. Základní schéma mistrovského dramatu.

"Zavřít, "pronesl Armitage sotva slyšitelným hlasem. Kolečkové křeslo opatřené motorem se nehlučně rozjelo. Dvojité dveře za ním tiše zapadly. "Nevyrušovat, telefonáty nahrávat."

Dojel až ke svému hostu a joystickem na levém opěradle křeslo zastavil. Kdysi měl ovládání na pravé straně, jenže v posledních letech mu pravá ruka příliš atrofovala na to, aby ji ještě dokázal používat.

"Marcusi," oslovil hosta. "Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, ale měl jsem neodkladný hovor. Ale jak vidím, udělal sis pohodlí. A dokonce se zdá, že ses pohroužil do meditací."

"Kdepak meditace," opravil ho Caine, "spíš jsem oněměl obdivem." Drobným pohybem ruky obsáhl své okolí. "Tohle je přímo fantastický pokoj."

Armitage, padesátiletý muž s úzkou tváří, temnýma, pozornýma očima a do čela sčesanými, rovnými černými vlasy, se zdál být překvapen.

"Vidíš, a já tě vždycky měl za člověka, kterého nezajímá nic než obchody,"

podotkl. "Vypadá to, že dospíváš, Marcusi. Ostatně, hned po tom vystoupení v OSN jsi opět o něco stoupl v mých očích. Skutečně bych ti za to chtěl složit poklonu."

Caine si ho změřil chladným pohledem. "To myslíš vážně?"

"Absolutně. Působil jsi nesmírně sympaticky, což je pro veřejné mínění to nejdůležitější. Proto se taky pořád dělá tolik průzkumů, které podobné věcí měří. Jak jinak bychom věděli, kterou celebritu právě najmout do situační komedie nebo k reklamní podpoře toho kterého výrobku?" Rty se mu sevřely do cynického úsměvu. "Kdybych mohl, poplácal bych tě po zádech."

Caine se snažil nedat najevo, jak trapně se v té chvíli cítí.

"A nenapadlo tě," prohodil, "že jsem se pár triků mohl přiučit právě od tebe, když jsem tě sledoval v televizi?"

Armitage zavrtěl hlavou. "Mně je určeno zcela jiné místo. Já se svým čtenářům a divákům nemusím líbit, stačí, když mne poslouchají. A to budou dělat tak dlouho, dokud pro ně budu mít solidní finanční rady... a budu schopen jim je sdělit." Odmlčel se a polkl. Svaly na krku se mu i při tomto prostém úkonu křečovitě napjaly. "Má ti Carl doplnit sklenku, nebo přejdeme rovnou k tomu, co jsi se mnou chtěl probrat?"

"Obejdu se bez pití, díky." Caina napadlo, zda mu Armitagovy nedůtklivé poznámky o vlastním zdravotním stavu mohly zamlžit vnímání natolik, že mu teď postup nemoci jeho hostitele připadá mnohem rychlejší, než možná ve skutečnosti je, nebo zda Reynoldova řeč od doby, kdy se tváří v tvář setkali naposled, skutečně o tolik ztěžkopádněla. Vyloučit se to nedalo. Od té chvíle uběhl přece jen už celý měsíc a postup amyotrofické laterální sklerózy mohl být skutečně hodně rychlý, i přes různé experimentální léčebné terapie. "Pověz mi, jak to šlo s prezidentem Metro-Banky."

Armitage k němu zvedl oči. "Neber to zatím za bernou minci, ale myslím, že se mi podařilo Halperna přesvědčit, aby tvou nabídku přijal."

Caine pocítil nával vzrušení. "Myslíš to vážně?"

"Mnohem důležitější je, že to pravděpodobně vážně myslí on," odvětil Armitage. "Samozřejmě je třeba, aby mu ten obchod potvrdila razítkem ještě i správní rada, čili bych doporučoval počkat s oslavou raději až do příštího týdne, kdy před ní má předstoupit."

Caine si však jeho nabádání k obezřetnosti nevšímal. Tvář mu jen hořela. "Jejich balík akcií UpLinku dělá kolik? Devět procent?"

"Dalo by se říct, že skoro deset," potvrdil Armitage.

Caine sevřel ruku v pěst a švihl jí do prázdna před sebou.

"No já se snad poseru, to je hotová fantazie," zvolal. "Hotová fantazie."

Chvíli seděli tiše. Reynoldova chromá pravá ruka se trochu zachvěla, jak do ní nějaká odumírající mozková buňka vyslala mylný impulz, a vycpaná záp ěstní výztuha přitom klepla o opěradlo křesla. Caine odvrátil pohled. Devět procent, letělo mu hlavou. Když se to přidá k těm akciím, které už má zpracované, získá v UpLinku dominantní podíl. Dostane, co chce, a stejně tak i ten zatracenej rákosník, co ho drží pod krkem.

Uplynulo několik minut, než Armitage ticho přerušil.

"Dlouho jsem váhal, jestli to mám udělat," promluvil, "ale je tu ještě jedna věc, na kterou bych se rád zeptal."

Caine nepřítomně pokrčil rameny. "Klidně, jen se ptej."

"Týká se to té záležitosti v Singapuru... toho špicla Blackburna, co strkal nos, kam neměl."

"Pusť to z hlavy," odvětil Caine. "Tahle věc je vyřízená."

Armitage nadzvedl obočí.

"Jak jste to zaonačili?" zeptal se.

Caine zatřásl hlavou, jako když si pes vytřepává vodu ze srsti. Tenhle problém mu stále ještě ležel v žaludku a jen nerad o něm přemýšlel. Co jen mu na Armitagově naléhavém tónu nehrálo, že se najednou cítil tak nesvůj?

"Nevím a ani nemám zájem to vědět," odvětil.

"Přišli jste na nějaké přesvědčivé vysvětlení, proč u vás ten muž slídil?" nenechal se odbýt Armitage.

"Jak už jsem ti řekl, starám se především o obchody. Tyhle věci jdou mimo mě."

"Zatím," podotkl Armitage nevzrušeně.

Caine po něm střelil pohledem. "Co tím chceš sakra říct?"

"Hlavně se nerozčiluj," mírnil ho Armitage. "Jen jsem se ti snažil naznačit, že bys měl dbát na to, abys měl vždycky přehled i o těch nejnepříjemnějších aspektech svého podnikání. Pokud mě totiž mé zdravotní problémy něčemu naučily, pak především tomu, že kontrola se ti může vymknout z rukou během mrknutí oka."

Caine postavil skleničku na stolek vedle křesla.

"Díky za radu," opáčil a vstal. "Zapíšu si to za uši."

Do Armitagovy tváře se vrátil nevýrazný, neurčitě pohrdavý úsměv.

"Už odcházíš?" zeptal se.

Caine přikývl.

"Letím domů ještě dnes večer," vysvětlil. "Sám jsi mě právě nabádal, že mám mít věci pod dohledem, a já bych se rád co nejdřív ujistil, že se východní pobřeží v době mé nepřítomnosti nepropadlo někam do Pacifiku."

Armitage z něj nespouštěl oči.

"Marcusi, můj drahý příteli," prohlásil. "Ty se konečně vážně začínáš učit."

***

"To se mi snad zdá," pronesl Ed Burke. "Viď, že se mi to jen zdá?"

"Kéž by," odtušil Charles Kirby.

Blížil se konec osmé směny zápasu Stealers-Slammers, Slammers ve vedení poměrem 6:0 a Stealers na pálce, s jedním mužem na druhé metě, třetí metou prázdnou a Dalem Lanningem z právnické firmy Lanning, Thomas & Firley jediný strike před vyautováním.

Stěsnán s ostatními členy týmu na lavičce za domácí metou pozoroval Kirby, jak se Slammers v poli stahují tak blízko, že jistě musí vidět i pot, jenž se Lanningovi leskne nad horním rtem. Přestože by se nikdo neodvážil zpochybňovat jeho úspěchy v cupování soudních oponentů, ukázka jeho baseballových schopností vzbuzovala na hrací ploše zcela odlišné reakce.

"Třeba to teď, když je pod tlakem, odpálí," utěšoval se Burke.

"Já bych to tak optimisticky neviděl."

Kirby se natáhl po chomáči pampeliškového chmýří, který kolem něj v rozptýleném světle raného podzimu poletoval. Bývaly doby, kdy člověk ve městě od poloviny srpna na pampelišku nenarazil, napadlo ho. Jenže za posledních deset let se léto v New Yorku prodloužilo a oteplilo, takže se podzim stal spise jen záležitostí kalendáře než skutečnou proměnou ročního období. Minulý rok koneckonců zůstaly stromy obalené svěží zelení tak dlouho, že listy z větví setřásly teprve až lednové mrazíky. Dopadaly pak na chodníky, kde se lámaly, jako by byly z porcelánu.

Po zralé úvaze, že nevyhnutelné odkládal už dostatečně dlouho, obrátil se Kirby k Burkemu a důvěrně na něj kývl hlavou, aby jej odlákal kus od zbytku týmu.

"Ede," řekl, "rád bych tě poprosil o malou laskavost."

"Nech mě hádat," opáčil Burke. "Chceš, abych to naše pálkovací eso zabil dřív, než natropí ještě větší škodu."

Kirby rozevřel dlaň a pustil chmýří pampelišky pryč po větru.

"Ne tak úplně. Chtěl bych, abys mi řekl, kdo je za tím útokem na UpLink," prohlásil. "Mám na mysli osobu, která hýbe všemi figurkami na šachovnici."

Burke na něj zůstal zírat. "Co tě vede k přesvědčení, že právě já tohle vím?"

Kirby jen pokrčil rameny. Burke rozkopl špičkou boty hroudu hlíny. Lanning na metě zatím nechal proletět příliš nízký nadhoz a s pevně sevřenou pálkou čekal na další.

"Když ti to řeknu, koleduju si o pořádný, ale vážně pořádný problémy," podotkl Burke.

Kirby přikývl. A čekal.

"V Danversu ve státě Massachusetts funguje jistá firma Safetech, která navrhuje a vyrábí různé náhražky z polymerového skla," pokračoval Burke. "Bezpečnostní panely, okna odolná proti hurikánu, neprůstřelné lamináty a tak podobně. Její zákazníci se rekrutují z řad obyčejných vlastníků nemovitostí přes řetězy obchodních domů až třeba po ministerstvo zahraničí nebo protidrogový úřad. No a právě tenhle Safetech projevuje eminentní zájem proniknout do UpLinku... prostřednictvím různých svých poboček."

"Jméno," ozval se Kirby. "Chci slyšet jméno jednoho jediného člověka."

"Už se k tomu dostávám," uklidnil ho Burke. Sklopil zrak ke špičkám bot, jimiž se rýpal v zemi. "Na vrchních postech v Safetechu sedí nějací dva absolventi Massachusettského technologického institutu, kteří sice na začátku přišli s několika technickými nápady, jenže měli hluboko do kapsy. Se svým podnikatelským záměrem ale vyrukovali taky před jistou osobou, která jím okamžitě nabídla bezúročnou půjčku - ovšem výměnou za tiché partnerství na celé operaci. Jedenapadesátiprocentní podíl."

"No dobře, tohle je celkem běžná strategie, když člověk potřebuje navýšit finanční kapitál," podotkl Kirby. "Navíc poměrně výhodná."

Burke pokrčil rameny. "Inu, hlavní je to, že naši dva nesolventní koumáci skutečně shledali podmínky půjčky jako přijatelné."

"A totožnost oné štědré třetí strany je...?"

Burke na něj znovu pohlédl.

"Marcus ´Prachář' Caine," doplnil. "Číslo jedna mezi pomlouvači tvého přítele Gordiana."

Kirby zhluboka nabral vzduch do plic, pak vydechl a zadíval se k metě. Právě včas, aby stačil zahlédnout, jak Dale Lanning máchl pálkou zhruba kilometr nad míčkem.

Burke se sehnul, zvedl ze země jejich rukavice a podal jednu Kirbymu.

"To je konec," prohlásil zachmuřeně. "Nadešel čas nechat prokurátory nasbírat pár dalších bodů. Tohle prostě musí být nějaká děsivá noční můra, to nejde jinak."

Kirby jako by však hleděl přes hrací pole na cosi, co zůstávalo Burkeho zraku skryto.

"To teda vážně je noční můra," utrousil, zatímco si natahoval rukavici. "Vážně je."

11.
Jižní Kalimantan, Indonésie 22. září 2000

Přestože bylo teprve něco málo po osmé ráno, Čiu Šeng si všiml, že dav na plovoucím trhu už značně prořídl. Motorová kanoe ho právě nesla k místu, kde se vodní kanál poněkud zužoval a podél obou břehů se na pilotách tísnily nuzné dřevěné chatrče místních putyk. Většina obchodníků i nakupujících se dostavila už za rozbřesku, neboť si přáli mít všechno vyřízeno dřív, než se vedro s vlhkem stanou nesnesitelnými - prodavači rozložili zboží na palubách malých loděk nebo vorů, a ti, co přijeli na nákupy, proplouvali kolem v mělkých, vydlabaných kanoích s bidly nebo v úzkých klotocích podobných tomu, který si najal on sám, a vytvářeli tak dlouhé šňůry plavidel, jež se pomalu kroutily spletitými kanály vnějšího Banjarmasinu jako chapadla nějaké obří chobotnice.

Všude kolem sebe viděl Čiu malé čluny naložené banány, liči, melouny, salaky a dalším exotickým ovocem, různými druhy zeleniny, rybami, úhoři, raky a žábami i širokým výběrem předvařených pokrmů. Náhle si uvědomil, že nikde

nezahlédl ani jediného obchodníka s kuřecím masem, které dříve bylo pro občany Indonésie hlavním zdrojem proteinů, ovšem v současnosti se z něj stala exportní delikatesa nabízená téměř výhradně cizincům v luxusních restauracích Jakarty. Jakmile začal takzvaný "asijský zázrak" ztrácet svůj lesk, rostoucí ceny krmiva spojené s devalvací rupie naprosto zlikvidovaly místní chov drůbeže i na něm závislá odvětví potravinářského průmyslu. Uvolněné místo okamžitě obsadili američtí drůbežáři a zakrátko ovládli celý trh, přičemž jejich úspěch byl ironicky založen především na hrabivosti čínských a malajských potravinářů, kteří odmítali snížit ceny nebo poskytnout indonéským prodejcům jakékoli výhody.

Čiu samozřejmě chápal vztahy mezi poptávkou a nabídkou, ale i tak ho to rozčilovalo.

Zatímco plul v tichosti dál, s neutuchajícím zájmem si prohlížel ostatní loďky, jež se proplétaly kanály. Kromě trhovců tu byly ke spatření i poštovní čluny, vodní omnibusy a soudkovité barže se stříškami z plachtoviny, které se s nákladem rýže kolébaly k dokům ve středu města. Při pohledu na okolní scenerii se v myšlenkách nemohl nevrátit ke své poslední návštěvě tohoto okrsku zhruba před třiceti lety, kdy byla Sukarnova Národní strana Indonésie právě na vrcholu moci a hodlala dohromady s pekingskou vládou založit jednotnou komunistickou frontu. Tehdy sem zavítal ve funkci Cou En-lajova oficiálního zmocněnce, aby pomohl při organizaci státních stavebních projektů... Jakožto nadšence, z něhož dosud ani v nejmenším nevyprchala revoluční nálada, pověřovali ho tenkrát samými podobnými úkoly.

Podobně jako spousta dalších věcí v životě stárnoucího člověka i okolnosti jeho dnešního výletu byly ve své podstatě mnohem komplikovanější a on si to uvědomoval.

Přijímal změny tak, jak přicházely, a zřídkakdy se ohlížel zpět na své začátky, nicméně návrat na tato místa po tolika letech ho přece jen přinutil ke chvíli rozjímání. Jak tvrdě kdysi Sukarno bojoval za odstranění vlivu západní kultury a s jakou bolestí by se dnes patrně smiřoval s jeho nezničitelností. Dokonce ani zde to nešlo přehlédnout. Jen před několika okamžiky kolem projela skupinka bílých turistů v pronajatých motorových člunech. Svýma kulatýma očima, dočervena opálenými tvářemi a halasnými, vzrušenými hlasy mu připomínali uvřeštěné makaky. Přinutil se však své roztrpčení zkrotit a jako vždy dokázal i na tuto drobnou epizodu pohlédnout z té lepší stránky. Vodní sprška, kterou kolem sebe rozstřikovaly závěsné motory člunů, alespoň rozehnala hejna komárů a slabému vánku, jenž přicházel od řeky Barito, přidala na osvěžující chladnosti.

"Pelan-pelan saja," pověděl Čiu řidiči své kanoe v bahaštině se slabým čínským přízvukem. Ukázal přitom na ženu, která na loďce sbité ze zprohýbaných starých prken prodávala rýžové placky.

"Ja."

Vlastník kanoe vypnul motor, dopádloval k vratkému plavidlu a sáhl na dno pro bambusovou tyč zakončenou nevelkým hákem. Tyč pak vysunul přes okraj kanoe, nabodl na ni pro Čiu Šenga jednu z placek a podal mu ji k ochutnání.

Čiu si ukousl, polkl a hodil prodavačce do loďky bronzově zabarvenou minci.

"Kerima kaši banjak," poděkovala s vděčným úsměvem.

Čiu nařídil znovu zapnout motor a sám se usadil k snídani.

O chvíli později kanoe zatočila a zamířila k domu, který se tyčil nad nedalekým břehem a byl spojen s vysokou stodolou. Tehdy řidič svého pasažéra informoval, že dorazili k cíli. Čiu se ani neobtěžoval říkat, že to už poznal sám. Čím víc se vzdalovali od tržiště, tím silněji na sobě cítil upřený pohled očí skrytých za staženými roletami oken a jeho pozornosti nemohli uniknout ani mladíci, kteří sledovali jeho plavbu nenápadným, kradmým pokukováním z chodníčků mezi zchátralými staveními.

Khao Luan byl pro lid této oblasti něco jako feudální pán, dával jim dost

na to, aby si zajistil jejich věrnost, ale zároveň příliš málo na to, aby se dokázali osamostatnit.

Řidič nyní opět vypnul motor a pomocí pádel přirazil k žebříku, který vybíhal z bahnité vody k hlavnímu vchodu budovy. Na jeho příčkách seděli nad sebou tři postarší děti - dva chlapci ve vybledlých džínsových šortkách a tričkách a dívka v podobných šortkách a halence bez rukávů z nějaké jemné, průsvitné látky, zavázané těsně pod ňadry tak, aby odhalovala břicho. Z celého jejího vzhledu vyzařovala jistá afektovaná sexualita, která Čiu Šenga okamžitě znechutila a svým způsobem i rozesmutnila. Chlapci také jako by se snažili zapadnout do rolí, na něž nestačili; seděli s nahrbenými rameny, pokuřovali cigarety bez filtru a poslouchali řinčivou americkou rockovou muziku, která se linula z mamutího přehrávače.

Všichni tři se tu krčili na žhavém slunci a upřeně zírali do vody, jako by pod línou hladinou mohli spatřit něco víc než jen bezcílně plovoucí kusy rákosí a sedimenty.

Asijský zázrak, blesklo Čiu Šengovi trpce hlavou.

Sledoval, jak zvedli oči, když jeho průvodce zajel s kanoí k žebříku. Všichni měli nezdravou pleť. Vypadali špinavě a podvyživeně. Z výrazu v jejich tvářích se dala vyčíst nuda, nezájem a rozmrzelost.

Počkal, dokud nebyla kanoe uvázána v přístavišti tvořeném čtyřmi svislými bambusovými tyčemi, pak zaplatil za převoz, přehodil si přes rameno tašku a zvedl se, aby vystoupil na břeh.

Mladíci s dívkou ho ještě okamžik pozorovali. Pak se větší z chlapců postavil, aby mu zastoupil cestu. Zkřížil přitom paže na nafouklé hrudi a vůbec se choval tak, aby podle vlastních představ působil co nejdrsněji.

Kdyby něco podobného praktikoval v pouličních rvačkách, nejspíš by se nedožil ani dvaceti.

Čiu Šeng spolkl poslední sousto rýžové placky a otřel si prsty, aby z nich dostal zbytky těsta.

"Saja mahu káli bilik," prohlásil z přídě lodi. "Přišel jsem navštívit ty pány uvnitř."

Vysoký mladík na něj zůstal civět, cigaretu zavěšenou na spodním rtu, jak to viděl v amerických gangsterských filmech. Kouř stoupající z její špičky voněl výrazně po hřebíčku.

"Jak se jmenujete?" zeptal se.

Čiu neměl na podobné výslechy náladu. "Mazej jim říct, že dorazil jejich přítel ze severu."

"Ptal jsem se vás-"

"Behrenti!" přerušil ho Čiu s prudkým gestem rukou. "Přestaň marnit můj čas a udělej, jak jsem ti řekl."

Hoch na něj ještě vteřinku hleděl, pak se otočil a začal šplhat po žebříku ke dveřím. Samozřejmě si přitom dával notně na čas, asi aby si před svými společníky zachoval alespoň jakous takous tvář.

Ať mu zůstane aspoň ta, pomyslel si Čiu. Nic jiného možná nikdy ani mít nebude.

Chlapec zaklepal na dveře - dvakrát pomalu, odmlka, třikrát rychle - a chvíli počkal, než se odvážil je otevřít. Pak dovnitř strčil hlavu, něco řekl a opět několik okamžiků čekal. Potom Čiu zaslechl z nitra domu odpovědět mužský hlas. Ačkoli slovům samotným nerozuměl, jejich tón byl neklamně hrubý a káravý.

Mladík se otočil a nohou postrčil své přátele, kteří hned uvolnili žebřík a spěšně se vzdálili.

"Mdafsaja," řekl pak nervózně a kajícně se Čiu Šengovi uklonil. "Neměl jsem v úmyslu vás nějak urazit -"

"Nic se nestalo."

Čiu se netrpělivě protáhl kolem něj a začal stoupat po chatrném žebříku, zpola očekávaje, že se mu každou chvíli prolomí pod nohama.

U vchodu už na něj čekali dva vyzáblí, dohněda opálení ostrované s výrazným tetováním ve tvaru malajské dýky na pažích. Neříkalo se náhodou, že podobným nožem lze usmrtit oběť už pouhým bodnutím do jejího stínu? Možná, pomyslel si Čiu. Nicméně poloautomatické pušky, které měli oba zavěšené na ramenou, byly - bez ohledu na dávné mýty - nepochybné zbraně mnohem vražednější.

"Selamat, datang," pronesl jeden z nich a uctivě přitom sklonil hlavu. "Vítejte."

Čiu přikývl a vstoupil dovnitř.

Vnitřek obydlí měl tvar velkého obdélníka, podlaha i stěny byly z holé překližky, vysokou špičatou střechu podpírala řada šikmých trámů. Zhruba uprostřed stěny po své pravici spatřil Čiu zavřené dveře, před nimiž nehybně stál na stráži třetí ostrovan. Byl vysoký, s hrubými rysy, dlouhými černými vlasy a jeho rozepnutá džínsová bunda s ustřiženými rukáv)' odhalovala holou hruď. Mohutné prsní svaly i horní část paží měl hustě pokryté tetováním. Kromě pušky byl ozbrojen ještě nožem, nepochybně malajskou dýkou, kterou měl zasunutou v umně zdobeném koženém pouzdře na opasku.

Čiu přelétl očima do středu místnosti, kde na něj u stolu sbitého z dlouhých prken čekali muži, s nimiž se tu měl setkat - generál Kersik Imman, Nga Canbera a drogový magnát Khao Luan.

Kersik si jeho příchodu všiml jako první. Přerušil rozhovor s ostatními a vzhlédl.

"Vypadáte dobře, Čiu Šengu," prohlásil s drobnou úklonou hlavy. "Jakou jste měl cestu?"

"Dusnou a nudnou, ale doufám, že jí nebudu litovat," odvětil Čiu.

Na Kersikově úzké, vrásčité tváři se objevil úsměv. Přestože oči pod hustým obočím zůstávaly bystré a pozorné jako vždy, on sám za posledních několik měsíců notně zestárl, což mu teď, v civilním oděvu, dodávalo vzezření nějakého obyčejného dědy a zcela zakrývalo přísnost jeho povahy.

Naproti tomu Canbera, povšiml si Čiu Šeng, vypadal sotva starší než ty děti tam venku a stejně jako ony i on jako by se snažil zapadnout do role, na kterou nestačil. Rozvraceč politiky, zastánce chudých. Jeho jemné rysy a nafoukané vystupování však svědčily o pravém opaku. Stejně jako společenské postavení. Jakožto nejstarší syn diamantového krále se Nga do pohádkového bohatství už narodil a nedávno například převzal kontrolu nad největší banjarmasinskou bankou, aby tím položil nové hranice neustále se rozrůstajícího finančního impéria své rodiny. Nebyl schopen představit si nic z lidského boje o přežití nebo život v materiálním nedostatku. To ovšem nedovedli ani zkažení aktivisté z vyšších tříd, s nimiž se tajně stýkal... a jejichž národní reformní hnutí pomáhal založit.

Byl to prostě narcisistní amatér, který se zajímal jen o uspokojování své ješitnosti, a kdyby mu následky vlastních činů přerostly přes hlavu, okamžitě by se schoval do bezpečí svých privilegií.

"Sawasdi. Můj dům není ani zdaleka zařízen tak jako například Kersikova rezidence, ale je to to nejlepší, co si jakožto chudý emigrant a vyděděnec mohu dovolit."

Tolik tedy Khao Luan samotný. Usazen v čele stolu teď zvedl ruce v tradičním thajském pozdravu: dlaně spojené jako při modlitbě, s konečky prstů na znamení přátelství až těsně pod špičkou nosu. Při jejich předešlých setkáních si Čiu vždy povšiml, že Khao skládá dlaně o něco níže a blíž k hrudi - wai pro cizince.

Význam dnešního gesta Šengovi rozhodně neunikl, dokonce ho poněkud znepokojil... neboť nebyl snad člověk z velké části posuzován podle toho, s kým se stýká? Přesto pozdrav bez zaváhání opětoval. Doba pochybností i obav už dávno minula, a ať už se Thajcovo postavení jevilo jakkoli zle, rozhodně to byl člověk hodný obdivu, který nepotřeboval něco předstírat.

"Prosím," řekl Luan a pokynul k prázdné židli po své pravici. "Udělejte si

pohodlí."

Čiu došel ke stolu a pozorně si svého hostitele prohlédl. Kulaťoučký a plešatící Luan měl široké hladké čelo, do oblouku protažené rty a drobný knírek doplněný vousy na bradě. Jeho lícní kosti byly dokonale ploché a pokryté měkkými, lesklými masitými polštáři. Seděl na židli poodstrčené od stolu, batikovanou košili s krátkými rukávy, která těsně obepínala jeho mohutné břicho, měl u pasu volně vykasanou a u krku rozepnutou, takže odhalovala masivní řetízek z hmongského stříbra. Hruď a podpaždí mu zdobily tmavé skvrny od potu.

"A ten Američan?" zeptal se Čiu, zatímco si sedal na židli. "Kde ho máte?"

Luan kývl směrem ke dveřím v pravé stěně.

"Můj přítel Siang a jeho mořští vlci ho drží bedlivě pod dohledem."

"Dostali jste z něj něco?"

Luan si chvíli mlčky rozmýšlel odpověď.

"Dnes ráno nebyl tak nějak, ehm, schopný komunikovat, ale očekávám, že se každou chvíli probere," prohlásil. "Pak se snad všichni dozvíme, co si přejeme vědět."

Čiu vrhl přes stůl překvapený pohled na generála Kersika. "Ale zajali ho přece už před nějakými čtyřmi dny, nebo ne?"

Kersik zvolna pokýval hlavou.

"Je to tvrdý chlap," řekl.

"Není třeba dělat si starosti, však on už nám brzy poví, co potřebujeme," vložil se mezi ně znovu Luan. Nepatrně se usmál. "Bílé paní neodolá."

Čiu pozdvihl obočí. "Heroin?"

"Od té doby, co jsme mu ji včera představili, bez ní nestrávil ani chvilku," ušklíbl se Luan. "Však ona ho svým kouzlem přivede k řeči."

"To je barbarství."

"Nedá se nic dělat," namítl Kersik. "Pořád je to lepší než některé další metody."

"Jak by si měl náš vězeň zanedlouho uvědomit i sám," dodal Luan.

Poté zmlkli. Čiu se zadíval na obrovitého piráta. Ten byl ponořen do vlastního světa, nehybný a nebezpečný, jeho klidné, necitelné oči by mohly stejně dobře patřit nějakému druhohornímu dravci připravenému k útoku.

"Podle mě by nás mnohem víc měla zajímat ta ženská," prohodil Nga.

Čiu obrátil pozornost k němu. "Myslíte ta Chu, nebo jak se jmenuje?"

"Kirsten Chu. Úplně se nám ztratila z očí. A my se můžeme jen dohadovat, co všechno o našem spojení s Monolithem odhalila, nebo jaké proti nám má důkazy. Jejím pracovním oddělením procházela spousta informací."

"Předpokládám, že máme lidi, kteří se po ní v Singapuru shánějí?"

"I všude jinde," přisvědčil Luan.

"Přesto," ozval se Nga, "by nám mohlo hodně ublížit, kdyby se Američani dozvěděli o -"

"Snažil jsem se Ngu přesvědčit, že hrozně předbíhá událostem," přerušil ho Kersik. "Zůstaňme u toho, co víme. Může tu přece jít o čistě průmyslovou špionáž, která s námi nemá vůbec nic společného."

"Opakovaně se z terminálu ve své kanceláři připojovala k nejtajnějším finančním databázím Monolithu. Tucetkrát volala do pozemní stanice UpLinku v Johoru... i když nejspíš ještě víckrát, jen ty hovory nelze vystopovat, protože šly přes bezpečnostní linku," namítl Nga. "A vy navrhujete, abychom ji prostě pustili z hlavy?"

"Vážně bys měl dávat lepší pozor na to, o čem se tu bavíme," odvětil Kersik. "Bez Američanovy pomoci nejspíš ani nebude vědět, kam se obrátit nebo co s těmi ukořistěnými dokumenty, ať už se jedná o cokoli, dělat. S největší pravděpodobností se po čase ukáže sama. A když ne, stejně ji nakonec najdeme." Pomalým, vzletným pohybem ruky pokynul k Čiu Šengovi. "Co kdybychom se ale přestali zabývat zbytečnými dohady a věnovali se věcem, kvůli nimž sem náš přítel vážil tak dlouhou cestu."

Čiu nepatrně přikývl. Kersik na něj i přes své vstřícné vystupování upíral neobyčejně tvrdý pohled.

"Přinesl jsem potěšující zprávy," prohlásil. "Osoby, které zde zastupuji, jsou připraveny dodat jakoukoli munici si budete přát.

Bude asi obtížné získat opravdu rychlé čluny, ale i v tom vám snad dokážeme vyhovět."

"A vyloďovací plavidla?"

"V tomto bodě se budete muset poněkud uskrovnit."

"Takže kolik?"

"Tři, možná čtyři."

Kersik si promnul kořen nosu. "A co se těch vojenských pušek týče, z těch se zatím nestřílelo?"

Čiu věděl, že mu jde především o vestavěné tlumiče, které se používáním rychle opotřebovávaly.

"Jsou přímo z továrny, typ 85."

Kersik se i nadále tvářil zamyšleně. "Musíte nám zaručit jejich včasné dodání. Jak víte, chvíle vhodná k úderu se blíží velice rychle."

"Datum, na kterém se dohodneme, bude striktně dodrženo," ujistil ho Čiu. "Máte mé slovo."

Kersik se zhluboka nadechl.

"Trochu se obávám, jestli snížený počet plavidel neovlivní naše útočné možnosti," podotkl. "Budeme muset přepracovat plán celé akce."

"Pravděpodobně však ne tak drasticky, jak by se snad na první pohled mohlo zdát. Útočné čluny jsou vyzbrojené těžkými zbraněmi. Obojživelná vozidla se dají upravit, aby se do nich vešlo více mužstva. Takže co se lidských sil týče, patrně tu nebude vůbec žádný rozdíl. Jestli si chcete podrobně projít jednotlivé změny -"

"Později," odmítl Kersik. Ani na okamžik nespustil oči ze Šengovy tváře. "Co vaše vláda? Jak ta se staví k našemu podniku?"

"Oficiálně jí o něm není nic známo."

"A ve skutečnosti?"

"Mohu vás ujistit, že neexistuje opozice na žádné úrovni," pronesl Čiu, pečlivě vybíraje vhodná slova.

Kersik spokojeně přikývl.

"Výborně," řekl. "To skutečně jsou dobré zprávy."

Čiu přeletěl očima po ostatních dvou přísedících.

"Potom doufám," podotkl, "že nikdo z vás nebude mít námitky proti termínu platby."

Luan sešpulil rty, dávaje tím mimovolně najevo náhlou ostražitost, s níž se však dalo předem počítat.

"A ten je?" zeptal se.

"Jsem nucen požadovat po vás celou sumu předem."

"Cože?" ozval se Nga nevěřícně. "To přece nemůžete myslet vážně."

Čiu zůstal naprosto klidný.

"Jedná se tu o spoustu obchodních operací, které je navíc třeba uzavřít ve velice krátkém čase," prohlásil. "Naši dodavatelé s tím mají také výdaje. Je naprosto pochopitelné, že za rizika, která podstupují, žádají tvrdou měnu."

"A co naše rizika?" otázal se Nga napjatým hlasem. "Copak jsem toho například já pro vás nebo vašeho šéfa Čung-nen-haje udělal málo? Jestli se něco podělá, bude moje banka v mezinárodních kruzích naprosto odepsaná."

"My si toho všeho velmi ceníme. Bohužel však nejsme v situaci, kdy by si moji nadřízení mohli dovolit vzít část nákladů na sebe nebo činit nějaké jiné ústupky."

Nga trhl hlavou. "To mi promiňte, Čiu, ale připadá mi, že s námi jednáte jako s nějakými šmelináři, kteří se z toho snaží jen co nejvíc vytřískat. Jak si můžete myslet, že -"

"Tak dost," vložil se mezi ně Kersik. "Chápu, že se cítíš ukřivděně, Ngo,

ale je třeba si uvědomit, že jsme na ně vznesli určité požadavky a že ty požadavky není právě snadné splnit." Obrátil pohled k Luanovi. "Jak to vidíš ty?"

Thajec na okamžik zaváhal, načež pokrčil širokými rameny.

"Já, přestože jsem na penězích mnohem závislejší než kdokoli z vás, jsem svým podílem ke společným nákladům už přispěl a nevidím velký rozdíl v tom, jestli zaplatíme hned, nebo až později," odvětil. "Proto bych navrhoval, abyste se přestali dohadovat o věcech, se kterými stejně nic neuděláme, a věnovali se místo toho raději mnohem důležitějším otázkám, jako je třeba plánování akce samotné. Natolik jsme v posledních dnech zaměřili svou pozornost k Sandakanu a tomu, co přijde po něm, že jsme se dočista přestali bavit o tajných databankách ve Spojených státech. Ty jsou přece pro náš úspěch klíčové a hlídané přinejmenším stejně dobře jako -"

Náhle byli vyrušeni zvukem otevíraných dveří. Všichni obrátili pohledy ke Siangovi. K tomu se právě ze stodoly vyklonil jeden z jeho mužů a cosi mu pošeptal. Vysoký pirát okamžitě vstoupil za ním dovnitř.

Když se po chvíli opět vrátil, upřel zrak přímo na Thajce.

"Američan už se probral," oznámil.

Místnost ztichla.

Luan se nepatrně pousmál a přejel kolem stolu dychtivým pohledem.

"Omluvte mne, bratři," řekl a začal se zvedat ze židle. "Práce volá."

Poté následoval Sianga do stodoly, jejíž dveře za sebou nezapomněl pečlivě zavřít.

12.
Jižní Kalimantan, Indonésie, 22. září 2000

Blackburn se s trhnutím hlavy probral k vědomí, dezorientovaný, zaplavený potem, před napuchlýma, oteklýma očima mu tančily reje černých teček, celé tělo v jednom ohni, palčivá bolest vystřelovala z několika míst zároveň. Kde to je? Proč nemůže pohnout rukama?

Uvědomil si, že sedí na židli... sedí v předklonu na tvrdé židli s rovným opěradlem... a jediným pohybem se pokusil narovnat. Příliš rychle. Zatočila se mu hlava a žaludek se začal bouřit. S námahou potlačil nutkání zvracet, pachuť natráveného jídla mu vystoupila až vysoko do hrdla. Několik vteřin balancoval na hranici, ale nakonec začala závrať ustupovat.

Vší silou přitiskl víčka na oči pulzující bolestí a pracně se začal zhluboka nadechovat.

Tak dobře. Jen klid. Zkusíme to ještě jednou. Pomaleji.

Pohnul hlavou, aby ulevil napjatým šlachám na krku, a začal ji centimetr po centimetru zvedat - pomalu, nikam nechvátat - pak znovu otevřel oči.

Teď už to bylo lepší.

S mžouráním si sám sebe prohlédl.

Košili měl celou od krve a potrhanou. Že by byl postřelený? Ne, ne, na postřelení to nevypadalo. Rozpomněl se na svůj ošklivý pád na zadním schodišti hotelu. A pak ten kovový dráp, nebo co to bylo, který se mu zaťal do ruky. Snažil se ho vyprostit, a vtom ho někdo nebo něco udeřilo. A potom...?

Co se dělo potom?

Max se zvolna zhluboka nadechl. No tak, vzpomeň si, co se dělo potom ? Dokázal si vybavit jen pár útržkovitých, matných záblesků a napadlo ho, jestli mu rána do hlavy nebo ten pád ze schodů náhodou nepřivodily otřes mozku. Dlouhá období temnoty se střídala s krátkými momenty, kdy byl alespoň trochu při vědomí a zmateně, nesouvisle vnímal své okolí.

V jednu chvíli se nacházel v dodávce... v té, co stála venku za hotelem.

Tam, v nákladním prostoru vozu, mu taky prvně spoutali ruce. Kus vedle něj leželo další tělo. Nějaký mrtvý muž, patrně skutečný řidič té dodávky. Byl vysvlečený z šatů a z ucha mu vytékala směs krve a ještě nějaké jiné, mazlavé tekutiny. Max si vzpomínal, jak tam ležel vedle onoho nahého těla na prostěradlech nasáklých krví... a to bylo všechno. Netušil, jak dlouho jej v dodávce drželi, ani kam ho vzali potom. Měl jen nejasný pojem o ubíhajícím čase. Nakonec ho zvedli, někam kus poponesli a položili na záda.

Uběhla zas nějaká doba. Pak se nacházel v těsném prostoru, v němž vnímal monotónní houpavé pohyby. Pak se přes něj přehnal silný, osvěžující závan vzduchu. Slaná bríza. V té chvíli si uvědomil, že je jistě na nějakém člunu, že ho někam vezou po moři...

Znovu upadl do bezvědomí a probral se opět někde jinde. Další dodávka? Další člun? Nedokázal to určit, tahle část vzpomínek byla příliš nejasná. Vybavoval si jen to, jak ho zase někam nesli, do nějaké stodoly nebo něčeho takového, a tam už ho nechali. Byla tu spousta místa, přítmí a dusivé vedro. Nad hlavou střecha z rákosí a schodiště do podkroví. Obě zápěstí měl připevněná standardními kovovými policejními pouty k opěradlům židle.

Jeho strážci však byli cokoli jiného než policajti. Rozpoznal mezi nimi i několik z těch, kteří ho pronásledovali v hotelu, včetně toho vysokého, toho, co čekal u dodávky a vpadl mu do zad vchodem pro dodavatele...

Cítil, jak se mu pročišťuje hlava. Každým okamžikem se mu vracelo stále víc z toho, co se s ním v poslední době dělo, roztříštěné útržky a zlomky vzpomínek začínaly zapadat na svá místa a vytvářet celkový obraz kritické situace, do níž se dostal.

Tady ve stodole ho taky vyslýchali, hlavně ten, co to tu měl na povel - Luan, tak se jmenoval. Vyslýchali ho, a když odmítal odpovídat, tak ho surově bili. Ale to nebylo ze všeho to nejhorší.

Ani zdaleka. Podobně tvrdými zkouškami prošel v životě už několikrát a byl přesvědčený, že by nátlaku věznitelů dokázal ještě nějaký ten čas vzdorovat.

Jenže... Do hajzlu... Těm zatraceným parchantům to nejspíš došlo taky.

Vtom se mu naježily chloupky vzadu na krku. Vzpomněl si na injekční stříkačku. Jak jen na ni mohl byť na vteřinu zapomenout?

Ačkoli jeho mysl se možná návratu k tomuto tématu vzpírala tak dlouho právě proto, aby co nejvíc oddálila nevyhnutelné. Aby ho uchránila myšlenek na injekce.

Poprvé to bylo nejhorší. Pevně ho drželi, odtrhli rukáv košile a zarazili mu jehlu do loketní jamky. Protože se bránil, musel to ten se stříkačkou několikrát opakovat, než se trefil. Nakonec se mu to však podařilo, přitiskl stříkačku naplocho k jeho ruce, zatlačil jehlu pořádný kus do žíly a natáhl trochu krve, aby se ujistil, že se mu skutečně povedl dobrý zásah. A pak stiskl píst.

Blackburn tehdy jen tiše, nezřetelně zasténal, se zavřenýma očima se zhroutil na židli a sklonil hlavu. Palčivá bolest mu proběhla paží k rameni a pak přímo do mozku, odkud se v podobě příboje ochromujícího žáru začala šířit svaly a kostmi a útrobami, dokud se jeho tělo zcela nepodvolilo. I ta vnitřní, všepohlcující hrůza z toho, co se s ním děje, jako by přímo uvítala prázdnotu, kterou to s sebou přinášelo. Trénoval svou mysl i tělo k tomu, aby snesl i ta nejtvrdší muka, ale nic podobného tomuhle milosrdnému odfouknutí veškeré bolesti jako jediným mocným dechem nebes dosud nezažil...

Baifen, říkal tomu Luan.

Čínský slangový výraz pro heroin.

Tahle droga byla pěkně svůdná děvka a s tím patrně počítali.

S hlavou zaplavenou vzpomínkami pohlédl Max na levou paži a spatřil modročernou skvrnu v místě, kam mu píchli injekci... kolikrát vlastně? Pětkrát, možná šestkrát. Na předloktí, kde jehla vyklouzla ven ze žíly a trocha drogy se mu bezděčně dostala i mezi svaly a pokožku, měl několik puchýřů. Když to do něj napumpovali poprvé, rozběhlo se mu od lokte k rameni a

ke krku příšerné pálení, ale jak si jeho organismus postupně zvykal, začervenalost i děsivé svědění zvolna pomíjely.

Blackburn se dosud probíral vzpomínkami, když zprava zaslechl nějaký zvuk. Vzhlédl a spatřil, jak jeden ze strážců - v přítmí napočítal celkem čtyři - přistoupil ke dveřím v protější stěně, otevřel je a vyklonil se ven, aby cosi řekl někomu na druhé straně... tomu vysokému chlapovi z dodávky, který byl patrně jeho nadřízený. Když ten pak po chvíli vstoupil do stodoly, kráčel mu v patách Luan.

A je to tu zas, pomyslel si Max, dodávaje si odvahy.

Tiše sledoval, jak Luan přistupuje ke stolku vzdálenému zhruba dva metry od jeho židle, na němž měli věznitelé heroin i všechno své nádobíčko, včetně džbánku s vodou a malého plynového hořáku na rozpuštění drogy. Viděl, jak hořák ožil oranžovým plamínkem, jak Luan sype trochu heroinu na lžičku, přidává pár kapek vody a přidržuje lžičku v žáru.

Zhruba po minutě varu položil na lžičku hedvábný tampon, nechal ho nasáknout tekutinou, pak do něj vnořil jehlu a pomalu vytáhl píst, aby přefiltrovaný narkotický roztok natáhl do stříkačky.

"Milý příteli, sice si i přes naše přesvědčování zatím necháváte svá tajemství pro sebe, ale buďte si jist, že dříve nebo později mi stejně prozradíte, co chci vědět," říkal Luan, zatímco k němu kráčel s jehlou v ruce. Anglicky mluvil poměrně dobře, jen při některých samohláskách se mu trochu pletl jazyk.

Max na jeho slova nereagoval.

"Vidím, že nehodláte ohrozit svou čest ani tím, že byste na okamžik otevřel ústa," pokračoval Luan. Pomalu se blížil. "Vaši zaměstnavatelé by s vámi mohli být spokojeni. Po nikom se přece nemůže chtít, aby vydržel třeba jen polovinu z toho, co už jste na jejich účet snesl vy."

Max nevydal ani hlásku.

Luan potřásl hlavou. Už se z toho stala taková poněkud zvrácená rutina - nezodpovězené otázky, bití a teď, když vše ostatní selhalo, i tohle svinstvo. Prostě jen zkoušejí, co na mě zabere, pomyslel si Max. A zároveň si uvědomil, že dříve nebo později ho bolest nebo touha po vysvobození skutečně zlomí. Hajzlové zákeřní. Heroin podávaný nitrožilně se do mozkových center rozkoše dostane během několika vteřin. Než se na něm stane úplně závislý, bude to možná ještě chvíli trvat, ale už teď v sobě cítil určitou žádostivost...

Tohle bylo to nejhorší období. Období, kdy si jeho mysl ustrašeně přestávala připouštět, co se děje, kdy se mu mozek sám od sebe vypínal.

Touha po droze už do něj stačila zapustit nenápadné, přesto však stěží zničitelné kořínky.

Luan postoupil o další krok.

"Už vím, kdo jste i pro koho pracujete, takže mi zbývá zjistit jedinou věc," prohlásil. "O co vám šlo, Maxi Blackburne?"

Ticho.

"Jediná, poslední věc," opakoval Luan. "Povězte mi to."

Maxe napadlo, že on sám by zase rád slyšel odpověď na tutéž otázku od Luana... a také že Luanova nevědomost naznačuje, že se Kirsten podařilo uniknout z jejich dosahu. Když se člověk zaobírá mizery tohoto světa dostatečně dlouho, nakonec pochopí, že jsou schopni ospravedlnit si i ty nejodpornější činy, jaké si jen lze představit... jeho současné postavení toho bylo naneštěstí jasným příkladem. Kdyby se jim totiž Kirsten dostala do spárů, jistě by použili všech dostupných prostředků, aby z ní vymáčkli, co chtěli vědět.

Ne, určitě ji neměli. Nebo si to aspoň mohl myslet, i to mu pomáhalo.

Nadále mlčky upíral pohled na Luana.

V Thajcově tváři se náhle objevila lítost. "Vlastně by mi to mohlo být jedno, ale chtěl bych vás upřímně varovat. Přestože si možná právě v téhle chvíli nemůžete vzpomenout, jak používat jazyk, buďte si jistý, že než s vámi

skončím, budete to vědět moc dobře. Pochopil jste?"

Max nasucho polkl. Ne, možná že nepochopil, zatím možná ne. Měl však nepříjemný pocit, že už brzy pochopí. Přejel očima k vysokému strážci, sledoval, jak se nenápadně přitočil ke stolu, vytáhl z pochvy za opaskem nůž a zůstal se zbraní v ruce stát u hořáku. Byla to malajská dýka, s čepelí dlouhou skoro dvacet centimetrů a tvarovaná do oblouku sinusové křivky...

Vida, zas něco nového a neotřelého, pomyslel si Max.

Luan stál v té chvíli už přímo před ním a pečlivě si ho měřil pohledem, jehož neskrývaná výhružnost dokonale kontrastovala s falešnou lítostí usazenou na jeho tváři.

Nakonec našpulil rty a zhluboka vydechl.

"Tak dobře," prohlásil rezignovaně. "Vidím, že si mou radu skutečně nehodláte vzít k srdci."

Otočil hlavu k vysokému hlídači.

Kývl na něj.

Max střelil pohledem přes stůl a okamžitě ucítil, jak se mu stahuje žaludek.

Strážce zvedl dýku k hořáku a přidržel ji v plameni. Čepel se rychle rozpalovala a v šeru stodoly se doslova rozzářila.

"Siangu," řekl Thajec.

Vysoký muž se obrátil a přistoupil k Maxovi, nůž rozžhavený doruda jako by v jeho sevření doslova pulzoval vlastním životem. Koutky očí Max zahlédl, jak se ze stínu vynořili další dva strážci, každý po jedné straně. Pevně ho uchopili za obě ramena a přitiskli ho k opěradlu židle. Snažil se jim vzdorovat, ale jejich ruce byly stejně nepřemožitelné jako ocelová pouta na jeho zápěstí.

Celé tělo mu ztuhlo, srdce v hrudi se splašeně rozbušilo.

Siang se beze spěchu sklonil a několik okamžiků se nad ním tyčil jako oživlá masa kamene. Pak mu přiložil dýku k paži a zhruba centimetr nad zápěstím mu proťal kůži mělkým, vlasově tenkým řezem, jehož okraje se horkem čepele bezmála okamžitě znovu zacelily. Maxe v té chvíli zcela pohltila bolest, Siang však pokračoval v řezu dál, zvolna kousek po kousku odděloval nožem pruh kůže od masa a stoupal čepelí stále výš... a výš... a výš...

S prsty zaťatými do opěradel židle se Max zoufale přemáhal, aby nezačal křičet, mezi pevně zaťatými zuby se z něj ven dral jen chraplavý nářek poraněného zvířete. Vystoupily mu žíly na spáncích. Škubal hlavou ze strany na strany. V nose ho štípal nechutně nasládlý zápach vlastního páleného masa, který stoupal od nezadržitelně postupující čepele. Křečovitě sebou zmítal, slyšel, jak nohy židle skřípají po podlaze, jak do ní buší. Hlasité nárazy dřeva o dřevo přesně odpovídaly nespoutané intenzitě jeho křeči. Oči mu zastíral závoj šílené, pronikavé bolesti, nemyslel na nic jiného než na křik uvězněný v hrdle, křik, který se snaží vydrat se ven a jako nějaká lapená šelma rozdírá svými drápy a zuby stěny klece.

Zhruba třicet vteřin poté, co Thajec přikázal zahájit mučení, si Max uvědomil, že se čepel zastavila. Jemu však připadalo, že ta doba musela být mnohem, mnohem delší. Konečně Siang odtáhl nůž od jeho paže a odhodil na podlahu dlouhý... nejméně patnáct centimetrů dlouhý... pruh kůže.

Strážci, kteří ho do té chvíle drželi, konečně povolili stisk a on se na židli zhroutil ke straně. Nabíral do plic vzduch plnými doušky, svaly poraněné paže v jednom ohni.

Cítil, že ho opouští vědomí, a přál si být opět plně při smyslech.

Před očima mu plula Luanova tvář.

"A co váš zaměstnavatel - Roger Gordian?" říkala ta tvář. "Povězte mi, o co mu jde."

Max seděl bez hnutí. Po čele mu stékaly čůrky potu a štípaly ho v očích. Ruka ho pálila, jako by ji měl ponořenou do vroucího oleje.

Luan mu ukázal stříkačku.

"Prozraďte mi to," navrhl, "a já vám ulevím."

Blackburn se setkal s jeho pohledem. Nadechl se. A zvolna přikývl.

Luan se pousmál a dychtivě se k němu sklonil.

"Můj šéf je... P. T. Barnum... a já mu sháním atrakce do cirkusu," vypravil ze sebe Blackburn slabým hlasem. "Tady jsem je konečně našel," dodal. "Tlusťocha," kývl směrem k Thajcovi, "obra," kývl na Sianga, "a tolik dalších kejklířů... že je ani nespočítám," dokončil a zakroutil hlavou, aby označil strážce, kteří stáli po obou jeho bocích.

Luanův úsměv se protáhl a proměnil se v děsivý, odpudivý škleb. Narovnal se, nechal chvíli Blackburna trpět pod plnou vahou svého pohledu a nakonec pomalu zavrtěl hlavou.

"Hlupák," utrousil a v bahaštině cosi rozkázal Siangovi. Prstem přitom ukazoval na Maxe.

Na jeho obličej.

Blackburn viděl, jak k němu obr s dýkou v ruce vykročil, a zároveň se na okrajích jeho zorného pole opět vynořili i oba strážci, kteří ho prve drželi.

Pokusil se v rychlosti vymyslet něco, čím by jim všem zabránil, aby ho zaživa stáhli z kůže. Usoudil, že pravděpodobně nemůže dělat vůbec nic, ale přesto se rozhodl, že se o něco pokusí.

Sebral všechnu sílu, která v něm ještě zbývala, a vrhl se plnou vahou kupředu. Tím se mu podařilo vyhoupnout se na nohy, jenže zápěstími byl stále připoután k židli, takže ho její tuhé opěradlo tlačilo do páteře a nutilo ho ohnout se v pase tak, že hlavou směřoval téměř přímo před sebe.

Oba strážci, zaskočení jeho nečekaným pohybem, zaváhali sice jen na okamžik, ale i ten Blackburnovi stačil, aby se vrhl na Thajce a srazil ho zády na stůl, kde měl mučitel rozložené své nádobíčko. Zatímco balíčky s heroinem i dosud zapálený hořák letěly v jedné změti na podlahu a komíhající se plamen zaplnil místnost roztřeseným zmatkem stínů, zahlédl Max, že strážce po jeho levici už po něm jde. Počkal si, až se dostane na příhodnou vzdálenost a v pravou chvíli provedl i se židlí půlobrat, takže jej jednou ze zvednutých noh zasáhl přímo do žaludku. Strážce zaskučel bolestí a klesl na kolena.

Max nabral dech a soustředil se na udržení rovnováhy. Teď zaslechl kroky z druhé strany. Kdyby nebyl na Siangův útok připraven, obrovitost postupujícího stínu by ho patrně pořádně vyděsila. Ani tak se mu ale kvůli vratkosti vlastního postoje nedokázal vyhnout.

Mě to bude bolet tak jako tak, pomyslel si. Tak proč bych přitom trochu bolesti nerozdal i jim.

Obrátil se k obrovi a vyrazil kupředu jako rozzuřený býk. Siangův trup se nad ním tyčil jako mramorový sloup, do kterého on vší silou narazil hlavou.

Siang zachrčel zlostí a překvapením. Dýka mu vypadla z prstů. Max držel hlavu stále skloněnou a ještě jednou jí narazil do sloupovité hrudi. Obrovitý ostrovan zavrávoral, ale neupadl. Na nůž ve vzteku zcela zapomněl a vyrazil vpřed jako poraněný medvěd, mohutné paže doširoka roztažené, pod kůží naběhlé vlny bicepsů. Se zasupěním sevřel Blackburnova ramena a zvedl ho do vzduchu.

Jakmile Maxova chodidla opustila podlahu, ucítil prudký záchvat bolesti. Přestože vážil dobrých devadesát kilo, Siang ho zdvihl bez patrné větší námahy.

Blackburn si v jeho výrazu všiml jisté atavistické divokosti, z níž ho okamžitě polil chlad. Obr v té chvíli vůbec nemyslel na to, že má z vězně především dostat důležité informace. Nemyslel na to, jakou roli mu zde jeho šéf přidělil. Nemyslel, tečka. Zuřivost ho zachvátila jako cyklon, který neustále nabíral novou ničivou energii a sílu. Byl připravený vypořádat se s Maxem jednou provždy.

Svým způsobem na to byli připraveni oba.

Siang Maxem zuřivě zatřásl. Stále ho svíral tak vysoko nad podlahou, že měli oči bezmála ve stejné rovině. Max zasténal, všechna energie, kterou v sobě takřka pouhou silou vůle před okamžikem sebral, ho teď opouštěla, tělo

měl příliš rozbité mučením, aby dokázalo splnit, co po něm požadoval. Najednou s jistotou věděl, co musí přijít, věděl to tak nezvratně, že v podvědomí téměř zaslechl, jak se před ním zavírají dveře naděje. Nečeká ho žádný románový nebo filmový útěk v poslední minutě, žádná gradace orchestru, když si nesmrtelný hrdina probojovává cestu na svobodu. Jistě, stálo to takhle za pendrek, jenže skutečný život takový prostě někdy je, člověk nikdy neví, co ho čeká za příštím rohem. Rozhodl se, že v takové chvíli udělá nejlépe, když své pocity vyjádří způsobem, který by snadno překonal všechny jazykové bariéry.

Nahromadil v ústech sliny a plivl Siangovi do obličeje.

Siang zavrčel, opravdu zavrčel, tvář potřísněnou krvavým chuchvalcem. Udělal dlouhý krok kupředu, ještě jeden, a přitiskl Maxe ke stěně. Pak se nahrbil, až se mu svaly na zádech a na ramenou rýsovaly pod kůží jako silné provazy, a děsivou silou udeřil Maxem o zeď. Pak si ho znovu přitáhl k hrudi a udeřil, přitáhl, udeřil. Max bezvýsledně trhal pouty, kroutil horní polovinou těla; lepkavá krev mu zaplavovala ústa, opěradlo židle se tříštilo mezi jeho zády a stěnou, rozpadalo se na zubaté kusy dřeva, jež se sypaly na podlahu pod ním, a Siang ho znovu přitáhl k sobě a udeřil jím o zeď. A znovu a znovu...

Pohlcován podivně narůžovělým oparem Blackburn náhle ucítil, jak mu cosi chřuplo vzadu v krku. Následovalo oslepující zajiskření bolesti. Mlha kolem něj potemněla a zhoustla. Odkudsi z nesmírné dálky zaslechl Thajce, jak rozčileným hlasem křičí cosi v neznámém jazyce. Ovládl ho nevysvětlitelný pocit volného pádu, jako by byl jen malým kamínkem, který se řítí do bezedné propasti. Pak už necítil nic.

"Přestaň!" Thajec doklopýtal přes stodolu k Siangovi a chytil ho za paži. "Zbláznil ses, nebo co?"

Obr k němu obrátil hlavu. O vteřinu později se výraz v jeho tváři celý proměnil - divoký, zuřivostí ovládaný pohled se dočista vytratil. Vrátil se očima k ochablé hmotě, kterou tiskl ke stěně, a zůstal na ni chvíli překvapeně zírat, jako by ji viděl prvně v životě. Pak ji pustil na zem.

Luan se nad Blackburnem okamžitě sklonil a spěšně začal hledat pulz. Ani trochu se mu nelíbil úhel, v jakém měl vězeň zvrácenou hlavu na stranu, nelíbil se mu ten gumově prohnutý krk.

Když zvedl oči zpět k Siangovi, čišel z nich ledový chlad.

"Je mrtvý," hlesl.

13.
San Jose, Kalifornie/Jihovýchodní Asie
22./23. ZÁŘÍ 2000

Každého pracovního dne v 5.30 ráno vyšel Roger Gordian ze svého domu nedaleko San Jose, nasedl do černého Mercedesu SE 1984 a zamířil na východ přes El Camino na sancarloskou výpadovku a dál směrem do centra k hlavnímu ústředí UpLinku na Bonita Avenue. Stejně jako Gordian sám byl i jeho Mercedes Benz ve velice dobrém stavu, přestože i na něm už se tu a tam začínaly projevovat nějaké ty známky stárnutí: porouchaný startér, ucpaný přívod nebo opotřebovaná součástka; ovšem nic, co by se - aspoň podle Gordianova názoru - nedalo spravit pravidelnou údržbou spojenou s občasnými důkladnějšími kontrolami.

Přesto všichni kolem něj bez ustání reptali. Například Ashley měla neustále obavy o spolehlivost vozu a přesvědčovala ho, ať jezdí do práce některým z jejich novějších aut, jenže jemu připadal Landrover tak proklatě velký a BMW '01 zase tak proklatě malé! Navíc podle něj oba vozy postrádaly určitou solidnost i charakter a vzhledem připomínal jeden z nich holicí strojek a druhý kostku mýdla. Pete Nimec měl zase plnou hlavu starostí, jak Rogerovi zajistit co největší bezpečí, a snažil se jej přemluvit, ať si najme řidiče nebo osobního ochránce. Jenže Gordian rád využíval chvil samoty za volantem k přemýšlení, ať už kolem něj právě ubíhala bující venkovská zeleň,

upravené ploty předměstských zahrádek nebo zalidněné chodníky metropole (tenhle postupný přechod jako by symbolizoval pokrok lidstva jako takového).

Navíc ho prostě bavilo řídit, rád sedával s rukama na volantu, obklopen hlubokým hukotem spolehlivého osmiválcového motoru, který mu připomínal zamrzlý dokonalý tón vycházející z hlubin hrdla nějakého operního pěvce.

Také se mu líbilo, že na autostrádě bývalo už v tu dobu dost motoristů, jejichž přítomnost v něm probouzela touhu hnát se vpřed a zároveň v něm vyvolávala i jakési vnitřní souznění s nimi všemi, neboť stejně jako on sám i oni jistě spěchali za svými každodenními povinnostmi, a jak tak v jednotlivých pruzích dálnice mířili ke svému cíli, jistě si každý z nich, stejně jako on sám, připadal o kus před ostatními.

Obzvláště dnes si cestou do práce liboval, že naléhání Peteho i Ashley odolal. Hlavu měl plnou nápadů, jež si potřeboval bez vyrušování promyslet, a sedadlo za volantem jeho vozu k tomu bylo místem jako stvořeným.

Všechno se vždycky nakonec scvrkne na otázku vůle, správného načasování a schopnosti manévrovat, přemítal. Člověk se v žádném případě nesmí nechat udolat jednou jedinou bitvou a musí být neustále připravený využít jakékoli šance k nečekanému protiúderu.

Tak zněla v kostce moderní teorie boje, nicméně v tomto případě nepřemýšlel Gordian o žádných ozbrojených konfliktech a dokonce ani o schopnosti řízení vozu na dálnici, která také neměla k bojovému umění nijak daleko, nýbrž o obchodní sféře, v níž už před dávnou dobou rozpoznal své vlastní válečné pole -chladně oportunistické, plné skrytých pastí a schopné vršit porážku za porážkou nebo přichystat finanční jatka všem nepřipraveným, nerozhodným nebo nedostatečně přizpůsobivým jedincům.

Předchozího večera vykopal Gordian válečnou sekyru, a to ihned po telefonátu Chucka Kirbyho, který mu ostatně jen potvrdil, co sám už dávno podvědomě tušil a co díky uzákoněným předpisům musí během několika dní vyplout i na veřejnost. Onu delikátní nabídku na odkoupení akcií udělal konsorciu Spartus prostřednictvím svých nijak zvlášť pečlivě maskovaných obchodních zástupců, jmenovitě prostřednictvím středozápadního koncernu Safetech, sám Marcus Caine.

Dobře, a co dál? uvažoval teď Gordian. I když už víme, po čem Caine pase, otázka, proč po tom pase, zůstává i nadále nevyjasněná. Na první pohled se jako odpověď nabízela snaha o převzetí moci v UpLinku, jenže ono to všechno zdaleka nemuselo být tak jednoduché. Jistě, Williamsův zákon i spousta kalifornských protimonopolních nařízení a předpisů o dluhopisech Safetechu sice ukládaly, aby ve formuláři 13-D Komise pro směnky a cenné papíry uvedl důvod pro svůj nákup akcií, a v dalších dokumentech bylo zase jeho povinností seznámit všechny podílníky se svými obchodními záměry, ovšem i v případě, že se Caine rozhodne hrát poctivě podle pravidel, zbývá mu spousta manévrovacího prostoru k zastření skutečných úmyslů.

Tím, že učinil svou nabídku prostřednictvím někoho jiného, zcela jasně a zřetelně ukázal, že si přeje zůstat nenápadný -a Gordian přitom o Cainovi s jistotou věděl, že nikdy nezůstává v pozadí, pokud k tomu nemá skutečně velmi závažné důvody. Ať si byl Marcus čas od času trochu pomalejší v chápání, rozhodně se mu nedala upřít rafinovanost při vymýšlení různých plánů. Pokud se skutečně chystal k útoku, pak s ním bude vyčkávat tak dlouho, dokud se nedostane do té nejlepší taktické pozice k jeho provedení. S rukama složenýma v klíně se bude navenek tvářit, jako že se v žádném případě nesnaží přebrat Gordianovi a členům správní rady kontrolu nad UpLinkem, že mu jde jen o to získat hmatatelný minoritní podíl, který by mu umožňoval vyjadřovat se k otázce nakládání s aktivy a chránit své investice. Je bezpředmětné hloubat o tom, zda takový postoj odolá bližšímu přezkoumání, neboť jediné, co soudy v případě nepravdivého nebo neúplného vyplnění formulářů nejspíš podniknou, bude nařízení, že má dojít k nápravě.

A mezitím Caine získá přesně to, co potřebuje: čas k přetažení ostatních

důležitých podílníků na svou stranu, čas k tomu, aby nabídkou menších balíků akcií volnému trhu obešel klauzuli Williamsova zákona o přiznání záměru, čas k vytvoření a vybroušení jakéhokoli počtu dodatečných strategií na převzetí moci v podniku... tedy samozřejmě za předpokladu, že právě tohle je jeho cílem.

Jak tomu tedy předejít? Kirby už s úředníky z antimonopolního úřadu začal dávat dohromady žalobu postavenou na faktu, že v průmyslu komunikačních a počítačových technologií existuje hned několik odvětví, v nichž různorodé zájmy Marcuse Caina tvoří přímou konkurenci UpLinku. Podobný soudní proces se jistě stane ohromným trhákem, v němž se právníci i soudci budou brodit mořem spletitých paragrafů, a pokud se do hry nevloží federální policie se svou vlastní obžalobou Caina z nelegálního, kartelového jednání, kterou by podpořila stanovisko UpLinku - a do toho se patrně zrovna dvakrát nepohrne -, pak se pře zvrhne ve zdlouhavou, únavnou bitvu s předem nepředvídatelnými výsledky a Gordian bude zatím navzdory svým zvyklostem muset čekat se založenýma rukama. Jak kdysi pronesl Sún-c': Pravděpodobnost vítězství je přímo úměrná síle útoku. Se všemi zdroji, které má k dispozici, přece musí najít nějaký způsob, jak...

Gordian odbočil do levého pruhu, aby předjel pomalu se vlekoucí tahač. Ve tváři se mu zračilo hluboké soustředění. Zcela nečekaně se mu v mysli vybavil onen článek Reynolda Armitage, který přednedávnem četl ve Wall Street Journalu. Co měl on co rozkládat o Gordianových zdrojích? Podstatou jeho stati bylo nabubřelé tvrzení, že různorodost odvětví UpLinku vedla k chybným manažerským rozhodnutím, jež se Armitage snažil podpořit tou groteskní metaforou o siamských trojčatech, tím plácáním o nerovnoměrně vyživovaných údech a nezadržitelném růstu. Článek měl bezesporu především ublížit Gordianovi - je ale možné, že by v něm přece jen byla trocha pravdy?

Gordian musel váhavě připustit, že to skutečně možné je, a blesklo mu hlavou, že jeho původní rozezlení nad tím, co četl, možná částečně pramenilo i z toho, že si sám tuto skutečnost uvědomoval už od samého začátku, třebaže jen podvědomě. Nemohl si však dovolit, aby ho osobní opovržení Armitagem - či podezření ohledně jeho motivů - odvádělo od rozumného posouzení věcí, které tvrdil. Emoce měly v bitvě jen zaslepující a naleptávající účinky. Bez ohledu na hlavní účel článku poskytl mu nepřítel nevědomky vodítko, které stálo za to prozkoumat blíže.

A pokud se ukáže, že Armitage vskutku pravdu má, kam mě to přivede? tázal se Gordian v duchu, přestože si zároveň plně uvědomoval, že na tuto otázku si ani nemusí odpovídat. Přímo před ním tu ležela cesta s jediným, jasně vyznačeným směrem a on pouze potřeboval zjistit, zda v sobě najde dost síly na to, aby se po ní dokázal vydat... a přijmout bolestivé oběti, k nimž ho nevyhnutelně dovede.

Zhluboka se nadechl a pohlédl bočním okénkem na slunce, jež se lenivě rozvalovalo nad horami, jako by si tam našlo pohodlné hnízdečko, v němž hodlalo lenošit už navždy a ozařovat odtud obrysy neměnného, známého obzoru, jehož směrem by Gordian mohl stočit svůj vůz a rozjet se světem po cestě zalité jeho hřejivými paprsky.

Vskutku škoda, že život nebyl nikdy takhle jednoduchý.

I za těch nejlepších okolností by to pro Peteho Nimeca bylo namáhavých a stresujících čtyřiadvacet hodin. Vzhledem k tomu, že zbývalo už jen pár dní, než Roger Gordian poletí se svými nejbližšími poradci na tiskovou konferenci do Washingtonu, bylo třeba dotáhnout do konce snad miliony bezpečnostních opatření - všechno od výběru personálu až po záležitosti spojené s dopravou k letišti. A jako by tohle nestačilo, vyskytla se série nevysvětlených poruch v poplašné síti nevadského střediska pro archivaci dat. Navíc na satelitní stanici v Botswaně přerostla hádka o pravomocích dvou administrativních pracovníků projektu Meč ve skutečnou šarvátku, po níž jeden skončil s polámanými žebry, druhý v místním vězení a Nimec před otázkou, zda si padáka zaslouží oba dva. Všechny tyto problémy si sice vyžadovaly jeho okamžitou

pozornost, nicméně ze všeho nejvíc se v mysli přece jen zabýval záhadným zmizením Maxe Blackburna... a telefonní rozhovor, který měl právě s Maxovou sekretářkou, jeho už tak dost podrážděnou náladu ještě zhoršil.

Při předešlém rozhovoru, jejž s ní vedl z budovy UpLinku v úterý v šest hodin večer - tedy ve středu v jedenáct dopoledne malajského času - mu Joyceová sdělila, že Max se na pozemní stanici dosud nevrátil, ani se s ní nijak nespojil, aby jí důvody své nepřítomnosti vysvětlil, tudíž uběhly už celé čtyři dny od chvíle, kdy ho někdo naposled viděl nebo o něm slyšel. Obranný tón, jehož si v jejím hlase všiml při prvním telefonátu, zvolna nahradil tón znepokojený, rozrušený.

"Potřebuju, abyste se mnou mluvila na rovinu, slečno Joyceová," řekl jí při té příležitosti. "Stalo se už někdy, aby se takhle vypařil? Udělal už někdy něco podobného?"

"Ne, pane," odpověděla bez zaváhání. "Proto jsem z toho taky tak zmatená. Upřímně jsem si myslela, že mi dá nejpozději do zítřka nějak vědět, co s ním je."

Nimec se na chvíli zamyslel.

"A ta žena, co s ní měl mít v Singapuru schůzku," napadlo ho pak. "Nemáte na ni nějaké spojení?"

"Ano, jistě, jsem přesvědčená, že budu mít v seznamu její číslo domů i do kanceláře," odpověděla. "Max mi je tu nechal pro případ, že -"

"Potřebuju, abyste mi něco zjistila," přerušil ji Nimec. "Zavolejte té... Kirsten, tak jste říkala, že se jmenuje?"

"Ano, Kirsten Chu -"

"Zavolejte jí do práce a zeptejte se, jestli neví, co se děje. Pokud ji tam nezastihnete, zkuste to domácí číslo. A volejte jí tak dlouho, dokud ji nedostanete k telefonu. Jakmile si s ní promluvíte, okamžitě mi dejte vědět, jasné? Nezáleží na tom, kolik hodin tady ve Státech zrovna bude, já jsem stejně noční tvor. Volejte klidně i ke mně domů."

"Dobře..."

V následujících šesti hodinách po tomto hovoru se Nimec věnoval řešení bezpočtu pracovních problémů, pak odjel domů, protáhl si tělo při vyčerpávajícím tréninku shukokai karate ve svém dojo, osprchoval se a nakonec si zalezl do pracovny, aby si pročetl elektronickou poštu - po celou tu dobu sužován naléhavým vědomím, že se Joyceová dosud neozvala. Teprve zhruba před deseti minutami, o půlnoci místního, to jest ve čtyři odpoledne johorského času, se jejího telefonátu konečně dočkal.

"Zjistila jste něco?" vyhrkl, jakmile zvedl sluchátko a poznal její hlas.

"Je mi líto, ale nezjistila," odpověděla Joyceová. "Hned potom, co jste mi volal, jsem jí nechala několik zpráv na záznamníku v Monolithu... tam je totiž zaměstnaná, víte -"

Jasně, že to vím, zatraceně moc dobře to vím, okřikl ji v duchu.

"- ale zatím mi na ně neodpověděla. Stejně tak se neozvala ani z domova."

Nimec vyčkával. Tušil, že ještě něco přijde a že to nebude nic příjemného.

"Ale u jejího domácího záznamníku jsem si všimla, že mezi namluveným ohlášením a následným tónem byla docela dlouhá přestávka," svěřila mu nakonec. "Jako by tam bylo už nahraných pěkných pár zpráv..."

"A jako by je už nějakou dobu nikdo nevybíral," dokončil za ni její myšlenku.

Další odmlka. Představil si, jak Joyceová na druhém konci linky přikyvuje.

"Před chvílí, těsně před tím, než jsem zavolala vám, jsem si dovolila zatelefonovat sekretářce Kirstenina oddělení," pokračovala. "Představila jsem se jako její blízká přítelkyně a řekla jsem, že se snažím s ní nějak spojit a že by mě zajímalo, jestli je možné, že si už nějakou dobu nevybírá zprávy ze záznamníku."

"Ano? A dál?"

Slyšel, jak se zhluboka nadechla. "Kirsten tam prý vůbec nebyla. Od pátku

se tam neukázala a nikdo o ní od té doby neslyšel. Všichni u ní v kanceláři z toho byli značně rozrušení. Tvrdili, že něco takového se jí vůbec nepodobá."

Nepodobá se to jí, nepodobá se to Maxovi, nepodobá se to ani jednomu z nich. Tak kde tedy jsou?

Začínala ho z toho bolet hlava, proto slečně Joyceové poděkoval za snahu, ujistil ji, že nadále zůstane v kontaktu, vyslechl si její úzkostlivé ujištění, že jakmile objeví něco nového, okamžitě se mu ozve, a zavěsil.

Teď, o deset minut později, se bolest hlavy ještě o mnoho zhoršila a dosáhla toho stadia, kdy je možno se jí zbavit už jen zdravým nočním spánkem. Jenže Nimec byl příliš rozrušený, aby v takovém stavu dokázal usnout, a proto si ji bude muset přetrpět. Max byl jedním z jeho nejdůvěryhodnějších a nejspolehlivějších mužů a nemělo smysl si nalhávat, že si prostě jen prodloužil víkendové radovánky se svou přítelkyní. Všechno nasvědčovalo tomu, že si tajným pátráním v Monolithu ukousl větší kus, než dokázal spolknout... a jen Bůh ví, co mu kde nevyšlo.

Nimec se zamračil, upřel pohled na stěnu naproti psacímu stolu a trpce zalitoval, že Maxovi dovolil, aby v téhle věci pokračoval. Ano, něco se někde muselo pokazit, tím si byl každým okamžikem stále jistější. Nalézt odpověď na otázku, co se s tím teď dá dělat, asi zabere chvíli přemýšlení, ale něco udělat rozhodně musí... A všechny instinkty mu napovídaly, že by to mělo být co nejdřív.

"Chtěl bych vás požádat o laskavost v jisté poněkud otravné záležitosti," pronesl Nga. "Kdyby existovalo nějaké jiné řešení, samozřejmě bych vás neobtěžoval."

"Vždy je mi potěšením vám jakkoli pomoci," zalhal Kinzo, neboť skutečným potěšením by mu naopak bylo držet se od Ngy Canbery co nejdál. Ovšem peníze a nutnost zachovat si tvář nutily člověka čas od času dělat spoustu nepříjemných věcí.

Navzájem se měřili očima přes psací stůl ve Ngově kanceláři, elegantní, prosvětlené místnosti ve třiatřicátém patře budovy Kalimantanské banky, se vskutku úchvatným výhledem na oceán a zařízením v modernistickém orientálním stylu: tedy málo nábytku, neutrální dřeva, stěny zcela holé až na čínský obraz ze 17. století, který zachycoval idealizovanou zimní krajinu.

"Snad byste měl se svým rozhodnutím raději počkat, dokud neuslyšíte, co je třeba udělat," podotkl Nga.

Kinzo tedy v tichosti čekal. Byl hubený, měl drobné oči, tvář velkou asi jako sevřená pěst a pracoval jako viceprezident Omitsu Industrial, banjarmasinské firmy zaměřené na výrobu elektronických součástek, která sice v době překotného rozvoje ekonomiky asijských tygrů původně vznikla jako rovnocenný partnerský japonsko-indonéský projekt, nicméně ve chvíli, kdy tygři začali skákat příliš vysoko a zřítili se do hluboké propasti, převzali nad ní Japonci většinovou kontrolu.

Takový sled událostí byl pro společnosti jihovýchodní Asie, které ke konci minulé dekády nutně potřebovaly nějakou finanční injekci, naprosto typický. Zatímco většina západních analytiků Japoncům vesele předpovídala ekonomickou apokalypsu, jim se podařilo totéž, co už v průběhu historie tolikrát - poučili se ze svých chyb, přizpůsobili se pozměněným okolnostem a nakonec obrátili nešťastnou ránu osudu ve svůj prospěch. Jejich nově vybudovaná strategie byla založena na dvou věcech. Za prvé, podnikům v Thajsku, Malajsii, Indonésii a na Filipínách, v nichž měli nějakou majetkovou účast, nabídli výměnou za větší procento vlivu (to jest za majoritní akciové podíly) příliv provozního kapitálu. Za druhé, přehodnotili své priority, stáhli se ze scvrkávajícího se asijského trhu a zaměřili se na vývoz k bohatým americkým zákazníkům.

Důvtipné japonské řešení nastalé situace nejenže přineslo vysoké dividendy právoplatným akcionářům, ale zároveň také zajistilo, aby v žádném případě nevyschly láhve saké zločineckých syndikátů Jakuzy. Z těch si obzvláště úspěšně vedl vlivný Inagava Kai, který díky kořenům pevně zapuštěným do

asijského bankovního prostředí vytloukl ze skupování akcií opravdu slušný kapitál. Vskutku výstižné grafické znázornění těchto vzájemných finančních vztahů by vypadalo asi jako dlouhý zástup usměvavých, spokojených mužů, z nichž každý má ruku vraženou hluboko do kapsy toho, co stojí před ním.

V případě znovuoživení Omitsu Industrial se Canberova rodina postarala jak o zprostředkování obchodu, tak o převedení majoritního podílu ve společnosti do rukou japonských investorů, a to za mimořádně velkorysých podmínek splácení. O skutečnosti, že Canberové jsou myriádami drobných nitek propleteni s Jakuzou, dlužníci samozřejmě věděli a také to od počátku akceptovali. A že mohou být kdykoli předvoláni k odpovědnosti za to, že poskytli svým "černým" věřitelům tolik nezákonných výsad, na to pohlíželi jako na nemilou, nicméně přijatelnou součást vzájemné dohody o splácení dluhu.

Jak praví jistá stará moudrost, pomyslel si Kinzo, na cestě světem je nutné obejít mnoho fjordů.

"Dovolte, abych vám nastínil svou kritickou situaci," pronesl Nga, proklínaje v duchu Khao Luana a ty jeho barbary za to, do jak obtížné pozice ho dostali. "Jistému cizinci se včera přihodila drobná nehoda. Jedná se o bělocha." Vrhl na Kinza významný pohled. "Ta drobná nehoda byla bohužel smrtelná."

Kinzo dál seděl a beze slova ho sledoval.

"Hned na začátku vás musím ujistit, že já sám nemám s tím, co se stalo, nic společného a osobně bych dal přednost tomu, aby se smrt prostě nahlásila na policii," pokračoval Nga. "Jenže vzhledem k okolnostem - a lidem, kteří jsou ho toho namočeni - by asi bylo nesnadné dokázat, že k oné drobně nehodě nedošlo úmyslně."

Kinzo neodpovídal.

Nga položil ruce na stůl a rozmýšlel další slova. Teď přijde na řadu ta nejožehavější část.

"Je tu tudíž problém s tělem," řekl a pohlédl Kinzovi do očí. "S odstraněním těla."

Kinzo se hlasitě nadechl a ještě chvíli mlčel. Pak zvolna přikývl, v duchu hloubaje nad tím, s jakým šíleným nápadem to Nga zase flirtuje... a jeho do něj vtahuje jako neochotného spoluúčastníka s sebou.

"Zítra odpoledne opouští jeden můj lodní náklad Pontianak," řekl. "Cestou na západ bude proplouvat i Malackým průlivem."

Nga na něj vrhl zamyšlený pohled.

"Ach tak," vydechl. "Otevřené moře... to je velice opuštěné místo."

Kinzo přikývl.

"Kdyby při takové plavbě spadl nějaký člověk přes palubu," pokračoval Nga, "je značně nepravděpodobné, že by ho někdy někdo našel."

Kinzo pokrčil rameny. "Dokonce i kdyby ho nějaký proud vyplavil na pobřeží, působením mořské vody nebude možné jeho tělo identifikovat. Nebo s určitostí stanovit příčinu smrti."

Nga se nepatrně pousmál.

"Jako vždy, můj příteli, jste přišel s dokonalým řešením," prohlásil. "Dejte mi jméno té lodi s přesným místem odjezdu a já zařídím, aby byl onen nebožák, o němž jsme mluvili, ještě dnešní noci dopraven na palubu."

Kinzo si na Ngově tváři povšiml jistého neklidu a rozhodl se ho několika výstražnými slovy ještě posílit. Neměl bankéře v lásce a zazlíval mu jeho ostudné chování... kromě toho si také přál, aby si Nga uvědomil, že v tomto případě už se nejedná jen o nějaký drobný podvůdek, jakých se jeho otec dopouštěl po celý život.

"Protože vidím, že si mých myšlenek vážíte, cítím se zavázán podělit se s vámi ještě o některé další," pronesl. "Pokud by se bez vysvětlení ztratil člověk, který neměl žádné přátele, zůstalo by po jeho zmizení pouze prázdné místo, jehož by si nikdo ani nepovšiml. Jenže věci bývají málokdy obklopeny naprostou prázdnotou, zejména pokud se jedná o lidské bytosti." Odmlčel se a

naklonil o kus dopředu. "Pokud se na světě vyskytují lidé, kteří budou toho vašeho muže postrádat, pak můžeme předem počítat s nějakým pátráním. A bude-li takové pátrání opravdu důkladné, potom ani nepřítomnost tělesných pozůstatků nemusí stačit k tomu, aby okolnosti jeho ‚drobné nehody' nevypluly na povrch. Je proto třeba věnovat pozornost každé maličkosti. Chápete, co tím mám na mysli?"

Nga na něj zíral doširoka otevřenýma očima. Úsměv mu ze rtů dávno zmizel. "Nemějte obavy," vypravil ze sebe. "O všechno se postarám." Kinzo neodpověděl, neboť o tom nebyl příliš přesvědčen.

Kirsten stála v kuchyni bytu své sestry v Petaling Jaya a hleděla na Annu. Ani jedna z žen nic neříkala, výrazy v jejich tvářích byly smrtelně vážné. Na kuchyňském prkýnku mezi nimi ležely na úhledných hromádkách nakrájené papriky, bílé ředkvičky a další přísady do omáčky s dušenou zeleninou, kterou společně chystaly k večeři. Na plotně stál hrnec s domorodým paňáčkem naplněným fazolovými klíčky, hořák pod ním dosud zůstal nezapálený. Za Kirsten se na tichém elektrickém vařiči připravovala rýže.

Anna byla v tváři bledá jako stěna a třásla se úzkostí. Nůž, kterým před okamžikem krájela zeleninu, dosud nepřítomně svírala v dlani.

"Možná bys to měla někam položit, než se pořežeš," poradila jí Kirsten a bradou nepatrně kývla k noži. "Nebo mě."

Anna na ni zírala, jako by neslyšela jediné slovo z toho, co Kirsten právě řekla. Jediným zvukem, který rušil ticho v místnosti, byl slabý sykot vařiče.

Kirsten otevřela ústa, aby pronesla ještě něco, neboť se domnívala, že i další nucený pokus o vtip bude lepší než tohle ticho..., ale pak se rozhodla neříkat nic. Co také vlastně mohla čekat? Soucit jistě ne. Bydlela teď u Anny a její rodiny již několikátý den, dorazila sem se smyšlenou historkou o tom, jak se potřebuje dostat někam do ústraní, aby se sebrala po rozchodu s přítelem, který ji zcela připravil o duševní rovnováhu.

Ne že by chtěla před Annou a jejím manželem zatajovat pravdu, rozhodně ne takhle dlouho, jenže kdykoli se jim chtěla svěřit, slova jí uvízla v hrdle a nechtěla ven. Pokračovala tedy v klamání tak dlouho, dokud se jí to nevymklo z rukou - jako ostatně poslední dobou všechno v jejím životě.

Chvílemi měla Kirsten dojem, že ji černé svědomí a zoufalá starost o Maxe snad připraví o rozum, a dnes ráno dospěla k závěru, že tíhu tajemství už není schopna déle snášet. Pevně rozhodnuta měla v plánu počkat, až se domů z práce vrátí i její švagr, usadit je oba s Annou v obýváku a pověděť jim pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, k tomu jí dopomáhej Bůh.

Jenže jako chirurga vládní nemocnice v Kuala Lumpur Lina nezřídka zdržel nějaký naléhavý případ, a když tedy zavolal, že podobně tomu bude i dnešního večera - inu, měla strach, aby si to se svým rozhodnutím ještě před jeho příjezdem nerozmyslela, a rozhodla se, že bude lepší přiznat se aspoň Anně, než kdyby měla vše znovu odložit na neurčilo.

I tak se na to však Kirsten vůbec netěšila a vybrat ten správný okamžik se ukázalo jako nesmírně obtížné. Ještě když zhruba před půlhodinou začínaly s přípravou večeře, zabývala se v mysli kupodivu něčím úplně jiným, ale přesto během několika příštích minut vyrukovala s celým svým příběhem na světlo... nebo se jí spíš sám od sebe doslova vyřinul z úst.

K události, na kterou vzpomínala těsně předtím, došlo předchozího dne, když dohlížela na obé Anniny děti, Miri a Briana. Hrály si venku na malém dvorku za domem a Miri, teprve pět let stará, chytila při svém potulování kolem květinového záhonu saranče. Ihned začala volat na bratra, ať sežene nějakou sklenici, do níž by ho zavřeli. Odběhl tedy do domu nějakou najít a nechal ji tu stát s kobylkou zavřenou v maličkých dlaních..., jenže když mu shánění vhodné nádoby trvalo déle, než Miri očekávala, její prvotní nadšení nad polapeným sarančetem přešlo až v určitou hrůzu z tohoto stvoření a začala panikařit.

"Utíká mi," zaječela, vyděšené oči doširoka otevřené. "Je hrozně velkej!"

Opravdu bylo hodně velké - fakt, že místní hmyz dorůstá tak úctyhodné velikosti, byl další z řady věcí, na něž si Kirsten musela po návratu z Anglie opět znovu zvykat - a tohle bylo snad ještě o něco horší než ona přešerná singapurská angličtina - a její malou neteř v tu chvíli patrně muselo vyvést z míry, jak sebou saranče v jejích rukou divoce hází a jak jí ve snaze se osvobodit naráží tvrdým tělem do dlaní, takže jí nepochybně připadalo příliš velké a příliš agresivní na to, aby se nechalo podobným způsobem věznit delší dobu, aniž by to vyústilo v nějaké bolestivé kousnutí nebo bodnutí žihadlem.

Jakmile spatřila zápasící Miri, rozběhla se Kirsten od živého plotu, který právě stříhala, přes dvorek k nebohé dívence a dorazila k ní právě v okamžiku, kdy ta odtrhla dlaně daleko od sebe a uvolnila saranče, které vystřelilo do vzduchu jako projektil z hlavně, vydávajíc přitom zvláštní třepotavý, vrčivý zvuk, při němž Miri až nadskočila a poděšeně vykřikla. Kirsten pak notnou chvíli trvalo, než se jí podařilo dívenku ukonejšit. Musela ji opakovaně ujišťovat, že saranče už je pryč, někde moc daleko, a určitě se nevrátí, aby sejí nějakým děsivým hmyzím způsobem mstilo.

Svým způsobem Kirsten připadalo, že se její snaha udržet pravdu uzamčenou kdesi v sobě velice podobá tomu, co se přihodilo její neteři - také si připadala vyděšená a bezmocná, protože zjistila, že má co do činění s něčím mnohem, mnohem větším než nějakou hrstkou starostí, které by šly schovat do dlaně, jak se původně domnívala.

Čeho se pro všechno na světě bála? Copak by mohla být jakákoli reakce Anny nebo Lina horší, než když je takhle nechávala v naprosté nevědomosti a celou tu zmatenou, nebezpečnou šlamastyku, do níž se dostala, před nimi tajila?

"Anno, prosím tě, vyslechni mě," koktala teď a obtížně hledala slova. "Je mi to hrozně líto..."

"Líto?" vydralo se Anně z hrdla s drsným, bolestným smíchem. "Co ti mám na tohle říct? Co mám podle tebe teď asi tak dělat?"

Kirsten potřásla hlavou.

"To nevím," odvětila. "Ale chtěla bych ti říct, že jsem nikdy neměla v úmyslu zatáhnout cokoli z těch věcí do tvého domova. Nejspíš jsem sem vůbec neměla chodit. Ještě dnes večer odjedu, jestli je právě tohle -"

"Sakra, mohla bys aspoň laskavě přestat dělat věcí ještě horší, než jsou?" okřikla ji ostrým tónem Anna. "Dost na tom, že jsi nám celou dobu lhala a nechávala nás žít v domnění, že si tu léčíš svoje zlomené srdíčko. Pak zjistím, že jsi ve skutečnosti zapletená do špionáže proti vlastnímu zaměstnavateli. A tahle šílená historka o mužích, kteří na tebe číhali na jedné z nejrušnějších tříd v Singapuru, vždyť to zní jako nějaká scéna z Jamese Bonda. A nakonec, abys ještě přilila olej do ohně, nám chceš říct sbohem, jako by sis myslela, že už se nemůžeme dočkat, až vyjdeš přede dveře a necháš se unést, nebo snad dokonce zabít nebo bůhví co. Nevím, jestli mám být dřív naštvaná, vyděšená, nebo uražená."

Kirsten ucítila, jak se jí v krku dělá knedlík, a polkla.

"Mohla bych navrhnout," ozvala se, "abys mezi ty možnosti zahrnula i odpuštění?"

Anna na ni dlouhou chvíli upřeně hleděla.

Ticho narůstalo.

"Jistě," přikývla nakonec. "Mohla."

Kirsten si vyčerpaně oddechla. "Jsem ze všeho tak zmatená, Anno," vypravila ze sebe šeptem. "Max... dobře zná moje číslo na mobil a slíbil mi, že se během několika dní ozve. Když jsem nastupovala do toho taxíku, snažil se mi sdělit něčí jméno, jméno nějaké osoby, které bych měla zavolat, pokud o něm nic neuslyším, jenže mně to jméno nějak uteklo..."

"Podívej, Kirsten, pokud chceš znát můj názor, tak ten první, komu bys měla zavolat, je policie. Jestli tě někdo dostal do problémů, tak to byl právě tenhle tvůj Max. Chápu, že k němu něco cítíš, ale jak si můžeš být stoprocentně jistá, že to není nějaký zločinec? A že ti muži, co na něj čekali

před hotelem, nestáli na straně zákona?"

Kirsten důrazně zavrtěla hlavou.

"Ne," bránila se. "To není možné."

"Ale vždyť toho chlapa znáš teprve pár měsíců. Tak kde bereš tu jistotu?"

"Možná jsem o pět let mladší než ty, ale rozhodně nejsem žádná poblázněná školačka, která by si nějak zvlášť snadno nechala poplést hlavu," prohlásila Kirsten, hrdlo opět nepříjemně stažené. "Podívej, já nepopírám, že Maxe miluju. A nehodlám popírat ani to, že jsem od začátku pochybovala, zda on ke mně cítí totéž, dokonce jsem občas uvažovala i nad tím, jestli mě... nezneužívá pro mé postavení v Monolithu. Ale rozhodně vím... vím..., že mu na mně záleží." Otřela si rukou oči, a když ji odtáhla, byl její hřbet vlhký. "Můžeme možná diskutovat o tom, jestli se ke mně choval jako skutečně milující partner, ale v žádném případě to není nějaký úlisný darebák nebo podfukář, ani nic podobného. Riskoval vlastní život, aby mě před těmi muži zachránil. Nemůžu se k němu teď prostě jen tak otočit zády."

Anna si povzdechla. "Nic takového jsem ti ani nenavrhovala a ty to víš, takže by bylo nejlepší, kdyby sis přestala hrát na ublíženou. Snažím se ti říct, jen tolik, že ses - že jsme se - dostali do velice vážné situace a budeme potřebovat pomoc. Co je tak úděsného na představě, že bys zavolala na policii? Měla bys to zvážit dřív, než se tobě, mně, Linovi nebo dětem něco stane."

Kirsten otevřela ústa k odpovědi, jenže náhle si uvědomila, že vlastně nemá nejmenší ponětí, co na to říct... Ačkoli ne, to není docela přesné. Bylo by to od ní nečestné a ona se přece pevně rozhodla, že s takovým chováním skoncuje. Věděla, s naprostou jistotou věděla, co je třeba říct, a nehodlala dovolil své pýše nebo tvrdohlavosti, aby jí v tom zabránily.

Najednou však pocítila, že už dál nedokáže zadržet nápor emocí a nezvladatelně se rozvzlykala.

Anna odložila nůž na kuchyňskou linku, přistoupila ke Kirsten a vzala její ruku do dlaní.

"Kirst, rozhodně jsem nechtěla -"

"Ne, to nic," zarazila ji Kirsten a volnou rukou si rozčileně začala otírat slzy z očí. Nenáviděla je za to, jak jí v nezadržitelném proudu stékají po tvářích. "Všechno, každé slovo, které jsi řekla, je naprostá pravda. Nechala jsi mne tu bez jakýchkoli omezení bydlet a já na oplátku jen uvrhla celou tvou rodinu do nebezpečí. Takhle to nemůže pokračovat."

Anna vedle ní jen tiše stála, tiskla jí ruku a hleděla do očí.

Jakmile se Kirsten setkala se sestřiným pohledem, naklonila se a políbila ji na tvář.

"Je načase, abych se začala řídit i podle cizích rad, nejen podle svých vlastních," řekla. "Zavolám na policii."

14.

RŮZNÁ MÍSTA , 23./14. ZÁŘÍ 2000

"Co že chceš?" zděsil se Charles Kirby do telefonu ve své kanceláři na Broadwayi. "To přece nemůžeš myslet vážně."

"To tedy myslím," odtušil Gordian přes celé Spojené státy. "Neboj se, že jsem si to důkladně nepromýšlel."

Kirby, kterého mimochodem nebylo nijak snadné vyvést z míry, nyní seděl ve svém křesle jako přimražený.

"Mluvili jsme spolu naposled ani ne přede dvěma dny a to jsi se ani slůvkem nezmínil -"

"Protože v té době mě to ještě nenapadlo," zarazil ho Gordian. "A říkal jsem přece, že jsem to promýšlel důkladně, ne dlouho a důkladně." Odmlčel se. "Někdy je to otázka chvilky ryzí inspirace."

Kirby, dosud ovládán úpornou snahou nabýt ztracenou rovnováhu, odtáhl

sluchátko od úst, zhluboka se nadechl a pomalu napočítal do deseti. Vyhlédl ven z okna, kde o mnoho poschodí níž na druhé straně ulice nedaleko vchodu radniční budovy mávala skupinka lidí transparenty a proti čemusi protestovala - víceméně každodenní divadlo už ode dne, kdy zde tuhle kancelář dostal. Schválně, copak je sem přivedlo dnes? Přimhouřil oči, aby zaostřil na jeden z nápisů, ale když zjistil, že stejně nedokáže rozeznat ani slovo, pustil demonstranty z hlavy dřív, než se stačil znovu nadechnout.

"Naše písemné podklady k protikartelovému procesu jsou deset centimetrů tlusté," řekl nakonec. "Jsme téměř připraveni podat žalobu."

"No tak do toho, jen ji podejte," vybídl ho Gordian. "Oba přece víme, že naším hlavním cílem je získat čas, a k tomu musíme využít všechno, co máme."

Kirby se zamračil. "Dobře, Gorde, platíš mě za to, abych ti poskytoval právní pomoc a rady. Rozhodovat za tebe nemůžu. Ale doufám, že si uvědomuješ, jaký na sebe bereš risk, jestli do tohohle půjdeš."

"S tím se nedá nic dělat," odvětil Gordian. "Když se bavíš s někým, kdo má chřipku, vždycky riskuješ, že ji dostaneš taky. Když se procházíš po staveništi, vždycky riskuješ, že ti na hlavu odněkud spadne cihla. Nemůžeš se přece někam zahrabat a žít tam jako v noře."

Kirby chvíli neodpovídal. Nádech. Napočítat do deseti, výdech.

"Víš, kdykoli začneš takhle filozofovat, běhá mi z toho mráz po zádech," podotkl nakonec. "Jen mi slib, že se do tohohle plánu nepustíš dřív, než se vrátíš zpět z Washingtonu."

"Rád bych uvedl některé věci do pohybu ještě předtím," namítl Gordian. "Vlastně jsem tě chtěl poprosit, jestli by ses tu nemohl ráno před naším odletem ukázat a trochu to se mnou a s Richardem Sobelem probrat."

"Ale vždyť odlétáte ve čtvrtek. To znamená popozítří," vyděsil se Kirby, jakmile zalistoval v pracovním diáři.

"Pokud se ti to zrovna nehodí, samozřejmě to chápu, Chucku. Ale chtěl bych, abys zase ty pochopil, že pokud máš nějaké závažné důvody, proč bych se do toho neměl pouštět, pak bude tohle tvá poslední příležitost mi je předložit."

Kirby se natáhl pro pero, přeškrtl v diáři schůzku na oběd s jednou svou velice atraktivní kolegyní a nahradil ji slovy: "Do San Jose."

"A světské radosti jsou v čudu," zamumlal si pro sebe.

"Cože?" zeptal se Gordian.

"Nic, nic, jen říkám, že určitě přijedu," odvětil Kirby.

Stejně jako Alexandr Veliký rozpletl gordický uzel jediným prudkým a rozhodným švihnutím meče - čímž si zajistil přízeň samotného Dia - tak i Megan Breenová s Petem Nimecem hned v začátcích světové expanze UpLinku rozhodli, že jejich společnost bude potřebovat podobný prostředek, jenž by jí umožňoval rychle a rozhodně se vypořádat se všemi problémy, tedy nejlépe nějaký bezpečnostní tým, který si poradí s krizovými situacemi, při nichž by mohlo dojít k ohrožení jak mezinárodní stability, tak zájmů UpLinku, který se bude o získané informace dělit s cizími vládami, využívat přesně naplánovaných scénářů k zlikvidování většiny obtíží dřív, než vůbec vyvstanou, a v nevyhnutelných případech bude připravený odpovědět na násilí vlastní tvrdou akcí.

Vzhledem k tomu, že jejich zaměstnavatel se nebál rázného rozhodování a byl i nositelem příjmení, jež přímo vybízelo k přirovnání s legendárním Makedoncem, dostala tato malá armáda jméno Meč. A díky tomu, že Nimec měl možnost dostat se i do jinak těžko přístupné společnosti profesionálních policejních složek - sám začínal jako řadový policista v jižní části Filadelfie, pak se přestěhoval do Bostonu, aby v tamějším oddělení pro vyšetřování těžkých zločinů rozlouskl pověstnou a dosud nepřekonanou řadu složitých případů, načež se po dalším geografickém přesunu dostal do funkce šéfa speciálních složek v Chicagu, to vše během necelých dvaceti let - byli schopní nalákat smetánku policejních i tajných služeb z celého světa a obsadit

svůj vlastní projekt muži a ženami, kteří si dokázali poradit skutečně se vším.

Jedna z vynikajících členek Mladých Turků z newyorského oddělení Meče, Noriko Cousinsová, byla zhruba před rokem Nimecem osobně vybrána do týmu, který měl na starosti vyšetřování případu s krycím názvem Politika, a lvím podílem se zasloužila o jeho rychlý průběh i úspěšné vyřešení. Poté, co její přímý nadřízený Tony Barnhardt odešel kvůli zraněním utrženým během zmiňované akce předčasně do výslužby, bylo zcela přirozené, že ho na jeho postu nahradila právě ona, a Nimecův velice uvolněný přístup k podřízeným jí umožňoval vést oddělení jen s minimálními zásahy shora. Pokud nešlo o něco skutečně závažného, sotva kdy o Nimecovi vůbec slyšela.

Proto když se tohoto chladného podzimního odpoledne vrátila z oběda a měla od něj na záznamníku tři zprávy, všechny došlé během poslední hodiny, kdy se nacházela mimo kancelář, okamžitě si jeho opakované telefonáty vyložila jako znamení, že se vynořila nějaká skutečně naléhavá záležitost.

Ještě si ani pořádně nerozepnula bundu a už vytáčela jeho číslo.

Telefon zvedl okamžitě. "Nori, netrpělivě čekám, kdy se mi ozveš."

To vypadá vážně, blesklo jí hlavou.

"Děje se něco?"

"To ještě nevím jistě," odpověděl. "Podívej, nechci tě nijak nutit, ale rád bych, abys přijela sem do San Jose a já ti mohl všechno vysvětlit až na místě."

Ač ji jeho slova opravdu překvapila, trvalo Noriko jen okamžik, aby se rozhodla. Osobní i pracovní oddanost, kterou ke svému šéfovi cítila, jí rozhodování značně ulehčila.

"Kdy?" zeptala se.

"Co nejdřív. Dnes večer, zítra, pokud nemáš nic neodkladného."

"Nic, s čím by si můj asistent nemohl poradit sám," řekla. "V naší oblasti je poslední dobou poměrně klid, i když to raději zaklepu na dřevo."

"Fajn." Na několik vteřin se odmlčel a protahované ticho jako by podtrhlo závažnost situace ještě víc než tón jeho hlasu. "Chápu, že po tobě žádám hodně, a omlouvám se za svou tajuplnost, ale skutečně bych si s tebou rád promluvil osobně."

"To není žádný problém," ujistila ho. "Jakmile zavěsím, začnu zařizovat vše potřebné. Až s tím budu hotová, ještě se ti ozvu."

"Dobře, takže později." Další pauza. "A Nori?"

"Ano?"

"Doporučil bych ti vzít si s sebou dostatek lehkého oblečení. Možná budeme trochu cestovat."

Přejela si dlaní po krku. Bylo to čím dál tím záhadnější.

"Provedu, pane."

Pontianacký přístav halila dokonalá rovníková noc, vzduch byl teplý a čistý, obloha posetá nespočtem hvězd, jejichž světlo se s třpytem odráželo ve vlnách, které omývaly okraj pobřeží. V docích, uprostřed zhoustlého ticha kolem jeřábů a zdviží, kotvila flotila obchodních plavidel. Pár prázdných lodí se poklidně pohupovalo vedle ostatních, plně naložených přepravními kontejnery, přídě ponořené pod tíhou nákladu hluboko do vody.

Většinu nocí býval zdejší ospalý poklid až do rozednění vyplněn pouze tichým, příjemným pleskáním mořských vlnek, jež nevybíravě přehlušili teprve dokaři svým ranním pokřikováním a halekáním, podkresleným rytmickým vrzáním ráhen.

Většinu nocí.

Dnes tichem otřáslo hlasité rachocení nákladního vozu s pleskající zablácenou plachtou na korbě. Auto se překodrcalo k překladištím na severním konci doků, zabočilo na rampu před hlavními vraty a ztěžka se zastavilo.

O chvíli později se z jednoho ztemnělého skladu vynořili dva muži a zamířili k vozu. Siang od volantu sledoval, jak vstupují do širokých žlutých

kuželů světla, oba s krátkými, dozadu ulíznutými vlasy a na pažích vytetovaný obrázek třešňového květu, který je označoval jako příslušníky jakuzy; mladíci sotva odrostlí pubertě, přesto však dost staří na to, aby se nechali zrekrutovat z motorkářských gangů bosozoku, jež v japonském podsvětí plní funkci jakési vychovatelny.

Siang kývl na Juaru, který v rukou svíral samopal. Pak vypnul motor, vystoupil z kabiny a kolem předního nárazníku vyšel dvojici z jakuzy vstříc.

Pitomečci, pomyslel si, prohlížeje si je kamenným pohledem. Spolky pro pašování drog a dalšího nelegálního zboží, které japonské zločinecké rodiny vytvořily se syndikáty jihovýchodní Asie, nejenže přinesly oběma stranám tučné výdělky, ale zároveň zajistily uplatnění i takovým smrkáčům, jako byli tihle dva. Podobné špinavé práce s uklizením stop, kterou dostali na starost, by se nikdo jiný ani nedotkl.

"Máte zpoždění, do píci," ozval se jeden z těch tvrďáků bahasky. "Čekali jsme vás už před hodinou."

Siang nepatrně vystrčil bradu, ale zdržel se komentáře. Okamžik nato se u nákladáku rozletěly dveře spolujezdce a ven vyskočil Juara, v rukou samopal FN P-90, pod jehož hlavní se zabudovaným tlumičem zářila drobná čočka zaměřovacího laseru. Lhostejně se postavil vedle vozu a zamířil někam ve směru obou mladíků.

"Toho si nevšímejte," prohodil Siang. "Chci slyšet, kdo vás poslal, abyste tu na nás čekali."

Jakuzovec se na moment zatvářil zmateně. "Proč? Připadáme ti snad jako z Námořního úřadu?"

"Připadáte mi jako špinaví potkani, co jsou příliš pitomí, aby si uvědomovali, že jim právě jde o krk," odvětil a kývl na Juaru.

Ten bez meškání zdvihl nevelkou plastovou zbraň k očím a červenou tečku laserového světla zabodl jakuzovci přímo doprostřed čela.

"Řekni mi, kdo vás poslal," zopakoval Siang. "Hned."

Jakuzovec zamžikal a pokrčil rameny.

"Děláme pro chlapa jménem Kinzo," odpověděl.

"Děláte co?"

"Máme vzít jednoho mrtvýho gajdžina na výlet po moři," odvětil. "Už jsi spokojenej?"

Siang na něj upřeně a bez hnutí hodnou chvíli zíral, než konečně mávl rukou na Juaru. Druhý pirát sklopil zbraň.

"Tělo je vzadu v autě, zabalený do plachty," pravil. "Vemte si ho a doneste na tu loď, co ho má odvézt pryč. A už žádný otázky, jasný?"

Jakuzovec ve snaze zakrýt úlevu jen pokrčil rameny a řekl cosi japonsky svému druhovi. Pak oba zamířili k zadní části vozu, aby se pustili do práce.

Zatímco přihlížel, jak zdvihají Američanovo tělo z plochého dna nákladní korby a odnášejí ho do překladiště, vytanula Siangovi náhle na mysli vzpomínka, jež ho naplnila pošetilou, zároveň však mocnou touhou co nejdříve odsud vypadnout. Obrátil se zpět k autu a ještě se krátce zastavil, aby přejel pohledem po temných vodách olizujících pobřeží - vodách, které do svých hlubin už brzy pohltí Maxe Blackburna -, ale té zneklidňující myšlenky, jež se mu před okamžikem vynořila v hlavě, se nedokázal zbavit.

Přístav Pontianak nesl jméno po malajském duchovi pomsty.

Siangovi proběhlo po zádech neovladatelné chvění. Nařídil Juarovi, ať se vrátí do vozu, sám se také nasoukal do kabiny, a vyrazili do noci.

Jakartský masakr bylo možné přirovnat ke spalovacímu motoru: jakmile se jeho jednotlivé výbušné příměsi navzájem setkaly za podmínek vhodných pro vznícení, následnou reakci už nebylo možné nijak odvrátit.

Organizátoři protestu, povětšinou univerzitní studenti z rozličných politických sdružení volně sjednocení pod společnou "prodemokratickou" záštitou - kde se v podstatě našlo místo pro každého od žebravých komunistů až po militantní ultranacionalisty -, plánovali demonstraci před Kulturním

centrem mnoho týdnů, rozšiřovali frázovité letáky, prospekty, plakáty a vývěsky; trička a baseballové čepice potištěné údernými slogany; dokonce i kompaktní disky s nahrávkami plamenných projevů a protestních hymen, jež měly v průběhu akce burácet z reproduktorů. Vůdci hnutí pátrali prostřednictvím svých apoštolů po největších indonéských vysokoškolských kolejích i v jejich blízkém okolí po nových vyznavačích své víry, získávali z řad studentů tisíce čerstvých přívrženců a dařilo se jim vyburcovat i značné procento jinak apatické dělnické třídy, která po náhlém splasknutí asijské ekonomické bubliny prožívala už čtvrtý rok mučivého nedostatku.

Přestože v mnoha ohledech byly soudržné síly, jež poutaly jednotlivé skupiny dohromady, poněkud vratké, spojovalo je jednomyslné znechucení z raketového nárůstu inflace, nespokojenost s vládou, která se zatvrzele bránila ekonomickým reformám, a v neposlední řadě i zlost na prezidenta, jednak pro jeho zaslepený přístup k byrokratické korupci a mrhání, a jednak proto, že zamítl zrušení státního monopolu klíčových národních podniků, z nichž většinu ovládaly nespočetné, nekonečné davy jeho vlastních i nevlastních bratrů, synů, zetů a synovců.

Společným úsilím vybudovali disidenti populistickou sílu, kterou nešlo jen tak přehlížet.

I vláda se ovšem připravovala a organizovala ukázku své moci.

V obavách, že by neklid šířící se vysokoškolskými kolejemi, vesnicemi i městy nakonec mohl vyústit v otevřené povstání, shodla se většina členů vládnoucí strany na tom, že k vyvrácení představ o slabosti kabinetu je třeba tvrdé akce. Všichni si však uvědomovali, že potlačení protestu po vzoru Číňanů na náměstí Tchien-an-men by mohlo vyvolat mezinárodní odsouzení, a patrně by se tím také poškodily vztahy se západními a japonskými spojenci. Nicméně při porovnání tohoto rizika s reálnou či předpokládanou pravděpodobností celonárodní vzpoury jistí vlivní prezidentovi poradci rozhodli, že se v tomto případě riskovat vyplatí, a dostali od hlavy státu souhlas k provedení akce, kterou by dali jasně najevo, že pohár jejich trpělivosti s disidenty přetekl.

Podle spolehlivých odhadů čítal dav protestujících téměř pět tisíc hlav. Obsah stížností, jež se tu objevily, se pohyboval od smrtelně vážně míněných požadavků až k povrchnostem; našli se tu muži s transparenty, které kritizovaly represivní sociální politiku vlády nebo požadovaly privatizaci podniků, ale některé si například také zoufaly nad žalostnou škálou programů nabízených kabelovými televizemi; a byly tu ženy, které přišly agitovat za lepší studijní možnosti svých dětí, či za nové zákony proti pracovní diskriminaci, ale na druhou stranu i takové, jež si stěžovaly na nedostatek kosmetických přípravků způsobený zákazem jejich dovozu. Tu a tam se ozývali novináři obou pohlaví, kteří se dožadovali svobody tisku, obyvatelé sídlišť lamentující nad neexistencí spolehlivé městské dopravy, občané z příměstských oblastí se stížnostmi na zanedbané silnice a dálnice a konečně ochránci životního prostředí s požadavkem uzákonění přísnějších kontrol. Objevila se tu dokonce i malá, nicméně hlasitá skupinka gurmánů, kteří přišli vyjádřit své rozhořčení nad nedávným zavřením několika čtyřhvězdičkových restaurací.

Příslušníci vojenských složek, jež měly za úkol rozvášněný dav zadržovat a ovládat, se sice počtem nemohli s demonstranty rovnat, přesto však měli v obraně i útoku značnou výhodu, neboť byli vybaveni ochrannými vestami a vyzbrojeni širokou škálou zbraní a prostředků k potlačování nepokojů.

V rukávu měli navíc ukryto jedno podlé tajemství: v davu se pohybovalo několik bezpečnostních agentů v civilních šatech, kteří předstírali, že patří k demonstrantům. Úkolem těchto záškodníků bylo podněcovat roztržky s vojáky, kteří pochopitelně o celém plánu věděli a byli připraveni zakročit proti skutečným protestantům rychlou a brutální manifestací vlastní síly. Nezáleželo jim na tom, že jejich zákrok bude zastánci lidských práv kritizován jako nepřiměřený; právě naopak, chtěli zcela jasně a důrazně ukázat, že vláda hodlá skoncovat s veškerou občanskou neposlušností a začne agitátory trestat tím

nejtvrdším způsobem, ať si její kritici říkají, co chtějí.

Aby se zachovalo zdání spravedlnosti, byly počáteční incidenty řešeny pouze strkanicemi a zatlačováním, při nichž se "protestanti" čím dál tím víc přestávali ovládat, zatímco vojáci si i nadále zachovávali pevnou disciplínu. Šarvátky se rozrůstaly a podle poměrně realistického vzorce se stále stupňovaly, až se vojáci nakonec ocitli pod palbou kamenů a lahví. Na zneškodnění nebezpečných živlů byly použity granáty se slzným plynem, pepřový sprej, vodní děla či obušky a výtržníci samotní odvlečeni ze scény s pouty na rukou i na nohou.

Následně začali agenti nasazení vládou do rozbouřeného davu vrhat zápalné bomby, z nichž po dopadu tryskaly oranžové plameny a oblast zahalila temná mračna štiplavého dýmu. Že má tohle vše na svědomí celkem ani ne dvacet lidí, toho si ve vzrůstajícím zmatku nikdo nevšiml. Obecné pozornosti unikl i fakt, že všechny bomby byly buďto odraženy vojenskými štíty, nebo záměrně házeny tak daleko, aby svým předpokládaným cílům nemohly způsobit příliš škod. Dojem agresivního fyzického napadení zajistil vojákům právě takovou omluvu, jakou pro svůj přechod do plného útoku potřebovali.

Z pojízdných arzenálů se začaly rozdávat brokovnice a automatické pušky, nabíjela se ostrá munice. Do davu vjely obrněné vozy, které vyprovokovaly ještě větší zlost a hysterii. Před první z nich se vrhl nějaký mladík a byl přejet dřív, než řidič stačil zastavit nebo uhnout stranou. Muž byl děsivým způsobem rozdrcen pod koly a na dlažbě zůstala ležet jen jeho potrhaná a zkrvavená mrtvola. Mladá žena, jež stála do poslední chvíle po jeho boku, se v hysterické odplatě vrhla na nejbližšího vojáka, a než byla ranami pendreků a boxerů sražena k zemi, stačila ho na tváři pořezat skleněným střepem. Skupinka mužů, kteří se ji pokusili přispěchat na pomoc, byla zbita do bezvědomí. Kdosi stiskl spoušť automatické pistole - v té chvíli sotva záleželo na tom, zda to byl uniformovaný voják, maskovaný provokatér nebo skutečný protestant, dohnaný násilím k šílenství.

Vojáci udeřili na zástup ze všech stran a nerozpakovali se zahájit ostrou střelbu. Z jejich zbraní vytryskly dávky oživlých projektilů. Lidé se marně pokoušeli prchnout, byli sevřeni tlakem okolních těl a koseni palbou padali s křikem a pláčem k zemi, klouzali a plazili se ve vlastní krvi.

K televizním týmům již přítomným na scéně se bleskově přidávaly posádky satelitních programů, aby se postaraly o živý přenos z místa rozbroje.

Nga Canbera sledoval vše na své obrazovce a nedokázal se rozhodnout, jaký k tomu zaujmout postoj. Přispěl demonstrantům značným obnosem z vlastní kapsy. Ne že by ho zajímaly jejich požadavky, prostě ho bavilo podílet se tímto způsobem na vedení politických her a také mu už lezly krkem konkurenční výhody, jichž se v obchodních záležitostech dostávalo prezidentovým příbuzným - zejména jednomu z jeho bývalých vysokoškolských spolužáků, který byl prezidentovým synem a jehož banka se neustále těšila podpoře státních půjček a investic, takže na tom byla vždy lépe než jeho vlastní.

Přesto pozoroval tu chátru krutým pohledem a necítil s ní žádný soucit. Nahraje tento zákrok v konečném důsledku skutečně vládnoucí straně, nebo naopak ještě víc podnítí domácí opozici? A co když Mezinárodní měnový fond pozdrží přísun finančních balíčků pro oživení ekonomiky nebo ho ve zbrklém humanitářském záchvatu dokonce zcela zastaví? Jaké následky by takový obrat mohl mít na majetek Canberovy rodiny... a především: Jak to, že si podobné otázky nepoložil už dřív?

Všechno ho to značně mátlo a probouzelo to v něm obavy, zejména když si připomněl, že jeho zapletení se studenty je jen začátek, pouhý vrcholek ledovce, který by se vynořil na hladinu, kdyby se někdo začal vrtat v jeho záležitostech... a že vodítkem k jeho nejskrytějším tajemstvím by se mohla stát například i spoluvina na vraždě toho amerického špiona, jakkoli byla nepřímá. Kinzovo chabě maskované varování zapustilo kořeny - existovalo tolik věcí, tolik věcí, které by mu mohly přivodit katastrofu. A jak by se asi Kinzo

tvářil, kdyby věděl, jakou roli měl Nga sehrát v plánech generála Kersika a ostatních? Nechápal, jak se celá ta hra mohla takhle zkomplikovat a stát se tak nebezpečnou, tak velkou. Začínal mít pocit, že mu to vše přerůstá přes hlavu.

Zíral na televizi. Obrněné vozy, vojáci, zděšení demonstranti kosení střelbou a v marné snaze uniknout do bezpečí drcení pod pásy. Když už za nic jiného zaslouží si prezident se svými poradci uznání přinejmenším za to, že v sobě vůbec našli odvahu k rozhodnému úderu, odvahu riskovat následky tak smělé akce, místo toho, aby jen čekali, až vlci stanou přímo před jejich prahem... a možná, blesklo Ngovi hlavou, možná si z toho lze vzít ponaučení, najít v tom neocenitelnou radu, jakým směrem by se mělo ubírat jeho vlastní konání.

Znovu se v myšlenkách vrátil ke Kinzovým slovům. Jestliže zaměstnavatelé Maxe Blackburna začnou pátrat po okolnostech jeho smrti, nakonec je stopy nevyhnutelně zavedou až ke Ngovi. Jak tedy takovému vyšetřování předejít? Jistě, za nějaký čas se na UpLinku začne přiživovat Marcus Caine, začne UpLink vysávat - o tom byl Nga přesvědčen stejně pevně jako dřív. Jenže, jak už se sám snažil upozornit v onom Thajcově úkrytu, celý tento proces bude ještě nějakou dobu trvat. Příliš dlouhou dobu.

Nga sice nadále upřeně hleděl na televizi, ale jeho oči už chaotické obrazy, jež se střídaly na obrazovce, nevnímaly. Dumal nad tím, zda náhodou hlavní problém nespočívá ani tak ve skutečnosti, že se mu celá ta hra poněkud vymkla z rukou, jako spíše v tom, že je třeba trochu pozměnit strategii. Že se dostal do bodu, kde už by další dodatečné tahy, jakkoli promyšlené, v ničem nepomohly... a kde vítězství může zajistit jeden jediný nečekaný úder.

Pak náhle pokýval hlavou jako člověk, který nečekaně přišel na řešení složité hádanky, zvedl telefon a vytočil číslo Marcuse Caina.

"Prosím?"

"Zdravím tě, Marcusi. Vážně mě překvapuje, že se mi tě podařilo zastihnout takhle doma. Podle toho, co o tobě čtu, je z tebe teď hotový miláček veřejnosti."

Caine při zvuku Ngova hlasu trochu pozdvihl obočí. Už téměř hodinu seděl před televizí a v nesestříhaném satelitním přenosu CNN sledoval krvavou lázeň v Jakartě. Než se záběry dostanou do pravidelné zpravodajské relace, budou jistě náležitě upraveny, aby masové diváctvo zůstalo těch nejodpornějších a nejbrutálnějších scén ušetřeno - on sám však při sledování krutosti současného světa preferoval bezprostřednost. Okleštěná realita neumožňovala udělat si o věcech pravdivý obrázek.

"Vidíš, i přesto, jaký jsem zhýralec, nechám čas od času své vrtochy u ledu a snažím se sledovat, co se kde děje," opáčil a v duchu se zamyslel nad tím, zda je načasování Ngova telefonátu opravdu čistě náhodné. "A když už o tom mluvím, co se to tam u vás prosím tě odehrává za šílenosti?"

"Jak se zdá, náš milovaný pan prezident se rozhodl, že si trochu došlápne na opozici."

"Plynou z toho nějaké problémy pro tebe osobně?"

Ve sluchátku slyšel, jak si Nga povzdechl. "To nejspíš záleží na tom, jak se události promítnou do mých zájmů."

Cainovo obočí poskočilo ještě o kousek výš. Očekával vodopád Ngovy strojené rétoriky... soucit s prostým člověkem a podobné nesmysly. Nepopiratelně upřímná odpověď, kterou ho Nga počastoval, jej poněkud zaskočila.

"Já myslím, že dokud se bude dařit tvé bance, nemusíš si ani ty sám dělat žádné starosti, ať už se nahoru dostane kdokoli," podotkl, ačkoli vůbec netušil, nakolik se Nga svým neustálým vrtáním do všeho kolem do indonéské politiky vlastně zapletl. Tedy, ne že by ho to nějak zvlášť zajímalo. Ve skutečnosti se jen snažil vyplnit nastalé ticho.

"Poslyš, Marcusi," ozval se po chvíli Nga. "Musíme si spolu promluvit o Rogeru Gordianovi. Vyskytla se tu určitá věc, kterou je třeba vyřídit, jak

nejdřív to půjde, jinak by mohla značně ohrozit naše plány."

Caine se v zamyšlení podrbal na bradě. Neměl nejmenší tušení, co by tohle Ngovo zašifrované sdělení mohlo znamenat, ledaže se vztahuje k nadcházejícímu převzetí moci v UpLinku.

"Svůj záměr ovládnout UpLink hodlám formálně ohlásit v dnešním Wall Street Journalu," prohlásil. "Nepochybuji o tom, že právníci společnosti s tím hned půjdou k soudu, ale myslím, že spíš jen proto, aby získali čas. Dejte mi pár týdnů a -"

"Mluvil jsem o Rogeru Gordianovi. Ne o UpLinku."

Caine, takto nečekaně přerušený uprostřed věty, si tedy lámal hlavu dál a čekal, kdy to ze Ngy už konečně vyleze. "Nemá to náhodou něco společného s tím zmetkem, co špížoval moje singapurské oddělení? Měl jsem zato, že ses o něj postaral."

Ticho.

"Je tahle linka bezpečná, Marcusi?"

"Na mojí straně je."

"Pak bychom si asi měli promluvit zcela otevřeně," prohlásil Nga. "Ten, o kom mluvíš, je po smrti. A právě tady začínají všechny problémy."

Caine si náhle uvědomil, že mu srdce bije jako splašené. "Já - já ti nerozumím. Jak to po smrti? A co to má co dělat se mnou?"

"Nebudu ti popisovat, jak k tomu došlo, to by bylo na dlouho, ale můžu tě ujistit, že se to nestalo záměrně," řekl Nga. "Vůbec jsme ho neměli unášet, byla to chyba a já jsem se proti tomu stavěl hned od začátku. Kdybychom ho pustili, okamžitě by šel se vším na policii nebo za svým zaměstnavatelem. Jeho smrt zase na druhou stranu nepochybně vyvolá vyšetřování. Takže jaký je mezi tím koneckonců rozdíl? Lidi se tak jako tak začnou pídit po odpovědích a všechny cesty je nakonec zavedou naším směrem."

"Počkej chvíli," přerušil ho Caine. "Děláš, jako bych v tom měl prsty i já. Ale to přece nemám. Od začátku jsem s tím nechtěl mít nic společného. To tvoji povedení přátelé přišli s tím nesmyslem, že ho unesou, přestože určitě existovala spousta jednodušších způsobů, jak se dozvědět, o co mu jde. Rozumnějších způsobů."

"Počkej, uklidni se. S tím, co se stalo, už nic neuděláme. Teď je důležité, abychom v sobě našli odvahu vypořádat se s tím zbytkem."

"Tyhle kecy si laskavě nech. A s tím svým zbytkem, ať už tím máš na mysli cokoli, se koukej vypořádat sám. Tvoji půjčku už jsem ti dávno přeplatil minimálně desetkrát. Udělal jsem všechno, o co sis řekl, skáču kolem tebe jako nějakej podělanej sluha. Ale s tímhle... s tím nechci mít nic společnýho."

Další odmlka, tentokrát ještě delší než ta první.

"Podívej, Marcusi, nemusím ti snad připomínat, že ses namočil do věcí, které by vaše vláda nepochybně hodnotila jako velezradu. Kdyby to všechno vyšlo najevo, tak bys šel sedět do konce života nebo by tě možná rovnou popravili. Proč si myslíš, že bylo třeba Blackburna zastavit? Neměli jsme jinou možnost -"

"Neříkej to jméno. A neopovažuj se mě nazývat zrádcem," vybuchl Caine. "Kristepane," rozkřikl se, "tohle si nenechám líbit. Není to můj problém, ať si s tím poradí ti idioti, co se tam s nima paktuješ, ti tvoji hrdlořezové. Co vůbec čekáš, že já s tím můžu udělat?"

"Ty přímo nic. Ale ve Státech je fůra dalších lidí, kteří už pro nás dřív pracovali. Lidí, co se dokážou dostat na spoustu míst, aniž by si jich při tom někdo všiml. Vždyť víš, koho mám na mysli, Marcusi."

Caine nevěřil svým uším.

"Ne," odsekl. "Už nebudu poslouchat ani slovo -"

"Ale budeš," odvětil Nga. "Povím ti, co je třeba udělat s Gordianem. Nezbývá nám žádná jiná možnost, takže budeš muset poslouchat."

"Ne, ne, ne -"

"Říkám ti, že budeš muset, Marcusi," opakoval Nga.

A než ho Caine stačil znovu přerušit, začal vykládat svůj plán.

15.
San Jose, Kalifornie, 24. září 2000

Jack McRea, usazený ve svém pickupu před restaurací motelu Bayview, potlačil nutkání podívat se za posledních deset minut už potřetí na hodinky. Zmítaly jím dvě protichůdné touhy, na jednu stranu dychtivě vyhlížel, kdy se konečně objeví auto té ženy, s níž tu měl schůzku, na druhou zároveň tak trochu doufal, že se třeba vůbec neukáže. Byl své manželce za desetiletí společného života nevěrný jen jednou jedinkrát, a to tehdy, když se mu jeho láska k alkoholu příliš vymkla z rukou a Alice se na nějaký čas odstěhovala z domu. Také až do dneška nikdy neporušil své pracovní závazky, které vyplývaly z postavení zástupce okresního šerifa, a ani v žádném z dalších zaměstnání, do nichž ve snaze o zaplacení účtů fušoval, se nedopustil jediné nepravosti. Dokonce ani ve chvílích, kdy ho trýznily ty nejhorší chutě na skleničku něčeho ostřejšího.

Přesto prese všechno se teď nacházel tady, na parkovišti motelu Bayview, ačkoli správně měl být ve službě na soukromém letišti, kde pracoval jako noční hlídač, a čekal tu na ženu, kterou včera potkal v baru, kam si dosud čas od času zaskočil na pár piv mezi koncem směny v šerifově kanceláři a začátkem práce na letišti. Nevěděl o ní nic než to, že se jmenuje Cindi s oběma i měkkými, že je to blondýna, má hezké oči a v krátké sukýnce v kombinaci s vysokými podpatky vypadá naprosto fantasticky. Navíc používala takovou tu lesklou rtěnku, takže její rty vypadaly pořád jakoby vlhké, a měla úžasný, nesmírně sexy úsměv, takový, co se při něm chlapovi až sevře žaludek.

Když na ni včera večer v baru narazil, řekla mu, že tam čeká na jednu kamarádku, která ale nějak ne a ne přijít, a protože mu připadalo, že je chudák holka úplně na dně, objednal jí drink, a pak spolu začali tak trochu flirtovat, ona se na své stoličce přisunula co nejblíž k němu, a když se na ni významně podíval, jako že si toho všiml, tak se na něj jen usmála a dál seděla se sukní vyhrnutou hrozně vysoko a dotýkala se stehnem jeho nohy.

Inu, jedna věc vedla samosebou k druhé a ta k další, až se situace po chvíli dostala do poněkud choulostivé roviny, a jelikož bylo naprosto zřejmé, kam oba míří, tak aby věděla, jak na tom s ním je, rozhodl se nalít jí čistého vína a sdělil jí, že je ženatý. Trochu se nad tím jeho přiznáním uchichtla, a když se jí zeptal, co jí na tom přijde tak směšného, ukázala na jeho snubní prsten a prohlásila, že už si sama domyslela, jak se s ním asi věci mají, tedy zeje buďto ženáč, nebo se snaží budit dojem, že není snadno k maní, a on si rázem uvědomil, jak naivně to od něj nejspíš muselo znít, a rozesmál se taky. Ona se mu pak na oplátku svěřila, že má taky stálého přítele, takže jsou si oba vlastně rovni, nebo aspoň skoro rovni, což je důhvíproč rozesmálo ještě víc, a jak se tak smáli, pomalu se k sobě nakláněli, až se nakonec začali vášnivě líbat a muchlovat a navzájem si sdělovat, jak moc by si přáli být spolu někde o samotě, bez ohledu na manželku, bez ohledu na přítele, prostě o samotě, kristepane, vždyť oni si to málem rozdali přímo tam u baru.

Bayview znal Jack dobře, protože kolem jezdil každý večer do práce - tedy na letiště, které patřilo skupině místních podnikatelů, co se dali dohromady, aby si tu mohli společně vydržovat pár firemních tryskových letadel, a odkud bylo jen co by kamenem dohodil do zmiňovaného baru - a také z vyprávění ženatých kámošů, kteří si sem občas tajně zaskočili užít s nějakou tou bokovkou a shodně tvrdili, že lidé, co jim to tu patří, si hledí hezky svého a všechno je naprosto diskrétní.

No a jak si tak včera se Cindi prakticky šplhali navzájem do klína, zmínil se jí o tomhle motelu a podotkl, že má před nástupem do práce ještě pár hodin volna, a co by říkala na to, kdyby tam teď spolu zaskočili a dokončili, co tak zdárně začali? Jenže ona mu místo odpovědi začala vyprávět o tom svém

chlápkovi, prozradila mu, že jezdí jako řidič s kamionem a vídá se s ní, kdykoli se dostane do města, a že právě tuhle noc tudy má projíždět na jedné dlouhé štaci, a ačkoli prý ho čeká až mnohem později, je jí předem jasné, že od ní asi bude chtít drobnou pozornost jako vždycky, a ona by z toho měla takový divný pocit, to ať on, Jack, prosím pochopí, kdyby tu samou noc byla ještě i s ním.

Jack vůbec nevěděl, co si o té její historce myslet, jen ho náhle přepadl pocit, že by potřeboval studenou sprchu, a na rovinu se Cindi zeptal, jestli náhodou nepomýšlí na to, že si s ním jako začne něco vážnějšího, ale ona že ne, ne, to jsi špatně pochopil, a zasunula mu ruku mezi nohy a řekla, že její přítel hned ráno zase odjíždí pryč a že by prostě bylo lepší, kdyby se mohli sejít, až nebude mít žádné další závazky a bude moct Jackovi dát všechno, na co si jen pomyslí... přesně takhle to řekla a celou tu dobu měla položenou ruku v jeho rozkroku a přede všemi ho jemně třela. A ten její úsměv, ten úsměv, ten byl - jak je to v té písničce? -sladký jako hrstka třešní a žhavý jako půlnoc dnešní, nebo tak nějak.

Všechno, na co si jen pomyslí.

Prokrista, jak by jen mohl odolat?

A tak si naplánovali schůzku na dnešní večer. Původně navrhoval, aby se sešli kolem šesté v baru a odtud zajeli do Bayview, kde by spolu mohli strávit dvě hodinky, než bude muset na letišti převzít službu od denního hlídače. Jenže ona namítla, že má večer ještě nějaké důležité zařizování, takže co kdyby si dali sraz trochu později, třeba v sedm, nebo radši v půl osmé, aby to bylo na jistotu. Nato zase on odvětil, že to asi nepůjde, protože přesně v osm se musí hlásit na noční směně, takže by jim zbyla přinejlepším slabá půlhodinka, a je přesvědčený, že ani jeden z nich by si určitě nepřál, aby to hned napoprvé byla nějaká záležitost typu šup sem, šup tam, a já zas padám.

Chvíli to vymýšleli tak, chvíli onak, oba se snažili uspořádat všechno co nejlépe, aby se to povedlo a hlavně aby to nemuseli zase odkládat, jenže Cindi trvala na tom, že své záležitosti, ať už šlo o cokoli, rozhodně nemůže nechat plavat, až se ho nakonec zeptala, jestli by nemohl přijít do práce o něco později nebo za sebe najít nějaký záskok nebo se dokonce ze svého místa prostě na hodinku potají vypařit, což by podle ní bylo pro ně oba nesmírně vzrušující, protože by to navíc do všeho vneslo trošku nebezpečí, no nepřipadá mu to taky tak?

Jakkoli zněl tenhle nápad možná šíleně, okamžitě si uvědomil, že Cindi uhodila hřebíček na hlavičku. Skutečně mohl nechat bránu na nějakou chvíli nehlídanou, aniž by si toho někdo všiml; vlastně to právě takhle čas od času praktikoval, když si odskočil koupit kafe nebo balíček cigaret, a jednou nebo dvakrát se před návratem zpět zastavil dokonce ještě i na pivko. Koneckonců nehlídal přece mezinárodní letiště v San Francisku. Během jeho hlídek jen zřídkakdy někdo přicházel nebo odcházel. Mohl by tedy nastoupit v obvyklou dobu, pak se na pár hodin vypařit za Cindi a vrátit se klidně zpátky, aniž by na to někdo přišel. A vážně měla pravdu, že tím všechno hned získá mnohem větší šmrnc.

Nakonec se dohodli, že se setkají na parkovišti přímo před motelem - vysvětlil jí, jak se tam dostane, načež ho ona ujistila, že má přibližnou představu, kde to asi tak je - a to v půl deváté, takže bude mít dostatek času, aby si ve strážní budce píchl příchod, počkal, až odejde denní směna, a teprve pak sám vyrazil.

No a tak tu dnes byl, každou chvíli pokukoval po hodinkách, netrpělivě vyhlížel, kdy se objeví ona, a v mysli už se pomalu zaobíral podezřením, jestli se náhodou nerozhodla to i po všem tom plánování vzdát... po všem tom vyjednávání, dalo by se skoro říct. A znovu ho napadlo, že by to tak možná nakonec bylo přece jen lepší. Alice byla dobrá manželka, prošli společně už mnohým, a on si byl jistý, že kdyby ji měl ztratit, snad by ho to i zabilo. Jenže od té doby, co se narodila Tricia, jim to spolu moc neklapalo v posteli

a on byl koneckonců chlap v plné síle a měl určité potřeby. To, k čemu se chystal dnešní noci, bylo čistě otázkou sexu a s city, které choval ke své ženě, to nemělo pranic společného. Jakmile se však podobné věci dají jednou do pohybu, člověk si nikdy nemůže být stoprocentně jistý, že nebude najednou přistižen se staženými kalhotami, a zřejmě právě proto také jistá nevelká část jeho vědomí doufala, že -

Proud Jackových myšlenek náhle přerušil hluk přijíždějícího auta. Vyhlédl ven bočním okénkem a spatřil, jak na parkoviště vjíždí červený Civic s rozsvícenými předními světly a zastavuje v řadě vozů za ním... pak ze dveří vyklouzly její dlouhé nohy a on ucítil, jak se mu zrychluje tep. Za moment už se blížila k jeho autu, sladká jako hrstka třešní, žhavá jako půlnoc dnešní, oblečená do šatů, jež jako by pocházely přímo z jeho nejsmyslnějších fantazií, šatů, které mu nedovolovaly myslet na nic jiného než na to, jak asi bude vypadat, až ji z nich svlékne.

Zůstal seděť, jen ťuknutím do tlačítka na opěradle stáhl okénko.

"Nečekáte tu náhodou na někoho?" prohodila s úsměvem a sklonila se k jeho vozu. Jemu se při pohledu do jejích očí a z vůně jejího parfému rozbušilo srdce jako o závod.

"Teď už ne," odvětil, natáhl se po klice dveří a uvědomil si, že zpátky na letiště se asi hned tak nedostane, že je mu v podstatě jedno, kdyby se už nikdy neměl ukázat v práci, a že je, stejně jako ten Bohem prokletý Samson z biblických příběhů, nádherně, úchvatně ztracen.

Letiště, jehož poloha byla vybrána s ohledem na co největší soukromí, leželo při úzkém rameni Sanfranciského zálivu severovýchodně od hranice okresů Almeda a Santa Clara. Každý ze čtyř údržbářských hangárů ze škvárobetonových tvárnic měl na vrcholku střechy a alespoň na jedné z vnějších stěn namalované obchodní logo té které společnosti, aby se mezi nimi dokázali přilétající piloti snadno zorientovat. Kromě toho tu bylo několik malých panelových přístavků a dvě ranveje, jedna dlouhá bezmála sedm set metrů a druhá, vysokorychlostní, určená větším vrtulovým a tryskovým letadlům, o délce přes jeden kilometr. Dnešního večera hřadovalo na rampách pod klidným a tichým nebem jen pár strojů: jednovrtulový Pilatus, o něco větší dvouturbovrtulový King Air C90B, malé obchodní cessny a swearingeny a tři nebo čtyři lehká sportovní letadla. Na severním konci letiště navíc přesně na číslicích vyvedených na přistávací ploše odpočívala letka vrtulníků.

Když se chvíli po půl osmé vynořila na příjezdové cestě roubené stromořadím neoznačená přepravní dodávka a posléze zastavila těsně u plotu, jenž ohraničoval prostor hangárů a ramp, byl nevelký asfaltový ovál místního parkoviště s kapacitou zhruba dvou tuctů motorových vozidel zcela prázdný. Kolem strážní budky projela dodávka přesně podle očekávání bez nejmenších problémů. Strážný se totiž nechal vylákat do nedalekého motelu a žena, s níž si tam právě krátil čas, se vzhledem ke svým zkušenostem jistě dokáže postarat, aby na nějakou dobu zapomněl i na to, jak se jmenuje, o nějakých povinnostech na letišti ani nemluvě.

Pár okamžiků poté, co ztichl motor a zhasla přední světla, vystoupili řidič i jeho spolujezdec z vozu a spěšně zamířili ke vstupu do prostoru hangárů. Oba byli oblečeni do zelených údržbářských kombinéz. Řidič měl v náprsní kapse schované pouzdro s falešnými doklady a dva malé nastavitelné francouzské klíče. V ruce kromě toho nesl prázdnou láhev. Jeho společník byl taktéž vybaven padělanými doklady, ovšem kromě beretty se zabudovaným tlumičem ukryté v tajném pouzdře u sebe neměl nic dalšího.

Přístupová silnice, která obíhala kolem celého letiště, byla lemovaná betonovým chodníčkem. Jakmile se na něj dostali, rozpoznali oba muži zhruba třicet metrů po své pravici hangár UpLinku a tiše se k němu vydali.

Kdyby narazili na někoho, kdo by se vyptával po důvodu jejich návštěvy, vysvětlili by, že si je objednal Roger Gordian, aby provedli poslední údržbářské práce na jeho learjetu, a dorazili takhle pozdě, protože měli

problémy s nalezením letiště. Berettu s sebou měli jako rezervu pro případ, že by toto vysvětlení nestačilo a jim se nepodařilo odvrátit podezření.

Až sem se však dostali, aniž by potkali jediného člověka, a vrata hangáru nalezli otevřená, aby dovnitř mohl chladný noční vzduch. Vstoupili, našli vypínač a rozsvítili zářivky pod vysokým, plochým stropem. Páchlo to tu benzinem, mazacími oleji a kovem.

Gordianův Learjet 45, zajištěný pod koly bezpečnostními klíny, byl elegantní, osmimístný letoun s prohnutými konci křídel a výkonnými turboventilátory. Řidič dodávky se na okamžik uchváceně zastavil. Byl to vskutku mistrný designérský kousek, nicméně stejně jako vše ostatní měl i on svou Achillovu patu.

Řidič se teď obrátil na druhého muže, kývl bradou směrem před hangár a počkal, až tam jeho společník dojde, aby stál na stráži. Jakmile muž s pistolí dorazil k vratům, vystrčil ven hlavu, podíval se doprava, doleva, a pak přes rameno zpět na svého partnera, kterému přikývnutím sdělil, že nikde v dohledu stále není ani živáčka.

Řidič kývnutí opětoval, načež se sehnul a vsoukal se pod letadlo. Lehl si na záda, vytáhl z kapsy francouzské klíče a pustil se do práce. Nejprve odšrouboval víčko prázdné láhve a postavil šiji na břicho. Potom jedním z klíčů sevřel hadičku, která vybíhala z válce podvozku, a zatímco ji pevně držel, aby se netřásla, povolil druhým klíčem přívod kapaliny do válce. Pod ním pak přidržel láhev a počkal, dokud se zcela nenaplnila unikající tekutinou. Pak znovu zašrouboval víčko, schoval nástroje zpět do kapsy a vyškrábal se zpod letadla.

Ani ne patnáct minut poté, co vstoupili do hangáru, seděli oba muži už opět v dodávce. Řidič položil láhev s kapalinou odčerpanou z hydraulického systému letadla do přihrádky ve dveřích, otočil klíčkem v zapalování a vyrazil na příjezdovou cestu.

Když míjeli strážní budku, byla stále tmavá a prázdná.

Hlídač si dosud bezstarostně užíval v motelu a na hodiny potajmu ukořistěné rozkoše bude nepochybně vzpomínat jen a jen s úsměvem, nikdy ho ani nenapadne, že právě ony nadobro zpečetily život Rogera Gordiana.

16.
Washington, D. C./San Jose, Kalifornie
25./26. ZÁŘÍ 2000

"To vám povídám, jestli ti lidé z tiskové kanceláře nezačnou dělat svoji práci, osobně je odtud vykopnu, a Terskoff poletí jako první, to mu vyřiďte," prohlásil momentálně silně podrážděný prezident Richard Ballard na adresu tiskového mluvčího Bílého domu Briana Terskoffa.

"Upřímně řečeno, já bych jim za to vinu nedával," odvětil Stu Encardi, který se oficiálně honosil titulem Zvláštní poradce prezidenta a nyní se snažil utišit propukající bouři. "Vždyť víte, jak to s reportéry chodí. Píší si o tom, o čem se jim psát chce."

Ballard se zatvářil znechuceně. "Ale no tak. Stojíme před podpisem smlouvy s Japonskem a dalšími státy Dálného východu, smlouvy, která má doslova změnit svět, podpisového ceremoniálu na atomové ponorce se mají zúčastnit tři důležití místní političtí vůdci, o mé maličkosti ani nemluvě, a vy se mi tu snažíte namluvit, že problematika šifrovacích technologií prostě víc letí? To je absurdní."

"Myslíte?" opáčil Encardi. "No prosím, statistiky nám říkají, že až do tohoto týdne věnovala veřejnost otázce kryptografie sotva nějakou pozornost, a jsem přesvědčen, že ani dnes nemají lidé nijak zvláštní ponětí, oč tu vlastně jde. Podle mého přivábily reportéry především ty vzrůstající třenice mezi Cainem a Gordianem. Podpis mezinárodní smlouvy, to je záležitost spolupráce a harmonie, zatímco podobně vyhrocený dramatický konflikt mezi dvěma -"

"S tímhle na mě nechoďte," odsekl Ballard. "Co bychom podle vás asi tak měli pro upoutání pozornosti udělat? Vzít tam s sebou pod vodu barona Barakudu?"

"Jak prosím, pane?"

"Ale nic, na to byste musel být tak o dvacet let starší," odvětil Ballard a nečekaně po těch slovech sklonil hlavu ke straně. "Mimochodem, nezní to nádherně, jak ten větřík ševelí ve větvích?"

"Ano, pane, zní."

Stáli právě pod smuteční vrbou, kterou tu na Jižním trávníku vysadila minulá první dáma jako trvalou památku na svůj pobyt v Bílém domě, podobně jako Encardiho samotného dosadila do okruhu prezidentových důvěrníků Ballardova roztomilá panička, které padl třicetiletý absolvent Yaleské univerzity do oka už v době, kdy zastával funkci jednoho z koordinátorů volební kampaně jejího manžela, vycítila v něm spřízněnou duši se shodnými názory a postoji a následně uvrtala prezidenta k tomu, aby jej jmenoval členem svého povolebního poradenského štábu, neboť měla dojem, že by se mohl stát jejím ideálním zástupcem v době její nepřítomnosti a tlumočit Ballardovi přibližně stejná stanoviska - ať už v politických nebo osobních záležitostech -, jaká by zastávala ona sama.

Obecně řečeno, Ballard pohlížel na Encardiho jako na praktického, oddaného mladíčka schopného okamžitě proniknout k podstatě problému a rád ho měl vedle sebe, neboť v něm viděl zosobnění Weltanschaungu své manželky. Jen čas od času ho poněkud roztrpčovala skutečnost, že se jeho poradce může chlubit kšticí tak bohatou, že by mohla směle soupeřit se srstí maďarského puliho, zatímco u něj samotného dokázaly nezastavitelně postupující pleš zakrýt pouze zázraky kadeřnického umění.

Kromě toho jej značně iritovalo, že si Encardi občas vypůjčoval slovní obraty jeho manželky a doprovázel každé prezidentovo prohlášení udiveným "Myslíte?" nebo začínal své odpovědi pedagogickým "abych pravdu řekl", či "z mého hlediska", což zcela nepochybně odposlouchal právě od paní Ballardové, která za sebou měla několik desetiletí dlouhou kariéru vysokoškolské učitelky. Tyto a další podobné drobnosti dokázaly pak proměnit nepříliš úspěšné prezidentovy dny ve vyloženě špatné, a špatné dny v ještě o něco horší, snad jen kromě případů, kdy nádherné počasí a vítr šumící v koruně Ballardova oblíbeného stromu učinily vše pod božsky modrými nebesy výrazně příjemnějším.

"Snaž se dívat trochu do budoucnosti, Stu," řekl Ballard. "Za dva dny ten zákon o kryptografii podepíšu, ať si Roger Gordian vyvádí v Kapitolu, jak chce. Za dva měsíce už po něm neštěkne ani pes a každý si bude myslet, že Morrison-Fiorův zákon se zabývá omezením drezúry zvířat ve Vegas. Jenže mezitím já uzavřu dohodu, která stanoví, jakým směrem se bude ubírat naše bezpečnostní politika v Asii během příštích dvaceti let a pravděpodobně ještě déle. Je to celý můj odkaz budoucím generacím, nebo aspoň jeho značná část. My se prostě musíme postarat, aby si toho lidi všimli."

Stáli v prosvětleném stínu stromu, jehož povislým baldachýnem větví se prohánět vítr. Kolem se rojila spousta komárů a podobné havěti. Pod tímhle stromem se totiž pořád něco rojilo. Ta proklatá vrba k sobě z jakéhosi nepochopitelného důvodu přitahovala všechen hmyz z okolí.

Encardi si od tváře odehnal další eskadru drobných okřídlených trýznitelů a v duchu zbožně zadoufal, že si prezident Spojených států ke hledání ztraceného vnitřního klidu alespoň jednou zvolí procházku pod svídami, jilmy nebo olšemi.

"Především je podle mého třeba, abychom s Nordstrumem z New York Times zacházeli pokud možno jako v rukavičkách," prohlásil.

"Podle mého to už dávno děláme," namítl prezident.

"Jistě, děláme, přece se ale nic nestane, když si natáhneme ještě lepší rukavičky a vyjdeme mu náležitě vstříc," odvětil Encardi. "Nordstrum je v národních médiích největším zastáncem naší asijsko-pacifické politiky. Proč

bychom mu například nemohli domluvit interview s japonským předsedou vlády a s čelními představiteli Malajsie a Indonésie? Proč ho nepozvat na večeři, kterou budete pořádat na palubě Seawolfu? Prostě udělat cokoli, co by mu poskytlo dostatek materiálu k psaní."

Ballard se protáhl a nabral do plic provoněný vzduch zahrad Bílého domu, obličej celý flekatý skvrnami slunečního světla, jež pronikalo mezi listy vrby.

"Uff, už se cítím celkem odpočatě," vydechl. "Není to úžasné ráno?"

"Ano, úžasné," přitakal apaticky Encardi, odháněje od sebe komáry.

Ballard k němu obrátil své čelo, zvrásněné přemýšlením.

"Váš nápad s Nordstrumem se mi docela zamlouvá, ale jen pro začátek," prohlásil. "A když už je o něm řeč, nepřipadá vám zvláštní, že ho Roger Gordian nepřemluvil, ať se ve svých sloupcích trochu víc věnuje problematice šifrovacích technologií? UpLink International si totiž Nordstruma platí jako svého konzultanta, věděl jste to?"

Encardi si všechno nechal bleskově projít hlavou, načež pokrčil rameny.

"Třeba s Gordianem není v téhle otázce zajedno," podotkl.

"Nebo mu to plácání o kryptografii přijde stejně nezáživné a nedůležité jako každému rozumnému člověku," přisadil si prezident.

***

Atol pokrytý panenskou divočinou patřil ke stovkám podobných, rozsetých po Celebeském moři mezí východním pobřežím Sabahu a hranicí filipínských teritoriálních vod. Kruhový korálový útes vytvářel kolem celého jeho pobřeží dokonalý vlnolam a střed ostrova s lagunou chránila proti tropickým bouřím podkova hustého porostu mangrovu, která zároveň ohraničovala vnitřní tropický prales.

Tytéž terénní zvláštnosti, jež bránily atol proti ničivým útokům oceánu i počasí, z něj zároveň dělaly dosud neodhalenou - a prakticky neodhalitelnou - pirátskou skrýš. Jen málo jedinců, kteří nenáleželi ke korzárskému bratrstvu, si kdy povšimlo jeho existence, pouhých pár z toho mála překročilo jeho přirozené obranné valy a nikdo z těch, kdo tak učinili bez pozvání, se odsud nevrátil živý.

Čiu Šeng tu byl dříve pouze jednou jedinkrát, a to navíc jen na zběžné okružní plavbě kolem ostrova, kterou mu zařídil generál Kersik. Ten si totiž přál, aby se Šeng osobně seznámil s logistikou plánovaného sandakanského útoku. Dnes ovšem mířil do vnitrozemí. Čínský rybářský trauler, který jej sem dopravil ze Siamenu, přístavního města v provincii Fu-ťien, už asi před hodinou zdárně prokličkoval úzkým průplavem do laguny a zakotvil nedaleko písčité pláže. Příjezd si načasovali přesně; jen několik minut poté totiž temně šedá mračna nakupená nad jejich hlavami proťal mohutný blesk, který na několik vteřin ozářil celou oblohu a jako startovní výstřel zahájil zběsilý tropický liják. Kdyby se loď v té chvíli dosud nalézala na otevřeném moři, hrozilo by, že ji prudké vlnobití spojené s bičujícím větrem převrhne.

Jakmile se průtrž mračen přehnala, posádka plavidla - tedy tucet vojáků pečlivě vybraných z komanda kantonského armádního okrsku - se pustilo do práce s překládáním neoznačených beden do malých člunů, které je následně dopravovaly na břeh. Přesně podle rozkazu byli všichni oděni do civilních šatů v barvě khaki. Naproti tomu hrstka Siangových pirátů, s nimiž se vojáci setkali na pláži, chodila v armádních maskáčích. Tato absurdní maličkost samozřejmě nemohla uniknout Šengovu pronikavému smyslu pro ironii. Napadlo ho, že role jednotlivých lidí se až příliš často navzájem pletou a není snadné je od sebe odlišit.

Vojáci, s ohromnými bednami naloženými na ramenou a košilemi nasáklými potem, se teď brodili po kolena hlubokým potokem, jenž se vinul mezi úzkými špalíry cykasů. Pirátští průvodci, kteří je měli zavést do hloubi džungle, jim

zpočátku museli mačetami klestit cestu mezi epifytickými popínavými rostlinami a liánami, ale v hustém šeru pod rozložitými korunami podrostu stále ubývalo, takže se brzy dalo postupovat mnohem snáz.

Čiu Šenga, který strávil celý život ve městě, začínal přepadat pocit určité stísněnosti, sevřenosti, a čím hlouběji do pralesa prostupoval, tím tenhle pocit sílil. Připadal si, jako by byl vržen miliony let nazpět do nějaké prehistorické éry, do prostředí, v němž se muži Siangova typu pohybovali stejně přirozeně jako on sám v ulicích moderního Pekingu. Jak tak kráčel v obrových stopách potokem, vytanula mu v hlavě vzpomínka na jejich první setkání v Thajcově úkrytu, kde Siang střežil dveře do stodoly, v níž drželi vězně - jeho chladným, ostražitým očím snad nemohlo uniknout nic, co se kolem šustlo, a přesto to na jejich výrazu nebylo nijak znát. Přestože mu z toho pohledu běhal mráz po zádech, nedokázal mu Čiu tehdy plně porozumět, dokonce ani po tom, co Siang provedl Maxi Blackburnovi. Podařilo se mu to až zde, v tomto prastarém, nepřátelském lese. Teprve tady totiž poznal, že prapůvod onoho pohledu je třeba hledat v minulosti starší, než kam sahá veškerá paměť lidského rodu. Pochopil, že se jedná o pohled, který mohl vzniknout jedině v prostředí prvotní džungle a bažin, pohled chladnokrevného, nelítostného lovce.

Čiu se brodil dál. Ačkoli v torně na rameni nesl jen zásoby potravin, vodu a lékárničku první pomoci, cesta proti vodnímu proudu jej unavovala a viděl, že i jeho muži začínají být pod svými mnohem těžšími břemeny poměrně vyčerpaní.

Šťastně si proto oddechl, když Siang konečně vyšplhal na břeh a vyvedl celou skupinku zpátky na pevnou půdu lesa.

Trvalo však ještě celých dvacet minut, než dorazili do tábora, vymýceného prostoru s několika provizorními doškovými chatrčemi kolem vápencové vyvýšeniny. Jakmile Čiu pronikl pohledem stěnou listoví, spatřil poblíž jedné z chýší postávat Kersika ve společnosti dalších pěti nebo šesti mužů. Všichni kromě generála samotného měli přes záda přehozené pušky - podle vzhledu šlo o otlučené ruské AKM. Stejně jako Siangovi piráti byli i tady všichni oblečeni do maskáčů pro boj v džungli; ovšem tím veškerá podobnost končila. Z Kersikových mužů totiž na první pohled vyzařoval skvělý trénink a disciplína, takže měli blíž spíše k jeho týmu.

Byli to zkušení vojáci, nepochybně vybraní z divizí speciálních jednotek KOSTRADu, kterým Kersik před odchodem na odpočinek sám velel.

Čiu nenápadně zvedl oči ke klenutému stropu listoví. Žádné odstřelovače ve větvích sice nezahlédl, byl si však jist, že tam nahoře někde určitě jsou, dobře ukryti a připraveni zneškodnit ze svých střeleckých pozic každého nevítaného vetřelce.

"Vida, Čiu, tak už jste dorazili?" přivítal ho Kersik, jakmile zaznamenal jeho přítomnost. Přistoupil blíž a rozhrnul křoví. "Naše společná věc nás nutí setkávat se na samých neobvyklých místech, nemám pravdu?"

"To ano," přisvědčil Čiu a obešel Sianga, aby si s Kersikem potřásl rukou. "A musím se přiznat, že v tom zdejším vedru a vlhku se mi nedýchá právě nejlíp."

Kersik se pousmál. "Já se na ostrovech narodil, takže jsem proti jejich vlivu patrně odolnější." Zběžným pohledem zhodnotil Šengovy muže a spokojeně přikývl na znamení, že ho jejich vzezření potěšilo. "Pojďte, jistě musíte být všichni unavení. Ukážu vám, kam máte složit náklad."

Pokynul jim, ať jej následují, pak se obrátil zpět do tábora a vykročil k vápencovému skalisku za chatrčemi. Značnou část kamenitého povrchu pokrývala rohož z palmových listů, usušených a svázaných dohromady provazem. Kersik přivolal dva ze svých vojáků, mírným tónem jim dal v bahaštině nějaký rozkaz a počkal, až rohož zvednou a odkryjí tak přírodní jeskyni, jejíž ústí bylo zhruba metr a půl vysoké a přibližně stejně tak široké.

Čiu ke vchodu zvědavě přistoupil, trochu se sehnul a sklonil hlavu, aby

viděl co nejdál. Jeskyně se zdála poměrně hluboká - na zadní stěnu vůbec nedohlédl. Ve vysoké vrstvě guána, jež pokrývalo kamenitou zem za vstupním otvorem, se hemžila spousta brouků a dalšího hmyzu. Když se Čiu pozorně zaposlouchal, donesl se k němu i slabý šelest křídel hřadujících netopýrů.

Vskutku, samá neobvyklá místa, napadlo ho.

Narovnal se a obrátil se ke svým mužům.

"Zbraně nanoste sem," řekl a ukázal ke vchodu do jeskyně. Vtom se na okamžik zarazil, neboť si připomněl kluzký, brouky prolezlý koberec guána, po němž budou muset přejít, a dodal: "Hlavně dávejte pozor, kam šlapete."

***

Když se Kirsten vrátila od telefonu v místnosti pro hosty, seděla Anna se zkříženýma nohama na pohovce v obývacím pokoji.

"Tak jsem volala na singapurskou policii," oznámila jí Kirsten. "Řekla jsem jim své jméno i tvoji adresu a pověděla jim o těch mužích, co po nás s Maxem šli. Zdálo se mi, že o těch událostech před hotelem už něco vědí."

Anna jí pohledem naznačila, že ji osobně to ani v nejmenším nepřekvapuje.

"V zemi, kam se žvýkačky musí tajně pašovat a plivnutí na ulici se pokládá za zločin, nemůže podobná potyčka ujít pozornosti," prohlásila. "Co chtěli, abys podnikla dál?"

"Snažili se mě přesvědčit, abych se vrátila na ostrov a sešla se s vyšetřovatelem, ale řekla jsem jim, že nic podobného nemám v plánu, že mi připadá příliš nebezpečné jet tam bez doprovodu. Když jim konečně došlo, že skutečně nehodlám ustoupit, povídali, že se pokusí něco dohodnout s johorskou policií a ještě se mi ozvou."

Anna chápavě přikývla. "A jak ti je?"

Kirsten náhle nevěděla, co na to odpovědět. Už skoro týden nebyla doma, skrývala se před muži, kteří ji pravděpodobně chtěli unést (pokud ne ještě něco horšího), několikrát během té doby volala Maxovi na záznamník a stále marně čekala na jeho odpověď. Byla z toho všeho notně vyděšená a zmatená.

Navíc měla špatné svědomí, že Maxe svým telefonátem na policií zradila, protože jí přece jasně kladl na srdce, ať čeká, dokud se jí neozve, a snažil se jí sdělit jméno člověka, se kterým se měla spojit, pokud by on sám dlouho nevolal. Jenže to jméno nestihl dořícť - nebo ho ona na sedadle taxíku už pořádně neslyšela - a přestože byla naprosto přesvědčená, že se jedná o nějakou osobu z UpLinku, sestra se švagrem jí radili, ať tam nevolá, a trvali na tom, že pokud nemá jasnou představu, do čeho byl Max vlastně zapleten, stejně by jí to v ničem nepomohlo. Oba jí donekonečna opakovali, že z toho mála, co věděla, se tak jako tak zdá, zeji Američani zatáhli do nějaké špinavé hry. A protože neměla po ruce žádný důkaz, kterým by své hostitele přesvědčila o opaku, raději se ani nesnažila jejich závěry nějak vyvracet, neboť by jim jistě připadalo, že plácá samé nesmysly.

Na Anninu otázku se tedy dalo těžko odpovědět. Jak jen by svůj psychický a emocionální stav nejlépe popsala? Jak vyjádřit nesdělitelné?

Zamyšleně hleděla ode dveří na sestru a snažila se najít správná slova.

"Připadá mi," odpověděla nakonec, "jako by nebe bylo vzhůru nohama a celý svět úplně naruby. Úplně naruby, chápeš?"

Ohromená Anna si v gestu tiché úzkosti začala zvedat ruku ke rtům, ale v posledním okamžiku se zarazila a nechala ji klesnout zpět do klína.

"Snažím se, Kirst," hlesla polekaným, zaraženým hlasem. "Opravdu se snažím, věř mi."

***

"Pro mne osobně je orchidej ztělesněním našeho asijského dědictví," vykládal Tlusťoch B. "Tak vytrvalá, a přesto tak křehká; její úspěch, její

rozkvět, závisí na souboru velice náročných životních podmínek."

"Vážně?" opáčil Sian Po, jeden z velitelů singapurských policejních složek.

"No ano, je to tak," přisvědčil Tlusťoch B. "Pokud jsou orchideje pěstovány v bohaté půdě, na níž se jejich druh vyvinul, výborně prospívají. Jedině proto generaci za generací pokrývají naše kopce, zkrášlují naše louky i zahrady. Jakmile se ale jen trochu změní, co je pro jejich přirozené prostředí podstatné... například se přeženou snahy o smíšení různých kultur... pošpiní se ryzost jejich po věky šlechtěného rodokmenu... okamžitě zchřadnou jako nemocné duše, kterým se stýská po domově. Klidně si o mně mysli, že jsem blázen, ale já třeba věřím, a vždycky budu, že v jejich nádherně barevných květech přebývají duše našich zemřelých předků."

"Já zase znám jednu poměrně rozšířenou pověru, že některé druhy dokážou člověku jeho duši dokonce ukrást. Ze jejich nadpozemská krása, která čerpá energii z ženského principu, dokáže uchvátit, doslova polapit, okouzleného muže a vysát z něj jeho jin"

"Ne, ne, to mi přijde směšné."

"No, mně taky. Osobně pokládám všechny tyhle povídačky o orchidejích za naprosté hovadiny, takže toho nechme. Určitě jsi mě na tuhle schůzku nezavolal jen tak pro nic za nic, takže ven s tím."

Tlusťoch B po něm hodil očima a přikývl.

Stáli spolu u zábradlí lávky, jež se klenula se přes umělý rybníček v orchidejových zahradách na Mandai Road v severní části ostrova Singapur, a společně obdivovali čiperné japonské kapry koi a stříbřitě purpurovou nádheru tichomořských orchidejí pěstovaných kolem rybníčku.

"Říkají ti něco jména Max Blackburn nebo Kirsten Chu?" zeptal se Tlusťoch B.

Velitel zavrtěl hlavou. "Měla by?"

Tlusťoch B zaváhal. "V pátek večer došlo na Scotts Road k menší šarvátce, o té jsi určitě musel slyšet."

Sian Po nespouštěl zrak z orchidejí. Byl to malý, sporý muž s poněkud pomačkanými rysy a sem na jejich tajné setkání se dostavil raději bez uniformy a bez odznaku, neboť nijak netoužil po tom, aby v něm každý hned poznal policistu, natožpak ještě tak vysoce postaveného. Dobře věděl, že být spatřen v doprovodu takového vyvrhele, jako je Tlusťoch B, by jeho pověsti příliš neprospělo.

"Scotts Road patří ke středu... pod oddělení A," odvětil. "Nespadá pod moji pravomoc."

Na Tlusťocha B zapůsobila ta stručná odpověď podezřele. S lokty opřenými o zábradlí se vyklonil nad rybníček a zahleděl se dolů na květy chvějící se v lehkém vánku brízy, jejichž zářivé barvy mohly ve vydatném slunečním svitu obstojně soupeřit i s ručně malovanými motýly na jeho vlastní košili.

"Já vím, pod tvoje velitelství v Geylangu spadá jen třináct nejbližších policejních stanic a přes tři sta policistů," podotkl. "Při tom incidentu, co o něm mluvím, šlo o nějakou rvačku před jedním velkým hotelem. Je to hodně rušné místo a podle mých zdrojů tam musela být spousta svědků. Chceš mi snad tvrdit, že jste o tom nedostali vůbec žádné hlášení? Že vám o tom z velitelství neposlali žádnou zprávu?"

Sian Po otočil k Tlusťochovi B hlavu a věnoval mu flegmatický pohled.

"A kdyby poslali," řekl, "co má celá ta záležitost co dělat s tebou?"

"Vůbec nic, můžeš být klidný." Tlusťoch B pokrčil rameny. "Stejně jako ty se snažím příliš netoulat mimo hranice svého rajónu. Ale lidi se mě tu a tam na něco zeptají a já se pro ně snažím hledat odpovědi."

"A jak štědře projevují takoví lidé svůj vděk?"

"Hodně štědře."

Policejní velitel se zhluboka nadechl a nechal vzduch zvolna unikat mezi rty.

"Venku před Hyattem, a možná i uvnitř, k něčemu opravdu došlo" řekl pak. "K čemu přesně, to nevím. Ale pracuje na tom kriminálka."

"Vážně?"

"Jo, vážně. A dokonce hned dvě oddělení. Prý kolem toho čenichá jak speciální vyšetřování, tak i oddělení tajných organizací."

"Co všechno se o tom incidentu zatím ví?"

"Moc toho není. Nebo pokud je, nechávají si to hlavouni na kriminálce pro sebe," pokrčil Sian Po rameny. "Slyšel jsem, že na policii nejdřív volal nějaký anonymní nezúčastněný svědek a krátce nato potvrdily jeho hlášení ještě další telefonáty. Na stanovišti taxíků tam prý došlo k nějakým tahanicím, měla do toho být zatažena jedna žena, jakýsi quai lo a několik dalších mužů. Zatímco žena ujela někam pryč, běloch zůstal a podle všeho utekl do foyeru hotelu. Nejspíš byl pronásledován, ale co se přihodilo pak, zatím nevíme, protože když na místo dorazil náš hlídkový vůz, bylo už po všem. Všechny inkriminované osoby se stihly vypařit a svědkové vypovídají, že vlastně vůbec nic neviděli. Jo, tak už to chodí."

"To víš, lah, nikdo se nechce dostat do problémů."

Policista přikývl a znovu si povzdechl.

"Stejně se jim nevyhneme," podotkl.

Chvíli mlčeli. Tlusťochův pohled upoutala rozvířená změť barev, která se míhala pod hladinou rybníčku - velká duhová rybka koi. Teď vystřelila do stínu leknínu, kde se náhle zarazila a její podlouhlé tělo strnulo v naprosté nehybnosti.

"Kdyby byli ten quai lo nebo ta žena prohlášeni za pohřešované osoby, byl bych velice vděčný za informaci, odkud k tomu vzešel podnět," poznamenal. "A jsem přesvědčen, že pokud bych svým zvídavým přátelům přinesl jakékoli podrobnosti o současném pobytu té ženy, jistě by to dokázali náležitě ocenit."

Jejich oči se setkaly.

"Když jsme u těch tvých přátel," nadhodil Sian Po, "co mají v úmyslu podniknout, až se dozví, kde ji hledat?"

"Na takové věci už se neptám."

Policejní velitel na něj celou minutu upřeně hleděl, než nakonec zvolna přikývl.

"Uvidím, co se dá dělat," řekl.

Tlusťoch B se spokojeně ušklíbl. "A já se postarám, abys nemusel litovat vynaložené námahy."

Velitel ještě chvíli přešlapoval u zábradlí, a pak se obrátil k odchodu. Tlusťoch B se však nepohnul. Byl přesvědčen, že by Sian Po nebyl nijak zvlášť nadšen, kdyby jej chtěl přes zahradu doprovázet.

Policista udělal dva kroky po lávce, pak se ale zastavil a kývl bradou ke košili Tlusťocha B.

"Ti motýli jsou vážně pěkní," prohlásil. "Nepatří náhodou k rodu Graphium?"

Tlusťoch B přikývl.

"Slyšel jsem, že se živí sáním výkalů vyšších živočichů," pokračoval Sian Po.

Jenže Tlusťoch B se dokázal dobře ovládat.

"Díky za zajímavou informaci," prohlásil. "Víš, navenek se my dva od sebe možná hodně lišíme, ale naštěstí nás k sobě poutá společná láska k přírodě."

Policejní velitel se na něj nepřátelsky zašklebil.

"No, drobet tomu napomáhají taky peníze," podotkl ještě, a odkráčel.

17.

San Jose/Palo Alto, 25./26. září 2000

"Tohle je vážně fantastický pokoj," prohlásila Noriko Cousinsová.

Nimec se natáhl po malé modré kostce křídy položené na mantinelu kulečníkového stolu.

"Musím přiznat, že nejsi první, od koho to slyším," prohodil, zatímco si krouživým pohybem křídoval špičku tága. "Vždycky když se potřebuju pořádně uvolnit a srovnat si myšlenky, jdu právě sem."

Nacházeli se v kulečníkovém salonku v horním poschodí jeho třípatrového domu v San Jose, puntičkářsky vyvedené napodobenině začouzených heren jižní Filadelfie, v nichž strávil takřka celé mládí zanedbáváním svých povinností, ukrýváním se před kantory ze školy a studiem takového druhu, že kdyby o tom učitelé věděli, jistě by ho měli za ještě většího povaleče než dosud. Jenže v těch dobách se Nimec staral o dosažení dokonalosti v jednom jediném oboru, ovšem pokud šlo o něj, stával se z něj vskutku ten nejpozornější student... nebo, jak on sám rád říkal, kdyby se zkouškami a průměry známek na vysvědčení daly měřit schopnosti kombinovat, odhadovat úhel odrazu koule a dávat správnou faleš, pak by ze školy vůbec nevytáhl paty.

Ať tak nebo tak, v této místnosti se mu podařilo věrně zreprodukovat každičký detail herny jeho mládí - nebo přinejmenším tak, jak ji viděl přes subjektivní čočku svých vzpomínek - od propálených skvrn v zeleném suknu kulečníkových stolů až po pultík s občerstvením, kalendáře s půvabnými slečnami v plavkách, zářivky z mléčného plastu a jukebox značky Wurlitzer naběchovaný úrodou ročníků 1945-1968, který sehnal za babku na jedné burze starožitností a který byl, po několika drobných opravách, dosud s to rozklepat celý pokoj až po stropní trámy třemi hity za čtvrťák.

Právě teď vyřvával coververzi staré bluesové pecky "Crossroads" od Cream. Claptonovo improvizované kytarové sólo klouzalo po basovém podkladu Jacka Bruceho jako horká rtuť a Nimec se při jeho poslechu vracel ve vzpomínkách zpět ke svému dávnému příteli Micku Cunninghamovi, pod nímž sloužil několik prvních let po návratu z Vietnamu a kterého si dodnes vybavoval, jak si sám pro sebe prozpěvuje mezi řadami služebních stolů a blouzní o tom, jak byl Clapton v Saigonu k posrání dobrej.

Mick se tehdy s nemalými problémy dostával ze závislosti na heroinu, který byl v Saigonu taktéž k posrání dobrej, a zemřel v pětasedmdesátém na bodnou ránu nožem utrženou na dvorku věznice, kde seděl za pokus o loupež. To byl, jak jistě musí každý uznat, hodně tvrdý trest, obzvláště přihlédneme-li k tomu, že se jednalo o jeho první trestný čin.

"Jedničku, přesně sem," ohlásil Nimec a ukázal tágem na levou rohovou díru předního mantinelu. Před chvílí vyhrál zahajovací karambol.

Noriko přikývla.

Naklonil se nad stůl a umístil bílou kouli na linku, která vymezuje prostor pro počáteční šťouch, ovšem nepatrný kousek od středu. Pak položil pravou ruku dlaní na plátno a tágo zaklesl do žlábku mezi palcem a ukazovákem. Potom ještě přejel pohledem po celé jeho délce, dvakrát na zkoušku zamířil a konečně poslal kouli jemnou levou falší k protějšímu mantinelu. Odrazila se pod trochu větším úhlem, než zamýšlel, a trefila díky tomu číslo jedna o něco menší silou, přesto je však bezpečně dopravila do daného otvoru a zároveň rozstřelila celou trojúhelníkovou sestavu, čímž mu připravila několik skutečně snadných šťouchů.

"Vidím, že nejsi žádný začátečník," podotkla Noriko. Chladné soustředění prvotřídního střelce, které mu při hře vstoupilo do očí, jí opravdu nemohlo uniknout.

"Aby taky ne," odvětil. "Můj táta byl ten nejlepší profesionální hráč ve Filadelfii. Kulečník byl celý jeho život. Snil o tom, že až jednou zemře, budu dál pokračovat v rodinné tradici, a já tvrdě pracoval na tom, abych jeho přání splnil."

"A co na to říkala tvá matka?"

"Ta s námi nežila, možná už dokonce nežila vůbec. Opustila nás, když mi byly tři nebo čtyři roky. Patrně ji příliš neuchvacovalo, že už tehdy jsem si dokázal spočítat všechny prsty na rukou i na nohou." Znovu se postavil do správné pozice. "Trojku, středová díra."

Zamířil a udeřil tak, aby se trojka zlehka odrazila od jedenáctky. Zapadla do otvoru s tlumeným rum-bum-bum.

Noriko mu věnovala mírně obdivný pohled, smířila se s dalším čekáním a v dlaních zatím mimovolně protáčela tágo, kterým se zlehka opírala o podlahu. Nimec jí vždy připadal jako dokonalé ztělesnění čestného policajta - nebo bývalého policajta, dejme tomu. Nyní však měla příležitost poznat svého šéfa i z takové stránky, která jí až dosud zůstávala skryta.

"Jestli ti to nevadí, ráda bych se zeptala, jak ses vlastně dostal k odznaku," řekla.

Nimec se k ní obrátil a pokrčil rameny.

"Pokud bys čekala, že to měl na svědomí nějaký dramatický zlom v mém životě, tak tě asi zklamu," odpověděl. "Kromě hraní kulečníku patřilo u nás k nejoblíbenějším sportům zevlování po ulicích, ožírání se a samozřejmě rvačky. Všichni bez ustání provokovali jeden druhého, sedm dní v týdnu, čtyřiadvacet hodin denně... dospělí chlapi prohazovali mladíky předními skly aut, mladíci házeli popelnicemi po malých dětech, děti cihlami po toulavých kočkách. Takovou nějakou jsme tam měli hierarchii." Opět pokrčil rameny. "Po čase mě to přestalo bavit a mám dojem, že postavení, plat a výhody plynoucí z práce policejního strážníka mě prostě lákaly. Tak jsem se jednoho úplně obyčejného dne přihlásil k přijímačkám, no, a udělal jsem je. O pár měsíců později jsem nastoupil na Akademii, abych si omrknul, jak to tam chodí."

"A šlo to tam dobře," dodala Noriko.

"Jo," přisvědčil. "Šlo. Jen to tak nějak ukončilo mou slibnou kariéru kulečníkového šampióna."

Otočil se zpět ke stolu, ohlásil, kam pošle příští kouli, a také ji tam poslal. Jukebox dohrál "Crossroads" a spustil "Keep Me Hangin' On" od Vanilla Fudge. Noriko vyčkávala.

"Znáš Maxe Blackburna?" otázal se Nimec, zatímco těkal očima po stole před dalším šťouchem.

"Jen z doslechu," řekla. "Prý je ve svém oboru ten nejlepší. Od té akce v Rusku o něm každý mluví, jako by to byl hotový superman."

Nimec objevil cestu, jak nárazem o mantinel usadit jedenáctku, a začal se připravovat k úderu.

"Max je správný chlap, to je bez debat," prohlásil. "Umí skvěle sestavovat jednotlivé dílky skládačky tak, aby ho dovedly ke správnému řešení; a navíc ho to baví, proto se na něj s různými problémy taky obracím tak často. Posledních šest měsíců pracuje na pozemní stanici v Johor Baharu, kde má na starosti spoustu věcí, mno, z nichž o některých, řekněme, nemusí nikdo další vědět. Trochu riskantní záležitosti." Ohlédl se přes rameno na Noriko. "Zhruba před týdnem se ztratil někde v Singapuru a od té doby o něm nikdo neslyšel."

Pozorovala ho bez jediného slova.

"Max by nikdy nezůstal mimo kontakt, pokud by se mu nestalo něco opravdu vážného," pokračoval Nimec. "V tomhle je na něj spoleh."

Udeřil tágem, jenže v posledním okamžiku napjal zápěstí, takže do šťouchu vložil mnohem větší sílu, než zamýšlel. Koule se odrazila příliš velkou rychlostí pod příliš tupým úhlem.

"A ta riskantní záležitost, na níž Blackburn pracoval...," ozvala se Noriko pomalým, rozvážným hlasem. "Můžeš mi o ní říct něco bližšího?"

"Později určitě," odpověděl. "Nejdřív potřebuju vědět, jestli bys letěla se mnou a pomohla mi ho najít."

"Dostanu nějaký tým?"

"Ne, jen mě," odvětil Nimec. "Pokud budeme potřebovat pomoc, můžeme využít johorskou posádku."

Zadívala se na něj.

"Jestli se ti do toho nebude chtít, já to plně pochopím," ujistil ji. "Tvoje účast je naprosto dobrovolná."

"A nikdo se o ní nedozví," dodala.

"Přesně tak."

Na chvíli se rozhostilo ticho.

"Mám jednu otázku," řekla nakonec. "Vybral sis mě pro tuhle práci, protože se snadno ztratím v davu Asiatů, nebo kvůli mým zkušenostem v poli?"

"Jsi citlivá na svůj etnický původ?"

"S citlivostí to nemá nic společného. Jsem poloviční Japonka. Myslím, že je to naprosto logická otázka. Tak co, vybral sis mě kvůli mým šikmým očím nebo schopnostem?"

Nimec se na ni nepatrně usmál.

"Oboje," odpověděl. "Tvůj původ by nám jistě umožnil snazší přístup do některých dveří. V určitých situacích a v jednání s určitými lidmi by nám to mohlo spoustu věcí zjednodušit. Je to vítaná výhoda. Ale můžeš si být jistá, že bych si tě nevybral, kdybych nevěděl, že ti mohu absolutně důvěřovat a bez obav svěřit svůj život do tvých rukou, ať už se dostaneme do čehokoli."

Ještě několik okamžiků mu zblízka hleděla do tváře, pak přikývla.

"Jdu do toho s tebou," řekla. "Jaký je náš plán?"

"Za prvé, dohrajeme kulečník. Za druhé, dohodnu náš výlet s Gordianem. Za třetí, sbalíme si kufry."

"A když nám to šéf nepovolí?"

Nimec tuto možnost chvíli zvažoval.

"Max je můj přítel," prohlásil nakonec pevně. "Což znamená, že přejdeme rovnou k bodu číslo tři."

***

Toho dne, kdy se Roger Gordian chystal odletět do Washingtonu, k němu do Palo Alta časně zrána dorazili Chuck Kirby a Vince Scull. Všichni tři se odebrali na zasklenou verandu Gordianova domu, aby si tam při snídani, nad sklenkou drinku, otevřenými kufříky a všelijakými papíry rozloženými po celé desce širokého rákosového stolu vážně pohovořili. Kousek vedle stál navíc stojan se zavěšeným nákresem, který si pro jejich setkání Gordian předem připravil. Bylo jasné, teplé ráno a slabý vánek dovnitř žaluziovým větráním vháněl příjemnou vůni květin. Před chvílí se tu zastavila také Rogerova dcera Julia, aby otci popřála hodně úspěchu ve Washingtonu, a jelikož s sebou přivedla své dva chrty, společně s Ashley je teď věnčily venku na trávníku.

Gordian právě pomalu končil s výkladem plánu a už předem četl v Chuckově tváři neskrývaný nesouhlas. Když právník na okamžik odvrátil zrak, rychle mrkl na hodinky. Zjistil, že do příchodu posledního návštěvníka zbývá ještě zhruba půl hodiny, tedy dost času na to, aby se s Kirbyho nevyhnutelnými námitkami nějak vypořádal, ať to bude jakkoli nesnadné.

Zatímco tedy sbíral sílu k nadcházející debatě, vyhlédl ven na zahradu. Psi, kteří se právě hnali z kopce za hozeným králíkem z umělé hmoty, vytvářeli na zeleni rozlehlého trávníku dvě elegantní pohyblivé křivky. Strakatý Jack temně namodralou fenku Jill jako obvykle předhonil. Přestože byli oba cvičeni pro psí závody, a Jill navíc štíhlejší a mladší, její hravá nátura ji brzy ze všech soutěží diskvalifikovala. Naproti tomu Jack, dokud byl v plné síle, toho odzávodil spoustu.

Julia oba psy získala před šesti měsíci z chrtího útulku vybudovaného v rámci adopčního programu v Orange County. Kdyby se je totiž nepodařilo zachránit a k někomu umístit, nechali by je jejích chovatelé utratit. Takový byl běžný osud všech psů, jakmile již nebyli schopni soutěžit - ať už z důvodu pokročilého věku, bujného temperamentu nebo zranění - a nedosahovali kýžených výsledků. A když se Gordian od své dcery ještě dozvěděl, že dožijí-li se neadoptovaní závodní psi pěti let, a dospějí tak do třetí fáze svého života, jsou obvykle hned utraceni, nechtělo se mu věřit vlastním uším... a pokaždé, když pak sledoval jejich rozpustilé dovádění, vracel se mu onen prvotní údiv v plné šíři.

Sám byl v minulosti svědkem spousty nelidských činů, viděl mnoho lidí ubližovat svým bližním a následkem válek a terorismu utrpěl také on značný počet osobních ztrát. Nechápal tedy, jak jej takové mrhání zvířecími životy - dalo by říct, že v celkovém řádu věcí vlastně nepodstatné - může ještě překvapovat. Přesto tomu tak bylo, a on vnitru jaksi podvědomě cítil, zeje jeho překvapení oprávněné.

Upil trochu kávy a obrátil pozornost zpět ke Kirbymu, který ho právě začal přesvědčovat, že se chystá dopustit té největší chyby ve svém životě.

"Podívej, Gorde, rád jsem si vyslechl všechno, co jsi nám tu teď vykládal, a mohu tě ujistit, že jsem každému slovu věnoval náležitou pozornost. Ale jestli se vážně hodláš pustit do něčeho tak velkého, jak jsi právě naznačil, aniž bys předtím zvážil nějakou méně extrémní strategii -"

"Leckdy je nezbytné obětovat některý úd, abys zachránil zdraví pro zbytek těla," namítl Gordian. "A někdy na tom dokonce závisí holé přežití."

Kirby zavrtěl hlavou. "Jenže tys tu nemluvil o ztrátě jednoho údu, ale o úplném rozsekání na kusy," odvětil. "To je rozdíl."

Pohled Gordianových jasně modrých očí byl tak klidný, až to Kirbyho znervóznilo. Úplně jako Mojžíš, když obdržel Desatero přikázání, napadlo ho.

"Taky v žádném případě netvrdím, že se to obejde bez bolesti, Chucku. Podívej, já samozřejmě chápu, že se mě jako můj přítel snažíš každé bolesti ušetřit, ale jak vidíš, už jsem se s tím smířil. Po duševní i citové stránce."

"Smířil? Smířil ses s tím, že ztratíš všechno, co jsi za posledních deset let vybudoval, pro co jsi obětoval svůj život, jen aby -"

"Počkej, Chucku, kdyby ses nad tím na vteřinku zamyslel, uvědomil by sis, že všechno zbytečně zveličuješ," zarazil ho Gordian shovívavě.

Kirby se obrátil na Sculla. "Vinci? Co si o tom myslíš ty? Já vím, že je Gordův plán proveditelný, to mi vysvětlovat nemusíš, ale je opravdu nutné ho provádět? Ty ho plně schvaluješ?"

Scull přikývl.

"Měl bys šéfa nechat, ať ti to všechno pořádně vysvětlí."

"A když už jsme u toho, podívej se taky na ten můj náčrtek," přidal se Gordian. "Prosím."

Kirby stiskl rty, zhluboka nasál nosem vzduch a zadíval se na nákres. Bylo to názorné organizační schéma UpLinku rozděleného podle jednotlivých oblastí obchodního zaměření a s přehledně uspořádanými skupinami všech divizí a poboček.

"Jak jsi už sám naznačil, Chucku, od začátku devadesátých let jsme se hodně rozrostli," zahájil Gordian svůj výklad, jakmile se Kirby s nákresem dostatečně seznámil. "Když jsme tehdy s armádou uzavřeli smlouvu na dodávku našeho systému GAPSFREE pro navádění řízených střel, bylo mi okamžitě jasné, že si o budoucnost firmy nemusím dělat žádné starosti, a uvědomil jsem si, že jsem konečně dosáhl toho, po čem jsem celý život toužil. Byl jsem úspěšný, finančně zajištěný a mohl jsem bez obtíží uspokojit všechny své individuální potřeby... tím se mi naskýtala celá řada možností. Možností, o jakých se mi nikdy dřív ani nezdálo. Konečně jsem měl šanci investovat peníze a úsilí do věcí, na nichž mi opravdu záleželo a které by tomuhle světu něco pozitivního přinesly." Zvedl se od stolu, přistoupil ke stojanu a ukázal na náčrt. "Udělal jsem však tu chybu, že jsem se pustil příliš mnoha rozdílnými cestami naráz."

"No nazdar, mluvíš jak Reynold Armitage," ozval se Kirby. "Úplně mi z toho běhá mráz po zádech."

Gordian se nuceně usmál. "Víš, kdybychom měli přehlížet Armitagovo hodnocení našich výhod a nedostatků jen proto, že se nám nelíbí styl jeho mluvy, mohli bychom na to šeredně doplatit. Od nepřátel je vždycky možné něčemu se přiučit, a dokonce i Armitagovy postřehy pro nás mají nesmírnou cenu. Je třeba udělat si jasno v tom, která odvětví jen vysávají naše zdroje, a zbavit se jich."

Kirby začal přemítat, co na to odpovědět, ale než stačil na něco přijít,

pokračoval Gordian dál.

"Našemu postavení v obranných technologiích bych důvěřoval v každém případě, i kdybych neměl žádné další příjmy v záloze," prohlásil a položil ruku na rámeček v levé části schématu. "Jsme v nich tak dobří z toho prostého důvodu, že jsem sám sloužil jako bojový pilot a dokážu si dobře vzpomenout na všechna technická vylepšení, o nichž jsem v kokpitu při náletech na Khe San snil." Posunul ruku o jeden rámeček doprava. "Co se našeho komunikačního oddělení týče, jsem pevně přesvědčen, že právě ono představuje UpLink zítřka, ať už jsou naše počáteční zisky nebo ztráty na investicích jakékoli... a že jeho skutečný potenciál zatím neměl příležitost pořádně se projevit." Na tom místě se na okamžik odmlčel. "Tyto dvě složky pokládám za skutečné jádro společnosti a k tomu, čeho chci dosáhnout, jsou naprosto nezbytné. Proto je třeba je chránit. Ale řekni mi upřímně, Chucku, opravdu si myslíš, že patříme do počítačového průmyslu? Nebo do medicíny? A co automobily? K těm jsme se dostali jen proto, že jsem chtěl trochu vylepšit standardní tovární terénní vozy, které používáme na pozemních stanicích s obtížnými přístupovými cestami."

"Což se ti povedlo."

"No vidíš, a proč tedy teď, když jsme nashromáždili slušný vozový park a konkurence tak jako tak začlenila naše zlepšováky do vlastní produkce - a mám-li být zcela upřímný, v některých případech nás dokonce i předhonila - proč prostě tuhle divizi nepředat do rukou fundovaného managementu, který by ji sám vedl tím správným směrem? Vždyť její výnosy stejně tvoří v rámci celého UpLinku už od počátku jen zcela okrajovou položku."

Kirby si přejel rukou po zátylku.

"Já ti nevím," prohlásil. "Ale dobře, automobily dej teď na chvíli stranou a podívej se na ostatní odvětví, o kterých tvrdíš, že jsou pro tebe nepodstatná. Podle mě si nevedou nijak zle. Tak například pobočka protetiky splňuje obě základní kritéria pro součást UpLinku - pomáhá lidem a zároveň i vydělává. Umělé končetiny, které se v ní vyrábějí, patří k těm nejlepším a prosadily se už na značné části světového trhu -"

"Jistě, já jsem na ně taky patřičně hrdý," přerušil ho Gordian, "jenže musíš pochopit, že oblast medicíny mě prostě neláká, ani toho o ní moc nevím. Téhle divizi jsem nikdy nevěnoval téměř žádnou pozornost a už vůbec jsem nepronikl do tržních vztahů, které v jejím odvětví panují. Přitom náš rozpočet na výzkum a vývoj biotechnologií spolkne ročně nějakých čtyřicet milionů."

"V žádném případě to ale nejsou vyhozené peníze," namítl Kirby. "Tvoji lidé pracují na nových léčebných terapiích, od mužské impotence až po rakovinu. Samozřejmě že náležitý výzkum něco stojí, ale finanční i humanitární přínos jediného důležitějšího farmaceutického pokroku přece počáteční náklady dostatečně ospravedlňuje."

"Ano, to s tebou souhlasím, tedy souhlasil bych, kdybychom se nacházeli v ideálním, a ne v tomhle predátorském tržním prostředí," řekl Gordian. "Situace je bohužel taková, že se náš nepřítel právě chystá k útoku, a my proto musíme soustředit veškeré své síly do obrany. Lékařská divize prodělává, čili tím pádem snižuje hodnotu akcií celého UpLinku a stává se přítěží. Pokud chci i přesto udržet tohle oddělení v chodu, nezbývá mi než se rozhodnout - buďto rapidně snížím jeho rozpočet, nebo ho naopak budu dotovat penězi vydělanými, dejme tomu, na letecké elektrotechnice. To znamená penězi, které by jinak šly kupříkladu na účinnější vysílače a přijímače pro naši mobilní síť nebo třeba na snížení dluhů, do nichž jsme se dostali kvůli tomu debaklu v Rusku... a uznej sám, Chucku, že tohle jsou jen dva ze spousty příkladů, které bych ti mohl dát."

Kirby dopil svou Bloody Mary a několik okamžiků zůstal tiše seděť. Venku na trávníku zatím jeden z chrtů ukořistil králíka na hraní a schoval se s ním za bezinkový keř, kde se ho snažil rozdrtit čelistmi. U druhého psa patrně vyvolávalo pískání hračky závist, neboť se štěkotem bez ustání poskakoval

kolem křovisek. Ashley Gordianová s dcerou stály opodál a zdálo se, že se obě dobře baví.

Gordian si tiše přál, aby totéž mohl říct i sám o sobě.

"Takže jestli jsem tě správně pochopil, Gorde," ozval se konečně Kirby, "vychází tvoje strategie na udržení si hlavního slova v UpLinku z předpokladu, že jakmile se vrátíš zpět k hlavním odvětvím a soustředíš kapitál do těch nejvýnosnějších podniků, důvěra podílníků, a tím pádem i cena akcií, znovu vzrostou. Obyčejně bych to hodnotil jako skvělý defenzivní postup, protože zvýšením hodnoty celého podniku dojde pochopitelně k omezení odprodeje akcií, a nepřátelský kupec bude tím pádem nucen zvýšit své nabídky, což ho zároveň přiměje k zamyšlení, zda mu to všechno za ty obtíže a nápor na šekovou knížku vůbec stojí. Jenže tohle není obyčejná situace. Marcus Caine už pořádný podíl akcií UpLinku získal, on už se do toho útoku dávno pustil! A navíc, pokles tržní hodnoty UpLinku nemá ve skutečnosti ani tolik společného s nějakou jeho přílišnou rozrůzněností, ať už skutečnou nebo předpokládanou, jako spíš s obavami investorů, že kvůli svému zamítavému postoji k šíření šifrovacích technologií zůstaneš pozadu za konkurenty, kteří už jsou celí žhaví, až budou moci prodávat do zahraničí. Takže jelikož očividně nehodláš odprodat taky svou kryptografickou firmu..."

"A to říká kdo?" přerušil ho Gordian s trpělivým, shovívavým výrazem v tváři.

Kirby na něj zůstal chvíli upřeně zírat, načež se s trhnutím obrátil k Vinci Scullovi.

"Sakra chlapi, děláte si ze mě oba legraci, nebo co?" zeptal se.

Scull zavrtěl hlavou.

Kirby ze sebe hodnou dobu nemohl dostat jediné slovo.

"Já tomu vážně nerozumím, Gorde," prohlásil pak nevěřícně. "Proč jsi tedy tak tvrdě bojoval, aby sis nad svými šifrovacími technologiemi udržel kontrolu... jestli je teď chceš někomu prostě jen tak prodat... jestli nakonec vážně hodláš svolit k jejich rozšíření po celém světě..." Rozhodil rukama. "Nikdy dřív jsi z žádného boje neutekl. Já prostě nemůžu uvěřit tomu, že bys byl něčeho takového schopen, ať už jsou okolností jakékoli."

"Ale ony nejsou jakékoli," odvětil Gordian. "Chucku, já -"

Vtom náhle zmlkl a obrátil zrak k posuvným dveřím do domu, které se právě otevřely. Objevil se v nich Andrew, jeho pomocník v domácnosti, v doprovodu Richarda Sobela - třetího hosta očekávaného na dnešní snídani.

"Vzal jsem pana Sobela ihned dovnitř, jak jste si přál, pane Gordiane," oznámil Andrew.

"Dobré jitro vespolek," prohodil Sobel a pokynul ostatním rukou.

Gordian mu ukázal na prázdné křeslo u stolu. "Jdeš právě včas, Richi," uvítal ho. "Posaď se u nás."

Kirby věnoval Gordianovi tázavý pohled, ale jakmile si všiml jeho rozšiřujícího se úsměvu, náhle mu všechno došlo.

"Teď už si můžeš dát pohov, Chucku," podotkl Gordian a protáhl rty ještě o něco víc. "Právě dorazil náš bílý jezdec."

18.
RŮZNÁ MÍSTA, 25./26. ZÁŘÍ 2000

Když přišel Sian Po ráno do práce, čekal ho na stole fax - depeše z centrály, která oznamovala vyhlášení celonárodního policejního pátrání po Američanovi jménem Max Blackburn, s přiloženou pasovou fotografií a povšechnými detaily ohledně jeho zmizení. Všichni policisté měli mít oči na stopkách, pídit se po jakýchkoli informacích, jež by mohly vnést světlo do otázky současného Američanova pobytu, a vše okamžitě hlásit na kriminální oddělení. Sian Po věděl, že tutéž zprávu obdržela také divizní velitelství v Clementi, Tanglinu, Ang Mo Kio, Bedoku a Jurongu, a prostřednictvím

informačního systému IBIS byla rozšířena taktéž na stovky terminálů ve všech velících střediscích i motorizovaných počítačových stanicích.

Velitel ihned zazvonil na sekretářku, nařídil jí, aţ mu příští půlhodinu nepřepojuje žádné hovory, protože si nepřeje být rušen, a nad šálkem zeleného čaje si počal celou zprávu důkladně pročítat. Záhadným událostem, k nimž došlo minulého týdne před Hyattem, tu bylo věnováno jen několik stručných odstavců, a z těch se mnoho nového nedozvěděl. Zato materiál, jenž se týkal zúčastněných osob jej zaujal o něco víc. Našel tu kompletní popisy mužů, kteří po Američanovi šli... a co bylo ještě důležitější, také profil Blackburna samotného. Vedle fotografie byl stručný popis jeho osoby a základní informace o jeho zaměstnavateli, tedy organizaci UpLink International, která se zabývá satelitní komunikací a působí také v oblasti Johoru.

Sian Po usrkl trochu čaje a v myšlenkách se vrátil ke své procházce parkem s Tlusťochem B. Do čeho se to jen tenhle provozovatel pochybného baru zapletl? Sian Po měl na podobné věci nos, a ten mu teď říkal, že tu jde o něco hodně velkého.

Odložil šálek na stůl a zamyslel se. Faxová zpráva byla stejně zajímavá tím, co se v ní psalo, jako tím, co nechávala neodhalené, a rozvířila mu v hlavě spousty otázek. Nikde se tu například neuvádělo, odkud všechna ta fakta o Maxi Blackburnovi nebo oněch ostatních mužích pocházejí. Také tu nenašel jedinou zmínka o té ženě, co o ní mluvil Tlusťoch B. Proč? Že by zdrojem informací byla právě ona? Že by ji vyšetřovatelé z kriminálky našli a rozhodli se držet to v tajnosti? Tihle chlapi byli na slovo skoupí už ze zvyku, všechno si pokud možno nechávali pro sebe a od obyčejných policejních složek přijímali pomoc jen s velkou nelibostí. Nijak by ho proto nepřekvapilo, kdyby ti parchanti skutečně věděli, kde ta ženská je, nebo ji už dokonce drželi ve vazbě - aţ předběžné nebo ochranné. Jenže tihle zmetkové se o své tajemství s nikým na nižší úrovní rozhodně nepodělí. Aspoň tak dlouho, dokud je k tomu někdo nepřinutí.

Ještě štěstí, že se Sian Po znal s několika uţitečnými lidmi. Patřil mezi ně i jeden velitel tajných služeb, který s ním za jistý podíl na odměně od Tlusťocha B nepochybně rád ztratí pár slov. Vždyť Tlusťoch B přece jasně naznačoval, že se tu jedná o poměrně slušnou částku. Přesto bude třeba postupovat velice opatrně. Pokusí se vyzvědět, co potřebuje, aniž by přitom musel sám na oplátku mnoho prozradit. Hlavní teď bylo zjistit co možná nejvíc o té ženě, a to především, kde ji nalézt. To by prozatím mohlo být pro Tlusťocha B dostatečně šťavnaté sousto. Jestli se dá podniknout ještě něco dalšího, to se uvidí později.

Odložil depeši na stůl vedle čajového šálku, natáhl se po telefonu a začal vytáčet číslo.

***

Nimecovi se podařilo zastihnout Gordiana v kanceláři teprve ve čtvrt na dvanáct. Šéf byl ten den v jednom kole, a není divu; z pracovní schůzky, kterou pořádal u sebe doma, dorazil se značným zpožděním a před plánovaným odjezdem na letiště se tu tedy hodlal zdržet jen tak dlouho, dokud nevyřídí několik nezbytných drobností. Vince Scull, Chuck Kirby, Richard Sobel a Megan Breenová - kteří měli do Washingtonu cestovat společně s Gordianem v jeho learjetu - odjeli už napřed služebním vozem a uspěchaná atmosféra v kanceláři teď Nimecovi značně ztěţovala jeho snahu seznámit Gordiana s Blackburnovým případem... a přimět ho k souhlasu s výpravou do zámoří, kde se chtěl Nimec na vlastní pěst pokusit vypátrat, co se vlastně stalo.

Ze všeho nejtěţší pro něj však bylo přiznat, že Maxovi jeho tajnou prohlídku záznamů v singapurské pobočce Monolithu osobně schválil, ovšem bez Gordianova vědomí... bylo totiţ nad slunce jasnější, proč se k takovým tajnostem a jednání za šéfovými zády uchýlil: Gordian by mu podobný podnik

jistě okamžitě zarazil.

Gordianova reakce na zprávy o Maxovi - a současně i Nimecovo přiznání - podle toho také vypadala; zcela ho ovládla směsice zlosti, ohromení i obav.

"Nechápu, jak ses vůbec mohl takovéhle lehkomyslnosti dopustit, Pete," prohlásil. Pravým loktem se přitom opíral o psací podložku, hlavu měl nepatrně předkloněnou a ukazovákem si mnul oční koutek. "Vážně nechápu."

Nimec na něj hleděl přes desku stolu.

"Opravdu mě to mrzí, věř mi," řekl tiše. "Ne že bych se chtěl nějak ospravedlňovat, to ani náhodou, ale zkus se na to na chvíli podívat v širších souvislostech. Marcus Caine se do tebe přece kvůli tomu zákonu o kryptografii každou chvíli někde naváží. A Max byl přesvědčený, že Monolith má prsty v celé sérii nelegálních obchodů a že důkazy o nich ukrývá právě v Singapuru. Zcela logicky se dalo usuzovat, že některé z jeho aktivit by mohly být zaměřeny i proti UpLinku -"

"Takže místo, abyste se svým podezřením přišli za mnou, jste se vy dva svorně pustili do podnikání ztřeštěností, které by nám snadno mohly nadělat spoustu problémů. A podle toho co říkáš, pravděpodobně taky nadělaly."

Nimec seděl chvíli mlčky. Pak přikývl.

"Ano, máš pravdu, rozhodně jsme ti o tom měli říct, a neudělali jsme to," přiznal. "Byla to hloupá chyba. A já se bojím jen pomyslet na to, jak draze za ni Max možná zaplatil."

V místnosti se rozhostilo ticho. Gordian se dál opíral o okraj stolu a konečkem prstu si protíral oční koutek.

"Vážně si myslíš, že se Blackburn mohl dostat do nějakých vážných potíží?" zeptal se pak.

Nimec přikývl.

"A chceš se pokusit ho z nich dostat."

"Rád bych," přisvědčil Nimec. "S trochou pomoci."

Gordian zavrtěl hlavou. "Ne, mně se nechce věřit, že by Cainovi lidé zašli tak daleko, aby Maxovi opravdu ublížili. Ať už na ně objevil cokoli."

Nimec jen pokrčil rameny. "Těžko se dohadovat, kolik toho sám Caine vůbec ví. Nebo co jsou ti jeho lidé zač a s kým dalším by mohli být zapleteni."

Gordian položil obě ruce na stůl a s pevně sevřenými rty se na ně zahleděl.

"Vážně sis nemohl vybral lepší chvíli, kdy mě postavit před tak závažné rozhodnutí," prohlásil a zvedl přitom oči k Nimecovi. "Za chvíli odlétám do Washingtonu a mám teď plnou hlavu jiných starostí."

"Cainovo skupování akcií?" nadhodil Nimec.

"Například."

Atmosféra v místnosti zhoustla další chvilkou ticha. Jeho tíha byla téměř hmatatelná.

"Tak dobře," kývl nakonec Gordian. "Pokus se tam zjistit, co se dá ještě podniknout. Ale jakmile se vynoří nějaký další problém, dobře ti radím, abys jeho řešení nejdřív konzultoval se mnou. Ztratil jsem v Rusku příliš mnoho přátel na to, abych komukoli v téhle organizaci toleroval nějaké neopodstatněné riskování."

Nimec si oddechl.

"Díky, Gorde," řekl a zvedl se ze židle. "Jen mě mrzí, že se za tebou nedostanu do Washingtonu. Máš sice elitní ochranku, ale i tak to tam bude pěkný blázinec."

Gordian k němu od stolu vzhlédl a přezíravě pokrčil rameny.

"Hlavně dávej pozor sám na sebe," řekl. "Mě patrně nebude na zdraví ohrožovat nic horšího než sem tam nějaká ta rána pod pás od novinářů."

Nimec se na něj usmál.

"To máš nejspíš pravdu, ale někdo si o tebe přece starost dělat musí."

***

"Co je s tebou, Marcusi?"

"Nic."

"Nelži, přece poznám, když s tebou něco je."

"Nech to plavat. Jen si potřebuju odpočinout."

Byli spolu v pokoji hotelu De Anza. Leželi v posteli obklopené secesním nábytkem, Arcadia Foxworthová měla vlasy rozhozené na polštáři a nahým tělem se tiskla k jeho. Teď si naslinila konečky prstů, vklouzla rukou pod přikrývku a zvolna mu na břiše nakreslila vlhkou linku.

Marcus Caine se však ani nepohnul, zůstal strnulý a zcela neúčastný.

"Řekni mi to," naléhala. Zvedla hlavu z polštáře. "Máš snad ještě nějakou jinou?"

"Ne, jen tebe," odvětil nepřítomně.

"Ale..."

"Ale co?"

"Já tedy vím přinejmenším o jedné," podotkla. "O tvé ženě."

To jej konečně vytrhlo ze zamyšlení. Obrátil se k ní.

"Co tím chceš naznačit?" zeptal se. "Copak ty na Odielle žárlíš?"

"To sotva," odsekla. "Když nejsme spolu, klidně si s ní dělej, co chceš. Ale když jsme, chci, abys myslel na mě a nebloudil myšlenkami bůhvíkde."

"Ale no tak, Arcadio," povzdechl si, "já nemám chuť se hádat."

"Já se nehádám."

"Tak nemám ani chuť pokračovat v téhle nesmyslné konverzaci. Mám prostě poslední dobou nějaké starosti, to je všechno."

Zadívala se mu do očí, přitáhla se k němu ještě o kus blíž a bledými ňadry se mu přitiskla k rameni.

"No dobře," zašeptala, pak zajela rukou pod přikrývku a laskajícími prsty se ho zmocnila. "Ale obyčejně tě přece právě trocha těch starostí dokáže správně rozehřát."

Dál ležel zcela nehybně na zádech a přes její tvář se díval ke stropu. Co jí na to měl říct? Že ho vzájemné obchody se Ngou nakonec zahnaly přes hranici, kterou nikdy neměl v úmyslu překročit? Že byl přinucen objednat vraždu Rogera Gordiana -a bůhví kolika dalších lidí, kteří v tom letadle budou s ním -a brzy mu na rukou nesmyvatelně ulpí krev? Pomohlo by jí tohle pochopit, proč se dnes ani omylem nedokáže vzrušit?

"Přestaň," zarazil ji příkře. "Stejně by to k ničemu nevedlo."

"Urazila jsem z New Yorku přes tři tisíce kilometrů, abych mohla být s tebou," namítla.

"Nikdo tě nenutil."

Oči se jí rozšířily překvapením. Odtáhla se od něj, rozevřela dlaň, popadla přikrývku a přitiskla si ji k hrudi.

"Hajzle," ucedila.

Caine přehodil nohy před okraj postele a nahý přešel přes pokoj ke křeslu, kde měl odložené šaty. Po celou dobu, co se oblékal, se k ní ani jednou neotočil.

"To mi už vůbec nic neřekneš?" ozvala se Arcadia. Seděla teď zády opřená o čelo postele.

S odpovědí počkal, teprve až na sebe natáhl i poslední část oblečení.

"Řeknu," prohlásil pak. "Myslím si, že máš pravdu. Vážně bych si s tebou asi měl o svých problémech promluvit upřímně. Ty si to zasloužíš."

Upřeně na něj hleděla.

Nevěděl, proč to, co mu v příští chvíli splynulo ze rtů, vlastně řekl, snad že mu to pomohlo cítit se o něco lépe, zbavit se alespoň trochy z té potlačované úzkosti a frustrace.

"Jsi nádherná ženská, Arcadio. Prvotřídní. Jenže od té doby, co jsi šlapala ulice v Argentině, už přece jen uplynulo pár let a já mám prostě své milenky rád mladší. Jednoduše řečeno, už mě vůbec nevzrušuješ."

Zůstala na něj zírat s otevřenou pusou. Vypadala, jako by právě dostala facku.

Caina napadlo, že patrně zašel dál, než původně zamýšlel. Po téhle hnusné scéně existovala vážně už jen hodně malá šance, že by se s ním ještě někdy chtěla vidět.

Zase jsem překročil jednu hranici, pomyslel si. A co je zvláštní, bylo mu to úplně fuk... Jak je to možné? Inu, to je otázka, nad kterou se zamyslí až někdy později.

"Jo a s účtem za hotel si nedělej hlavu, já se o něj postarám," dodal ještě.

Pak se od její šokované tváře definitivně odvrátil, otevřel dveře a pokoj opustil.

19.
Různá místa, 25./26. září 2000

"Všem v okolí, tady learjet dva nula devět Tango Charlie, připraven k odletu na druhé východní ranveji," oznámil Gordian do mikrofonu, aby tak všechny uživatele vzdušného prostoru v dosahu vysílačky informoval o tom, že se chystá vzlétnout. Přestože malé soukromé letiště, které UpLink sdílel ještě s hrstkou dalších firem ze Silicon Valley, nemělo žádnou vlastní pozemní vysílací stanici, Gordian dobře věděl, že většina pilotů neopomíjí sledovat celostátní ohlašovací frekvenci 122,9, a tak ze zvyku oznamoval každý svůj úmysl vzlétnout nebo přistát alespoň vysílačkou v kabině; byla to jednak zdvořilost vůči ostatním pilotům, ale především také ochrana před nevítanou - a dost možná katastrofální - vzdušnou srážkou.

Ne že by to dnes vypadalo na něco jiného než na zcela poklidný let. Vzhledem k velmi mírnému větru a čistě modrému nebi, jen tu a tam ve velké výšce poskvrněnému ojedinělými mráčky, čekala Gordiana cesta za vskutku ideálního počasí. Jediná drobnost, při níž mu na čele naskočily vrásky (a i to jen na kratičkou chvíli), se objevila, když během popojíždění po rolovací dráze sklápěl startovací klapky křídel a všiml si přitom, že měrka hydraulického tlaku poklesla o něco rychleji, než by měla.

Méně pozorný pilot by si podobné věci pravděpodobně ani nevšiml, a pokud přece, nevěnoval by jí nejspíš žádnou pozornost. To je zcela pochopitelné, vždyť ani Gordian sám neviděl nejmenší důvod dělat si s tím hlavu. Společný hydraulický obvod sdílely s klapkami sice ještě rychlostní brzdy a podvozek, ale to vše bude i přes sníženou hladinu kapaliny jistě fungovat jak se patří, snad jen o něco pomaleji. Kromě toho se Gordian mohl uklidňovat tím, že kdyby se v obvodech skutečně vyskytl nějaký problém, ať už vážný či nikoli, kontrolky výstražného systému EICAS by ho včas varovaly. A teď zůstávaly zhasnuté.

Přesto pocítil jisté roztrpčení na Eddieho, který předešlého dne letadlo kontroloval. Býval přece ještě větší pedant než Gordian sám... byl to člověk příliš důkladný, než aby jeho pozornosti unikla jakákoli drobná odchylka od normálu.

Ale na to bude čas později. Jako vždy v okamžicích těsně před startem přepadl teď Gordiana pocit, že ho nebe doslova přitahuje k sobě nahoru. Přidal plyn, zcela se soustředil na kontrolní panel EFIS před sebou a očima neustále přejížděl mezi digitálními ukazateli nejdůležitějších letových funkcí - uspořádanými do téhož "standardního T" jako u starodávných analogových přístrojů - a měrkou ITT, která ukazovala vnitřní teplotu turboventilátorů. Pokud by odstartoval příliš prudce, mohlo by to během několika vteřin vést k selhání motoru, proto se vyplatilo stav ITT bedlivě sledovat.

Naštěstí si v tomto ohledu nemusel dělat žádné starosti; ventilátory pracovaly v rozsahu standardních limitů.

Tryskový letoun se rozjel podél středové čáry jako letící šíp. Kola duněla

po asfaltu, kompresory s vytím nasávaly vzduch. Jakmile Gordian ucítil tlak akcelerace, okamžitě ho zaplavilo vzrušení, jež doprovázelo každý ze stovek vzletů, které za posledních třicet let absolvoval. Zvedl oči k oknu a zběžně zkontroloval návěstí vzdálenosti podél ranveje - to byla věc na civilních letištích stejně vzácná jako na vojenských běžná, a umístili ji sem na osobní Gordianův příkaz jakožto připomínku jeho válečných dní.

Když se očima vrátil zpět k EFISu, zjistil, že v poměru k okolí dosáhl právě rychlosti sto čtyř uzlů a měl tedy poslední možnost zrušit odlet. Ještě jednou přejel pohledem po důležitých displejích. Všechno běželo jako po drátkách, výstražné kontrolky stále zhasnuté, údaje o chodu stroje v naprostém pořádku. Jdeme na to.

Oběma rukama sevřel kormidelní páku a nadzvedl předek tryskáče do sedmiapůlstupňového úhlu nutného k opuštění pevné země. Pak ucítil slabý otřes, a jakmile se kola odlepila od rozjezdové dráhy, zaplavila ho další vlna známého vzrušení. S rukama pevně sevřenýma na řídicí páce zvýšil úhel sklonu na deset stupňů a pokračoval ve stoupání.

Po několika vteřinách opět vyhlédl ven, aby se na vlastní oči ujistil o tom, co mu výškoměr i jeho vlastní tělesné pocity už předem říkaly. Dosáhl potřebné vzestupové rychlosti, země se rychle ztrácela kdesi dole a přední okno vyplňovala ničím nepřerušovaná modř oblohy.

Se zataženým podvozkem a sklopenými klapkami křídel Gordian zrychlil na dvě stě KIAS, tedy něco přes pět set kilometrů za hodinu. Až vystoupí nad tisíc stop, začne velmi zvolna upravovat rychlost tak, aby se zařadil do správné letové výšky.

Právě teď však přišel čas ohlásit se pasažérům.

Zapnul palubní mikrofon.

"Vinci, Megan, Richi, jsme na cestě," ohlásil. "Ve Washingtonu mají právě devět hodin. Proto si udělejte pohodlí a snažte se zapomenout na všechny obchodní záležitosti. Na to bude čas později." Už se natahoval po tlačítku "Vypnout", když mu před očima vytanula postava Vince Sculla. Při každém letu mu cvakaly zuby strachy, a tak především kvůli němu ještě dodal: "Pro každého, kdo by měl chuť, je v baru láhev Glentturretu. Berte to jako pozornost kapitána. Takže zatím, přátelé."

S pousmáním a pocitem takové lehkosti, jakou nezažil už několik dlouhých týdnů, přerušil spojení a pohodlně se uvelebil v pilotním křesle.

***

Reynold Armitage hleděl oknem přijímacího salonu Leominsterského společenského klubu v Southamptonu na oceán. Na východním Long Islandu byl pošmourný, chladný den a hrozba deště naháněla racky blíže ke břehu. Rozmarně kroužili sem a tam a svými křídly rozdírali nehybnou oponu mlhy, jež se usadila nad pláží a vlnolamy. V dálce nad vodou spatřil Armitage osvětlenou boji blikající střídavě červenou a bílou barvou.

William Halpern, usazený v křesle naproti němu, si dlouze, ztěžka povzdechl. Byl to hubený, něco přes padesát let starý muž s bílými vlasy, ostře řezanou bradou a napohled bezbarvou pletí, oblečený do tmavých flanelových kalhot a sportovního saka se vzorkem rybí kosti.

"Počasí na nic, co?" prohodil s povýšeným connecticutským přízvukem. "A to hlásili, že má být slunečno a teplo."

Armitage pomocí joysticku natočil kolečkové křeslo tak, aby byl ke svému hostiteli tváří. Spatně se mu dýchalo, neboť vlhkost vzduchu ještě prohlubovala respirační potíže, které provázely jeho špatný zdravotní stav. Každý nádech mu znovu a znovu připomínal omezenost jeho selhávajícího těla. Ovšem prezident a člen výkonné správní rady MetroBanky se tu tváří, jako by pro něj špatné počasí znamenalo nějakou osobní urážku, a člověk by si pomalu myslel, že zdravotními problémy tady trpí jedině on.

"V přímořských oblastech se dá počasí předvídat jen velmi těžko," odpověděl Armitage. "Nedělej si s tím hlavu, Williame. Já se sotva půjdu procházet po pláži a cesta tvým služebním vrtulníkem mi přišla poměrně zajímavá."

"To mě těší," poznamenal Halpern, přestože v tváři měl dosud výraz člověka, který si rezervoval místo v exkluzivní restauraci a oni mu teď naservírovali vystydlé jídlo. Ještě naposled vyhlédl z okna, načež se rezignovaně a poněkud znechuceně rozvalil v křesle, jako by si právě uvědomil, že za stav počasí nemůže nikoho činit odpovědným, a tedy si na něj nemůže ani stěžovat. "Jen jsem chtěl, aby se naše setkání uskutečnilo na nějakém diskrétním a klidném místě."

Armitage to nijak nekomentoval. Pomyslel si, že na Manhattanu existovala spousta klidných míst, kde se mohli setkat za mnohem vhodnějších podmínek. Nicméně členství v Leominsteru platilo i ve vyšších kruzích za zářný symbol význačného společenského postavení a Halpern ho očividně rád stavěl na odiv. Kromě toho si byl Armitage dobře vědom, jaké pozornosti se těší snaha Marcuse Caina ukořistit rozhodující podíl akcií UpLinku, a jelikož MetroBanka vlastnila významné procento této společnosti, její ředitel pochopitelně nemohl stát o to, aby se všude šeptalo, že byl spatřen pohromadě s nejvyhlášenějším mediálním kritikem Rogera Gordiana.

Ne, na Halpernově touze sejít se právě na tomto místě skutečně nebylo vůbec nic záhadného. Zato však Armitagovi nešla z hlavy otázka, proč se s ním vlastně chtěl setkat. Jakmile tedy překlenuli úvodní zdvořilosti, rozhodně nehodlal zabíjet čas čekáním na odpověď.

"Takže," začal, "o jaké drby z finančních kruhů bychom se my dva mohli podělit? Navrhuji, abychom se zaměřili na něco opravdu žhavého a aktuálního. Něco, co se právě nachází v záři reflektorů. Nemáš nic proti?"

Halpern na něj nechápavě zíral.

"Například tu máme Monolith a UpLink," napověděl mu Armitage s nevýrazným úsměvem. "O UpLinku a Monolithu ani nemluvě."

Halpern se zdál být jeho sarkasmem zcela popletený. "Aha, no já už jsem s několika členy výkonné správní rady MetroBanky probíral možnost, že bychom se našeho podílu akcií zbavili," řekl. "Ještě před formální poradou, chápeš."

"No a?"

"Všeobecný názor na odprodej zdaleka nevypadá tak, jak jsem očekával."

"Zajímavé," podotkl Armitage.

"Je to ještě mnohem zajímavější," přikývl Halpern. "Jak jistě víš, nejsem na Rogera Gordiana nijak vázaný a jeho misionářské snahy o záchranu světa tím, že zasadíme bezdrátovou telefonní budku do každé zahrady, pokládám za hovadinu prvního řádu."

"Metafory ti moc nejdou, Williame," poznamenal Armitage. "A taky tak trochu shazuješ skutečný význam jeho cílů, nezdá se ti?"

Halpern pokrčil rameny. "Říkej tomu, jak chceš, já se o podíl MetroBanky na jeho společnosti zajímám jen z hlediska výnosnosti nebo proděleČnosti. Nicméně najdou se i takoví členové správní rady, kteří k tomu chlapovi cítí jakousi osobní věrnost a navzdory klesajícím výnosům z našich investic se od UpLinku zdráhají odtrhnout. Přesto se mi během včerejška podařilo většinu z nich přesvědčit, že přílišné lpění na takovém stanovisku by bylo v rozporu s odpovědností, jež jim byla svěřena."

"A copak bylo příčinou té nenadálé změny?"

"Ne ‚co', ale ‚kdo'," opravil ho Halpern. "Gordian totiž volal třem důležitým členům rady a požádal je, aŤ odloží úvahy o jakékoli nabídce Marcuse Caina přinejmenším do té doby, než bude mít možnost se s nimi osobně sejít."

Armitage napadlo, že Halpern patrně očekával, bůhvíjak ho tímto sdělením nepřekvapí.

"To byl nepochybně rozumný obranný tah," prohlásil. "Nicméně bez kýženého dopadu. Pokud bude hodnota UpLinku nadále klesat, je doslova povinností vaší

rady se Marcusovou nabídkou vážně zabývat. Poslední slovo musí mít peníze, nikoli věrnost nebo nějaká pomýlená víra v Rogera Gordiana."

"Jenže Gordian slíbil, že se k pochybnostem podílníků, kteří se strachují o budoucnost UpLinku, vyjádří na zítřejší tiskové konferenci," dodal Halpern. "Ujistil členy správní rady, že učiní důležité, pozitivní prohlášení. A že až všichni uslyší, s čím ve svém projevu přijde, nepochybně přehodnotí svá stanoviska."

Tentokrát Armitage pozvedl obočí.

"Měl jsem za to, že hlavním důvodem jeho cesty do Washingtonu je protestovat proti Morrison-Fiorovu zákonu," řekl.

"To já taky," přisvědčil Halpern. "A povím ti ještě něco. Hlavní šéf jeho ochranky odletěl včera posledním nočním letadlem do San Jose. Všechny ostatní schůzky nečekaně zrušil."

"A jak ty tohle víš?"

"Mám svoje kontakty," odpověděl Halpern s pokrčením ramen. "V tomhle se na mě... ty i Marcus... můžete spolehnout. Něco je ve vzduchu."

Armitage se zhluboka nadechl. Na hrudi cítil nepříjemný tlak. Pokud ten pocit přetrvá, bude muset do pokoje přivolat ošetřovatelku, aby mu přinesla respirační dilatátor. Náhle jím projelo nečekané bodnutí nenávisti, přestože nechápal proč nebo proti komu.

Venku za oknem se ozval pronikavý křik nějakého mořského ptáka, který se prodíral přízemním závojem mlhy.

Armitage se pohledem vrátil od okna k Halpernovi.

"Vážím si tvých podnětných informací, Williame," pronesl. "Ale jednu věc jsi mi stále neprozradil. Totiž na kterou stranu se chceš přidat ty sám."

Halpern si přehodil nohu přes nohu a chvíli se rozmýšlel.

"Já vím, známe se už léta a na tvé finanční rady byl vždycky ten nejlepší spoleh," vypravil ze sebe nakonec. "Ale jak jsi sám poznamenal, v celé téhle záležitosti jde především o peníze, ne o nějakou oddanost nebo víru... a já jsem agnostik, stejně jako všichni bankéři."

"Což znamená, že si nejdřív poslechneš Gordianovo prohlášení, a teprve pak se rozhodneš, jestli se za Marcusovu nabídku postavíš."

Halpern si smetl z kalhot jakousi nečistotu a přikývl.

"Přesně tak," přisvědčil bez váhání. "A poslechnu si ho hodně pozorně."

***

Kersik stál na pahýlovitém skalním výčnělku, který těsně u břehu vystupoval nad povrch ostrova, a přes noční hladinu hleděl na světla sandakanského přístavu. Neměl v táboře chvilku klidu, a tak se rozhodl, že se trochu projde, neboť doufal, že osvěžující vánek brízy pochmurnou náladu zaplaší. Jenže namísto toho se teď cítil ještě o něco hůř. Hlavní vinu na tom bezesporu měly neodbytné myšlenky na násilí, které neposkvrněné břehy tohoto ostrova zakrátko zplodí, a kolik životů to nejspíš bude stát. Přinejmenším desítky, snad stovky... pokud ne ještě mnohem, mnohem víc. Všechno pro správnou věc, jistě. A i kdyby správná nebyla, on v ni bezvýhradně věřil, a to mu stačilo. Jenže co když tu šlo o totéž pradávné, pokrytecké pomatení smyslů, jaké stálo za každou rozpoutanou válkou?

Lidé přece bojovali odjakživa, ať už vyzbrojeni kameny, šípy, puškami nebo atomovými bombami. Vždycky si našli nějaký důvod. Kersika už kolikrát napadlo, že víra v nějakou věc vlastně není ničím jiným než jakýmsi temným trychtýřem, do něhož jak hrdinové, tak zločinci padají s rovnocenným přesvědčením o své pravdě a jako nějací cirkusoví klauni se neobratně kutálejí po jeho stěnách až k samotnému středu. Podobně jako ten člověk, co v současnosti ovládá Indonésii, hraje si na jakéhosi jávského krále a rozkrádá národní bohatství, jen aby je rozdělil mezi své kurtizány... stejně jako jeho předchůdce nebo Suharto a všichni, co tu byli před nimi. Při pohledu na ně se Kersik jen

utvrzoval v přesvědčení, že sám stojí na té správné straně historie. Také Čiu Šeng, Nga i Luan, ti všichni byli ze své individuální perspektivy v právu - přestože síly, které je přivedly ke vzájemné spolupráci, byly příliš nepřehledné a rozporuplné na to, aby se vůbec daly popsat.

Kersikovo čelo nad huňatým obočím zbrázdily vrásky. Nenáleží snad posouzení dobrého a špatného pouze těm, kteří vše ve zdraví přežijí, aby teprve v okamžiku, kdy se rozptýlí kouř a smyje se krev mrtvých, vynesli svůj verdikt? On sám se zřekl věrnosti vládě své země a chystal se postavit na odpor ASEANu, Japonsku, Spojeným státům, vlastně celému světu. Než vše dospěje ke konci, budou ho nazývat zločincem, mezinárodním páriou. A co si pak o sobě bude myslet on sám? Může se snad stát, že se jeho mysl nakonec rozpoltí... takže se z poloviny bude cítit na své činy hrdý a z poloviny je bude odsuzovat?

Kersik upíral zrak do noci, na vzdálená světla města, jež bylo za posledních 150 let ovládáno jednou Němci a dvakrát Brity a vykořisťováno všemi bez rozdílu, jak obchodníky, tak pašeráky zbraní i nastrčenými panáky z rozličných koutů světa. Města, které bylo za druhé světové války napadeno Japonci a následně srovnáno se zemí americkými bombami... a které nyní ironií osudu drželo v rukou klíč k budoucnosti obou těchto národů.

Kersik stál a přemýšlel a hleděl přes zvlněné vody oceánu... teprve po chvíli si nejasně uvědomil cupitání v mangrovém houští za sebou.

Otočil se, rozsvítil baterku a pravou rukou sáhl k pouzdru s makarovem u pasu. Vlastně ho ten zvuk ani nijak zvlášť nepoděsil; jedinými lidmi na ostrově byli Thajcovi mořští vlci a jednotky jeho vlastního komanda. Kromě toho rozestavěly obě skupiny podél pobřeží hlídky. Nicméně Kersik zůstával v nitru stále vojákem... a dobrý voják si počíná opatrně za každých okolností.

Zamířil paprsek baterky do výšky očí, ale nespatřil nic než klátící se hladké kmeny mangrového porostu a jejich vzpěrné kořeny. Zvedl světlo výš. Těsně pod hradbou listí tam seděl létavý lemur drápky přichycený ke kůře a pozoroval ho ohromnýma kulatýma očima.

Kersikovi se na okamžik mihla hlavou podivná, závratná představa sebe sama, jak ho asi vidí ono zvláštní drobné stvoření- tedy jako neohrabaného, nadutého vetřelce, který tu správně nemá co pohledávat. Rázem ho zaplavil intenzivní, nepochopitelný pocit viny a on okamžitě ucukl rukou od pažby pistole.

Tvor si ho ještě vteřinu či dvě prohlížel svýma dokonale kruhovýma očima, pak roztáhl letové blány a odplachtil kamsi do temnoty lesa.

Otřesen, ačkoli sotva věděl čím, vkročil Kersik do podrostu a zamířil zpět do tábora.

Jeden ze zkušebních pilotů původního learjetu Gordianovi o jeho tehdy zcela novém stroji řekl, že se s ním létá ještě lépe, než očekával. A to prý byl předem připraven, že se s ním poletí hodně dobře.

Totéž platilo i pro celou cestu do Washingtonu.

Teď, když se ve výšce 8 500 stop s vypnutým autopilotem, větrem v zádech a pod jasnou, měsíčním světlem prozářenou oblohou přibližoval rychlostí 350 uzlů k Dullesovu mezinárodnímu letišti, překontroloval Gordian kvůli úpravě kurzu displej globálního systému k určování polohy a monitor horizontální situace. Teprve pak se mohl ohlásit a požádat o uvolnění vzdušného prostoru.

"Washingtone, tady learjet dva nula devět Tango Charlie, směr od Alexandrie na Dulles, výška osm tisíc. Kategorie jedna dva nula nula," zakončil své úvodní komuniké standardním číselným identifikačním kódem pro civilní letadlo.

Okamžik nato se mu dostalo odpovědi od leteckého dispečera, který mu také hned přidělil kódové počítačové označení, podle něhož bude radarový systém během navádění odlišovat Gordianovo letadlo od ostatních v okolí.

"Dobrý večer, devět Tango, tady naváděcí stanice Washington. Máte kód pět nula osm jedna. Radarové spojení navázáno, vstup do vzdušného prostoru

Washington třídy B povolen. Klesejte a držte se na čtyřech tisících."

"Rozumím. Tady learjet devět Tango, kód pět nula osm jedna. Vstup do letového prostoru povolen. Klesám z osmi na čtyři."

Budovy i osvětlené přistávací dráhy letiště se mu zatím přiblížily na dohled. Gordian ubral rychlost a začal rovnoměrně klesat, neopomíjel přitom však neustále sledovat přístrojovou desku, aby mohl během sestupu nadále upravovat směr. Ani ne o deset minut později se znovu spojil s naváděcím dispečerem na zemi.

"Washingtone, tady learjet devět Tango, držím se na čtyřech."

"Rozumím, devět Tango," ohlásil dispečer. "Pokusím se uvolnit východní ranvej jedna čtyři."

"Přistání na východní jedna čtyři povoleno," oznámil po krátké pauze. Pak learjet navedl a zařadil do fronty přibližujících se letounů.

Gordiana nijak nepřekvapilo, když dispečer ukončil vysílání s tím, že bude muset zatím vydržet ve vzduchu a kroužit ve výšce čtyř tisíc stop. Příletové dráhy letiště ve Washingtonu i jiných velkých městech bývaly často zcela zahlceny, takže člověk musel předem počítat s únavným čekáním.

Zapnul tedy znovu autopilota a informoval pasažéry, že mají čas ještě na několik stejně únavných Scullových vtípků.

Než mu dispečer povolil další sestup a následně ho předal věži, uběhlo celých pětadvacet minut - protože však byl Gordian připraven na čekání ještě o něco delší, s radostí uvítal, že se konečně začne něco dít. Neustále opakovaný manévr sklápění křídel byl poměrně nudný a spotřebovalo se na něj víc paliva, než by se Gordianovi líbilo.

Přepnul na frekvenci věže a ohlásil se.

"Learjet dva nula devět Tango Charlie má povoleno přistát na východní ranveji jedna čtyři," potvrdilo mu řídící středisko letové dopravy.

Gordian ještě přijal informace o směru větru, potvrdil příjem a pak si začal v duchu procházet jednotlivé položky seznamu všech úkonů, jež je třeba udělat, podvědomě si je odškrtával, až nakonec dospěl k řádce Podvozek a Přistávací klapky křídel. Ačkoli to někdy vypadalo, jako by se kdejakým seznamům učil nazpaměť už od kolébky, tento si Gordian svědomitě procházel před každým letem, pak znovu v jeho průběhu a ještě jednou po přistání. Kdyby tak totiž neučinil, měl by pocit, jako by se snažil popřít vlastní omylnost, a takové chyby se nechtěl nikdy za žádnou cenu dopustit - zejména pokud byly v sázce lidské životy.

Jakmile poté obrátil pozornost k monitoru horizontální situace, zjistil, že se pomalu blíží chvíle posledních úprav přistávacího kurzu, a připravil se pokračovat v procházení svého seznamu. Zhruba něco pod šesti sty stopami a asi dva kilometry západně od ranveje měl být vyrovnaný přesně s linií přistávací dráhy. V tu dobu už také poměrně detailně uvidí jasně osvícenou rozlehlou plochu letiště.

Stlačil páku pro vysunutí kol a připravil se na nepatrné trhnutí, které způsoboval mechanismus podvozku při sestupu otevřenými dvířky.

Namísto toho se náhle rozsvítila hlavní červená výstražná žárovka.

Navíc začaly blikat i kontrolky EICASu.

Ze stropního reproduktoru se ozval elektronický tón poplachu.

Gordian vytřeštil oči. S dechem zadrhnutým v hrdle zvedl páku zpět nahoru, a pak ji znovu stlačil.

Červená světélka mrkala dál.

Ani naléhavé houkání v kokpitu neustávalo.

Když viděl, jak se ranvej za předním sklem ohromnou rychlostí blíží víc a víc, téměř se mu zatmělo před očima.

Kola, blesklo mu hlavou.

Zbývaly necelé dvě minuty, než se letadlo dotkne země, a podvozek se odmítal vysunout.

20.
Nad Washingtonem, D. C., 25. září 2000

Ať už stěsnán v druhé třídě nějakého komerčního dopravního letadla zralého leda tak do šrotu nebo, jak tomu bylo právě v této chvíli, pohodlně zabořen do koženého sedadla Gordianova supermoderního výkonného learjetu, cítil se Vince Scull při každém letu prachbídně. A to prosím při plnění svých pracovních závazků strávil ve vzduchu už celé stovky hodin.

Mnoho lidí, kteří se zabývali zvažováním obchodních rizik, a zejména pak ti z nich, jejichž pracovní náplní bylo zkoumat mezinárodní trhy, se muselo spoléhat na materiály z druhé, někdy dokonce až z třetí ruky - na zpravodajské relace, sociologické studie, statistické přehledy a tak podobně. Scull ovšem zastával názor, že podobný přístup je dobrý leda pro ulejváky, kteří by si podle svých nehodnověrných informací mohli stejně dobře vybírat spodní prádlo jako psát na jejich základě odborné analýzy. On se držel pravidla, že chce-li se člověk o tom kterém místě skutečně něco dozvědět, musí tam jet, dýchat tamní vzduch, jíst tamní stravu, a pokud má to štěstí, políbit se také s nějakou tou fräulein či signorou. Bohužel, pokud jste se rozhodli za poznáním té cizí země skutečně vypravit, nezbývalo vám než tam doletět.

A tak tedy létal. To ovšem ani v nejmenším neznamenalo, že by se mu to muselo líbit. A pokud snad se někomu zdálo, že si tím svým neustálým prohánění po světě pomalu koleduje o to, že mu narostou křídla, pak by to podle něj mohla být leda taková, jako měl ten řecký mladík Zorro nebo Ezop, nebo jak se jmenoval, no prostě ten, co vyletěl tak blízko ke slunci, až mu spálilo peří.

Nejsilnější nápor nervozity přepadal Sculla vždy během startu a při přistávání, neboť mu kdysi někdo nakukal, že právě v těchto okamžicích bývají nosné plochy letadla vystaveny největšímu tlaku fyzikálních sil... tedy, ne že by se nějak zvlášť vyznal ve fyzice nebo v létání samotném, ale podle všeho v těchto kritických fázích skutečně dochází k většímu počtu nehod než v průběhu letu, takže na těch řečech možná přece jen něco bylo.

No prostě, hlavním důvodem, proč Scull teď svíral opěradla svého sedadla jako odsouzenec na elektrickém křesle, který jen čeká, až do něj někdo pustí šťávu, byla skutečnost, že se Gordian konečně chystal přistát na washingtonském letišti a že se tím pádem blížila jedna z oněch perných chvilek, při nichž mohl Scull strachy vypustit duši a při nichž mu bylo absolutně ukradené, že je jeho šéf uznávaným leteckým esem. Ze stejné příčiny si teď sám pro sebe tiše broukal pomíchanou směsici Sinatrových hitů - the summer wind came blowin' in across New York, New York, ring-a-ding and doobie-doo -, neboť prozpěvování starých šlágrů patřilo mezi další vyzkoušené metody, kterak zvládnout napětí a vyhnat z hlavy všechny nechtěné myšlenky.

Ani trochu mu nezáleželo na tom, že si ho Megan Breenová, jež seděla přes úzkou uličku po jeho pravici, bude pro jeho nervozitu dobírat. Stejně tak se nestaral ani o Richarda Sobela a Chucka Kirbyho, které měl přímo za sebou a kteří právě s Meg nenucené tlachali jako nějací bohémští umělci na večírku a patrně si vůbec nepřipouštěli, že ve skutečnosti jsou jen bezmocnými vězni plechové skořápky, která se čirou náhodou právě teď žene troposférou rychlostí dosahující bezmála machu jedna, což je, doprčic, rychlost samotného zvuku!

Jemu v této chvíli záleželo pouze na tom, zda se dostane na pevnou zem celý. Ať si ostatní klidně nechají i celý Glenturret, který samosebou přišel všem náramně k duhu, přestože on osobně dával ze sladových nápojů přednost spíše značce Bunahabhain až z dálného západního Skotska, jejíž nevyslovitelné jméno mu vždycky připomínalo blekotání, jaké ve filmech vychází z úst Louise de Funés, když ho manželka přistihne při lži...

Svíral tedy opěradla, tiše si prozpěvoval nesmyslně pomotané písničky a s pevně zavřenýma očima se ze všech sil snažil ignorovat sestup letadla, když vtom k jeho uším dolehl neznámý zvuk z kokpitu - zasunovací dveře byly

pootevřené, protože Gord se během letu potřeboval na něčem domluvit s Chuckem -, a zaryl se mu do mozku jako neúprosný hrot vrtačky.

Okamžitě otevřel oči a pohlédl do pilotní kabiny. Ze své pozice ovšem viděl jen asi polovinu Gordianových zad a přibližně stejnou část přístrojové desky. Šéf se sice nezdál nijak vyplašený, jenže to vůbec nic neznamenalo. Byl to totiž chlap s kamennou tváří a očima odstřelovače, chlap, který přestál pětiletý pobyt v hanojském Hiltonu, vydržel všechny druhy mučení, jaké si na něj dokázali vymyslet, a to s hlavou vztyčenou, s vypnutou hrudí a rty stisknutými po celou tu dobu stejně pevně jako první den svého nedobrovolného ubytování. Byl to prostě přesně ten typ chlapa, jakého byste vedle sebe chtěli mít při pádu do oné přísloveční jámy lvové, a pokud se opravdu dělo něco vážného, z jeho tváře byste to rozhodně nepoznali.

Jenže ten zvuk vycházející z kokpitu, zvuk, který se podobal jakési elektronické verzi automobilového klaksonu, ono drásavé, neustále se opakující tráá-tráá-tráá, Scullovi zatraceně připomínal troubení na poplach.

Mrkl na Megan, pak hodil pohledem i za sebe na Richarda s Chuckem. Ačkoli možná nebyli vyděšení tolik jako on sám, všichni tři se rovněž úpěnlivě snažili nahlédnout dovnitř do kokpitu a z výrazu v jejich tvářích se dalo soudit, že být dveře do kabiny televizní obrazovkou, jistě by svými upřenými pohledy ztrhali peoplemetr.

Tráá-tráá-tráá-tráá...

"Víte někdo, co se to tu k sakru děje?" zeptal se nahlas. "Kristova noho, co je to za randál?"

Nikdo mu neodpověděl.

Scull polkl. Náhle mu začaly vlhnout dlaně. A nebylo také divu.

V letadle plném takových užvaněnců ho nastalé ticho děsilo víc než cokoli jiného, co si jen dokázal představit.

Gordian zhluboka dýchal, plnil si plíce kyslíkem, mozek mu pracoval na plné obrátky. Řítil se k ranveji rychlostí přesahující třicet metrů za vteřinu bez vysunutého podvozku, a pokud honem rychle něco nepodnikne, může mít taková situace velice vážné následky. Na nějaké dlouhé rozhodování mu tedy nezbýval čas.

Uvažuj logicky, nakazoval si v duchu. Problém máš jasně daný, stačí stanovit jeho příčinu.

Vzpomněl si na onen nezvykle rychlý pokles tlaku kapaliny, když nastavoval klapky křídel při startu. Jenže kdyby selhal motor čerpadla, výstražný systém by to jistě odhalil. Stejně tak by Gordiana upozornil, pokud by senzory naměřily nízkou hladinu v nádrži. Mimo to měl stlačený dusík uvnitř zásobníku kapaliny vytvářet dostatečný tlak i v případě, že by v některé části systému došlo k úniku... tedy až do překročení jisté prahové hodnoty. Jakmile by totiž byla ztráta v některém komponentu příliš velká nebo by se do rozvodu dostalo nadměrné množství vzduchu, nedokázal by už vyhovět požadavkům a nebyl by schopen vrátit tlak zpět do správných mezí.

A co z toho vyplývá? hryzal si Gordian spodní ret. Vyplývalo z toho, že v některé části systému, nejspíše v pohonném válci podvozku, došlo k tak drastickému snížení hladiny kapaliny, že ji už nelze obnovit. Podvozek tudíž nebylo možno vysunout, protože byl zajištěn mechanickým zámkem, který se bez dostatečného tlaku kapaliny prostě neodemkne - dokonce ani když se páka stlačí do nejnižší možné polohy... a žádným manuálním úkonem se s tím nedá nic dělat.

No dobře, tak dál. Jak z toho všeho ven?

Mohl by na věž odvysílat Mayday a počkat si, až na přistávací dráhu nastříkají pěnový polštář a přivolají na scénu hasiče se záchrankou. To pro případ, že by se nakonec musel uchýlit k přistání se zasunutým podvozkem. Jenže kroužení nad letištěm značně vyčerpalo jeho zásobu paliva a pěnování přece jen nějakou dobu trvá. Měl v nádrži dost pohonných látek leda tak na zrušení přistávacího manévru a jeden další oblet, rozhodně však neověřil, že by se dokázal udržet ve vzduchu tak dlouho, dokud nebude vše náležitě připraveno

k nouzovému přistání. Byl by tedy nucen dosednout břichem přímo na asfalt a při takovém manévru hrozilo značné nebezpečí, že se od nějaké jiskry vznítí výbušný motor a záchranka už nebude mít koho zachraňovat.

Mysli, mysli! Jestli nechceš skončit jako jeden velký škvarek, musíš na něco přijít.

Hydraulika vyřazená z činnosti, nosník podvozku zaseklý v horní pozici. A on ho potřeboval dostat dolů.

Ne, počkat! Žádné dostat ho dolů, prostě ho uvolnit.

Situace vyžadovala naprosto přesné myšlení. Hydraulický tlak totiž prostřednictvím zámku pouze udržoval nosník zatažený do břicha letadla. Kdyby se mu ho podařilo z držáků zámku uvolnit, jeho vlastní váha by se pak postarala o zbytek a podvozek by se dvířky sám spustil ven.

Gravitace.

Gravitace tu byla tím hlavním problémem, a zároveň i jeho řešením. Gordian se natáhl k tlačítku přepínače pod multifunkčním displejem a vyvolal si na něm stupnici gravimetru. Ukazoval hodnotu jednoho G - což znamenalo, že tíhové zrychlení v letadle je "normální", tedy stejné jako u předmětu stojícího na pevné zemi.

Jakmile zběžným pohledem překontroloval displej, upravil Gordian polohu klapek křídel, sevřel oběma rukama řídicí páku a prudce s ní trhl dozadu. Tím zvedl nos letadla a přiměl ho k ostrému stoupání. Okamžik nato zatlačil páku naopak dopředu, aby letoun zamířil zpět k přistávací dráze.

Ucítil, jak se mu zhoupl žaludek. Obraz kabiny se mu na chvíli roztančil před očima. Jako na tobogánu ho to nejprve přimáčklo do křesla a následně vyhodilo šikmo vzhůru takovou silou, že nebýt bezpečnostních pásů, rozbil by si hlavu o přední sklo.

Prozatím všechno vycházelo.

Aniž by se obtěžoval podívat se na displej, sáhl po ovládací páce podvozku. Vzhledem k tomu, že se mu zadek vznášel kus nad sedačkou, jako by ho nějaká neviditelná ruka držela ve vzduchu, nemusel Gordianovi nikdo říkat, že se právě nachází v nulovém G. A pokud byly jeho odhady správné, pak není sám, kdo se takhle vznáší.

Podvozek by na tom měl být úplně stejně.

Snadno by se teď měl vysmeknout ze zámku.

S tichou prosbou, ať jsou Bůh, sir Isaac Newton i jeho zdravý rozum v tomto případě zajedno, stlačil páku potřetí a naposledy.

Široký bezpečností pás křesla se mu zařezával do těstovitého pupku, brýle, nejprve sraženy až na špičku nosu, se teď volně vznášely před jeho obličejem a pramen vlasů, který se mu před okamžikem připlácí na čelo, nyní naopak vesele vlál nad hlavou, no prostě, Vince Scull si připadal jako míček v nějakém šíleném pingpongovém utkání.

Kabina letadla se celá klepala a otřásala, zmítána divoce se měnícími hodnotami G. S bouřlivým pleskotem kolem Sculla prosvištělo několik časopisů. Očima rozšířenýma strachem a zmatkem pozoroval, jak Megin kufřík vyrazil po koberci uličky jako placák poskakující po vodní hladině, těsně následován deskami, z nichž se do všech stran rozlétaly dokumenty, které si na zadním sedadle ještě před okamžikem pročítal Chuck Kirby. Dalším na řadě byl nakousnutý banán, pak pero, jež se prohnalo vzduchem jako malá raketa. Scull zaslechl, jak v baru cinkají láhve s alkoholem, sodovkou a pramenitou vodou, a nemohl mu samozřejmě uniknout ani proud hlasitých kleteb, jež se k jeho nemalému údivu linuly z úst Richarda Sobela. Nahoře v prostorách pro zavazadla sebou zmateně házely igelitové tašky.

"Do hajzlu!", přispěl svým vlastním dílem k Sobelově řádce nadávek.

Náhle se mu kdesi pod nohama ozvalo hlasité žuchnutí.

Vlastně hned několik žuchnutí.

Hrdlo mu stáhla ryzí, nefalšovaná hrůza a ledovými prsty mu přeběhla po páteři.

Přestal ječet.

Naplněn přesvědčením, že se blíží jeho poslední hodinka, si Vince Scull náhle připomněl, že tu není sám, připomněl si, že jsou s ním v letadle ještě další čtyři lidé a - klidně si ho mějte za předpotopního šovinistu, copak na tom sakra v téhle chvíli sejde? - také si uvědomil, že jedním z těch čtyř je žena, která by mohla potřebovat nějaké to slůvko útěchy.

S myšlenkou, že rozhodně musí něco podniknout, se obrátil na Megan, natáhl k ní ruku -

A zaraženě zůstal hledět na její tvář, z níž vyzařovala naprostá úleva.

"Všechno je v pořádku, Vinci, uklidni se," řekla, naklonila se k němu a něžně položila svou ruku kolem jeho zápěstí. "Poplach v kokpitu už taky přestal, slyšíš?"

"He?"

"Poplach," opakovala pomalu. "Už přestal. Přistáváme."

Našpicoval uši. Skutečně už nic neslyšel. A to houpání bylo taky pryč. Ale co měly znamenat ty podivné zvuky pod podlahou?

Vtom se k životu probral palubní rozhlas.

"Omlouvám se vám všem, že to s námi chvíli trochu házelo. Měl jsem tu menší problém s vysouváním podvozku, ale teď už jsou kola venku a my v naprostém bezpečí," slyšel vysvětlovat Gordiana, přímo jako by mu odpovídal na nevyslovenou otázku.

"Jo tak, podvozek," zamumlal si pro sebe.

"Cože?" obrátila se k němu Megan. "Povídal jsi něco?"

Sklopil oči k zápěstí, za které ho dosud držela, a usmál se.

"Jen jsem říkal, že tě mám taky moc rád, zlato," odvětil.

21.
Washington, D. C./ Jihovýchodní Asie
25./26. ZÁŘÍ 2000

Z TELEGRAFNÍ ZPRÁVY AGENTURY ASSOCIATED PRESS:

Washington, D. C. - Předseda firmy UpLink International Roger Gordian právě přicestoval se skupinou nejbližších spolupracovníků na chystanou tiskovou konferenci, která se má konat zítra ve Washingtonském tiskovém klubu ve stejnou dobu jako oficiální podpisový ceremoniál Morrison-Fiorova zákona v Bílém domě. Předpokládá se, že Gordian hodlá znovu vyslovit nesouhlas s tímto zákonem, a potvrdit tak své obecně známé stanovisko, které mu již vyneslo mnoho kritiky jak ze strany vlády, tak ze strany počítačového průmyslu.

V sázce je toho pro pana Gordiana hodně. Objevují se stále nové zprávy o narůstající nedůvěře akcionářů i o nedávno projeveném zájmu Monolith Technologies odkoupit rozhodující podíl jeho společnosti. Již krátce po přistání jím osobně pilotovaného learjetu na Dullesově mezinárodním letišti byl titán obranných a komunikačních technologií zcela obležen reportéry, kterým však odmítl podat jakýkoli komentář ke zvěstem, že se chystá na tiskové konferenci oznámit i rezignaci na svůj post ve vedení UpLinku.

Prezident Ballard i jeho poradci pro mediální záležitosti se mezitím snaží význam zákona o deregulaci prodeje šifrovacích technologií poněkud zlehčit a zaměřit naopak pozornost k prezidentově návštěvě Asie, kde má být koncem týdne podepsána Námořní obranná dohoda SEAPAC. Tato událost se uskuteční na palubě nejmodernější atomové ponorky, která kotví v singapurských pobřežních vodách...

ZE STRAITS TIMES:

OSADNÍCI NALEZLI U POBŘEŽÍ MRTVÉ TĚLO

Banda Aceh, Indonésie - Místní policejní úřady oznámily objev lidských pozůstatků učiněný nejmenovanými rybáři poblíž Lampduku, odlehlé vesnice u nejsevernějšího pobřeží, kde se Malacký průliv otevírá do Indického oceánu a

kudy vede několik frekventovaných námořních tras.

O stavu mrtvého těla a jeho identitě nebyla vydána žádná oficiální zpráva, očití svědkové nálezu je nicméně popisují jako mrtvolu muže, která se ve vodě nacházela pravděpodobně už několik dní.

Soudní pitva, která měla určit příčinu smrti, prý nepřinesla žádné výsledky.

Ačkoli o celé záležitosti není známo nic bližšího, faktem zůstává, že má být v souvislosti s ní kontaktován jak Mezinárodní námořní úřad (IMB), tak i různé oblastní vyšetřovací agentury. Obracet se při řešení podobných případů na IMB a policejní složky zemí ASEANu je zcela běžnou praxí, neboť obě strany těsně spolupracují a sdílejí společnou databázi osob pohřešovaných nebo ztracených na moři.

Gordian zůstal na letišti ještě nějakou dobu poté, co se ostatní odebrali do hotelu, a v doprovodu dvou z nejlepších lidí Nimecovy ochranky se v hangáru najatém svou firmou setkal s odborným mechanikem přes motory a kostry letadel.

Jen několik minut poté, co mu Gordian popsal své problémy s podvozkem, už se šokovaný mechanik soukal pod křídlo learjetu;

"Žádné známky vnějšího úniku tu nevidím a spojovací součásti se zdají netknuté," ohlašoval. "Ale počkat, na něco se ještě mrknu trochu víc zblízka."

Jednou rukou si přidržoval baterku a konečky ukazováčku a prostředníčku druhé přejel přes jedno místo na spodku trupu. Pak si prsty promnul o palec a přičichl k nim.

"Zvenčí na spouštěcím válci máte takový malý flek a je to cítit po Skydolu." Vystrčil hlavu zpod letadla a pohlédl na Gordiana. "Z toho se ale ještě nedá nic usuzovat, protože k nějaké menší ztrátě kapaliny dochází vždycky. Budu se muset podívat dovnitř a zkontrolovat celý rozvod. Od sekvenčních ventilů až po hadice hlavního systému."

Gordian si k němu přidřepl.

"Chci vědět, co se tam pokazilo, Miku," prohlásil. A protože stále nemohl pustit z hlavy případ Maxe Blackburna, rozhodl se vyjádřit nahlas i své neblahé tušení. "Udělej mi prosím tě laskavost a pořádně zkontroluj, jestli náhodou nemohlo jít o úmyslné poškození, ano? Dnes kvůli mně čtyři lidé málem přišli o život. Čtyři moji nejbližší přátelé."

Mike zhasl baterku, vylezl zpod letadla, vstal a otřel si zbytky kapaliny z prstů do hadru.

"Jistě, tady ze země se na to dá dívat i takhle," odvětil, "ale podle toho, co jste mi tu před chvílí vyprávěl, bych spíš řekl, že jste jim ty životy zachránil."

Gordian zavrtěl hlavou.

"Kdepak, tohle vůbec není otázka perspektivy," poznamenal stroze. "Federální letecké směrnice jasně říkají, že velící pilot nese plnou odpovědnost jak za letadlo, tak i za bezpečí pasažérů. Nezáleží na tom, zda byli ohroženi díky lajdácké předletové kontrole v San Jose, mechanickému selhání ve vzduchu, mému vlastnímu chybnému úsudku nebo snad nějakou kombinací těchto faktorů. Jsem zodpovědný za všechno, co se ve vzduchu stane."

Mechanik na něj hleděl bez jediného slova.

"Měl jsem obrovské štěstí, Miku," dodal ještě Gordian s napjatým výrazem ve tváři. "Chápeš? Nic víc, jen obrovské štěstí."

Mike polkl a zvolna přikývl. "Neodejdu z tohohle hangáru, dokud tu mašinu neprošťárám odshora až dolů," prohlásil.

Gordian ho poplácal po rameni. "Díky. Vážně si toho cením."

Pak se obrátil k oběma členům ochranky.

"Chci, abyste tu zůstali s Mikem. Pomozte mu se vším, s čím bude potřebovat."

Příslušníci Meče si vyměnili tiché pohledy.

Gordian jasně viděl, že z jeho příkazu nejsou právě dvakrát šťastní, a dobře také chápal proč. Byli to štíhlí, vážní a do sebe uzavření

profesionálové, jejichž výkonnost plně závisela na nekompromisní disciplíně. Jejich prvořadým posláním bylo poskytovat mu ochranu a jakákoli drobná úleva se prostě příčila jejich tréninku i přesvědčení.

"Nemusíte se bát, nic s mi nestane," ujistil je. "Jdu teď rovnou do hotelu a hodlám se tam zdržet až do večera."

"Dostali jsme přísný rozkaz neopustit vás ani na krok, pane," pronesl jeden z nich.

Gordian přikývl. "Já vím, Tome. Ale pokud Nimecovi vy sami neprozradíte, že jste mě nechali na pár hodinek bez dozoru, já to rozhodně neudělám."

Bodyguard se na chvíli zamyslel.

"Nejlepší by bylo, kdybychom se večer mohli alespoň po telefonu přesvědčit, že jste v pořádku," řekl nakonec.

"Ale samosebou, jen se prosím nesnažte dělat nějaké ukvapené závěry, pokud se vám neozvu," odvětil Gordian. "Mám za sebou náročný den a potřebuji si dát pořádnou sprchu a trochu se prospat."

Bodyguard na okamžik zaváhal a Gordian musel potlačit úsměv. Vybavil si totiž rodičovskou úzkost, která ho přepadala, když se Julia jako dospívající slečna toulávala venku, a navzdory duševnímu vypětí i postupující únavě ho to pobavilo.

"Jak víte, pánové, čeká na mě vůz a řidič už musí být jistě pořádně netrpělivý," prohlásil. "Uvidíme se později."

Tom se ještě krátce mlčky rozmýšlel, nakonec ale přikývl, přestože ve tváři se mu zračila směs mrzutosti, obav a zastřeného nesouhlasu.

"Dobře si odpočiňte, pane," popřál svému šéfovi.

"Vynasnažím se," rozloučil se Gordian.

S dosud potlačovaným úsměvem na rtech se pak otočil, ještě nedbale zamával rukou přes rameno a vyšel z hangáru.

"Přesně tak, Alexi, povídám ti, že se mi možná podaří zařídit, abys směl obědvat s prezidentem Spojených států a ostatními potentáty v důstojnické jídelně."

"To myslíš vážně?" nechtěl Nordstrum věřit vlastním uším.

"Naprosto," ujistil ho Stu Encardi. "Přímo v břiše té mořské stvůry, které říkáme Seawolf."

Rozmlouvali spolu nad obědem složeným z quesadilly, kaktusového salátu a chilli v restauraci Red Sage na Severozápadní čtrnácté, zhruba na půli cesty mezi Kennedyho centrem a Bílým domem.

"A kdo to zpunktoval?"

"Terskoff."

"Tiskový mluvčí?"

"Ano, sám tiskový mluvčí," zdůraznil Encardi.

Nordstrum se chvíli věnoval jídlu a pak se zeptal: "A v čem je háček?"

"Cože?"

"No jako zádrhel, chyták, prostě háček," odvětil Nordstrum. "Cokoli, co se mi zaryje pod kůži, jakmile vám spolknu návnadu."

Encardi si prsty sčesal dozadu neposlušnou vlnu bujných černých vlasů.

"Ach tak," utrousil. "Máš patrně na mysli podmínku prezidenta Ballarda."

Nordstrum k němu vzhlédl. "Podívej, Stu, já vím, že jsi charakter, ale jestli ze sebe nepřestaneš dělat pitomce a nepřejdeš k tomu, na co se tě ptám, tak se zvednu od stolu, dojdu do kuchyně, vezmu tam jeden z těch kaktusů, co tu z nich dělají saláty, ale takový, ze kterého ještě neobrali ostny, vrátím se s ním zpátky sem a narvu ti ho do zadku."

Encardi se zamračil. "Jauvajs," řekl.

"Jo," přisvědčil Nordstrum a nabodl na vidličku další kousek quesadilly. "Přesně tak, jauvajs."

Encardi se k němu důvěrně naklonil. "No dobře," zašeptal. "Prezident si výměnou žádá, aby ses zítra omluvil z tiskové konference Rogera Gordiana. Totiž, pokud jsi vůbec měl v úmyslu se jí zúčastnit."

"Aha," vypravil ze sebe mezi přežvykováním Nordstrum.

"Nesmíš si ale myslet, že by se Bílý dům snažil nějak omezovat tvé právo vyjádřit svůj názor," pokračoval Encardi. "Ballard prostě pokládá SEAPAC za mnohem důležitější část svého programu - a svého odkazu budoucnosti - než schválení zákona o kryptografii. A myslí si, že mu není věnována dostatečná pozornost, protože souboj Gordian versus Caine je pro noviny zajímavější."

"Aha," zopakoval Nordstrum.

Encardi rozhodil rukama.

"Promysli si to," naléhal. "Jsi mezi novináři jediná větší osobnost, která o SEAPACu píše od prvního stadia vyjednávání až dodneška. Která důsledně upozorňuje na jeho význam pro naše národní zájmy v jihovýchodní Asii. Nepřipadá ti, že když tě teď publikum uvidí na pódiu s Gordianem, odvede to jeho pozornost nesprávným směrem? Už tak rozptyluje zájem veřejnosti až moc věcí."

"Aha," žvýkal nerušeně dál Nordstrum.

Encardi podrážděně zkrabatil čelo. "Zatracená práce, Alexi, pověz mi, kdo z nás je teď nekomunikativní? Chtěl jsi, abych s tebou mluvil na rovinu, tak to dělám. Co kdybys mi to oplácel?"

"Samosebou," odvětil Nordstrum.

Opatrně odložil vidličku s nožem na talíř a narovnal se.

"Už dávno mám v plánu stát zítra Rogeru Gordianovi po boku, a taky to udělám, žádný medem pomazaný nátlak, ať třeba z nejvyšších vládních míst, mě od toho neodradí," prohlásil.

Encardi si opět rukou přičísl husté, neposedné kadeře.

"Alexi, uvažuj. Místo aby ses cpal nějakým blivajzem v oddělení pro dobrovolný personál, mohl bys nad kaviárem a šampaňským dělat rozhovor s předsedou vlády Jamamotem. Nenech si přece největší příležitost svého života jen tak proklouznout mezi prsty."

Nordstrum zkřížil ruce na prsou. "Vážně mě začínáš nudit."

"Alexi -"

"Přestaň kňourat, chováš se jako nějaký studentík před tabulí."

Encardi se zachmuřil, otřel si ústa ubrouskem a vztekle jím mrštil na stůl.

"Dobře, dělej si, co chceš," prohlásil.

"Milerád," odvětil Nordstrum. "Chceš se zeptat ještě na něco, než dojím?"

Encardi na něj jen pohlédl a povzdechl si.

"Vlastně jo," řekl po chvilce. "Slyšel jsi někdy o baronu Baraudovi?"

Nordstrum znuděně zavrtěl hlavou.

"Ty jsi vážně pomoc k nezaplacení," podotkl Encardi.

Transkontinentální let ze San Franciska do Johor Baham připadal Nimecovi a Noriko Cousinsové nesmírně ubíjející a doslova nekonečný. Pozdě v noci museli z Boeingu 747 přestoupit v Kuala Lumpuru do jakési rozvrzané, vrtulemi poháněné rachotiny a po příletu do Johoru pak v pronajatém voze, který si Nimec nechal přistavit k letišti, protrpět zrádnou pětačtyřicetiminutovou jízdu po temných, klikatých a chabě zmapovaných silnicích. Přestože Nimec navštívil johorskou pozemní stanici dosud pouze jednou a přestože ho ještě ve Státech napadlo, že nejmoudřejší by bylo požádat, ať pro ně na letiště přijede někdo z místních jednotek Meče, nakonec rozhodl, že se s Noriko dopraví k cílí vlastními silami. Dá se říct, že částečně na tom rozhodnutí nesla svůj podíl i snaha maskovat skutečný důvod jejich příjezdu a chovat se tak, aby se jeho konečné odhalení přesunulo až na dobu, kdy už bude mít víc informací o tom, kam Maxe jeho průzkum vlastně zavedl... a co na něm mohlo zkrachovat. Kromě toho se však přihlásila o slovo i ta část jeho osobnosti, která si ráda užívala dobrodružství, a přestože by to nikomu - a do jisté míry ani sám sobě - nepřiznal, pravdou zůstávalo, že vytržení z obyčejného, všedního prostředí přivedlo tuhle stránku jeho já po dlouhé době spánku opět k životu.

Tak jako tak bylo už něco málo před pátou ráno, když Nimec konečně narazil

na logo UpLinku, vyvedené na značce, která ho posílala stranou po zablácené příjezdové cestě, a jakmile se tím směrem pozorně zadíval, spatřil po pravé ruce za nedalekou řadou stromů vykukovat hliníkobetonové budovy pozemní stanice.

Sjel tedy z hlavní silnice a zamířil k přístupové bráně, kde zhruba deset metrů před strážní budkou zabrzdil. Na betonovém ostrůvku po jeho levici stál biometrický snímač -jedno z nedávných Maxových zdokonalení bezpečnostní sítě. Většina poboček UpLinku samozřejmě už zařízení, které dokázalo příchozího identifikovat buďto podle duhovky, nebo otisků prstů, dávno využívala, ovšem Blackburn chtěl identifikační požadavky při vstupu do interních prostor ještě zpřísnit, a nechal proto speciální skenery, které umožňovaly biometrickou kontrolu obou prvků, umístit hned u brány.

Nimec stáhl okénko, přitiskl palec na termosnímací pásek a počkal, až zařízení pořídí digitální fotografii jeho očí - dvě kamery zaznamenaly jejich umístění v rámci počítačově zpracovaného schématu celého obličeje, třetí pak na snímku s vysokým rozlišením zachytila obraz duhovky. Na všech třech fotografiích se ověřovaly četné charakteristické rysy, které byly porovnávány s údaji již dříve zahrnutými do bezpečnostní databáze.

Jen několik vteřin poté, co Nimec od skeneru odtáhl ruku, rozsvítilo se na "semaforu" nad branou vybavenou vlastním motorem místo červeného světla zelené a z reproduktoru na snímači se ozval počítačově syntetizovaný ženský hlas.

"Identifikace provedena," pronesl anglicky. "Pokračujte prosím, pane Nimecu."

Rozjel se tedy otevřenou branou do nitra komplexu, a když míjel muže ve strážní budce, přátelsky mu pokynul.

"Takhle jsem si to tu vůbec nepředstavovala," prohodila ze zadního sedadla Nori, která vyhlížela oknem ven do jitřního světla. "Je to takové... já nevím... takové bezbarvé."

Aniž by zvedl ruce z volantu, pokrčil Nimec rameny.

"Já pro to používám výraz ‚utilitářské'," podotkl. "Vůbec jsem si neuvědomil, že jsi vlastně zatím na žádné naší pozemní stanici nebyla. Vypadají jedna jako druhá. Po čase si člověk na tu strohost zvykne."

"To asi ano." Znovu se opřela a zažívala.

Nimec koukl do zpětného zrcátka.

"Unavená z té dlouhé cesty na východ?" zeptal se.

"Hm, a zároveň netrpělivá," odpověděla.

"To není zrovna nejlepší kombinace, když má člověk v plánu trochu se prospat." Zvedl z vedlejšího sedadla složený výtisk místního deníku. "Na letišti v Kuala Lumpuru jsem sebral tyhle Straits Times, zkus se do nich mrknout, třeba ti to pomůže se uvolnit."

"Nevzpomínám si, že bych tě viděla je číst."

"Taky jsem je nečetl," odvětil. "A pochybuju, že se mi podaří udržet oči otevřené tak dlouho, abych to stihl."

Nori si nabízené noviny vzala, položila je vedle sebe a znovu zívla.

"Díky," řekla. "S radostí tě u snídaně zasvětím do místního dění."

Nimec přikývl.

"Hlavně nezapomeň na horoskop," pronesl tónem, který sice mohl, ale také vůbec nemusel být vážný.

Jakmile se Sian Po vrátil z noční směny na policejní stanici domů, uložil se do postele, zavřel oči a okamžitě upadl do snu, v němž se nacházel v hráčském doupěti Tlusťocha B. Všude kolem se tam rojily ženy a zářila světla a on nějak vyhrál astronomickou sumu peněz, které se kolem něj kupily na obrovitých hromadách.

Klepání na dveře ho probudilo právě v okamžiku, kdy v tom snu začínal tančit s úchvatnou blondýnkou, která k němu sklouzla po dlouhé tyči a sdělila mu, že sem přiletěla až z Dánska, jen aby se s ním mohla seznámit.

Sian Po otevřel oči a zamžoural do přítmí své prachobyčejné garsonky, jež

vystřídalo lesk a záři jeho fantazie. Kam se jen poděla ta přitažlivá krasavice?

Když si uvědomil, že ve skutečnosti vůbec nikdy neexistovala, zamračil se a pohlédl na budík. Bylo pět ráno. Opravdu něco zaslechl, nebo se mu to jen zdálo?

Klepání na dveře se ozvalo znovu.

Dosud poněkud dezorientován se zvedl z postele a jen tak v pyžamu přešel na druhou stranu pokoje.

"Kdo je to?" zavrčel, protíraje si oči.

"Nesu vám něco od Gaffoora," odpověděl na chodbě tlumený mužský hlas.

Při zmínce jména jeho známého na velitelství z něj veškerá otupělost okamžitě spadla. Odemkl dveře a otevřel je.

Tomu muži mohlo být něco kolem třicítky a oblečený byl do civilních šatů, lehké bavlněné košile a sportovního sáčka. Nejspíš také vyšetřovatel, napadlo Siana.

"Vy jste z Gaffoorovy jednotky?" zeptal se ho.

Muž jen neutrálně pokrčil rameny, vyndal z náprsní kapsy bílou úřední obálku a podal ji Sianovi.

"Vemte si to, keyi bu keyi," pronesl.

Sian Po mu ji vytrhl z ruky.

Muž si ho ještě chvíli měřil bezvýrazným pohledem. "Povím Gaffoorovi, že jste jeho zprávu obdržel," řekl pak a obrátil se k odchodu.

Jakmile za ním Sian Po přibouchl dveře, dychtivě obálku roztrhl. Uvnitř našel přeložený list papíru. Vytáhl ho a přečetl si krátké sdělení, jež na něm bylo napsáno.

Po otlačené tváři se mu rozlil úžas.

Neuvěřitelné, pomyslel si. Prostě neuvěřitelné.

Nehledě na pokročilou hodinu, přeběhl k nočnímu stolku, v diáři vyhledal telefonní číslo Tlusťocha B a ihned je začal vytáčet.

Jako by byl onen sen úžasnou a pravdivou předpovědí - Sian Po právě vyhrál balík.

22.
Washington, D. C / Ostrov Sentosa
27./28. ZÁŘÍ 2000

Před Východním pokojem Bílého domu, pokojem, který jen přetékal novináři, prominentními členy Kongresu a dalšími oficiálními hosty sezvanými k slavnostnímu podpisu Morrison-Fiorova zákona, stál na chodbě prezident Ballard, roztrpčený a celý netrpělivý přiložit pero na papír.

Roztrpčený proto, že by si přál podepisovat ten zákon usazen za poctivým, masivním Rezolučním stolem v pohodlném bezpečí přepychově zařízené kanceláře Úřadu exekutivy, podepisovat ho někdy o půlnoci, kdy už i v tom zářném městě kolem Kapitolu pozhasínala většina světel a všichni ti lidé, co se tu dnes rojí, leží pěkně doma v posteli, nebo třeba i někde jinde v posteli a v některých případech dokonce přebíhají z postele do postele, tuhle se chvatně zapínají, tamhle hned zas rozepínají, knoflíky se jim pletou pod rukama... ale ať si dělají, co se jim zlíbí, hlavně že on by od nich měl pokoj.

A netrpělivý byl proto, že když už byl přinucen uspořádat kolem podpisu tuhle mamutí slavnostní akci - odevšad se mu do tváře upírala světla reflektorů a kamery pro přímý přenos najížděly na detail -, chtěl to mít všechno co nejdřív za sebou, aby se pozornost veřejnosti mohla soustředit na něco, co pro něj bylo opravdu důležité, tedy na SEAPAC, na jeho dítě, které hýčkal už od plenek a sledoval, jak pod jeho rozumným politickým dohledem prospívá, zdokonaluje se a nabývá na významu. Pokládal tuhle smlouvu za svůj nejvýznamnější politický úspěch během působení v Bílém domě, věřil, že se

stane základním kamenem nové strategické a logistické spolupráce v oblasti Pacifiku, a byl si naprosto jistý, že výrazným dílem přispěje k posílení vzájemných pout mezi Spojenými státy a jejich asijskými partnery a rozhodné o budoucnosti bezpečnostních zájmů jeho země v této části světa. Čím byl ve srovnání s ní nějaký Morrison-Fiorův zákon? Pouhým diskutabilním legislativním opatřením na zmírnění zákazů, které se nespočtem různých kliček stejně už obcházely.

Celý netrpělivý, kdy bude moci konečně usednout za stůl - sice ne za Rezoluční, za ten odolný, nezničitelný kus nábytku sbitý z trámů jedné neohrožené expediční lodi, ale jen za těch pár nesrovnatelně bezvýznamnějších a ubožejších prken, která dnes speciálně kvůli tomuhle kraválu přistavili pod portrét George Washingtona - prezident nahlédl dovnitř do místnosti, kde napravo od vchodu postával duchovní otec celé ceremonie, tiskový mluvčí Brian Terskoff a klevetil s jakousi mladou ženou, v níž Ballard záhy poznal vedoucí zpravodajského oddělení jednoho z hlavních televizních kanálů. Možná právě u ní si Terskoff jednou bude shánět práci, až odsud dostane vyhazov, o který si ostatně už hodně dlouho koleduje, zmetek jeden tvrdohlavá, mizerná.

A může k tomu vlastně být lepší příležitost než právě teď? blesklo Ballardovi hlavou.

Jakmile k němu Terskoff zabloudil pohledem, kývl na něj prstem a počkal si, až se prodere mořem sezvaných hostí za ním do chodby.

"Ano, pane prezidente?" zeptal se Terskoff ještě z dálky.

"Jak to, že se to tak protahuje?"

"Ještě je třeba vychytat jednu dvě mouchy na satelitním přenosu, nějaké technické záležitosti," vysvětlil Terskoff. "Za pět minut pojedem."

Prezident na něj pevně upřel zrak.

"Za pět minut pojedem," zopakoval jako ozvěna.

Terskoff přikývl. "Možná i dřív."

Prezident z něj nespouštěl oči.

"Mluvíte jako režisér nějaké talk show."

Terskoff se tím zdál polichocený.

"Svým způsobem tady dnes nějakou takovou funkci opravdu zastávám," přisvědčil.

Prezident se k němu naklonil. "Kdyby bylo po mém, Briane, proběhl by podpis jako naprosto rutinní součást mé práce, v klidu bych si ho odbyl někdy během noci. Ovšem díky vám se z toho dělá velká podívaná."

"Ano, pane, to dělá," přisvědčil pyšně Terskoff a ohlédl se za sebe do místnosti. "Přímo velkolepá podívaná. Podle mě by se takhle mělo přistupovat ke všem podobným událostem."

"Tak ke všem podobným událostem?"

"Přesně tak, pane prezidente."

Ballard se zachmuřil a několikrát si jazykem přejel po vnitřní straně tváře. "Ale v tom případě by se takového přístupu mělo využít taky k propagaci dalšího z mých drobných úspěchů. Toho, o němž si myslím, že se mu zdaleka nedostává takové pozornosti, jakou by si zasluhoval."

Terskoff náhle trochu znejistěl a poškrábal se za uchem.

"To mluvíte o SEAPACu, že?" otázal se.

"Ano," přitakal prezident a zabodl ukazováček Terskoffovi do hrudi. "Uhodl jste. A jsem přesvědčen, Briane, že ještě není pozdě s tím něco udělat. Kupříkladu by mě zítra na první základnu vzdušných sil, odkud odlétám do Singapuru, mohly doprovázet nějaké roztleskávačky. Nebo ještě líp, co takhle rovnou modelky Playboye, které by se za ty roztleskávačky převlékly? A jak by na letišti mávaly těmi barevnými bambulemi, mohly by skandovat: ‚My chceme SEAPAC, my chceme SEAPAC,' a tak pořád dokola. A slovo SEAPAC by mohly mít navíc vyšité flitry na horním dílu plavek, každá modelka jedno písmeno. Co byste říkal na takovouhle velkolepou podívanou?"

Terskoff se ušklíbl. "Já vím, pane prezidente, vám připadá, že SEAPAC

stojí na poli veřejného zájmu hluboko ve stínu Morrison-Fiorova zákona. Jenže tisk prostě pase po senzacích, s tím nic nenaděláme. Podle mého bude nejlepší, když jim dopřejeme, co chtějí, a pokud možno v pořádných porcích -"

"Tuhle písničku už jsem slyšel stokrát a úplně mi to stačilo," zarazil ho Ballard. "Podívejte, Briane, máte padáka. Vy i celá ta sebranka, kterou nazýváte svým štábem. Hlavní vinu můžete přičítat tomu, že iniciativu, do které jsem já vložil nesmírné úsilí, jste vy klidně odsunuli na vedlejší kolej."

"Pane-"

Ballard zvedl ruku jako strážník na křižovatce.

"Ještě jsem neskončil," řekl. "Tenhle boj o kryptografii se mě netýká. Nikdy se netýkal. Já jsem se nikdy nechtěl s Rogerem Gordianem pouštět do křížku, rozhodně ne veřejně, a přesto právě to se tady dneska děje. Zrovna teď, v tomhle okamžiku, proti mně na druhé straně města vstupuje do ringu. A to mě ani v nejmenším netěší."

Ticho.

"Pane prezidente, pokud mohu udělat cokoli..."

"To můžete," odvětil Ballard. "Předně upozorněte všechny ty lidi od televize, že za třicet vteřin vcházím dovnitř, ať jsou připravení nebo ne. A pak se můžete zastavit za tou pěknou televizní vedoucí, co jste ji právě přemlouval na oběd - za tím účelem bych vám mimochodem doporučil restauraci U Novinářské kachny -, a poptat se jí, jestli by pro vás neměla místo ve svém oddělení. Protože až se příští týden vrátím z Asie, očekávám na stole vaši výpověď. Rozuměl jste mi?"

Terskoff zbledl. "Pane..." Prezident si poklepal na hodinky.

"Dvacet sekund," řekl.

Terskoff ještě asi dvě vteřiny váhal, pak se s rozklepaným spodním rtem otočil na patě a zapadl do Východního pokoje.

Přesně osmnáct vteřin poté uslyšel prezident ohlašovat své jméno a vešel také.

***

Murrowův sál budovy Washingtonského tiskového klubu byl zcela zaplněn novináři. Davy washingtonských zpravodajů se jako nějaký obří, samoreprodukující se organismus rozdělily mezi dvě opačné fronty chystané bitvy, jejíž bouřlivé veřejné vyvrcholení se právě chystalo a v níž proti sobě měli přes Pennsylvania Avenue metat verbálními blesky prezident Ballard a Roger Gordian. Všichni doufali v palcové titulky, doufali v dramatické zvukové i obrazové záznamy, doufali, že zástupy mluvčích a bývalých politiků, kteří po ukončení kariéry znovu pronikali na scénu v roli televizních komentátorů, okoření následující horké minuty pravidelnými dodávkami pichlavých poznámek. Doufali, že uvidí vzduchem létat bomby, a Gordian se tohoto jejich očekávání tak trochu obával - dobře si totiž uvědomoval, jak malou má šanci dosáhnout výšin, v nichž se nacházela pomyslná laťka. Když člověk celý život řídí své záležitosti s pravou podnikatelskou zdrženlivostí, sotva je pak připraven začít najednou dštít z řečnické tribuny oheň.

Co však koneckonců jemu záleželo na tom, zda budou zklamáni? Svět se kvůli tomu nezboří, stejně jako by se nezbořil ani v tom případě, že by se tu nakonec vůbec žádný novinář neukázal a on byl nucen pronášet svá elektronicky zesilovaná slova do místnosti plné prázdných židlí. Prostě sem jen přijel přednést své prohlášení, a ať už zvítězí nebo prohraje, nikdo mu nebude moct vytknout, že pro svou věc neudělal maximum.

Vystoupil na pódium ještě nějakou chvíli před zahájením. Po pravici mu za zády seděli Chuck Kirby, Megan Breenová, Vince Scull a Alex Nordstrum, po levici pak Dan Parker, Richard Sobel a místní šéf FBI Robert Lang.

"Dámy a pánové novináři, děkuji vám všem, že jste dnes přišli," začal

nakonec. "Právě teď je jen několik bloků odsud prezidentovým podpisem uváděn v platnost Morrison-Fiorův zákon o deregulaci šifrovacích technologií. Nevím, jaké osobní stanovisko k němu zaujal ten který z vás, nicméně já jsem se to své snažil v průběhu několika posledních měsíců vyjevit co nejjasněji. Na svém nesouhlasu s uvolněním vývozu šifrovacího hardwaru i softwaru nadále zcela nekompromisně trvám. Vyskytly se však jisté nejasnosti ohledně mých dalších cílů, a to je také jeden z hlavních důvodů, proč jsem před vás dnes předstoupil."

Na okamžik se odmlčel a upravil si mikrofon.

"O kryptografii i její důležitosti ve smyslu globálního sjednocujícího pouta sám něco málo vím," pokračoval. "Věřím, že vědomosti znamenají svobodu a že základním kamenem všech vědomostí jsou informace. Svou komunikační sítí se už nějakou dobu snažím bořit bariéry, díky nimž žije spousta lidí po celém světě v temnotě a tyranii. A jsem nesmírně hrdý na všechny své úspěchy.

Je však třeba si uvědomit, že Amerika má mnoho nepřátel. Bylo by proto velkou chybou usilovat o globální rozšíření rozvinutých technologií za každou cenu a dokonce i v takovém případě, že by tím došlo k ohrožení našich práv a zvyklostí jakožto svrchovaného národa, a já se domnívám, že Morrison-Fiorův zákon je znepokojivým vykročením právě tímto směrem. Moji kritikové ovšem na druhou stranu namítají, že svou podporou kontroly kryptografie - a stejně tak i kteréhokoli jiného podobně důležitého mocenského nástroje - se jen marně snažím zahnat džina zpět do láhve. Namítají, že jakmile je šifrovací software možno bez větších obtíží propašovat otevřenými hranicemi kyberprostoru, pak je pro nás lepší předstírat, že tyto hranice vůbec neexistují, než se je snažit přesněji vytyčit a regulovat. Čili jinými slovy říkají, že vzhledem k jasně patrným nedostatkům a rozporům v současných zákonech i jejich téměř nemožnému uplatnění mimo územní hranice našeho státu bychom je měli úplně zrušit, místo abychom se je snažili dovést k větší preciznosti.

Takový způsob uvažování je mi ovšem naprosto nepochopitelný. Máme upustit od veškerých snah o kontrolu elektronického pirátství jen proto, zeje to obtížné? Utéci od problému, protože nám svou složitostí nahání hrůzu? A pokud ano, kde potom uděláme onu příslovečnou tlustou čáru? Nebo příště povolíme přes hranice nekontrolované převážet i zbraně a drogy? To prosím není nijak přehnané přirovnání! Mezinárodní teroristé i profesionální zločinci dobře vědí, že by jim šifrovací technologie poskytly nezanedbatelnou výhodu nad policejními složkami, nový a rafinovanější způsob utajení, jehož prostřednictvím by dokázali mnohem lépe skrývat své aktivity. Dobře to vědí. A rychle se naučí, jak tyto vědomosti co nejlépe zužitkovat.

Buďte si jisti, že jakmile zločinu a zločincům poskytneme jakoukoli výhodu, budou pro nás následky tisíckrát horší, než kdybychom svolili ke zrušení veškerých mezinárodních hranic. Riskujeme tím rozkol jednotné vůle celé naší civilizace. A to, dámy a pánové, mne osobně děsí mnohem víc než cokoli jiného..."

Nordstrum přejížděl očima po zástupu reportérů. Gord si podle něj vedl znamenitě, a přestože z výrazu ve tvářích novinářů, nechvalně proslulých svou otupělostí, bylo vskutku nesnadné něco vyčíst, a jen tu a tam některý z nich souhlasně přikyvoval hlavou, zdálo se, že všichni pozorně naslouchají... a o to tu dnes šlo především. Gordian nepotřeboval ani tak jejich souhlas jako hlavně zájem. Jedině ten ho totiž dostane na úvodní strany, zatímco v opačném případě by skončil zapomenut kdesi v rubrikách na konci novin.

Jednu věc si však Nordstrum vyčítal, totiž že Gordianovi zapomněl vyřídit vzkaz od Craiga Westona. Nejde tu o zámky, ale oklice, kladl mu Weston na srdce a očividně tím narážel na speciální kódy, jichž se používalo k dekryptaci, nebo jinak, netechnicky řečeno, k "rozluštění" zašifrovaných dat. Problém bezpečného uložení těchto kódů byl totiž dalším důležitým bodem celé problematiky a pouhá zmínka o něm by celému Gordianovu prohlášení jistě dodala na důrazu. Nordstrum si proto pevně umiňoval, že se o tom Gordovi musí zmínit,

jenže pak přišlo srdečné uvítání v hotelu, líčení dramatické události na Dullesově letišti, při které jen o vlásek unikli smrti, a on na to docela zapomněl.

No, nedá se nic dělat, snad se mu podaří Gordovi nějak naznačit, ať se o této věci zmíní alespoň v průběhu neúprosného novinářského křížového výslechu - eufemicky nazývanému chvilka pro otázky z publika -, který měl následovat po úvodním projevu. Ono vlastně bude i lepší, když se Gordian k té záležitosti dostane až o něco později, protože si pak jistě bude chtít alespoň na chvíli oddechnout od nevyhnutelné laviny otázek ohledně snah Monolithu o skupování akcií a onoho překvapivého prohlášení, které se chystal v této věci učinit.

Kromě toho si Nordstrum neustále připomínal, jaké ho v posilovně čeká peklo, jestli svůj slib admirálovi nedodrží, a s tím obrátil pozornost zpět k tiskové konferenci.

Omori seděl v kabince visuté dráhy, která poklidně konala svou okružní jízdu kolem supermoderních zábavních parků, umělých pláží a dalších hojně navštěvovaných turistických atrakcí ostrova Sentosa, a dalekohledem sledoval flotilu námořních hlídkových člunů, které manévrovaly ve vodách podél pobřeží Singapuru. Jejich přítomnost nemohla v posledních dnech uniknout pozornosti skutečně nikoho, vždyť se jich tu již takto v předstihu shromáždily kvůli plavbě Seawolfu celé eskadry. Také bezpečnostní složky ve městě byly mnohem početnější, než Omori kdy viděl; cestou z nádraží k přístavišti trajektu byl kvůli celé té slávě několikrát nucen obcházet policejní zátarasy a ubírat se po těch nejrušnějších třídách. Do města totiž už dorazil předseda vlády Malajsie - dokonce o den dřív než jeho protějšky z Indonésie a Ameriky -, neboť se ještě chystal v Pulau Ubinu navštívit tamního guvernéra, s nímž ho spojovala blízká osobní pouta.

Také poslání, které sem z Tokia přivedlo Omoriho, mělo původ v dlouholetých poutech... se syndikátem Inagava Kai, jehož byl vysoce postaveným kuromaku, neboli zprostředkovatelem moci; se Ngou Canberou; s některými členy parlamentu, jejichž společná opozice proti SEAPACu je přivedla k vytvoření tajného spolku se širokou škálou zájmů doma i v zahraničí, které ovšem všechny směřovaly k jednomu jedinému cíli: zničit připravovanou smlouvu a tím pádem také ponížit všechny její internacionalistické zastánce a přivodit jejich pád.

Omori opět ucítil dloubnutí do pravé ruky, odtáhl tedy dalekohled od očí a obrátil se na chlapečka na vedlejší sedačce. Ten se neposedně vrtěl a už asi posté se ptal své matky, kdy konečně dojedou do zábavního střediska. Omori se zamračil a poklepal dítěti na rameno, aby upoutal jeho pozornost.

"Měl bys hezky trpělivě sedět a neotravovat pořád maminku," řekl mu. "Je moc hodná, že tě sem vzala, ale rozhodně není v jejích silách, abychom jeli rychleji."

Chlapec ihned ztichl a zahleděl se na něj vykulenýma, poděšenýma očima, jak to děti dělají, když je někdo neznámý vyhubuje. Pak se obrátil zpět k matce.

Také Omori k ní zvedl zrak a soutrpně se na ni usmál. Její chlapec byl roztomilý malý neposeda stejně jako jeho vlastní syn, navíc i přibližně téhož věku. Omori se tiše modlil, ať je mu dopřáno dožít se chvíle, kdy se bude moci znovu setkat se svou ženou a rodinou. Děti byly jeho největší radostí.

Odvrátil se zpět k oknu, zvedl dalekohled k očím a pokračoval v pozorování přístavu. Počet hlídkujících člunů pro něj neměl pražádný význam. Ať sem klidně převelí celé námořnictvo, jestli se jim zachce. Malá skupinka dokonale vyzbrojených mužů, která udeří v pravý okamžik, dokáže proniknout jakkoli silnou obrannou linií.

Ještě dnes večer, až dokončí svůj průzkum a trochu se osvěží, setká se s členy výsadkového týmu a provede revizi jejich konečných příprav. Pak už nebude mít na práci nic jiného než čekat na povel k zahájení akce a kontrolovat emailovou schránku, kdy dorazí kritický soubor od Ngy.

Pro tuto chvíli se však Omori rozhodl na nic nemyslet a užívat si výletu.

Doufal, že hlavy států si ten svůj na palubě Seawolfu užijí stejně tak.

"Na závěr bych se chtěl ještě na chvíli vrátit k podobenství s džinem. Skutečně vypadám jako člověk, který by si přál zavřít jej zpět do kouzelné lampy, tu zapečetit a skrýt před zrakem všech, před samotným vědomím člověka? Vždyť mé celoživotní dílo dokazuje pravý opak. Nemyslím si, že to byla džinová schopnost konat zázraky, co v té staré pohádce sneslo na Alladinovu hlavu tolik strasti a trápení. Pravou příčinou, alespoň podle mého názoru, byl Alladinův nedostatek soudnosti při užívání tajemného daru a jeho neschopnost uvědomit si, že je třeba zacházet s ním s náležitou opatrností a sebekázní. Moc sama o sobě nikdy strach nevyvolává. Vše záleží jen na rukou, do nichž padne. S rozmyslem a nadšením pro dobrou věc se nic špatného stát nemůže.

Neustále se rozvíjející technologie před námi otevírají nové a nové možnosti, výtvory lidské mysli dnes v jistém smyslu skutečně probouzejí k životu magii, a my přebíráme nesmírně důležitou odpovědnost za rozhodnutí, zda se toho všeho využije k dalšímu budování místo ničení, k šíření svobody místo stavby žalářů, k takovým věcem, které našemu druhu přinesou užitek, a ne škody. Je to odpovědnost, která se ve své podstatě nezměnila už od dob objevu ohně nebo kola, jen s tím rozdílem, že s rostoucí složitostí nástrojů se stávají složitějšími i naše volby. Samozřejmě není možné zcela se vyhnout chybám, já však doufám a věřím, že se z nich dokážeme poučit, a pokud některé z nich lze ještě napravit, budeme natolik moudří, že je napravíme. V takovém případě, a za tím si stojím, v takovém případě patří džin nám všem. A je v těch nejlepších rukou."

Gordian odsunul poznámky a napil se ze sklenice s vodou. Docela to ušlo, pomyslel si. Nijak ho netrápilo, že závěrečný potlesk byl víceméně zdvořilostní. Ba snad dokonce i trochu uspěchaný. Hlavní věc, že se mu podařilo předat připravené poselství a že jeho myšlenky mají poměrně slušnou šanci proniknout sítem médií a dostat se až k široké veřejnosti.

Zhluboka se nadechl, upil ještě trochu vody a znovu se sklonil k mikrofonu.

"V této chvíli rád odpovím na několik vašich dotazů," ohlásil.

Tři čtvrtiny sálu okamžitě vyskočily s rachotem ze židlí.

Gordian pokynul muži v první řadě, který zastupoval známou zpravodajskou webovou stránku.

"Pane Gordiane, byli jsme informováni, že hodláte učinit nějaké závažné prohlášení," řekl. "A protože jste se o ničem takovém ve své řeči nezmínil, rád bych se zeptal, co nám můžete prozradit o své budoucnosti ve funkci předsedy společnosti UpLink International."

Gordian se na něj zahleděl s neskrývaným překvapením.

Zatraceně, vždyť on na to v rozčilení málem úplně zapomněl.

"Jistě, jistě," přitakal. "Díky, že jste mi to připomněl, skutečně jsem k tomuto tématu chtěl říci několik slov."

V okamžiku, kdy prezident uspěchaně a ledabyle načmáral podpis na poslední stránku Morrison-Fiorova zákona, nyní již platného pro celou zemi, propukl celý Východní pokoj hlasitým, nadšeným potleskem. Gratulace pršely ze všech stran. Předsedové senátorských klubů si navzájem potřásali rukama. Mluvčí Bílého domu se na znamení společného triumfu objal se svým sokem z menšinové politické strany. Viceprezident pózoval fotografům, přihříval se na výsluní slávy svého vrchního velitele a tiše doufal, že tyto okamžiky přidají na lesku i jemu samotnému, až za dva roky nadejde čas, aby u strany hledal podporu pro vlastní kandidaturu.

Prezident Ballard si zatím toužebně přál, aby si už konečně mohl jít lehnout.

Příštího dne jej čekal dlouhý let do Singapuru a následně pak cesta na palubě atomové ponorky. Historickému významu těchto událostí však jako by nikdo na celé planetě nevěnoval nejmenší pozornost.

".. .a pan Sobel získá všechny firmy zahrnuté v divizi počítačového

průmyslu UpLinku včetně Stronghold Security Systems, naší pobočky šifrovacího hardwaru a softwaru. Jako člověk, který s Richardem spolupracuje už přes deset let, jsem přesvědčen, že tyto plody mé práce dosáhnou v jeho péči impozantního a nebývalého úspěchu."

Gordian ukázal na jednu ze zdvižených rukou přímo před sebou.

"Ta mladá dáma z Wall Street Journalu" vyzval ji. "Slečna Sheffieldová, že?"

Žena přikývla a vstala. "Se vší úctou, pane Gordiane, jak bude takový růst možný, pokud pan Sobel setrvá na vašem stanovisku na vývoz šifrovacích technologií? Vždyť spousta průmyslových analytiků kategoricky odmítá vaše tvrzení, že se kryptografická firma může zaměřit čistě na domácí trh a zůstat přitom ziskovou společností. Nebo snad hodlá Stronghold po odprodeji změnit politiku?"

Na pódiu se zvedl sám Richard Sobel a přešel až na samý okraj.

"Se svolením našeho hostitele bych na tuto otázku rád odpověděl osobně," oznámil. "Chtěl bych jednoznačně prohlásit, že s Rogerem Gordianem v otázce šifrovacích technologií naprosto souhlasím a budu se i v budoucnu držet jeho současných zásad. Úspěch spočívá jen v tom, jakým způsobem přistupuje ta která firma k trhu, a můj vlastní podnik je živoucím důkazem, že se ti analytici, které jste zmiňovala, hluboce mýlí. Naše čisté zisky v posledních pěti letech neustále rostou. Účelně expandujeme a díky vlastním systémům na šifrování dat - jež nezřídka vycházejí z kryptografických produktů Rogera Gordiana - jsme si u klientů vydobyli solidní jméno. Jako společnost zaměřená především na služby a technické zabezpečení věříme, že špičkové šifrovací systémy Rogera Gordiana k nám jednak přilákají nové zákazníky, a zároveň poskytnou nespočet nových výhod i těm stávajícím."

Slečna Sheffieldová ještě Richarda požádala o stručný přehled příjmů za poslední čtvrtletí a na řadu se opět dostal Gordian. Než se však znovu vrátil k mikrofonu, vzal Richarda za loket, naklonil se k němu a šeptem ho požádal, ať se zatím nevrací na své místo a zůstane s ním. Předpokládal totiž, že už zakrátko budou mít příležitost společně vypustit závěrečnou bombu.

"Jak přijala váš návrh na odprodej některých divizí správní rada?" otázal se další reportér.

"Probral jsem to telefonicky s každým jejím členem a mohu vás ujistit, že můj plán byl takřka jednomyslně přijat," odpověděl Gordian. "Neočekávám, že by se na zasedání, které chceme svolat na příští týden, vyskytly nějaké problémy."

Další reportér. "Když necháme na chvíli stranou počítačovou divizi, UpLink vlastní ještě několik poboček zaměřených na zdravotnictví a automobilový průmysl, o nichž jste prohlásil, že budou též k prodeji... a pro které zatím nemáte kupce. Jak čekáte, že na toto, ehm, vynucené rozštěpení budou reagovat vaši akcionáři?"

"Doufám, že velmi pozitivně," odvětil Gordian. "Pobočky, které se od nás mají odloučit, zůstanou i nadále v rukou schopného a tvůrčího managementu, který teď navíc bude moci prosazovat nápady s mnohem větší volností, než jak tomu bylo pod neustálým byrokratickým tlakem naší mamutí společnosti. Bylo by samozřejmě bláhové očekávat, že budou spokojeni všichni akcionáři, nicméně jsem přesvědčen, že většinu z nich uklidníme chystaným balíčkem finančních bonusů a zakrátko si opět získáme jejich plnou důvěru. Jsme svým investorům zcela oddáni a ručíme za to, že žádný z jejich zájmů nezůstane nevyslyšen."

Následovalo půl tuctu dalších nepříliš zajímavých dotazů, většinou ohledně technických detailů celého rozdělení. Jaký typ finančních bonusů? Hodláte si v odprodávaných divizích podržet nějaký podíl? A pokud ano, jak velké procento bude nabídnuto akcionářům?

Teprve otázka číslo sedm byla ta pravá. Vypálil ji na něj kdosi z Business Weeku:

"Pane Gordiane, jak by vaše plány ovlivnilo, kdyby konsorcium Spartus

vskutku schválilo prodej svých akcií UpLinku - jejichž hodnota odpovídá zhruba jedné pětině celé společnosti, což je ohromný minoritní podíl -, panu Marcusi Cainovi, kterého, jak všichni víme, nezvete k sobě domů příliš často na oběd?"

Takové nahrávce nemohl Richard Sobel odolat.

"Jako součást našeho celkového plánu jsme se rozhodli, že UpLink převede odpovídající část kapitálu do mých rukou," vložil se bez meškání do debaty. "Pokud se Marcus Caine bude chtít stát u našeho stolu nezvaným hostem, bude se od této chvíle muset usadit přímo naproti Rogeru Gordianovi a mně, oběma se nám dívat do očí a uvědomit si, že tohle není žádná dobročinná hostina, kde by toho mohl spořádat, kolik se mu zachce. Můžete mi věřit, že jestli se Caine pokusí ukrást něco z mého talíře, pak by si měl dávat zatraceně dobrý pozor na mou vidličku."

Následovala vteřina překvapeného ticha a poté výbuch smíchu nad Richardovým vtipným příměrem.

Halasného, neutichajícího smíchu.

Gordian hleděl do sálu a připadal si trochu trapně, neboť cítil, že i jemu samotnému se roztahují rty do úsměvu.

Ale ne zase nějak moc trapně.

Bác ho, pomyslel si. Bomba je vypuštěna.

A nebylo pochyb o tom, že svůj cíl zasáhla dokonale.

Marcus Caine, který ve své pracovně sledoval přímý přenos, odtáhl od úst rohlík, do kterého se právě chtěl zakousnout, položil jej na stůl a obrátil se na sekretářku. Když mu Debora před chvílí přinesla kávu s pečivem, požádal ji, ať zůstane a dělá mu z tiskové konference poznámky, takže teď seděla vzadu na pohovce, ťukala na klávesnici laptopu a upřeně zírala na obrazovku. Snad až příliš upřeně. Před okamžikem si dokonce položila dlaň na ústa, aby je skryla před jeho pohledem. Přišla jí snad Sobelova poznámka k smíchu? napadlo Caina. Už jen při tom pomyšlení by ji nejraději roztrhal na kusy. A pokud se jeho podezření promění v jistotu, pak se milá Debora může těšit na padáka. Postará se, aby do jeho kanceláře už v životě nevkročila, přinejmenším ne jako zaměstnankyně.

Caine ucítil nepříjemné pálení v žaludku. Přímo jako by ho zevnitř spaloval nějaký oheň.

Ti hajzlové, nadával v duchu nevěřícně. Ti hajzlové. Měli už být dávno po smrti. Měli se zabít, když Gordian přistával s tím letadlem. Lidi, kterým ten úkol svěřil, se mu přece zaručili, že to nikdo nepřežije. Jenže ono to nějak nevyšlo... nějak se nikomu nic nestalo. A místo toho -

Místo toho...

Rozhodně však nemohl Gordianovi upřít nápaditost. Když od UpLinku odsekne několik celých divizí, získá nepochybně dostatek kapitálu na vyrovnání nesplacených dluhů. Odprodáním kryptografické pobočky navíc eliminoval hlavní důvod nespokojenosti podílníků a nepochybně zvedl cenu akcií UpLinku na její maximum za několik posledních let. A tím, že převedl část samotného jádra organizace na Sobela - a udělal z něj tak svého bílého jezdce i pěšáka zároveň -, uzavřel spojenectví, které v konečném důsledků vrátí kontrolu nad společností opět do jeho rukou právě v okamžiku, kdy už ji měl Caine téměř na dosah. Aby totiž tak pevný svazek přemohl, nebo dokonce jen omezil jeho vliv, potřeboval by teď Caine - či kterýkoli jiný zájemce o rozhodující podíl - získat nepoměrně větší počet akcií, nyní navíc ještě mnohem dražších.

K bolesti, jež mu rozdírala vnitřnosti, se náhle přidalo ještě děsivě naléhavé nutkání zvracet, takže jej přepadly skutečné obavy, zda není nemocný. Neulevilo se mu dokonce ani při pomyšlení, co se dnes večer semele v jednom z Gordianových středisek pro archivaci dat. Nga a jeho společníci dostanou, co chtějí... zatímco on...

No jen to dopověz, naléhal na něj jeho vnitřní hlas. Buď aspoň natolik chlap, že to dopovíš.

Ne. Ne. Ne.

Roztřesenýma rukama zvedl ze stolu tácek s pečivem, hodil ho do odpadkového koše a spalován záchvaty nenávisti k sobě samému hleděl dál na televizní obrazovku.

Ne.

Prostě nemohl, nedokázal se smířit s myšlenkou, že je poražen.

23.

Jihovýchodní Asie / Sacramento, Kalifornie

29./30. září 2000

,,-ló, Maxi? Maxi, tady Kirsten. Zavolej mi prosím tě co nejdřív na mobil."

"Maxi, to jsem zas já, Kirsten. Pořád čekám, kdy se ozveš."

"Haló, Maxi? Tatáž zpráva jako naposled."

"Maxi, co je s tebou? Už jsou to čtyři dny a já o tebe začínám mít vážně starost. Sestra se švagrem mě přesvědčují, abych zavolala na policii, a možná mají pravdu. Jsem z toho všeho tak zmatená. Moc tě prosím, jestli mě slyšíš, určitě zavolej."

"Maxi, rozhodla jsem se udělat, co mi radí Anna, a spojím se s úřady-"

Nimec vypnul záznamník a mlčky pohlédl na Nori.

Přestože se v Johoru zatím ještě pořádně nerozbřesklo a oni se nestačili ani najíst, natožpak aspoň trochu prospat, stáli už v Blackburnovu skromném, jednopokojovém příbytku na pozemní stanici a pátrali po nějakém vodítku, které by jim snad prozradilo něco o místu Maxova současného pobytu. Žádnou stopu však neobjevili, nicméně časté a stále ustrašenější vzkazy od Kirsten Chu - z nichž nejstarší přišel podle displeje záznamníku přede dvěma dny -jim prozradily, že aspoň ona se z povrchu zemského zcela neztratila. Přestože vzkazy skutečně potvrzovaly Nimecovy obavy, že Max spadl do něčeho opravdu vážného, vyvolávaly více nových otázek, než kolik přinášely odpovědí.

"Vypadá to, že bydlí u sestry," podotkla po chvíli Nori.

"Spíš ukrývá, než bydlí," namítl Nimec. "Postřehla jsi její jméno, nebo to mám přehrát ještě jednou?"

"Anna," odpověděla Nori. "Příjmení neříkala. A protože se zmiňovala taky o nějakém švagrovi, bude patrně jiné než její vlastní. To nám značně ztíží hledání."

"Spousta vdaných žen si dnes nechává své rodné příjmení."

Nori zavrtěla hlavou.

"Myslíš jako Američan," poznamenala. "Co se společenských předsudků týče, není Asie zdaleka tak liberální."

Nimec si povzdechl.

"Proč sakra musí po Maxovi chtít, aby jí zavolal na mobil? Nebylo by jednodušší, kdyby mu nadiktovala číslo té své sestry?"

Nori se nad tím na chvíli zamyslela.

"Pro nás by to jednodušší jistě bylo, jenže její situaci by to nijak neprospělo," řekla pak. "Zkus se vžít do její kůže. Ať už se s Blackburnem dostali do čehokoli, patrně do toho v žádném případě nechce zatahovat svou rodinu."

"Aby neohrozila jejich bezpečí, tak to myslíš?"

"Přesně," přisvědčila Nori. "Čím míň vědí, tím je to pro ně lepší. Taky se mi zdá, že Max by rozhodně nesouhlasil, aby o tom, co se stalo, informovala policii -"

"Nebo si to ona aspoň myslí," doplnil ji Nimec. "Proč, tím se můžeme zabývat později, teď pokračuj, nechtěl jsem tě přerušovat."

"Mně to připadalo, jako by na ni její rodina tlačila, ať tam zavolá, a ona se nemůže rozhodnout, co má vlastně dělat. Možná že její sestra s manželem neviděli Blackburna v právě růžovém světle... proč by taky měli, když to vezmeš kolem a kolem? Kdybys byl Kirsten, určitě by ti bylo trapné nechat si

od něj volat na jejich domácí telefon, protože by to jen vyprovokovalo spoustu nepříjemných otázek od sestry. Na mobil je to mnohem důvěrnější."

"Jenže, jak už jsme řekli, nám je to pendrek platné," podotkl Nimec. "Joyceová má číslo k ní domů i do kanceláře, ale na mobil ne."

"A adresu?"

"Taky jen do kanceláře v Monolithu."

"A co Maxovy poznámky o průběhu celého pátrání? Ty, co si schoval u Joyceové?"

"O těch jsem se dozvěděl teprve včera, když jsem jí volal, že přijedu do Johoru. Jsou zašifrovány jeho osobním kódem, a než je rozluštíme a projdeme, bude to asi chvíli trvat."

Zamyšleně přikývla. "Předpokládám, že se nechceme dávat dohromady s policií..."

"Prozatím ne. I když je dost dobře možné, že Kirsten už se jim ozvala a že jim tím pádem i prozradila, kde se schovává."

"Jenže stejně nevíme, které policii by zavolala," dodala Nori. "Její sestra může žít na kterékoli straně průlivu. Nebo dokonce někde úplně jinde. V tomhle koutě světa jsou hranice států velice blízko sebe."

"To je pravda. Ale aspoň si můžeme být jistí tím, že ona sama žije v Singapuru. S trochou štěstí by mohla být uvedena v telefonním seznamu. Tím bychom získali informace, které potřebujeme."

"Možná, ale možná taky ne," odvětila Nori. "Většina mladých, svobodných žen v seznamu být uvedena nechce. Mají strach, aby je neobtěžovali nějací úchylové."

"Teď zase pro změnu myslíš jako Američanka ty... navíc přímo jako obyvatelka New Yorku," řekl Nimec s unaveným úsměvem. "V Singapuru podle mě moc problémů s obscénními telefonáty nemají. Takže jestli ji v seznamu najdeme, dozvíme se taky, kde bydlí..."

"A naším dalším krokem bude se tam dostat a porozhlédnout se po adrese její sestry," dokončila za něj Nori.

Nimec souhlasně přikývl.

"Moc se mi nechce riskovat násilný vstup," podotkl, "ale jestli nebude zbytí..."

Nori mu před oči zvedla ukazováček, a když zmlkl, ukázala na rezervní klíč, který jim ke zpřístupnění Blackburnova pokoje poskytli na bezpečnostním oddělení stanice.

"Tohle nech na mně," prohlásila.

***

Bylo už něco po čtvrté hodině odpoledne, když do vstupní brány UpLink Cryptographics v Sacramentu vjeli dva muži ve voze značky Oldsmobil Cutlass. Zpomalili a těsně před strážní budkou zastavili.

"Detektiv Steve Lombardi," představil se řidič otevřeným okénkem strážnému. Pak pokynul hlavou ke spolujezdci. "A tady to je můj kolega detektiv Craig Sanford."

Strážný si je prohlížel přes skla zrcadlových slunečních brýlí.

"Co pro vás mohu udělat, pánové?" zeptal se.

"Potřebujeme mluvit s hlavním dozorcem, který má zrovna službu," vysvětlil Lombardi. "Máme tu soudní obsílku pro dešifrovací klíče, vždyť víte, jak to chodí."

Strážný přikývl. Pokaždé, když policie kvůli nějakému vyšetřování nebo žalobě žádala o vydání dešifrovacích klíčů pro určitý druh softwaru UpLinku, měla podle běžných provozních procedur za povinnost přinést s sebou soudní příkaz. Vzhledem k tomu, že v dnešní době už kryptografii využíval při obchodním styku každý od bank přes supermarkety až po mafiánské bosse, byly v trezorech uskladněny tisíce dešifrovacích klíčů, a protože u všech typů

soukromých pří i trestních případů platila počítačová data za právoplatný důkaz, nebylo nijak neobvyklé, když se policisté s obsílkami ukázali i čtyřikrát pětkrát do týdne.

"Jen se musím mrknout na vaše průkazy a pověřovací listiny," řekl strážný.

Řidič požadované doklady vytáhl z kapsy sportovní bundy a podal mu je. Hned po něm se k okénku natáhl i jeho společník, který měl průkaz s odznakem uložen v koženém pouzdře.

Strážný sklonil zrcadlovky, zběžně očima přejel po policejních plackách a rozevřel soudní listiny.

"Je všechno košer?" zeptal se řidič.

Strážný si průkazy i dokumenty ještě chvilku prohlížel, pak přikývl a vystrčil je okénkem budky zpět.

"Doprava a rovně, pánové."

***

Vrátný luxusního nájemního domu nedaleko Holland Road ve východní části Singapuru sotva dorazil na ranní směnu a už viděl před vchodem zastavovat světle modré taxi, z něhož vystoupila štíhlá, vkusně oblečená mladá žena s několika k prasknutí nacpanými cestovními taškami. I nebýt zavazadel, dalo se snadno poznat, že je na cestách - totiž ze samotného jejího vzhledu: vlasy měla trochu pocuchané, utahaný výraz ve tváři.

Jakmile se s taškami začala lopotit směrem k budově, vrátný odložil šálek čaje, zvedl se od stolu a zamířil ke dveřím.

"Můžu pomoct?" zeptal se typickou singapurskou angličtinou, v níž se anglické výrazy roubovaly na čínskou větnou konstrukci.

Postavila tašky na kobercem potaženou podlahu vestibulu a urovnala si účes.

"Jistě. Nebo aspoň doufám," odvětila. "Přijela jsem za Kirsten Chu."

Vrátný si ji chvíli prohlížel. Její americký přízvuk vysvětloval, proč v ní hned nepoznal žádného z obyvatel domu. Ale tu ženu, o níž se zmiňovala, dobře znal.

"Pokoj patnáct, lah, cinknu vám tam." Natáhl se po sluchátku domácího telefonu. "Vaše jméno, prosím?"

"Ne, ne, vy mi nerozumíte," zarazila ho. "Kirsten dorazí domů teprve dnes v noci a já na ni měla počkat v jejím bytě. Jenže teď zaboha nemůžu..."

Nechala větu odeznít do prázdna.

"Ano?"

"Asi bude lepší, když to vezmu popořádku." Vypadala rozrušeně. "Jsem její sestra Charlene a přijela jsem k ní ze Států na návštěvu. Možná se vám o mně zmiňovala..."

Zavrtěl hlavou.

"No, vlastně ani nemusela...," zamumlala pro sebe a otřela si rukou čelo.

"Ano?" opakoval vrátný. Byl z toho všeho čím dál tím zmatenější.

Když k němu opět zvedla zrak, byly její velké hnědé oči vlhké.

"Víte, mám klíč od jejího pokoje... nebo spíš, měla jsem klíč od jejího pokoje..., ale nejspíš jsem ho vytrousila někde na letišti..."

"Ano?" řekl vrátný potřetí, náhle plný obav, že se mu tu snad rozbrečí.

"Poslyšte," zajíkla se nervózně. "Nevím, jak bych vás o to požádala... připadám si tak trapně... ale nemohl byste mě pustit do jejího bytu? Nemám nejmenší ponětí, kde jinde bych na ni mohla počkat... jela totiž pro naši třetí sestru, Annu... a domů se vrátí nejspíš až hrozně pozdě, chápete... co si mám se všemi těmi kufry počít... ?"

Rozpačitě na ni pohlédl. "To je proti pravidlům, slečno. Klidně tu nechte kufry u mě, žádný problém, ale nemůžu vás -"

"Prosím, ukážu vám svůj pas, jestli si potřebujete ověřit mou totožnost," skočila mu do řeči roztřeseným hlasem. Shrbila se nad jednou z cestovních

tašek, které odložila ve vestibulu, otevřela ji a pustila se do přehrabování jejího obsahu.

"Slečno -"

Vtom se vrátný zarazil. Začala vzlykat, přesně jak se obával. Hrbila se tu před ním s očima zalitýma slzami, vytahovala z tašky jednu věc za druhou, některé jí v rozechvění padaly z rukou, ale všechny hned zase cpala zpět dovnitř a lovila další...

"Chvilku vydržte, chviličku, někde tady ty doklady mám... Vážně se omlouvám... Jen je musím najít..."

Vrátnému jí bylo líto. Nedokázal tu jen tak stát a dívat se, jak pláče.

"V pořádku, slečno. V pořádku," prohlásil nakonec a natáhl se k telefonu. "Cinknu správcovi, ať vás pustí dovnitř, žádný problém."

Noriko se narovnala a otřela si slzy z očí.

"Děkuju, jste hrozně hodný," řekla s popotahováním. "Vážně nevím, co bych si bez vás počala."

***

Příjezdová cesta ke kryptografickému středisku končila kus před hlavním vchodem na parkovišti, jehož levá část byla vyhrazena pro personál a pravá pro návštěvníky. Muži v oldsmobilu zabočili do poloviny pro návštěvníky, našli si volné místo, vystoupili a zamířili přes parkoviště k přízemní škvárobetonové budově, kde přistoupili k ozbrojenému strážnému u dveří.

"Detektivové Lombardi a Sanford?" otázal se jich s přátelským úsměvem.

Oba přikývli.

"Byl jsem informován, že jste na cestě od brány, pánové," řekl a pokynul jim k průchozímu detektoru kovů vedle svého stanoviště. "Služební zbraně budete muset nechat tady u mě a všechny kovové předměty prosím odložte na tácek po své pravé ruce, abyste mohli projít detektorem a vstoupit dovnitř."

"Ale my jsme policajti, a policajt nesmí dát pistoli z ruky," namítl muž, který se představil jako Lombardi. "Máme to v předpisech."

"Já vím a také se vám za tyto nepříjemnosti omlouvám, jenže v našem zařízení je třeba dbát zvýšené ostražitostí. Většina oddělení nám v tomto směru vychází vstříc," prohlásil strážný. "Jestli ale chcete, mohu zavolat panu Turnérovi... to je hlavní dozorce, se kterým se stejně máte setkat... a požádat ho, zda smíme tuto proceduru obejít. Jsem přesvědčen, že by to neměl být žádný problém."

Lombardi pokrčil rameny.

"Není třeba," odvětil. "Zásady jsou zásady."

Oba muži si odepjali služební zbraně - měli shodně standardní Glock devítku - a odevzdali je strážnému, pak ještě vyndali na tácek všechny mince a klíče a prošli obloukem detektoru.

"Díky za spolupráci," řekl strážný. Pohlédl na LCD displej, zběžně mrkl na předměty na tácku a podal ho detektivům, aby si svůj majetek vzali zpět. "Pokračujte vstupní halou až úplně dozadu, pak doprava a na konci chodby ještě jednou. Čtvrté dveře jsou kancelář hlavního dozorce. Zbraně vám vrátím při odchodu."

Lombardi si nacpal svazek klíčů zpátky do kapsy.

"Jen doufám, že tu nebudeme muset honit žádné ozbrojené lupiče," podotkl s nepatrným úsměvem.

Strážný se zasmál. "Nemějte obavy," uklidnil je. "Nic takového u nás opravdu nehrozí."

***

Nori vklouzla na zadní sedadlo bílého služebního landroveru zaparkovaného u nákupního střediska na Holland Road, tři bloky od bytu Kirsten Chu.

"Našla jsem všechno, co jsme potřebovali," oznámila. "Dokonce i něco navíc."

"Měla jsi nějaké problémy se vstupem nebo odchodem?" zeptal se Nimec z místa spolujezdce.

"Ne. Vrátný se nade mnou slitoval. Zavolal správcovi, ať mi dá klíč," vysvětlila. "No ale co je hlavní, objevila jsem její diář s telefonním číslem a adresou na Lina a Annu Lungovy z Petaling Jaya."

"Kde to má sakra být?"

"Na druhé straně zálivu, lah. Kus od Kuala Lumpuru," vysvětlil řidič, Malajec jménem Osmar Ali, který sloužil na pozemní stanici jako zvláštní pověřenec Meče.

Nimec přikývl.

"Jsi si jistá, že jsou to vážně oni?" zeptal se ještě Noriko.

"Skoro stoprocentně," přisvědčila. "Vyštrachala jsem taky jednu otevřenou dopisní obálku se stejnou adresou, jako je v diáři. Bylo v ní pár fotek mladého páru se dvěma malými dětmi. A přiložený dopis začínal,Drahá sestřičko'."

"Fajn." Nimec se obrátil na Osmara. "To Petaling Jaya... dá se tam bez problémů dojet?"

Osmar pokrčil rameny. "Dá, to ano, ale je to za pár stovek kilometrů," odpověděl kostrbatou angličtinou. "Mnohem rychlejší se vrátit na pozemní stanici a vzít helikoptéru."

Nimec okamžik tiše přemýšlel. Pak se natáhl pro mobilní telefon usazený v umělohmotném držáčku na pití.

"Nadiktuj mi radši to číslo, Nori," požádal. "Chci zjistit, jestli vůbec bude někdo doma, až jim zaklepeme na dveře."

***

Poté, co nechali své zbraně u vchodu, vydali se oba muži chodbou. Jejich očím přitom neunikly objektivy kamer velikosti knoflíku, usazené těsně pod stropem. Na rozdíl od běžných, komerčně vyráběných kamer nebyly tyto miniaturní přístroje zavěšeny na žádných držácích, ale zabudovány přímo do zdi, takže obyčejný člověk by si jejich přítomnosti pravděpodobně vůbec nevšiml.

Když dorazili na konec chodby, neodbočili hned doprava, jak byli instruováni, ale nejprve si chvíli prohlíželi řady dveří po obou stranách.

Přibližně uprostřed chodby po jejich levici nesla jedna místnost označení BEZPEČNOST. Ten, co si říkal Lombardi, vrhl na druhého téměř nepostřehnutelný pohled a oba k těmto dveřím zamířili. Vykračovali si klidným krokem, bok po boku, dokonce přátelsky kývli na ženu, která je míjela.

V místnosti seděli u pultu s obrazovkami průmyslové televize dva neuniformovaní muži ochranky. Když se za nimi náhle otevřely dveře z chodby, nebyli nijak překvapeni, neboť viděli blížící se detektiv}' na monitorech, a předpokládali, že se patrně chtějí na něco zeptat.

"Co pro vás můžeme udělat, pánové?" obrátil se tedy jeden z nich ke dveřím.

Muž zvaný Lombardi vešel dovnitř. Jeho partner ho okamžitě následoval a nezapomněl za sebou pečlivě zavřít.

"Hledáme kancelář hlavního dozorce," usmál se Lombardi, ruku nenucené zastrčenou v kapse kalhot. "Prý by to mělo být někde tady kolem."

"To jste špatně odbočili," začal vysvětlovat muž od ochranky. "Až vyjdete z téhle místnosti, dejte se vpravo a -"

Když Lombardi vytáhl ruku z kapsy, svíral v ní svazek klíčů. Než si bezpečnostní dozorci stačili uvědomit, co se děje, zvedl trojúhelníkový přívěsek a volnou rukou hbitě trhl řetízkem, kterým byl předmět připojen ke klíčům. Tím se odjistil palebný mechanismus zbraně, jež byla pouhých šest

centimetrů dlouhá a obsahovala dvě kulky ráže .32. Lombardi namířil na muže, který na něj hleděl, a stiskl tlačítko na boku přívěsku.

Projektil vystřelený z hlavně maličké pistole by měl smrtící účinky i na vzdálenost dvaceti metrů, a střelec se od svého cíle nenacházel dál než pouhých pár kroků. Kulka zasáhla muže do středu čela, na místě jej usmrtila a srazila na panel s monitory.

Lombardi se obrátil na druhého dozorce. Ten se s tváří bledou šokem právě snažil vytáhnout z pouzdra pod sakem vlastní zbraň. Lombardi znovu stiskl tlačítko a druhou ranou trefil muže přímo doprostřed obličeje. Tělo se s rozhozenýma rukama skácelo na záda, krev, úlomky kostí a kusy tkáně se rozlétly po obrazovkách i zdech všude kolem.

Lombardi se obrátil ke svému druhovi a ukázal na oba mrtvé.

"To bylo o fous," řekl. "Myslel jsem, že tu bude jen jeden."

Muž vedle něj přikývl.

"Vezmi jim pistole a jdeme na to," přikázal Lombardi.

***

Když Kirsten v devět třicet uslyšela zvonit telefon, napadlo ji, že si Anna při všem tom ranním shonu nejspíš něco zapomněla doma. Děti nezvykle zlobily a příprava do školy jim trvala hrozně dlouho, takže Anna, která je každý den vozila při cestě do práce s sebou, opouštěla dnes domov ve velkém spěchu.

"Prosím?" řekla do sluchátka.

Ozval se neznámý mužský hlas. "Rád bych mluvil s Kirsten Chu."

Zaváhala, srdce se jí v hrudi náhle hlasitě rozbušilo. Čekala telefonát od policie - proto také sestře ráno nenabídla, že Miri s Brianem dopraví do školy sama. Policie, určitě to byl někdo od policie. Jediní lidé, kteří o její přítomnosti zde věděli, byli Anna a Lin... a Max, samozřejmě. Hlas osoby na druhé straně linky rozhodně nepatřil nikomu z nich.

"Kdo volá?" zeptala se opatrně. Doufala, že tím nenapověděla nic o vlastní totožnosti.

"Jmenuji se Pete Nimec a jsem -"

Konec věty už ani nevnímala, jak mocně ji zaplavila vlna poznání. Srdce se jí rozbušilo ještě intenzivněji a rychleji. Zalapala po dechu, jako by jí jeho slova vyrazila dech.

"Prokrista, to je to jméno," splynulo jí samovolně ze rtů. "Vy jste ten Maxův přítel, viďte? Ten, co jsem mu měla zavolat?"

Vteřina ticha. "Ano, to jsem já. Chtěl jsem -"

"Jak mu je?" skočila mu do řeči. Její prvotní vzrušení teď náhle ztlumil nápor obav. Pokud byl Max v pořádku, proč jí nezvolal sám?

"Podívejte, Kirsten, potřebuju se s vámi sejít. Musím si s vámi promluvit osobně, musím zjistit, do čeho se to dostal. Do čeho jste se vy oba dostali."

"Chcete říct, že nevíte, kde..."

"Ne, Kirsten. Nevím. Nikdo o něm vůbec nic neslyšel."

Prsty, v nichž držela sluchátko, se jí rozechvěly. Celá ruka se jí roztřásla.

"Ale jak... jak jste přišel na tohle číslo?"

"To vám vysvětlím později. Slibuju. Teď je nejdůležitější, abychom se co nejdřív setkali. Přijedu za vámi. Bude nejlepší, když zůstanete, kde jste."

Kirsten vydechla.

Proč by měla tomu muži důvěřovat? Jen kvůli jménu, které se jí Max v tom posledním naléhavém okamžiku snažil říct? Kvůli tónu jeho hlasu? Vždyť si ani nemohla být jistá, jestli Max sám skutečně byl tím, za koho se vydával...

Ale ne, v tomhle se určitě nepletla. Byla si jistá. Možná o něm nevěděla úplně všechno. Možná nevěděla tolik, kolik toho správně vědět měla. Ale jak řekla před několika dny Anně, milovala ho...

A milovala ho už dávno před tím, než dal v sázku svůj vlastní život, aby ji zachránil... A co jiného, co jiného je láska než naprostá důvěra v druhého? "Dobře," řekla. "Budu vás čekat."

***

Hlavní dozorce kryptografického střediska - cedulka na dveřích jeho kanceláře hlásala, že se jmenuje Charles Turner - vrtěl nad listinami, které mu byly předány, nedůvěřivě hlavou.

"Musím vám říct, že tohle je opravdu hodně nezvyklé," prohlásil, když opět zvedl oči k oběma detektivům, kteří stáli před jeho stolem.

"Jak to, pane? Sám jsem si obsílku kontroloval, abych se přesvědčil, že všechno sedí."

"Ne, ne, to jste mě špatně pochopil, detektive Lombardi," odvětil Turner. "Doklady jsou v pořádku. Obyčejně mi ale policisté, kteří si mají přijít pro kódy, dávají vědět předem. Všechno totiž uchováváme na kompaktních discích v trezoru, chápete, a vstup do něj je možný jen po velice přísné bezpečnostní kontrole. Když to mám vyřizovat až teď na poslední chvíli, mno, musím nechat všechno ostatní ležet..."

"Skutečně nás mrzí, že vám působíme tolik obtíží," opáčil muž před ním. "Ale tohle je poprvé, co jsme s podobnou záležitostí přišli do styku."

Turner vstal s povzdechnutím od stolu. Tvářil se otráveně a taky trochu nervózně.

"Můžete mne doprovodit do křídla, kde uchováváme data, ale k trezoru samotnému mají přístup jen autorizované osoby. Než vám vyhledám disk, který potřebujete, budete muset počkat venku v čekárně."

"Bude to trvat dlouho?"

"Nemělo by," odtušil Turner. "Mně sice jméno společnosti, o jejíž šifrovací klíče se tu jedná, nic neříká, ale máme všechny disky katalogizované v elektronické databázi. Myslím, že to stihnu tak během půlhodinky, možná i dřív."

"Skvělé, my stejně nijak nechvátáme."

Turner si významně odkašlal a zamířil od stolu ke dveřím.

"Veďte nás, prosím," požádal detektiv a zavěsil se mu na paty.

***

Muži opustili federativní stát Penang ležící jihozápadně od malajsko-thajské hranice hned za úsvitu, okamžitě po Luanovu telefonátu. Od té doby uháněla jejich dodávka už několik hodin po hlavních pobřežních dálnicích směrem na Selangor. I za optimální dopravní situace by to byl pořádně dlouhý výlet, a dnes navíc ucpávala silnice v okolí mostu a přístaviště trajektu do George Townu celá stáda turistů, kteří mířili na pláže, takže se čekání na horkém, pražícím slunci protahovalo donekonečna. Muži v dodávce kromě toho poctivě dodržovali všechna omezení rychlosti, neboť si za žádnou cenu nemohli dovolit nějaké oplétačky s policií. Tetování ve tvaru malajské dýky na jejich pažích by jistě vyvolalo okamžité vyšetřování a jim by se na hlavu snesla spousta problémů. Kdyby u nich policie navíc objevila zbraně, mohli se těšit na dlouhé hodiny bolestivého výslechu, který by nejspíš skončil spoustou let strávených ve vězeňské cele. A to zdaleka neodpovídalo představám, jaké o odměně za úspěšné provedení svého úkolu měli.

Thajec jim nasliboval hotové jmění.

Celé stohy bankovek, pokud se jim podaří unést jistou ženu a dopravit ji na Kalimantan.

Od chvíle, kdy obdrželi telefonát, vulgárně žertovali o jejích fyzických přednostech. I přes to, jak trýznivě pomalu postupovali kupředu, nebude to dlouho trvat a spatří předmět Luanových tužeb na vlastní oči. Vždyť už za

sebou měli víc než polovinu cesty Pérákem a za pár hodin přejedou do Selangoru.

Budou-li mít štěstí, najdou Kirsten Chu na udané adrese hned. A pokud ne, rádi tam na ni počkají.

Byla to koneckonců ženská, jaká za chvilku toho čekání stojí.

24.
RŮZNÁ MÍSTA, 29./30. září 2000

"Vyskytl se nějaký problém, pane Turnere?" zeptal se muž, který si říkal Lombardi a seděl teď v čekárně.

Turner stál se zmateným výrazem ve dveřích, do nichž teprve před chvilkou vešel. V ruce držel soudní dokumenty.

"Jméno té společnosti se mi v naší databázi nechce ukázat," řekl a zamířil k detektivovi. "Nevím, co si o tom myslet."

Lombardi se zvedl a bokem k němu přistoupil, aby se do papírů sám podíval.

"Ne že bych byl nějaký expert na techniku, ale nemůže to třeba být jen špatně napsané?" nadhodil.

Turner zavrtěl hlavou. "Při takové chybě by počítače aspoň vyhledaly nejbližší podobně znějící jména. Jenže v tomhle případě se mi neobjevilo vůbec nic."

Lombardi se ušklíbl.

"V tom případě bych řekl, že jsou tyhle dokumenty padělané a ta společnost vůbec neexistuje," prohlásil.

Turner se k němu ohromeně obrátil. "Nechápu..."

Lombardi sáhl pod sako a vytáhl berettu, kterou vzal jednomu ze zavražděných strážných.

"Ale ano, já myslím, že chápete," podotkl a udeřil Turnéra rukojetí zbraně zespoda do nosu, čímž mu roztříštil přepážku a zarazil drobné střípky kostí až do mozku. Turner se okamžitě zhroutil na podlahu. Z nosních dírek mu tryskala krev. Dvakrát sebou křečovitě škubl, z hrdla se mu vydralo bublavé zachroptění, a zemřel.

Lombardi pokynul druhému muži, který už se mezitím také zvedl z křesla. Společně pak obešli tělo a vstoupili do chodby k trezoru.

***

Chvilku před tím, než ji drnčení domovního zvonku přivedlo znovu k plné bdělosti, se Kirsten uložila na pohovku, aby si zdřímla. Chvíli před polednem na ni dolehl pocit zvláštního opojného vyčerpání, který se jí pak držel po celou dobu, co se věnovala domácím pracím - umyla nádobí po snídani, poklidila v pokoji a nakonec po celém bytě i po zahradě sesbírala všechny poházené hračky a nanosila je zpátky do dětského pokoje.

Když se pak usadila k poslechu nějakého lehčího džezu, který jí měl pomoci trochu se uklidnit, byla sama překvapená, jak rychle jí začala těžknout víčka. Nechápala, jak je možné, zeji nervozita burcuje k takhle nebývalé činorodosti a přitom se duševně cítí tak unavená. Jako by se jí mozek topil v nálevu nějakého hustého, vlažného lepidla. Trochu to připomínalo stavy, jaké zažívala, když se jako studentka na univerzitě učila na závěrečné zkoušky a celé dny a noci žila jen o kávě a čokoládě... jen to bylo mnohokrát intenzivnější.

Při zvuku zvonku teď na pohovce doslova nadskočila. Přestože byla dosud napolo otupělá spánkem, její nervy už se znovu probouzely k horečnaté činnosti.

Mrkla na hodiny na protější zdi. Že by už dorazil Nimec? Tak rychle? Běžnými prostředky bylo něco podobného sotva možné... jenže on přece povídal, že se hodlá co nejrychleji vrátit na pozemní stanici UpLinku a odtud letět do

Kuala Lumpuru vrtulníkem. Už to samo o sobě prozrazovalo o jeho osobě pár dalších zajímavých skutečností; tedy kromě toho zřejmého faktu, že opravdu hodně spěchal. Za prvé, měl o Maxe přinejmenším stejnou starost jako ona sama. A za druhé, byl patrně hodně zadobře s Maxovým šéfem, když mohl tahat za tak důležité nitky, možná dokonce také pracoval pro UpLink.

Přešla přes pokoj ke dveřím, upravila si blůzu a dlaněmi uhladila sukni. Ať už tam venku stál kdokoli, musel se o zvonek snad opírat.

"Ano?" zeptala se a natáhla ruku po klice. "Kdo je to?" "Johorská policie," odpověděl venku bahasky nějaký muž. "Chceme mluvit s Kirsten Chu."

"Co prosím?" opáčila týmž jazykem. Strohý, nevrlý tón jeho hlasu ji překvapil bezmála stejně jako odpověď sama.

"Jde o její telefonát," vysvětloval muž. "Potřebujeme jí položit pár otázek."

Kirsten se ani nepohnula, dokonce téměř přestala i dýchat. Prsty, kterými dosud svírala kliku dveří, se jí začaly potit.

Singapurský policista, s nímž před pár dny mluvila, jí sice říkal, že s ní johorské úřady zůstanou ve spojení... Ale rozhodně nečekala, že jí najednou zazvoní u dveří. A proč si s ní schůzku nedohodli předem po telefonu? Vždyť by si tak aspoň ušetřili zbytečnou cestu, kdyby nebyla doma.

A mluvil ten muž skutečně jako policista? blesklo jí hlavou.

Když zvedala krytku dveřního kukátka, přímo slyšela, jak jí ve spáncích duní pulz. Vyhlédla ven...

A žaludek se jí rázem stáhl hrůzou.

Bez ohledu na to, jak zněl jeho hlas, ani on, ani žádný z ostatních mužů, kteří stáli venku na chodníku - malým kukátkem spatřila asi čtyři nebo pět postav -, v žádném případě nevypadal jako policejní příslušník. Měli dlouhé vlasy, šaty nedbale upravené a jejich oči...

I kdyby byli všichni oblečeni do nažehlených modrých uniforem a měli zářivé stříbrné odznaky, ty oči by je prozradily.

"No tak," řekl ten nejblíž u dveří. "Otevřete."

Odtáhla se od kukátka a celá roztřesená se zhluboka nadechla.

"Minutku," zavolala. "Musím si vzít něco na sebe."

Muž do dveří udeřil pěstí.

"Nechtě tý komedie," zavrčel. "Koukejte otevřít."

Kirsten si v zoufalství přikryla ústa dlaněmi a ustoupila o krok zpět do obývacího pokoje.

"Otevřete!" křikl muž a znovu zabušil, tentokrát tak prudce, až se lekla, že vyrazí dveře z pantů.

Celá vyděšená se Kirsten obrátila a těžce oddechujíc se rozběhla zpět do bytu.

Okamžik poté dveře skutečně povolily.

***

Z čekárny vešli oba vetřelci do krátkého průchodu, který je zavedl do malé místnosti, zcela prázdné, až na počítačový terminál po pravé straně a biometrický snímač zabudovaný do stěny přímo naproti němu, hned vedle vyztužených ocelových dveří.

"Lombardi" bez otálení zamířil ke snímači. Z téhle části akce měl největší obavy. Zcela podle pravdy Turnérovi prve přiznal, že není žádný technický kouzelník, a bylo by mu o mnoho milejší, kdyby hlavního dozorce nemusel hned zabíjet, ale místo toho jej s hlavní zabořenou mezi lopatky mohl dovést sem a násilím ho přinutit, ať si nechá oskenovat vlastní duhovku i otisky prstů a umožní jim tímto způsobem přístup do trezoru. Jenže v takovém případě by hrozilo, že Turner spustí nějaký tajný alarm. Kromě toho zněly Cainovy instrukce zcela jasně a oni měli přísně zakázáno se od nich za jakýchkoli okolností odchylovat.

Jakmile se tedy postavil před skenovací jednotku, zvedl Lombardi levou ruku na úroveň kamer, které měly zaznamenat charakteristické rysy jeho obličeje a duhovky, a natočil ji tak, aby se přímo před objektivy dostal jeho prsten s umělým hvězdicovým safírem. Zatímco udržoval levou ruku v dokonale nehybné pozici, položil pravou dlaň na skleněné optoelektronické čidlo. Obyčejně by se tím celý přístroj aktivoval, sejmul by mu otisk prstů a dlaně, převedl ho na skupinu algoritmů a ty pak porovnal s uloženými identifikačními daty zaměstnanců. Jenže specifický hvězdicový vzor na prstenu by měl jakýmsi tajemným procesem, jehož podstatu Lombardi absolutně nechápal, aktivovat nějaký krátký datový řetězec ukrytý na hard disku celého systému, který zařídí - nebo by, alespoň podle Caina, zařídit měl -, aby byla běžná skenovací procedura vynechána.

Lombardi tajil dech, upřeně zíral na čočky kamer, jednu ruku držel trpělivě před sebou, druhou položenou na dotykové ploše z čirého skla a čekal. Pod sklem se rozzářilo červené světlo, které značilo, že skener začal pracovat... Ale jestli všechno půjde, jak má, bude počítač výsledky ignorovat.

Uběhlo pět vteřin.

Pak deset.

Lombardi stále čekal.

Vtom se uprostřed obrazovky objevila slova

PŘÍSTUP POVOLEN.

Detektiv zaslechl tiché cvaknutí mechanismu zámku, ulehčené si vydechl a obrátil se na svého komplice, který už mezitím začal těžké ocelové dveře otevírat.

Byli uvnitř.

***

Jakmile se Kirsten rozběhla do zadní části bytu, zaslechla, jak se za ní rozletěly dveře, jak se ti muži hrnou do obývacího pokoje a jsou jí v patách. Měla sice jen matnou představu, co si počít, ale protože ji nenapadalo nic jiného, musela s ní vystačit. Kdyby její podařilo dostat k zadnímu vchodu dřív, než ji dostihnou, a uniknout na parkoviště společné pro celý blok, pak by možná -

Vtom po ní zezadu chmátla čísi ruka, chytila ji za rukáv blůzy a škubla za něj ve snaze strhnout ji dozadu. Kirsten zavrávorala, málem ztratila rovnováhu, ale nějak se jí přece jen podařilo udržet na nohou a pokračovat setrvačností dál kupředu. Když se ji pak její pronásledovatel pokusil chytit i druhou rukou, zaslechla trhavý zvuk a náhle byla opět volná a hnala se dál přes pokoj ke dveřím. Místo rukávu jí na rameni povlával jen cár bavlněné látky.

"Hej!" křikl za ní ten muž. "Stůj, ty děvko!"

Kirsten už byla jen několik kroků od zadních dveří. Po pravé ruce teď měla kuchyni, po levé halu k ložnicím. Prudce se předklonila, natáhla se po klice a v mysli už se začínala opájet nadějí, že by se jí to nakonec mohlo povést, vážně by mohlo... když tu po ní muž, kterému před okamžikem tak zdárně unikla, skočil jako ragbista po míči, narazil do ní plnou vahou svého těla, rukama ji sevřel kolem pasu.

Pak ji otočil čelem k sobě a ve snaze uchopit ji ještě pevněji si ji přitáhl k hrudi. Když vrhla zoufalý pohled přes jeho rameno, spatřila ostatní vetřelce, jak právě probíhají obývacím pokojem, a bez rozmýšlení vrazila svému věznitelí ruce do obličeje, poškrábala ho a zaryla mu prsty do očí.

Tím se jí podařilo vybojovat chvilku k dobru. Útočník se od ní s divokým bolestným řevem odtáhl, zakryl si tvář dlaněmi, oslepené se obrátil na druhou stranu a vrazil přímo do svých komplicŭ. Kirsten se mezitím vrhla ke dveřím, stiskla kliku a trhnutím je otevřela.

Lapajíc po dechu a s myslí ochromenou strachem a zoufalstvím vyrazila ven

k parkovišti.

***

Když laboratorní technička v bílém plášti otevřela dveře do bezpečnostní centrály, nemohla na okamžik uvěřit svým očím. Zůstala stát jako přimrazená a jen tupě zírala na mrtvá těla a na krev vytékající z nerozpoznatelných pozůstatků jejich hlav, na krev rozstříknutou všude po místnosti, na krev s drobnými kousky chrupavky pokrývající monitory, na nichž dosud v pravidelných intervalech přecvakávaly záběry jednotlivých průmyslových kamer, jako by se ve skutečnosti nepřihodilo nic, kvůli čemu by bylo třeba přerušovat každodenní rutinu. A pak se s ní najednou celý svět bláznivě zhoupl, oba šálky kávy, které sem jako každý jiný den chlapům právě nesla, se svezly z tácku na podlahu, do kaluží krve, a ona otevřela ústa, jak nejvíc mohla, a začala ječet, ječet z plných plic...

A ječela tak dlouho, dokud se neseběhla aspoň polovina lidí z celé budovy, aby zjistili, co se to ve jménu božím i všech svatých děje.

***

Kirsten se krčila na bobku mezi dvěma zaparkovanými vozy, klepala se hrůzou a snažila se skoro ani nedýchat, protože měla strach, že i ten nejslabší zvuk by mohl jejím pronásledovatelům prozradit, kde ji mají hledat. Slyšela křupání asfaltu pod jejich nohama, jak se blížili uličkami mezi vyrovnanými řadami aut. Parkoviště teď nebylo zdaleka tak plné jako v noci, kdy většina obyvatel celého bytového komplexu dávno dorazila z práce domů, ona však přesto hodlala využít každé sebemenší výhody, která se jí naskytne... a poprvé v životě byla také vděčná za mohutný rozvoj bytové výstavby sponzorovaný vládou, který doslova zahladil tradiční architektonický ráz města.

Další kroky. Stále blíž. Přikrčila se ještě víc k zemi a snažila se i přes závoj strachu logicky uvažovat. Kdyby se jí podařilo ukrývat se tak dlouho, dokud si někdo nepřijde pro auto... nebo se kousek po kousku proplížit až k příjezdové cestě vedoucí na ulici, pak by možná měla šanci přivolat nějakou pomoc...

Zaslechla chřupnutí dalšího kroku, tentokrát rozhodně ne dál než dvě uličky po její levici, a pak další o něco víc napravo.

Postupně ji svírali mezi sebe.

Ztuhla a zahryzla se do vlastní dlaně, aby potlačila neovladatelnou touhu křičet. Přestože ji část mysli ponoukala, ať se tomu naléhání poddá, jiná část, ta rozumnější, si dobře uvědomovala, že by to byla ta největší hloupost, jaké by se mohla dopustit. Kdyby začala křičet, okamžitě by věděli, kde přesně se schovává, a nepochybně by se k ní dostali dřív než kdokoli jiný, kdo by jí snad chtěl přispěchat na pomoc.

Ne, tohle nemohla riskovat. Nesměla vydat sebemenší zvuk. Nesměla pohnout jediným svalem.

Byla si naprosto jistá, že jakmile by něco takového udělala, padla by svým pronásledovatelům do rukou.

***

MiniCD byla uložena ve speciálně navržených, alfanumericky řazených elektronických "regálech", které lemovaly stěny trezoru. Jakmile oba vetřelci pronikli dovnitř, dokázali předmět svého zájmu objevit během několika vteřin. Na stisknutí tlačítka byl požadovaný disk načten, identifikován podle čárového kódu vytištěného na jeho povrchu, a pak na zářivé podložce z nerez oceli vysunut ze schránky.

Lombardi disk zasunul do ochranného igelitového pouzdra, které odtrhl z kotouče na stěně, schoval jej do náprsní kapsy saka a pokynul svému komplicovi zdviženým palcem.

Oba muži opustili prostor trezoru ani ne tři minuty poté, co do něj vstoupili, bez jediného pohledu na mrtvého dozorce prošli čekárnou a poklidně, jako by neměli co skrývat, zamířili zpět k hlavní chodbě.

Právě se chystali odbočit do vstupní haly, když vzduch náhle prořízlo zaječení laboratorní techničky a kolem nich se rozpoutalo hotové peklo.

***

Kirsten věděla, že déle už se před pronásledovateli skrývat nedokáže. Muž, jehož kroky slyšela po své levici, právě dospěl na konec uličky, kterou dosud prohledával, a přešel do vedlejší. Hned v té další se pak krčila ona. Muž zvolna kráčel jejím směrem, každou chvíli se zastavoval, aby pohledem zkontroloval mezery mezi auty po pravé i levé straně. Teď stál téměř u ní, dělila je jediná řada vozidel. Zároveň se k ní z různých směru přibližovali i ostatní.

Muž ve vedlejší uličce udělal další krok, a další. Kirsten zatajila dech. Pod podvozkem auta, o které se opírala, spatřila jeho boty a spodek džínsů. Tep jí duněl v uších jako tympány, až si na kratičkou chvíli - než dostala pomatené smysly opět pod kontrolu - s hrůzou pomyslela, že to duněním snad uslyší i on.

Ani ne za minutu odbočí do její uličky, a to bude konec.

Nikdy v životě si nepřipadala tak zoufale bezmocná a osamělá.

Bože, Bože, co jen mám dělat?

Žádná vhodná příležitost se jí zatím nenaskytla. Na parkoviště nikdo nepřijel, ani si nepřišel pro vůz a ona pochybovala, že tak někdo učiní dřív, než už bude příliš pozdě.

Náhle si uvědomila, že jí nezbývá nic jiného než vyrazit k příjezdové cestě a doufat, že se jí nějakým zázrakem podaří dostat na ulici dřív než jim. Věděla však, že ani to ještě nemusí nutně znamenat bezpečí - vždyť ti muži, co je s Maxem tehdy pronásledovali v Singapuru, se nezdráhali udeřit ani na tak rušné dopravní tepně, jakou byla Scotts Road, přímo mezi stovkami chodců! Jestli byla tahle skupinka aspoň z části tak odvážná, nebudou si její členové patrně vůbec dělat hlavu s tím, jestli je někdo uvidí nebo ne.

Neměla však na vybranou. Buď jim přímo pod nosem frnkne, nebo to má spočítané.

Počkala ještě další vteřinu, pak se zhluboka nadechla a přinutila se vyskočit na nohy.

Muž vlevo ji okamžitě zahlédl. Jejich oči se na tu nejkratší možnou chvilku setkaly, její plné uštvaného strachu, jeho bez jakékoli známky soucitu nebo slitování.

Štěkl cosi na své druhy a vyrazil uličkou za ní.

Kirsten se obrátila a dala se na útěk.

***

Na první náznak, že něco není tak úplně v pořádku, narazili už ve chvíli, kdy se svým pronajatým vozem zastavili u obrubníku. Jestli snad někomu připadá normální, že když někam přijede na návštěvu, najde tam vykopnuté dveře, tak Nimecovi to normální rozhodně nepřipadalo.

Rozhlédl se předním oknem po ulici i po venkovních schodištích a rampách, které spojovaly řady dveří ve vyšších patrech budovy. Nikde nikdo.

"Mějte zbraně v pohotovosti," přikázal Noriko a Osmarovi. Sám vytáhl ze skrytého pouzdra Berettu 8040, vyndal z ní standardní zásobník na deset nábojů a nasadil na jeho místo jiný, dvanáctinábojový, s nástavcem rukojeti. "Vypadá

to, že nikde v okolí se právě žádné zvědavé oči nepotulují, ale kdyby někdo i přesto přivolal místní četníky, vysvětlíme jim to později."

Podle jeho příkladu vystoupili pak Nori s Osmarem z auta a následovali ho přes přední dvorek přízemního bytu k pootevřeným dveřím.

Nimec se instinktivně přitiskl k pravé straně rámu a dvojici nasměroval kývnutím ruky vlevo, aby měl jistotu, že mezi nimi a jakýmkoli potenciálním nebezpečím, které možná vevnitř číhá, bude stát pevná zeď.

"Kirsten, to jsem já, Pete Nimec!" zavolal mezerou a protáhl přitom hlavu kolem rozštípnutého dveřního sloupku. "Jste v pořádku?"

Žádná odpověď.

Stáhl se tedy zpět ke zdi, zvedl pistoli a pohlédl na své dva společníky.

"Jdeme!" rozhodl.

Vřítili se do bytu nacvičeným křížovým krycím manévrem, Nimec se zbraní připravenou ke střelbě k levé části vchodu, Noriko s Osmarem ihned po něm k pravé. Všichni tři se s rozkročenýma nohama okamžitě natočili tak, aby pistolemi kryli střed místnosti.

Zdálo se však, že jsou tu sami.

"Haló, Kirsten?" zavolal znovu Nimec.

Opět žádná odpověď.

Vtom mu Noriko poklepala na ruku. "Podívej," řekla a ukázala na druhou stranu pokoje.

Zadní dveře byly otevřené dokořán.

Nimec přeskočil pohledem z Noriko na Osmara a zpět.

"Musíme přidat," rozhodl a vyrazil ke dveřím.

* * *

Oba vetřelci se v hale zastavili a vyměnili si pohledy. Ze dveří vlevo i vpravo vybíhal zmatený, vyděšený personál. Ti dva neřekli jediné slovo. Neuniklo jim, že největší zmatek nastal v chodbě za levým rohem, a rázem pochopili, že někdo objevil mrtvé dozorce. Původně měli v úmyslu vyjít ven hlavním vchodem, a vlastně i v tomhle rozruchu se mohli pokusit tuto cestu riskovat. Sice to nebude úplně bez nebezpečí, jenže jakákoli snaha opustit budovu některým z únikových východů by jistě neunikla senzorům, které by o všem bezpochyby okamžitě informovaly bezpečnostní složky. A Lombardi se Sanfordem si rozhodně nedělali žádné iluze o tom, že by si dokázali poradit s celou ochrankou. Ti dva muži u monitorů možná ani nebyli jedinými jejími členy, kteří se tu pohybují v civilních šatech. Takže zbývala jen cesta kolem uniformovaného strážného u vchodu.

Vetřelci si mohli jen tiše držet palce, aby byl natolik rozrušený, že je nechá projít. Jinak budou muset zabít i jeho.

Vykročili chodbou dál proti proudu vylekaných, hlučících lidí a už se nacházeli téměř u kontrolního stanoviště, kde museli prve odevzdat zbraně, když se náhle rozeznělo poplašné zařízení a okolní prostory vyplnil hlasitý houkavý zvuk, který se nepříjemně zařezával do uší. Strážný je po celou dobu, co se k němu chodbou zvolna blížili, provázel upřeným pohledem.

"Jdeme ven požádat vysílačkou o posily," oznámil mu ten, co si říkal Lombardi. Ruku měl v kapse saka.

Strážný k němu obrátil zrak.

"Je mi líto," odvětil. "Budova byla uzavřena."

"Chcete mě urážet?" okřikl ho Lombardi. "Máme tu práci."

Pokračoval v chůzi, Sanford se mu držel těsně v patách. Poplašné houkání neutichalo.

Strážný popadl Lombardiho za loket.

"Jestli potřebujete někam zavolat, můžete klidně použít naše telefony," řekl. "Ale ven nikdo nepůjde."

Lombardi se usmál. Ruku měl stále v kapse saka.

"Na to bych moc nesázel," prohlásil a stiskl spoušť pistole, kterou sebral dozorcům v monitorovacím středisku.

Strážný byl výstřelem z bezprostřední blízkosti katapultován vzad, z hrudi mu vytryskl proud krve. Jak se zvolna kácel k zemi, napumpoval do něj Lombardi ještě další dvě kulky, aby ho dorazil.

Pak se obrátil na svého společníka a mávnutím ruky ho pobídl ke spěchu. Dobře si byl totiž vědom výkřiků, sinalých tváří a dupotu nohou po betonové podlaze za svými zády.

Rychlým tempem zamířili ke dveřím. Právě minuli klenutý průchod detektoru kovů, když jim kdosi vzadu přikázal zastavit. Pokračovali však dál.

"Řekl jsem, stůjte!" opakoval hlas. "A je to poslední varování!"

Naopak ještě přidali do kroku.

Vtom se za nimi ozval výstřel. Lombardi se obrátil a spatřil uprostřed chodby dozorce v civilu, jak stojí s pokrčenými koleny ve střeleckém postoji a oběma rukama svírá pistoli. Lombardi opětoval palbu, minul, zaslechl další ta-ta-ta dozorcovy zbraně, a vtom ho najednou cosi neviditelného udeřilo do břicha. Sklonil hlavu, vyvalil oči zděšením, a než se v poslední smrtelné křeči zhroutil na zem, měl právě tak čas spatřit na místě žaludku krvavou směsici rozervaných šatů a vlastního masa.

Druhý vetřelec také sáhl po zbrani, ale nestačil ji ještě ani vytáhnout z kapsy, když zahlédl, že se vzadu v chodbě vynořili další dva dozorci v civilních šatech. Oba měli vytasené pistole a uzavřeli svůj cíl do dokonalého trojúhelníku křížové palby.

"Nestřílejte!" zvolal Sanford. Upustil zbraň na zem, odkopl ji a pomalu zvedl ruce nad hlavu. "Nestřílejte, hlavně nestřílejte!"

Aniž by na něj byť jen na okamžik přestali mířit, vykročili příslušníci místní jednotky Meče k němu, aby ho zajistili.

***

Kirsten zahnula kolem nárazníku vozu, vrhla se do uličky a ze všech sil se rozběhla k příjezdové cestě.

Za sebou slyšela dusot kroků, blízko, příliš blízko za sebou. Ještě o něco zrychlila, nohy se jí jen míhaly, ruce pracovaly podél těla jako písty -

A vtom, zcela nečekaně, vyskočil jeden z pronásledovatelů zpoza zaparkovaného auta jen několik metrů před ní.

Mezi ní a příjezdovou cestou.

Pravé oko měl nateklé a zarudlé a od spodního víčka mu po tváři běžela tenká svislá linka krve.

Byl to ten muž, co s ním zápolila v bytě. V ruce držel nějakou střelnou zbraň - patrně samopal, usoudila, ač o podobných věcech mnoho nevěděla - a mířil na ni.

"Už žádný kraviny," řekl bahasky.

Zůstala stát a ohlédla se přes rameno.

Další dva pronásledovatelé se rychle blížili uličkou, zbraně skloněné a přitisknuté ke stehnům. Čtvrtý protivník se vynořil nedaleko místa, kde se ještě před chvílí schovávala.

"Jen pojď pěkně sem ke mně, já ti neublížím," řekl ten, co jí blokoval cestu k příjezdové silnici. Kývl na ni samopalem. "No tak."

Kirsten se ale nehýbala a s údivem si uvědomila, že ještě k tomu vrtí záporně hlavou.

Jen pokrčil rameny, zbraň stále připravenou. Slyšela, jak se k ní zbývající tří zezadu blíží.

"Jestli se chceš ještě trochu poprat, klidně se popereme," prohlásil a vykročil kupředu.

"Nikdo ani hnout! Bayaso reya!"

Hlas, který se ozvěnou rozlehl nad parkovištěm, přimrazil všechny muže na

místě. Ten přímo před Kirsten se s výrazem ohromeného překvapení začal rozhlížet, odkud přichází.

"Zahoďte zbraně!" přikázal hlas v bahaštině.

Muž sice sklonil hlaveň k zemi, ale samopal neodhodil. Neustále otáčel hlavou sem a tam.

Náhle Kirsten zaslechla ránu, jako když bouchne petarda. Zároveň se uprostřed mužova hrudníku objevil karmínový květ a on se skácel na asfalt. Samopal mu s rachotem vypadl z rukou.

"Doufám, že vy ostatní budete moudřejší," řekl hlas. "Je konec."

Kirsten obrátila hlavu a spatřila, jak jeden z gangsterů za jejími zády začíná zvedat pistoli. V téže chvíli zaslechla další dvě prásknutí - jen tentokrát z jiné části parkoviště. Muž vykřikl, rukama si sevřel kolena a v předklonu se zhroutil na zem. Mezi prsty mu prýštila krev.

Zbylá dvojice odhodila zbraně a rozběhla se pryč. Vymotala se mezi auty a zběsilým tempem zamířila k příjezdové cestě. Nikdo se je nepokoušel zastavit.

Kirsten se s rozšířenýma očima nechápavě rozhlédla po parkovišti a z ničeho nic spatřila, jak zpoza jednoho auta o několik uliček dál, téměř přímo proti místu, kde padl mrtvý první z jejích pronásledovatelů, vyskočil dohněda opálený Malajec. O vteřinku později se poblíž nebožáka trefeného do kolenou objevili další dva lidé - běloch s nakrátko ostříhanými vlasy a jakási Asiatka.

Muž s krátkým sestřihem zasunul pistoli do pouzdra pod sakem a zamířil k ní.

"Už je po všem, Kirsten, už jste v bezpečí," řekl klidným, nevzrušeným hlasem. "Já jsem Pete Nimec."

Chtěla mu nějak odpovědět, ale hrdlo měla dosud příliš stažené a zuby jí neovladatelně cvakaly.

Místo toho tedy přistoupila až k němu, položila mu tvář na rameno, objala ho a rozplakala se.

Noriko odešla s Kirsten počkat do bytu a Nimec s Osmarem si vzali na starost dohled nad parkovištěm.

"Pane Nimecu," ozval se Osmar. "Pojďte sem, něco vám musím ukázat."

"Hned jsem tam."

Nimec dokončil obvazování poraněného muže, složil mu pod hlavu pokrývku, kterou přinesli z bytu, a zamířil za Osmarem.

Ten klečel u těla mrtvého útočníka, jehož prve sám zneškodnil, a prohlížel si jeho paži nehybně ležící na asfaltu.

"Vidíte tohle tetování?" zeptal se a zvedl oči k Nimecovi.

Nimec přikývl. "Ten, co jsem ho právě obvazoval, má úplně stejné. Co to sakra je, nějaké kultovní znamení?"

Osmar zavrtěl hlavou.

"Spíš něco, čemu vy Američani říkáte..." Zamyšleně zamručel, jako by hledal ta správná slova. Pak luskl prsty. "No, barvy."

"Myslíš barvy gangů," pochopil Nimec.

Osmar přikývl a položil prst na potetovanou kůži. "Tyhle symboly ve tvaru malajské dýky nosí spousta pirátských gangů. Vidíte ale ty značky na čepeli?"

Nimec si přidřepl vedle něj, aby se podíval zblízka. Skutečně tam něco bylo - groteskní antropomorfní postavičky, které mu trochu připomínaly kresby v egyptských hrobkách.

"To jsou rakasa," vysvětlil Osmar. "Démoni. Každé bratrstvo má svoje."

Nimecovi se po tváři rozlil výraz náhlého pochopení.

"Takže tihle dva gangsteři... každý, kdo se vyzná v místních zločineckých bandách, by nám podle těch značek dokázal říct, co jsou zač."

Osmar znovu přikývl. "Tyhle si dokonce pamatuju i já sám, během služby u policie jsem se s nimi setkal několikrát," prohlásil. "Ti muži pracují pro Khao Luana."

To slovo neznělo Nimecovi úplně cize. Několik vteřin pátral v paměti.

"Obchodník s heroinem?" vzpomněl si nakonec.

Další přikývnutí. "A přímo ten nejmocnější. Thajská armáda ho v rámci pacifikačního programu donutila uprchnout ze své země. Asi před deseti lety, možná o něco dřív. Od té doby žije v Malajsii."

Nimec na něj vrhl naléhavý pohled. "Kde? Ví někdo kde?"

"To vědí všichni, a všichni se bojí na něj sáhnout," odvětil Osmar. "V té části Banjarmasinu, kde bydlí, má totiž Thajec mnohem delší ruce než samotná vláda."

Nimec mlčel, snažil se všechny informace vstřebat. Jakou spojitost by takový muž mohl mít s Monolithem? Do čeho se to Max proboha namočil?

Po chvíli poplácal Osmara po rameni a rázně přikývl.

"Čeká nás cesta na další ostrov, příteli," pronesl. "A to ti slibuju, že jestli je tenhle chlap nějak zapletený do Blackburnova zmizení, vlastnoručně mu ty jeho pazoury zpřelámu."

25.
RŮZNÁ MÍSTA, 1. ŘÍJNA 2000

Přeživší člen dvojice, která se vloupala do trezoru v Sacramentu, nic neprozradil - ani příslušníkům Meče, kteří ho zadrželi, ani federálům, kteří ho posléze vzali do vazby. A nikdo si netroufal hádat, jestli vůbec něco prozradí.

Gordian nicméně předpokládal, že k tomu, aby odhalil osobu, která za tím vším stála, to ani nebude nutné.

Hlavní otázkou pro něj byl motiv.

Byl už zpátky v San Jose - musel letět obyčejným cestovním letadlem, protože mechanici ve Washingtonu dosud nedokončili důkladnou prohlídku learjetu -, právě seděl u stolu naproti Chucku Kirbymu a společně se snažili zasadit jednotlivé kousky složité a velice znepokojivé skládanky na správné místo. Celou událost už si krok za krokem prošli několikrát, ale ani jeden z nich zatím nenabyl dojmu, že by mohlo být na škodu, když šiji proberou ještě jednou.

"Tentokrát to vezmeme od konce," navrhl Gordian. "Začneme s tím vloupáním do kryptografického centra v Sacramentu."

"Fajn, proč ne," souhlasil Kirby. "Když jsme na to šli od začátku, nijak nám to do sebe nezapadalo."

"Nejsem si jistý, jestli nám to do sebe vůbec zapadnout může, když máme tak kusé informace," prohodil Gordian. "Ale snad se tak aspoň o něco víc přiblížíme k cíli a ujasníme si některé důležité vztahy."

Kirby přikývl. "Takže, předně je tu to cédéčko, které našli u mrtvého."

"To nešťastné cédéčko," opakoval po něm s povzdechem Gordian. "Klíčové šifry ke komunikačním systémům, které UpLink navrhl pro nejrůznější typy námořních plavidel. Jejich hodnota je pochopitelně nesmírná a dalo by se jich zneužít při spoustě akcí u nás doma i za hranicemi."

"Čili z tohoto faktu samotného nelze ani usoudit, jestli jde o naše nepřátele nebo spojence," prohlásil Kirby. "Každý vždycky špehuje každého. Ale možná se pohneme kupředu, když se podíváme na způsob, jakým ti zloději pronikli do trezoru."

"Přesně tak," přisvědčil Gordian s vážným výrazem v tváři. "Kdyby všechno, co se odehrálo po zavraždění nebohého Turnera, nezachytily průmyslové kamery, zabralo by technikům celé týdny, možná i měsíce, než by na to přišli. Veškerá děsivá krása řešení totiž spočívá v tom, že systém vlastně porazil sám sebe."

"Stejně téhle části pořád nijak zvlášť nerozumím," podotkl Kirby.

"Ani není potřeba, abys jí porozuměl... i když v podstatě na tom není nic složitého," odvětil Gordian. "Jde tu o základní strukturu počítačových souborů a způsob, jakým jsou uspořádány na hard discích. Každý soubor má totiž na disku přidělený určitý minimální prostor... čím větší je disk, tím větší jsou

i tyto příděly. Bez ohledu na to, kolik dat v tom kterém souboru máš, počítač mu prostě vždycky tenhle minimální prostor vyčlení." Na okamžik se zamyslel. "Představ si obchodní dům, kde mají pro všechno zboží krabice jen jedné jediné velikosti, ať kupuješ klobouk, nebo zlatý přívěsek manželce na krk. No a protože krabice samozřejmě musí být dostatečně velká, aby se do ní vešel klobouk, když do ní dáš řetízek, je v ní sotva vidět. Vlastně se v ní může docela snadno i ztratit."

Kirby přikývl. "Takže ty řetězce dat, které zlodějům otevřely zadní dvířka systému... byly prostě příliš malé, aby si jich někdo všiml. Jako ten přívěsek. A unikly pozornosti dokonce i tvým zázračným počítačovým odborníkům, když software před instalací do systému biometrického snímače kontrolovali."

"A sotva jim za to někdo může dávat vinu," prohlásil s přikývnutím Gordian. "Kdybys provedl diagnostiku kteréhokoli hard disku, zjistil bys, že procento využitého místa nikdy nesouhlasí se skutečným počtem uložených bytů. Jeden textový soubor o pár slovech může třeba po uložení zabírat stejně místa jako jiný o několika stranách. Takže když technici pátrají po nějakých trojských koních, obyčejně si všímají dlouhých, složitých algoritmů, podobných například těm, jaké se používají ke kontrole charakteristických vlastností otisků prstů nebo hlasu. V našem případě byl ale klíč k zadním vrátkům krátký a jednoduchý... základní geometrický vzor... maličký předmět v ohromné krabici."

"Hvězda v safíru," podotkl Kirby. "Neuvěřitelné."

"To mně přijde mnohem víc k neuvěření, že primární biometrický software našeho bezpečnostního systému byl vyroben a dodán - ze všech počítačových firem, co jich pod sluncem je - zrovna společností Monolith Technologies," řekl Gordian a zakroutil nad tím hlavou. "Takové nepochopitelné přehlédnutí..."

"Přestaň si to vyčítat, Gorde," zarazil ho Kirby. "Jejich programy jsou v tomhle odvětví prostě nejlepší. A systém byl navíc uveden do chodu dávno předtím, než se mezi vámi s Cainem objevily první spory. Kdybys celý ten incident bral jako izolovanou událost, na Caina samotného by dokonce nemuselo padnout vůbec žádné podezření. V jeho společnosti přece může fungovat nějaká podvratná hackerská skupina -"

Rysy Gordianovy tváře se napjaly.

"Jenže UpLink se mi přímo pod nosem rozhodně nepokoušeli ukrást nějací hackeři. A žádní hackeři si také nevybrali Reynolda Armitage jako předvoj svého útoku, ani se nevrtali v podvozku mého letadla, ani nenechali beze stopy zmizet Maxe Blackburna."

Kirby si povzdechl. "Nemáme žádný přímý důkaz, že je Caine do čehokoli z toho zapleten..."

"Ale no tak, Chucku, vždyť se tu bavíme jen mezi čtyřma očima. Nemluvím o tom, co můžu nebo nemůžu dokázat, ale o tom, co vím," ohradil se Gordian. "Během posledních dvaasedmdesáti hodin prohledal tým mechaniků ve Washingtonu minimálně šestkrát pečlivě celý hydraulický obvod mého letadla, jestli v něm někudy nemůže docházet k úniku. Nic nenašli. A mechanici tady u nás mají zdokumentovanou předletovou kontrolu, kterou provedli den před naším odletem a při níž byly kromě jiného bedlivě prohlédnuty také všechny rozvody a spoje hydraulického systému." Udělal krátkou pauzu. "S tím letadlem si těsně před odletem ještě někdo hrál. A noční hlídač z letiště, nějaký Jack McRea, se přiznal, že před několika dny opustil na několik hodin svoje stanoviště."

"Doufám, že jsi toho člověka už propustil," podotkl Kirby.

Gordian přikývl. "Podle toho, co byl ochoten na sebe povědět, ho prý nějaká dlouhonohá kráska v minisukni vylákala do jednoho motelu. A on se prostě sebral a šel a nijak se netrápil tím, že za sebou nechává všechny hangáry bez dozoru."

Pokoj na chvíli ovládlo ticho.

"Stejně se mi pořád nezdá ten logický skok, kterým jsme dospěli k řešení,"

ozval se Kirby. "Vždyť my tu proboha bez jediného důkazu obviňujeme Caina z pokusu o vraždu."

"O vraždy, množné číslo," opravil jej Gordian. "Ty jsi v tom letadle seděl taky, Chucku. Stejně jako Megan a Scull."

"Jasně, já jsem tím chtěl hlavně říct -"

"Já vím, co jsi tím chtěl říct. A znovu ti musím připomenout, že tu nemluvím o žádných určitých důkazech, ale snažím se prostě vyvodit nějaký závěr z celkového souhrnu událostí, které se na mě v poslední době sesypaly. Max vyšetřuje Cainovy obchodní praktiky v Asii, a najednou se někam vypaří. Já se postavím proti Morrison-Fiorovu zákonu, a do ringu hned jako můj protivník skočí Caine, aby se záhy nato pokusil zhltnout mou společnost. Někdo se vloupá do mého kryptografického střediska a použije k tomu tajná zadní vrátka Cainova softwaru. A tak dále a tak dále. Trochu moc náhod najednou, aspoň na můj vkus. A teď jako by celý ten proud událostí začínal získávat ještě větší spád... jako by se v něm promítalo nějaké narůstající zoufalství..."

"Nebo naléhavost," přisvědčil Kirby. "Pokud se všechno skutečně sbíhá do jediného bodu, jak jsi právě naznačil, pak by měly být jádrem problému právě ty šifrovací klíče, které se ti pokusili ukrást."

Gordian přikývl, bradu opřenou o stříšku z prstů obou dlaní.

Nějakou dobu seděli oba muži v naprostém tichu a nechávali si vše znovu projít hlavou.

Uběhlo pět minut, pak ještě pár dalších.

Stále ticho, stále přemýšlení.

Náhle se Gordian s vytřeštěnýma očima narovnal.

Chuck k němu zvedl oči. "Na něco jsi kápnul?"

"To slovo, co jsi před chvílí použil," hlesl. "Naléhavost. To je přesně..."

Větu nedokončil, navlhčil si rty.

Chuck z něj nespouštěl oči.

"Pane bože, jak jsem si toho mohl nevšimnout? Jak to, že mi to blesklo hlavou až teď? Pane bože, slavnostní podpis... a plavba začíná už dnes!"

"Co se sakra děje, Gorde?"

Gordian se natáhl přes stůl a sevřel Kirbyho zápěstí.

"Seawolf," začal drmolit. "Jeho řídicí a kontrolní systémy... systémy, které řídí celou ponorku... využívají šifrovací software UpLinku. A rezervní klíče k němu byly právě na tom disku."

Kirby na něj jen nevěřícně zíral. "Nejsem si úplně jistý, jestli tě správně chápu, Gorde, nebo jestli tě vůbec chci chápat. Nezapomínej ale, že se jich nakonec nikdo nezmocnil -"

Gordian máchl pravou rukou, aby jej umlčel, zatímco prsty levé mu dosud zatínal do zápěstí.

"Jenže tyhle klíče nejsou jediné, Chucku," vydechl, v obličeji byl náhle bledý jako stěna. "Chápeš? Bavíme se tu o atomové ponorce, o ponorce, na jejíž palubě pojede prezident Spojených států. A tyhle klíče nejsou jediné."

***

Omori sledoval svůj tým, který se právě připravoval v mobilním doku, a v duchu si přitom pochvaloval, jak šťastnou měl ruku při výběru potápěčů i v hledání vhodného místa pro výpadovou základnu. Mořská zátoka zaříznutá do pobřeží Pulau Ringittu -malého ostrůvku ani ne pět kilometrů jižně od Sentosy - byla chráněna pásmem bažin a močálů, jimiž se obvykle mnoho lidí opravdu nemělo chuť brodit.

Omori zkontroloval hodinky. Už to nebude dlouho trvat. Už zakrátko jeho muži nastoupí do malé přepravní ponorky a čas příprav bude konečně za nimi.

Už se na to vážně těšil.

Zatím si však ponorka, pod maskovací sítí zcela neviditelná, hověla v plovoucím doku uprostřed hustého rákosí těsně u břehu. Její laminátový trup

projektilového tvaru neměl jediné okénko, čímž se sice snižovala pravděpodobnost jejího detekování, nicméně zároveň to znamenalo, že jakmile za sebou Omoriho tým jednou zavře dveře, bude plavidlo moci navigovat jen výhradně podle palubních přístrojů.

Omori sám pozoroval okolní dění ze zádi motorového člunu, který sem před čtyřiadvaceti hodinami dotáhl plovoucí dok a na jehož palubě hodlal dok později doprovodit zpět do hlubších vod. Všichni čtyři potápěči už se navlékli do přiléhavých kombinéz a nasadili si dýchací přístroje Oxy-57. Ty sice nebyly určeny pro hloubky, v nichž se měli muži pohybovat, nicméně Omorimu se dostalo ujištění, že pro onu krátkou chvíli, kdy bude jejich pomoci zapotřebí, uzavřený obvod přístrojů přece jen dýchatelný vzduch přivádět bude.

Znovu pohlédl na hodinky. Neustálé kontrolování času bylo jediným vnějším projevem netrpělivosti, která ho uvnitř sžírala. Chystaná akce, jíž se oddal celým svým srdcem, vyzvedne Inagava Kai do nenapadnutelných výšin nad konkurenční syndikáty jakuzy a jemu osobně zajistí postavení, k jakému budou uctivě vzhlížet i ojabunové nebo císaři. Ale ani tohle přirovnání ještě plně nevystihovalo skutečný význam připravovaného činu. Vždyť nikdy dřív tu k ničemu podobnému nedošlo. Nikdy. A proto se na něj také nikdy nezapomene.

S vyhlídkou na budoucí slávu, která naprosto odsunula do pozadí jakoukoli myšlenku na možný nezdar, zapnul Omori svůj minipočítač a vyčkával, kdy se na něm objeví Kersikova elektronická zpráva.

***

Show se ani v nejmenším nevyvíjela tak, jak Alex Nordstrum očekával.

Ne, tohle škrtnout a znovu, pomyslel si. Jakožto spisovateli mu náleželo používat jazyka co nejpreciznějí. A jako zástupce tisku měl krom toho jistou etickou povinnost posuzovat vše nestranně.

Show byla skvělá. Okružní jízda po oblasti Keppelského zálivu, spousta bratrského přátelíčkování mezi prezidentem Ballardem a ostatními hlavami států, fantasticky zorganizovaná i uskutečněná vojenská přehlídka složená ze sil USA, ASEANu a JMSDF, a teď konečně i řečnická část ceremoniálu, konaná přímo v doku, na pozadí lesklého, temného trupu Seawolfu. Alex s několika málo dalšími novináři budou brzy pozváni na palubu ponorky a vyrazí dolů mezi žraloky a chobotnice, kde má dojít k ustavujícímu podpisu smlouvy SEAPAC..., jenže v tu dobu bude on patrně nucen postávat někde v podpalubí a po kolena ve vodě.

A tím se dostáváme k jádru veškerých jeho stížností.

Show byla skvělá, to nepochybně, zato místo, odkud ji musel sledovat, naprosto příšerné. Počítal s tím, že mu bude umožněn přístup do zákulisí, plánoval, že bude celé akci přihlížet odněkud z bezprostřední blízkosti, a zatím dostal jen všeobecnou vstupenku srovnatelnou s lístkem na nějaký rockový koncert.

Stál uprostřed přeplněného prostoru vyhrazeného na nábřeží novinářům, poslouchal projev japonského předsedy vlády, co chvíli schytal od některého z bezpočtu svých neurvalých a neukázněných mezinárodních kolegů nějaké to dloubnutí loktem, postrčeni nebo kopnutí a přemítal o tom, že tohle je patrně pouhá předehra Encardiho pomsty a že si její hořký pohár bude muset vypít hezky až do dna. Prezident ho už od samotného začátku okatě ignoroval. Také klika jeho poradců jej nevybíravě odpálkovala. Možná začínal být přecitlivělý, ale jednou nebo dvakrát se mu dokonce zdálo, že i někteří členové prezidentovy tajné služby - muži, které znal většinou jménem a nezřídka se s nimi potkával v posilovně - posílají jeho směrem nevraživé pohledy.

Dovolil si poslechnout své svědomí, zůstal po boku Rogera Gordiana, a stal se proto černou ovcí, přišel o veškerou přízeň, byl odhozen mezi lůzu.

Politika, přemítal. Všechno je politika.

Povzdechl si a snažil se nadále dávat co nejlepší pozor na Jamamotovu řeč,

což nebylo právě nejsnazší, když mu jeden reportér z nějakých italských novin neustále pokřikoval před nosem a posílal přes jeho hlavu pusinky jisté moderátorce francouzské televize. Questa sera, mi bella.

Můj bože, když chce člověk v tomhle světě setrvávat na svých zásadách, musí počítat s tím, že za to také náležitě zaplatí.

Sklíčeně pohlédl na hodinky. Ještě celých čtyřicet minut, než bude spolu s ostatními vpuštěn na přístupovou rampu k atomové ponorce. I kdyby ho tam pak skutečně měli odkázat jen do odpadního prostoru, bude přesto vděčný, až se dostane na palubu. Zatraceně vděčný.

Připadalo mu, že horší než právě teď už jeho situace prostě být nemůže.

Čínská vznášedla dorazila k atolu pod pláštíkem temnoty, dopravena v mezinástavbových palubních prostorách dvou civilních tankerů upravených pro vojenské využití. Všechny obojživelné vyloďovací čluny byly bezmála třicet metrů dlouhé, téměř zpoloviny tak široké a každý poháněly čtyři turbíny o výkonu šestnácti tisíc koňských sil - dvě z nich měly za úkol krmit vzduchem kryté vrtule, které dokázaly plavidlu udělit rychlost přes padesát uzlů, a druhé dvě poháněly odstředivé větráky zajišťující vertikální vznosnou sílu, jež člunům umožňovala pohybovat se na měkkém vzduchovém polštáři po mořské hladině i na pobřeží. Jejich paluby se navíc ježily kulomety ráže 12.7 mm a 40mm granátomety, usazenými na otočných čepech.

Generál Kersik Imman stál na pláži laguny a přihlížel, jak se jeho muži usazují v plavidlech a připravují se k útoku na Sandakan. Většina mířila do některého ze čtyř kosočtverečných nafukovacích člunů vyrovnaných podél čáry přílivu, zbytek k roji štíhlých podlouhlých motorových člunů s hliníkovým trupem. Všichni byli oblečeni stejně jako on v maskovacích uniformách do terénu, tváře zahalené maskáčovou síťkou, batohy a speciální nosné postroje vyplněné všemožným bojovým vybavením. Lehké vojenské samopaly, které měli přesně podle Kersikových pokynů přehozené přes rameno, byly zbrusu nové a jako osobní zbraně jistě výborně poslouží. Čiu Šeng doručil vše, jak slíbil, a Kersik k němu pro to - stejně jako pro mnoho jeho dalších předností -cítil bezmezný obdiv.

Snad se jednou setkají na nějakém civilizovanějším místě, někde daleko od tohoto příšerného ostrůvku, kde komáři vypasení od nekonečného sání krve připomínají poletující bobule vína, na místě, kde se budou moci usadit do křesílek kolem stolu a ne na tvrdé slaměné rohože, z nichž měl člověk za chvíli otlačený celý zadek, na místě, kde si budou moci v pohodlí zavzpomínat na všechno, co oba prožili a viděli od chvíle, kdy se před dávnou dobou potkali poprvé, jeden jako indonéský generál, plný pýchy a osobních cílů, druhý jako temperamentní komunistický budovatel, který se snažil položit základy nové Utopii. Ovšem oba se společným snem o větší jednotě a slávě celé Asie.

Ano, pomyslel si Kersik, snad se někdy v budoucnu opravdu ještě sejdou, aby si spolu mohli podebatovat o tom, jak se oba v průběhu života stále upínali k tomu jedinému snu, zatímco ostatní kolem nich si poklidně hověli v měkkých poduškách nezájmu. Společně si připomenou onen přeslavný den, kdy byli Japonci a Američané, kteří toužili vládnout celému regionu -a s nimi i loutky wayang kulit ASEANu, zapojené do komplikované stínohry obou velmocí -, pozřeni svým vlastním podmořským behemotem.

V tomto okamžiku však před sebou měl pouze jistotu, že útok bude už vbrzku zahájen, a v srdci tíživé vědomí starého válečníka, že základní rovnice války nikdy nemůže být v rovnováze, neboť se do ní vždy musí započíst ještě nějaké to nadbytečné násilí, a že i ty nejmenší zisky bývají v boji vykoupeny a zaplaceny krví příliš mnoha nenahraditelných lidských bytostí.

Pak si ještě na ramenou upravil batoh a vykročil po písku k plavidlu, které ho mělo dopravit do bitvy.

Khao Luan kráčel po dřevěné lávce ke svému domku na břehu kanálu, házel si do pusy osmažené, pocukrované tempe goreng a dumal nad tím, jakou udělal

chybu, že prodavače na kánoi nenechal, ať mu naplní ještě jeden balíček. Vzhledem k tempu, jakým koláčky ze sojových bobů pořádal, už mu nejspíš nezbudou žádné k svačině.

Stres v něm vždycky probouzel chuť k jídlu, a dnes ráno se Luan probudil polomrtvý hlady. Měl k tomu dobrý důvod. Právě dnes totiž měly vyvrcholit všechny ty události, do nichž se přimíchal.. . Sandakan... únos atomové ponorky... zajmutí prezidenta Spojených států...

Pro něj bylo to vše především otázkou udržení otevřených obchodních cest. SEAPAC představoval nemalou hrozbu, neboť upevnění spolupráce jednotlivých vlád a zvýšení ostrahy v jejich vodách by znamenalo neopominutelnou překážku v cestě kontrabandu z Thajska a dalších zemí. Znemožnění podpisu smlouvy, dokonce snad jeho odsunutí na dobu blíže neurčitou, mu proto připadalo jako celkem rozumný, pragmatický cíl, jako vhodná obchodní strategie pro člověka, který hodlá zůstat za všech okolností ve hře.

Jenže se to celé nějak příliš rozrostlo.

Pokračoval v chůzi a do pusy si strčil další koláček. Až do dnešního rána se mu dařilo soustřeďovat se spíše na jednotlivé složky plánu než na široké kontury jeho celku, staral se pěkně jen o svou část a na té taky pečlivě pracoval. Tak ostatně přistupoval k většině svých záležitostí. Jak se ale blížilo uvedení plánu ve skutečnost - už za necelou hodinu, tomu se snad ani nedá věřit -dolehla na něj plná tíha všeho, co si se svými spojenci naložil na bedra. Přestože se v duchu přesvědčoval, že nejlíp udělá, když se bude tvářit, jako by šlo jen o další obyčejný den... jenže to nebylo vůbec jednoduché.

Položil ruku na žebřík ke dveřím svého domku, na okamžik se zastavil a pohlédl do balíčku s tempe. Zbývaly už jen dva kousky. Vážně bude muset někoho poslat pro další.

Vyklepal si poslední koláčky do pusy, krabici nepřítomně odhodil přes rameno do vody a pevně sevřel příčku žebříku, aby po něm vyšplhal nahoru.

Jen kousek od místa, kde se lepenková krabice připojila k ostatním odpadkům plovoucím po hladině kanálu, seděla ve člunu mladá prodavačka ve volném sarongu. Sklonila hlavu mezi hromádku ovoce a rukou vklouzla pod uhlazený cíp jednoho kusu látky.

Když se ruka znovu objevila, svírala v dlani malou, plochou vysílačku naladěnou na dálkové digitální pásmo.

"Empire State jižní Filadelfii, slyšíš mě?" řekla prodavačka tichým hlasem.

"Slyším jasně a zřetelně, Empire State. Už je kohout zpátky v kurníku?"

"Právě se tam dokolébal, je ve skutečnosti stejně tlustý a odporný jako na fotkách," odpověděla.

Krátká odmlka.

Zůstala sedět v předklonu a vyčkávala, vysílačku dobře ukrytou před zraky všech náhodných diváků.

"Zůstaň, kde jsi, Empire State," ozval se po chvíli hlas. "Už jsme na cestě a brzy mu přistřihneme křídla."

***

Sandakanská banka pro úschovu kryptografických klíčů, kterou sponzorovaly všechny členské státy ASEANu, a to od počátečních návrhů až po financování samotné stavby, byla největší svého druhu v Asii a druhou největší na světě vůbec. Překonala ji pouze její následovnice v Evropě. Co do velikosti se k většině ostatních světových bank s dešifrovacími klíči měla asi jako Citibanka k nevelké záložně někde na maloměstě. Už sama její ocelobetonová budova, roztažená podél pobřeží na rozloze několika akrů, budila dojem nějaké pevnosti a byla podle toho také chráněna složitou soustavou bezpečnostních systémů a strážnými jednotkami, povětšinou malajského nebo indonéského složení. Všechna tato opatření tu byla vskutku na místě - rezervní dešifrovací klíče uložené v

trezorech banky totiž náležely největším vládním, vojenským a finančním institucím regionu.

Zcela logicky a podle očekávání byla vládami Japonska a Spojených států zvolena také k uložení rezervních klíčů většiny šifrovaných operačních systémů Seawolfu, včetně ovládání vrat palubních doků pro přepravní miniponorky. Tato vrata umožňovala obousměrný průchod malým plavidlům s kapacitou osmi až dvanácti speciálně vycvičených potápěčů, kteří miniponorek využívali při přesunu na dlouhé vzdálenosti nebo ve velké hloubce. Když se pak muži vrátili na palubě dvaadvacet metrů dlouhého plavidla ze své mise, vyslal jejich palubní počítač řídicím systémům Seawolfu signál k otevření vrat doku, do kterého pak miniponorka vplula a z něhož se posádka - i s veškerým vybavením - následně dostala zpět na palubu hlavního podmořského plavidla.

Nga Canbera nevěděl, a patrně se ani neměl nikdy dozvědět, který z úředníků japonské vlády předal tyto strategicky důležité informace syndikátu Inagava Kai, od něhož je prostřednictvím Omoriho obratem získal i on sám.

Co na tom ostatně záleží? pomyslel si, usazen ve svém doupěti, kde na televizní obrazovce sledoval přímý přenos slavnostního zahájení ceremoniálu konaného při příležitosti ustavujícího podpisu smlouvy SEAPAC. Nešel ani do své kanceláře a zůstal raději doma, aby se na vše mohl dívat nikým nevyrušován. Dokonce si pro tu příležitost oblékl svůj nejlepší hedvábný župan. Až dosud - vzhledem k tomu, že věděl, co bude následovat, jakmile se politici vydají na cestu - se před obrazovkou poměrně dobře bavil.

Troufalost celé chystané akce pro něj měla velký význam, a přestože si jisté obavy z nezdaru připustil teprve docela nedávno, teď mu připadalo, že podnik by bez určitého stupně nebezpečí ztratil něco na své přitažlivosti. Dnes však hodlal hodit veškeré starosti za hlavu a jen si užívat. Nechá se Seawolf obalamutit a spolkne otrávenou pilulku? Koneckonců, v teoretické rovině tu šlo jen o vložení těch správných klíčů do špatných rukou - totiž, špatných z amerického a japonského hlediska. A přestože selhání Marcuse Caina a jeho neschopnost dodat šifry k řídicím systémům značně ohrozily zdar celého podniku, svým způsobem mu zároveň přidaly na napínavosti. Jakmile se klíče ze Sandakanu dostanou do rukou Kersikovi, budou Omoriho potápěči schopni otevřít vrata palubních doků. Pak už se asi budou muset spolehnout spíš na hrubou sílu než na různé lsti a ponorku obsadit spíše za využití zbraní a kulek než šifrovacích klíčů a hesel.

A možná, když bude mít hodně velké štěstí, dojde i k nějakému menšímu krveprolití, aby to všechno dostalo ten správný spád.

***

Ministr obrany Spojených států Conrad Holden hleděl nevěřícně rozšířenýma očima na telefonní sluchátko, které držel v ruce, jako by se v něm usídlil nějaký zlý duch... duch, který hlasem i způsobem řeči dokonale napodoboval jeho dávného přítele Rogera Gordiana.

"Jsi si jistý, Rogere?"

"Říkám ti, že to bude Sandakan, Conrade. A časově bych to odhadoval přibližně na dobu, kdy se státníci začnou přesouvat na palubu ponorky. Nebudou nám chtít dát žádnou příležitost k deaktivaci kritických klíčů."

"Ale ponorka má vyplouvat za půl hodiny -"

"Tak už konečně zavěs telefon a zavolej někomu, kdo s tím něco udělá!"

***

Bylo děsivé vedro a Luan se dnes potil ještě mnohem víc než obvykle. Právě si chystal převléknout košili, když vtom zaslechl pravidelné tap-tap-tap vrtulí rozrážejících vzduch. Ozývalo se čím dál hlasitěji a stále blíž.

Pohlédl přes místnost na Sianga a jeho bodyguardy, kteří si házeli párem

kostek.

"Co je to za hluk?" zeptal se, přestože odpověď znal už předem. Když kdysi prchal z hor severního Thajska, seznámil se s vojenskými vrtulníky velice dobře.

Pirát odložil kostky a obrátil se na své společníky.

"Pro zbraně," zavrčel. "Jsme napadeni!"

Nimec, vykloněný ze dveří vrtulníku Jet Ranger, vytáhl z univerzálního opasku hrst nábojů, jeden za druhým zastrkal do zásobníku brokovnice ráže 12 mm a pohybem předpažbí posunul první náboj do komory. Stejně jako Osmar a ostatní tři příslušníci jeho týmu měl přes obličej přetaženou černou škrabošku, nasazenou plynovou masku a na sobě černou přiléhavou kombinézu značky Nomex. Zylonová neprůstřelná vesta pod ní byla lehčí a zároveň pevnější než z kevlarových vláken.

Poté pokynul pilotovi, ať s helikoptérou ještě o něco klesne a zůstane viset na místě, a pozorně se zahleděl na dřevěnou budovu se spoustou oken dole pod sebou. Pečlivě zamířil a stiskl spoušť.

Z hlavně vylétla malá bombička opatřená stabilizačními křidélky, prorazila jedním oknem a vybuchla v oblaku slzného plynu.

Nimec posunul do komory další náboj, vypálil, a nakonec si vzal Thajcův úkryt na mušku ještě potřetí. Z oken se vyvalily sloupy bílého dýmu.

Přehodil si brokovnici přes rameno - u boku mu visel ještě krátký samopal MP5K -, navlékl si rukavice a dal znamení svým společníkům u dveří.

Ti okamžitě spustili z upevňovací skoby lano a v další chvíli už po něm v rychlém sledu sjížděli k dřevěné lávce jako hasiči po tyči.

Téměř přesně v okamžiku, kdy se země dotkl poslední z nich, ozvalo se několik salv ze samopalu - rachotily jednak odkudsi z vnitřku domu, ale také z některé z okolních budov a z lávky, která lemovala celý kanál.

Zatímco jeho společníci zahájili krycí palbu, rozběhl se Nimec se skloněnou hlavou k hlavnímu vchodu Thajcovy skrýše.

Z oblaku kouře, který se valil z budovy, mu do cesty náhle vskočil neznámý muž a namířil na něj samopal FN P90. Byl však napolo oslepený slzným plynem a Nimec stihl rychle zareagovat. Než ho pirát stačil pokropit devítimilimetrovými kulkami, uskočil stranou, dávkou z MP5K zasáhl protivníka do žaludku a bez jediného ohlédnutí vyrazil dál ke vchodu do domu.

Před těžkými dveřmi ze silných fošen se na okamžik zastavil, ustřelil zámek a dveře pak tvrdým kopem vyrazil. Koutkem oka zahlédl, že nalevo od něj běží Osmar.

Pootočil se k němu, naznačil, že dovnitř vniknou křížovým krycím manévrem, a odpočítal na prstech do tří.

Společně se vřítili do domu.

***

Několik minut poté, co odezněla slavnostní zahajovací fanfára, uvedl výkonný důstojník delegaci světových státníků na přístavní můstek. Pokynul jim, ať přejdou přes černé zvukotěsné pláty, které jako obrovské gumové dlažební kostky pokrývaly trup Seawolfu, a pak vstoupí do ponorky samotné. První prošel průlezem prezident Ballard, následován předsedou vlády Jamamotem a hlavami státu Malajsie a Indonésie.

Jako další následoval dav novinářů s Alexem Nordstrumem zcela na chvostu, kde musel neustále natahovat krk, aby vůbec něco viděl, neboť mu ve výhledu vadil ramenatý kanadský reportér, který stál ve frontě před ním.

Zatímco skupinka mířila spojovací chodbou do velící místnosti, přepadl Ballarda najednou pocit, jako by se dostal do nějaké hollywoodské space opery, prostě do některého z těch seriálů o vesmírných lodích a červích dírách v časoprostorovém kontinuu. A svým způsobem vlastně opravdu do jistého stroje času vstoupil - do takového, jenž ho byl schopen přenést zpět přes onu hromadu

let, které ho dnes ve středním věku dělily od mládí, dokázal mu setřít z tváře veškerý politický cynismus i vypočítavost a na krátký okamžik pod nimi opět odkrýt ten nadšený výraz desetiletého sirotka z jednoho mississippského Zapadákova, jehož sny prošly společně s ním nesmírně dlouhou a strastiplnou cestou od chudoby až k prezidentskému křeslu. S neskrývaným údivem vyvaloval oči na zařízení a kontrolní displeje, jež vyplňovaly každý kout jasně osvětleného prostoru, a s neutuchajícím okouzlením klouzal očima z jednoho přístroje k druhému.

Ode dveří velína salutoval hostům velící důstojník ponorky Malcolm R. Frickes, fregatní kapitán Námořnictva Spojených států.

"Je mou ctí i velikou poctou přivítat vás všechny na palubě," prohlásil a o krok ustoupil, aby mohli vejít.

Ballard mu také nadšeně zasalutoval, pak polkl a ukázal na periskopy na vyvýšené plošině uprostřed místnosti.

"Budu se smět některým podívat?" zeptal se.

Frickes se usmál.

"Vždyť jste vrchní velitel ozbrojených sil, pane," odvětil. "To znamená, že budete smět všechno, nač si jen vzpomenete."

***

Generál Yussef Tabor, velící důstojník 10. výsadkové brigády malajské armády, mohl sotva uvěřit rozkazům, které právě dostal. Měl okamžitě naložit své tři prapory - bezmála tři tisíce mužů - do letadel a dopravit je do Sandakanu, aby tam asistovali řádným bezpečnostním strážcům banky při obraně předmostí.

Proti komu nebo čemu je měl bránit, to mu nikdo nevysvětlil - ale aspoň se mu konečně naskytla příležitost být skutečným vojákem. Jakožto nejbližší složka malajských jednotek rychlého nasazení se základnou v Sabahu vzdálenou ani ne padesát kilometrů od zmiňovaného města jsou jeho vojáci těmi prvními, kteří mohou na dané místo dorazit. A to mu dokonale vyhovovalo.

Po deseti letech pronásledování ilegálních přistěhovalců, při němž si připadal jako nějaký ras nahánějící bezmocná štěňata, byl vskutku nejvyšší čas na nějakou misi, na kterou by mohl být skutečně hrdý.

***

Khao Luan, zasažený slzným plynem, byl v obličeji rudý jak rajče a po celou dobu, co se ho Siang snažil odtáhnout do stodoly, neovladatelně dávil a kašlal. Pirát ho zezadu držel v podpaží, nohou si otevřel dveře a snažil se jimi otylého šéfa protáhnout, ovšem než se mu podařilo, vtrhli do domu Nimec s Osmarem.

Osmar na něj namířil pistoli.

"Stůjte!" vykřikl bahasky. "Oba dva!"

Ztěžka oddechující Siang na něj chvíli upřeně zíral přes hustou oponu slzného plynu. Pak, aniž by přitom levou rukou přestal částečně podpírat Thajce, švihl pravačkou za záda a vytrhl od opasku samopal P90 s krátkou hlavní.

Vypálená salva však letěla příliš vysoko, zasáhla jen střešní podpěru a vyštípla z ní několik třísek. Osmar se přikrčil a výstřel opětoval, ale záměrně mířil k zemi. Mezi ním a obrem se totiž stále nacházel Luan a toho nechtěl za žádnou cenu smrtelně zranit, neboť předpokládal, že by Thajec mohl znát podrobnosti Blackburnova zmizení.

Luan se zhroutil a rukama se chytil za masité stehno, kde mu z tepny začala stříkat krev. Siang se ho sice snažil udržet ve vzpřímené poloze, ale neměl k tomu dost sil, takže nakonec nechal šéfa padnout na podlahu. Sám se pak dal na ústup do stodoly, zběsile přitom rozsévaje kulky do prostoru mezi

Osmara a Nimeca. Odkudsi se ozvalo řinčení rozbitého skla.

Tentokrát na střelbu odpověděl Nimec, a to dvojím rázným stisknutím spouště. Zaslechl také sporadické výstřely venku na lávce a co chvíli zasténání jednoho z již zneškodněných pirátů na podlaze.

"Spoutej Luana a zbytek těch hajzlů!" křikl přes plynovou masku na Osmara. "Já jdu za ním!"

***

Doprovázena dvěma protáhlými, špičatými motorovými čluny hnala se čtyři vznášedla po vlnách a do dálky za sebe rozprašovala vějířovitou spršku vodních kapek. Urazila už téměř dvě třetiny vzdálenosti k pláži a během několika minut se měla přiblížit k pevnině.

Kersik, usazený v palubní kabině jednoho z plavidel, zvedl k očím dalekohled, aby si prohlédl místo přistání. Shromáždil sílu bezmála tří set mužů a převýšil tím počet bezpečnostních strážců v bance přesně o třetinu, takže když navíc připočteme výhodu překvapení -

Kersik jednou dvakrát zamžikal.

Oči za čočkami dalekohledu se mu rozšířily děsem.

Zprvu mu tečky, které spatřil na chundelatém pozadí velkého mračna, připomínaly nějaký hmyz, obrovské hejno saranče.

Jenže on příliš dobře věděl, čím jsou ve skutečnosti.

Parašutisti.

Stovky parašutistů. Tisíce. A zvolna se snášejí na předmostí.

Kdyby mu uši nezaplňoval ohlušující řev vrtulí, mohl si příletu letadel všimnout dřív, zaslechnout je, jako je slyší teď, to bzučení, které postupně přerůstalo v hlasitý kvil a ten posléze v hukot motorů...

Pustil dalekohled z roztřesených prstů a rozběhl se k vysílačce, jenže v okamžiku, kdy stačil ostatní plavidla varovat, dospěla blížící se pohroma ke svému cíli a celý svět kolem něj náhle explodoval.

***

Sotva Omori spatřil na displeji blikat upozornění o příchozím e-mailu, ihned si všiml, že zpráva vůbec nepochází od Kersika, ale od jeho kontaktu v japonském parlamentu, od člena nacionalistické menšiny, který jakožto dodavatel přísně tajných informací o Seawolfu byl od samotného začátku jedním z hlavních osnovatelů plánu na únos.

Jakmile zprávu otevřel, pocítil, jak se mu žaludek obrací naruby.

Jediné slovo, které se na obrazovce objevilo, totiž plně postačovalo, aby si uvědomil, že se všechny jeho plány v jednom jediném okamžiku zcela zhroutily.

ZRUŠENO.

Omori si zabořil hlavu do dlaní a z hrdla se mu vydralo vysoké zmučené zavytí, které okamžitě upoutalo pozornost všech čtyř potápěčů, kteří seděli s ním v plovoucím doku.

Nepodíval se na ně, dokonce ani nic neřekl. Už z pouhého pohledu na něj museli poznat, co se stalo.

Kersik, pomyslel si.

Kersik selhal.

Kdyby v té chvíli Omori držel v ruce nůž, byl by si ho nepochybně vrazil hluboko do srdce, aby na místě skoncoval s tou příšernou bolestí.

***

V okamžiku, kdy Nimec proběhl dveřmi, srazil jej mocný úder do hrudi málem k zemi.

Zůstal jako omráčený a tmělo se mu před očima, ke stěně stodoly sotva

dovrávoral, samopal mu vyklouzl z prstů.

Zatnul zuby a snažil se bolest v hrudníku přemoci. Ať už ho udeřilo cokoli, připadalo mu to jako rána železným perlíkem, a kdyby býval vběhl do dveří přímo a ne bokem, jak to učinil, byl by zásah dostal pod bránici a jistě by po něm ztratil vědomí. Svalstvo hrudníku naštěstí náraz absorbovalo natolik, že se mu podařilo udržet na nohou.

Zhluboka se nadechl a snažil se nad sebou znovu získat kontrolu, - když tu v posledním okamžiku spatřil, jak se k němu blíží obrovitá pěst. Skulil se stranou a sklonil hlavu, aby se tomu živoucímu beranidlu vyhnul. Podařilo se mu šťastně uniknout i dalšímu úderu, jenže pak se k němu ten muž vrhl s roztaženými pažemi, aby ho přirazil na zeď a svou vahou rozdrtil.

Nimec mu k tomu pochopitelně nehodlal dát příležitost. Pocítil, jak mu do nohou proudí nová síla, a zároveň si uvědomil, že musí zůstat neustále v pohybu a mimo obrův dosah, za každou cenu se vyhnout osobnímu kontaktu. Vždyť tu první ránu, která ho málem omráčila, mu hromotluk uštědřil pěstí, holou pěstí. Musel si dát dobrý pozor, aby k ničemu podobnému už nedošlo.

Počkal si, až se Siang ocitl téměř nad ním, a svižně vykopl nahoru před sebe na jeho solar plexus. Zaslechl plesknutí chodidla o obrovy svaly, spatřil, jak se velikán zapotácel, a kopl do téhož místa ještě jednou.

Siang zavrávoral a Nimec té chvilky využil, aby se odrazil ode zdi a roztančil se na špičkách jako boxer. Brzy chytil správný rytmus a znovu se cítil plný energie.

Jenže pirát se vzpamatoval rychleji, než by se u člověka jeho rozměrů dalo čekat. Obrátil se k Nimecovi a vyrazil po hlavě kupředu.

Nimec se pokusil naznačit úskok stranou, byl však o vlásek pomalejší, než měl. Šlachovité předloktí jej zasáhlo do rtů a zvrátilo mu hlavu úplně dozadu. Ucítil v ústech pachuť krve, kolena mu změkla. Siang jej udeřil znovu, tentokrát loktem do ohryzku. Nimec zalapal po dechu, zrak se mu zakalil.

Pak mu Siangovy obrovské dlaně náhle sevřely hlavu z obou stran, prsty se mu zaryly kolem čelistí a lícních kostí. Nimec zvedl ruce, vsunul je mezi Siangova předloktí, popadl jej za zápěstí a vší silou se je pokusil od sebe odtáhnout. Ale obr ho pevně svíral dál a začal teď navíc neúprosně postupovat kupředu. Tlačil Nimeca před sebou, až s ním přešel přes celou stodolu a tady s ním udeřil o zeď naproti dveřím takovou silou, že mu při tom nárazu zachrastily snad všechny kosti v těle.

Potom Siang přitáhl tvář ovládanou bezmezným vztekem až těsně k Nimecovi.

"Jestli chceš boj, tak ti tady na místě zakroutím krkem!" zařičel a zatřásl Nimecem, až mu hlava několikrát narazila do zdi. "Zpřelámu ti vaz stejně jako tomu druhýmu Američanovi!"

Nimecovi se rozšířily oči. Srdce jako by mu začalo bobtnat v hrudi a bít jako o závod, až svým tlukotem naplnilo téměř celý vesmír.

Stejně jako tomu druhýmu Američanovi.

Sténaje námahou, zatlačil znovu na pirátova zápěstí a tlačil, tlačil -

Jako tomu druhýmu Američanovi.

Tlačil -

Na okamžik už si pomyslel, že se pirátova sevření snad nikdy nezbaví... a pak, jako zázrakem, povolilo.

Nimec se odrazil od zdi a bleskurychle zabořil obrovi koleno do rozkroku. Siangovy ruce ho okamžitě pustily. Nimec ho udeřil znovu, tentokrát tvrdě pěstí do obličeje, a nehodlal přestat. Další úder, další, a další.

Hromotluk začínal umdlévat, ale Nimec nepolevoval. Neustále myslel jen na to, že Max je mrtvý a tohleto je člověk, který ho zabil.

Dvě, tři, čtyři další mocné rány... když vtom ho Siang překvapil. Bezvládně se svezl kupředu, narazil do Nimeca a srazil ho na záda.

V okamžiku, kdy se od sebe oba opět oddělili, zvedl Siang svou zakrvácenou tvář, zkroutil rty do hrůzného šklebu a vytrhl z pochvy malajskou dýku.

Nimec strnul a zůstal na tu dlouhou, prohnutou čepel upřeně zírat. Siang

mu však nemínil poskytnout čas na rozmyšlenou. Vrhl se kupředu, nůž namířený na Nimecovo hrdlo.

Nimec ustoupil o půl kroku dozadu, otočil se na špičce levé nohy a vymrštil před sebe obě ruce. Pravou zachytil Siangovu dlaň s dýkou, zatímco levou udeřil muže přes loket, který následným pohybem vyvrátil nahoru a směrem od těla. Plynule a bez nejmenšího přerušení pak postoupil o jeden krok vpřed, přitáhl si obra blíž k sobě a zarazil mu nůž hluboko do hrudi, přímo pod hrudní koš a špičkou nasměrovaný k srdci.

Siang zůstal ještě okamžik stát, s výrazem naprostého údivu zíral na rukojeť, která mu trčela z hrudníku, a potom se skácel na zem.

Nimec náhle ucítil, jak se v něm začíná ozývat bolest z četných zranění. S namáhavým oddechováním poodstoupil a pohlédl na padlého obra.

Konečně bylo po všem.

Epilog

"Jen před několika dny jsem tu někomu vysvětloval, jak mohu být o zločinech Marcuse Caina tak nezvratně přesvědčen, aniž bych je přitom mohl dokázat." Gordian položil ruku na malý digitální záznamník na svém stole. "Teď, díky vám, už mám i důkaz."

"A díky Maxovi," dodala Kirsten, usazená v křesle naproti němu. "Nebýt jeho, nikdy bych se k tomu nedostala. A upřímně řečeno, možná bych navždy obelhávala sama sebe a namlouvala si, že se v Monolithu nic divného neděje."

Gordian na ni pohlédl, jeho upřímné modré oči se setkaly s jejíma hnědýma.

"Nějakou dobu snad," namítl. "Ale dříve nebo později byste se jistě obelhávat přestala. A musela byste udělat právě to, co jste udělala."

Pokrčila rameny. V kanceláři, v níž seděli sami dva, se na chvíli rozhostilo ticho. V okně za Gordianem se v pozdně odpoledním smogu zvedal masivní Mount Hamilton, který však ve své mohutnosti zároveň působil i jistým dobrotivým dojmem.

"Možná máte pravdu," připustila nakonec. "Nemohla jsem si nevšimnout, že mi přes stůl prochází spousta nevysvětlených plateb americkým lobbistům. A byly to částky, jaké si za své služby sotva mohli poctivě zasloužit. Jakmile jsem si jich začala podrobněji všímat, uvědomila jsem si, že byly odesílány vždy poté, co vedoucího našeho oddělení navštívil někdo z Canberovy banky v Indonésii." Znovu pokrčila rameny. "Každému, kdo měl aspoň trochu otevřené oči, muselo být jasné, že ty peníze jdou na úplatky americkým politikům. A lobbistická skupina, které jsme je posílali, byla ve Washingtonu speciálně najata k propagaci deregulačního zákona kryptografických technologií. Nicméně sama jsem si pravdu uvědomila teprve tehdy, když mne na ni upozornil Max."

"Který vás zároveň navedl, abyste v počítačových databázích slídila po všech finančních neshodách."

"A abych do kanceláře ředitele oddělení pro styk s veřejností ukryla hlasový záznamník." Zavrtěla hlavou. "Pořád se mi nechce věřit tomu, jak lehkomyslně se chovali. Víte, schovávala jsem ho tam za pohovku každý den, než přišel šéf do práce, a vyzvedávala si ho zas večer v době mezi šéfovým odchodem domů a příchodem uklízečky. Pak jsem ve své kanceláři přehrávala všechna data na hard disk počítače. A takhle to chodilo celé dva měsíce."

"Inu, když se lidem daří tajit nějaký zločin příliš dlouho, začnou být arogantní. A jakmile se začnou chovat arogantně, myslí si, že se jich nic nemůže dotknout. No a my teď díky tomu máme nahráno půl tuctu rozhovorů o platbách mezi ředitelem a Ngou Canberou... pár dokonce navíc i s hlasem Marcuse Caina. Je ho z telefonu v kanceláři vašeho bývalého šéfa zcela jasně a zřetelně slyšet."

"Hlava Monolithu radí, na které z vládních úředníků zaměřit úplatky," podotkla Kirsten. "Neuvěřitelné."

Na chvíli oba zmlkli. Pak se Gordian předklonil a pevně se jí zadíval do

očí.

"Kirsten, nepožádal jsem vás, abyste přijela sem do Států jen proto, abyste mi mohla vlastnoručně předat tenhle záznamník a ty kompaktní disky. Především jsem vám chtěl osobně povědět, jak hluboce si cením toho, co jste pro nás udělala. A zároveň bych vám chtěl říct, že bych se cítil poctěn, kdybyste se rozhodla přidat se k nám a pracovat pro UpLink - kdekoli by se vám zlíbilo."

Nepatrně se usmála. "To je od vás velice štědrá nabídka... doufám však, že se neurazíte, když ji s díky odmítnu, alespoň prozatím. Potřebuji nějaký čas sama pro sebe. Čas, abych se... dala trochu dohromady. Chápete?"

Nespouštěl z ní oči.

"Ano, jistě, chápu," přisvědčil. "Ale kdybyste přece jen změnila názor, buďte si jistá, že má nabídka platí stále. A že na své přátele nikdy nezapomínám."

Přikývla a úsměv na její tváři se ještě o poznání prohloubil. Byl to velice upřímný a půvabný úsměv a Gordian dobře chápal, co na něm Blackburnovi asi učarovalo.

"Takže se vracíte zpátky do Singapuru?" zeptal se.

Chvíli mlčela a pak znovu přikývla.

"Aspoň na nějaký čas určitě. Napřed si tu ve Státech ale musím ještě něco vyřídit."

***

Armitage seděl ve své pracovně u telefonního záznamníku; jeho oči hleděly ze ztrhané tváře s jistou chladnou živostí, v níž jako by se ukrývalo vše, co zbylo z jeho životní sily -jako dva malí, podlí tvorečkové, kteří se zrodili z rozkladu a přiživují se na odumírající tkáni.

Dnes ráno na něj na záznamníku čekala spousta zpráv od Marcuse Caina, každá o něco paničtější a zoufalejší než ta předchozí.

Tak dost, pomyslel si.

Byl pevně rozhodnut zbavit se jakékoli přebytečné zátěže, život spjatý s tímhle selhávajícím tělem, odkázaným na kolečkové křeslo, bude dost těžký i bez ní.

"Vymazat zprávy," řekl a uvedl tím v činnost hlasový čip záznamníku, vyrobený jednou z továren Monolithu v San Jose. Na chvíli se odmlčel, a pak přístroji přikázal, ať nepřijímá žádné hovory z Cainova domu ani kanceláře, a nadiktoval mu příslušná čísla.

Nijak si nepřál být stažen ke dnu společně s Marcusem, až se provalí jeho role v událostech kolem SEAPACu, ve finanční kampani na podporu Morrison-Fiorova zákona a v bezpočtu dalších nepříjemných záležitostí. Jakákoli spřízněnost s takovým člověkem se brzy stane obrovskou přítěží.

Jak rychle se věci změnily! Ještě před několika dny Armitage skutečně věřil, že se Cainovi podaří získat UpLink International a vybudovat tak mediálně-technologický monopol, který by se rozrostl po celém světě jako ještě žádný podobný podnik před ním... a že on sám jako takovou třešničku za nemalou pomoc při přípravě toho všeho dostane na stříbrném podnosu naservírovánu divizi biologických věd. Kdo ví, jaké nové léčebné metody by se tu pod jeho vedením podařilo objevit? Kdo ví?

Jenže Marcus ho zklamal, nesplnil jeho očekávání a žádný z Armitagových snů se nakonec neměl stát skutečností.

Nasál do plic vzduch a slabě si povzdechl. ALS mu možná přivodí smrt. Vlastně velice pravděpodobně. Bude však žít ještě dost dlouho na to, aby nejprve viděl klesat ke dnu Marcuse Caina...

A bezpochyby o jeho pádu napíše mnoho zajímavých a čtených sloupků.

***

"Tady to máš. Klidně si všechno přepočítej, jestli chceš."

Marcus Caine seděl ve své pracovně na pohovce potažené kůží. Trezor schovaný za mahagonovým obložením zdi po jeho levé ruce byl otevřený dokořán. Muž, k němuž Caine mluvil, přešel přes místnost a nahlédl dovnitř. Natáhl ruku, vyndal svázaný balíček bankovek, projel jimi palcem a vložil je zpět, načež do trezoru zůstal asi minutu upřeně zírat.

"Je tu přes milion dolarů v hotovosti. A pár drobných tretek... ty diamanty taky nejsou bez ceny... má drahá choť je vždycky zbožňovala."

Muž se obrátil zpět na Caina. Byl menší postavy, měl tenký knírek a šedé oči, které dokonale ladily s barvou jeho sportovního saka.

"Jste si jistý, že chcete, abych to udělal?" zeptal se.

Caine si složil ruce za hlavu, vystrčil bradu a rozesmál se - jeho smích muži trochu připomínal krákání vrány.

"V čem je problém? Bojíš se, že to zmrvíš stejně jako tví kámoši na letišti? A co Sacramento - je vůbec třeba ztrácet o tom průseru řeč?"

"Nemáte žádné právo se mnou takhle mluvit," namítl muž. "Nebyly to snadné úkoly."

Caine znovu propukl v ostrý, krákavý smích.

"Tak teď uvidíme, jak si poradíš s nějakým lehkým," prohlásil. "Aspoň tentokrát by sis svoje peníze mohl opravdu zasloužit. A ušetřit mě toho, abych se přinejmenším na rok stal hlavním esem všech televizních přenosů ze soudní síně a až do konce života pak ve vězení přijímal novináře lačnící po interview."

Ticho.

Muž přešel na druhou stranu pokoje, zastavil se před Cainem a sáhl pod sako. Pistole, kterou vytáhl ven, nesla označení Heckler & Koch .45 P9S.

Uběhla další minuta. Pak muž s nehybnou tváří vyndal z náprsní kapsy tlumič a našrouboval ho na hlaveň.

"Netrápí vás, že vás tak najde vaše žena?" zeptal se.

Caine se napřímil a položil si ruce do klína. Nucený úsměv se mu náhle zcela vytratil z tváře a oči zvlhly.

Na chvíli pevně stiskl rty.

"Jen si ty svoje prachy koukej zasloužit," štěkl pak. "Připrav tu pro ni pořádnej bordel."

Muž přikývl, zvedl pistoli a namířil hlaveň na Cainovu hlavu. Bylo slyšet, jak se Caine zhluboka nadechuje... a pak už jen deset tlumených ran.

Jakmile byl zásobník prázdný, zastrčil muž pistoli zpět do pouzdra, obešel pohovku, přistoupil k trezoru a rychle přendal vše, co v něm našel, do svého kufříku.

Cestou ven se ještě na okamžik zastavil u dveří. Pohlédl na mrtvé tělo a na krev všude po pohovce i po stěnách. Spokojeně pokýval hlavou.

Dostals, za co sis zaplatil, pomyslel si.

***

Nápis na náhrobním kameni byl vkusným citátem z Wordswortha:

Náš popel dosud sálá A rozžíná v nás svíci, V níž paměť uchovává Své světlo prchající. (Přeložil Stanislav Rubáš)

Když si ho Kirsten přečetla, musela si dlaní otřít oči.

"I moje paměť si na tebe uchová vzpomínku, Maxi," hlesla. "Navždy."

Opodál na ni čekal Pete Nimec. Stál ve stínu japonských javorů, pod nimiž byl Max Blackburn krátce po ověření totožnosti a převozu z Malajsie pochován.

Kirsten se sklonila k dosud kypré hlíně navršené na hrobu.

"Átmanský a bráhmanský princip," zašeptala. "Někdy nám teprve iluze ukážou skutečnou pravdu, Maxi... nemohu si tím sice být jistá, ale někdy si myslím, že tohle ty jsi nikdy nepochopil, a proto jsi sám sebe podceňoval. Trápilo tě,

když jsi viděl, jak závažná rozhodnutí jsem kvůli tobě nucena dělat, a neustálé výčitky ti pak bránily se mi se vším svěřit." Cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. "Jenže v tomhle, Maxi, musím dát za pravdu Rogeru Gordianovi. Ve skutečnosti jsi mi tím totiž opravdu ukázal cestu k mému svědomí. K mému vlastnímu srdci."

Dotkla se prsty rtů a pak Maxova jména vytesaného do pomníku.

"Víš, lásko... to, co bylo mezi námi... to byl bráhmanský princip," dodala. "To byla pravda."

Ještě chvíli otálela na místě, s očima zavřenýma jako při modlitbě nebo rozjímání.

Pak vstala, odvrátila se od hrobu a pomalým krokem zamířila k místu, kde na ni čekal Pete Nimec.

"Už je to dobré?" zeptal se soucitně.

Zvedla k němu oči a nepatrně se usmála.

"Snad brzy bude."

??

??

??

??